TED DEKKER

AL TREILEA VOLUM DIN

TRILOGIA CERCULUI

ALB

FANTASTICA URMĂRIRE

SUSPANS

TED DEKKER

ALB
FANTASTICA URMARIRE

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

www.virtual-project.eu

DAKOTA DE NORD

Finley, 543 de locuitori. Aşa scria pe tăbliţa de la intrarea în localitate.

Finley, 0 locuitori. Aşa putea prea bine să arate semnul peste două săptămâni, a gândit Mike Orear.

Stătea la marginea orăşelului şi, în timp ce vântul fierbinte îi făcea părul să fluture, se lupta cu spaima mistuitoare că toate clădirile cenuşii înălţate de-a lungul acelor străzi pustii erau monumente funerare aşteptându-şi morţii. Înainte de plecarea lui la şcoala din North Forks, devenind o stea a fotbalului american, oraşul trepida de activitatea celor aproape trei mii de locuitori.

În urmă cu doi ani, când fusese ultima oară în vizită acolo, populaţia se redusese la sub o mie de oameni. Acum, ajunsese la ceva mai mult de cinci sute de suflete. Unul dintre nenumăratele orașe muribunde de pe tot cuprinsul Americii. Acesta, însă, era deosebit.

Era orașul în care trăia mama lui, Nancy Orear. La fel tatăl lui, Carl, dar și singura soră, Betsy. Nici unul dintre ei nu știa că sosise. Vorbiseră în fiecare zi după ce dăduse publicităţii ştirea privind Germenul Raison, însă cu o zi în urmă, Mike trăsese îngrozitoarea concluzie că discuţiile nu mai erau de ajuns.

Trebuia să-i revadă. Iar asta, înainte ca ei să moară. Şi înainte să se pornească marşul împotriva Washingtonului.

A coborât din maşină, şi-a aruncat haina pe un umăr şi a mers pe trotuar de-a lungul Central Avenue. Voia să privească fără să fie văzut, ceea ce în Finley era mai uşor de făcut pe jos decât din maşină. Însă nu a zărit nici ţipenie de om. Strada era pustie.

S-a întrebat cât de multe ştiau cei de aici despre virus. La fel de multe cât el, bineînţeles. În acele momente, stăteau cu ochii lipiţi de ecranele televizoarelor, aşteptând cuvântul salvator, la fel ca toţi ceilalţi americani.

Îşi simţea picioarele ca amorţite. Cât lucrase fără întrerupere în studioul din Atlanta, se socotise un cruciat aflat

în primele linii ale acelui război, slujindu-se de sabie pentru a croi drum adevărului. Stârnind sentimente în inimile a milioane de telespectatori, dându-le speranţă. Transmiţând viaţă Americii. Însă călătoria spre nord, pe autostrăzi părăsite, îl trezise la o nouă realitate.

America era deja pe moarte. Iar adevărul îi ucidea pe oameni.

Adevărul că aveau să moară, indiferent ce ar fi afirmat indivizii agitaţi din studiourile de televiziune. Cei din clasa de mijloc erau prea inteligenţi să creadă că se vor salva agăţându-se de un pai.

Tălpile lui au scos un scârţâit strivind praful de trotuar. În dreapta lui a apărut clădirea cândva impunătoare a Citizens State Bank.

Închis, aşa scria pe biletul de la uşă. Înăuntru, nimeni.

Avusese odată un cont la acea bancă. Economisise primii lui patruzeci de dolari ca să cumpere vechea bicicletă Schwinn, de culoare albastră, de la Toby. Dar unde se afla Toby acum? Ultima ştire despre prietenul lui zicea că se angajase la Los Angeles, sfidându-şi spaima de cutremure. Astăzi, însă, cutremurul însemna ultimul lucru de care se temea Toby.

Afişul din fereastra localului Finley Lounge spunea că era deschis – singura instituţie care probabil că prospera tocmai datorită crizei. Pentru că anumite ştiri se acceptă mai lesne la o halbă de bere.

A păşit mai departe, oarecum speriat de gândul de a intra şi de a da peste cineva cunoscut. Voia să stea de vorbă cu ai lui, mama, tatăl, Betsy, nu cu alţii, într-un fel, în mod inexplicabil, se simţea vinovat de existenţa virusului, deşi, doar divulgând acel mic şi detestabil secret faţă de americani şi anunţându-i că toţi erau sortiţi morţii, n-avea cum să fie.

Şi-a înghiţit nodul din gât şi a trecut prin dreptul magazinului de electrocasnice Roger’s Heating, închis şi acesta.

Pe Central nu se vedea încă niciun om, şi nici pe vreuna dintre străzile lăturalnice.

S-a oprit şi s-a răsucit. Linişte deplină. Vântul era singurul care nu părea să ia în seamă virusul pe care îl sufla şi-l răscolea prin oraş. Un drapel american fâlfâia moale deasupra poştei, dar el se îndoia că în acea zi avea să se mai distribuie corespondenţă.

Undeva, o mie de oameni de ştiinţă căutau o cale de a înfrânge Germenul Raison. Undeva, politicieni şi şefi de stat cereau imperios răspunsuri şi se grăbeau să respingă ideea de neconceput că moartea sosise în pragul casei lor. Undeva, rachete nucleare străbăteau văzduhul.

Aici, însă, în Nicăieri, America, altfel cunoscut şi sub numele de Finley, înfiinţat în 12 iulie 1926, Mike nu auzea decât şuieratul vântului. *Vedea* doar străzi rămase pustii şi cerul albastru, presărat de nori albi şi pufoşi.

Brusc, s-a gândit că făcuse o greşeală lăsându-şi maşina la marginea oraşului. Să se grăbească până la ea, să sară pe scaun şi să se îndrepte către marşul de protest spre Washington, unde trebuia să ajungă a doua zi dimineaţă.

În schimb, s-a răsucit pe călcâie şi a început să alerge. Prin dreptul firmei Dave's Auto. Înainte, spre Lincoln Street. Spre capătul ei, unde se înălţa casa veche, văruită în alb, pe care tatăl lui o cumpărase în urmă cu patruzeci de ani.

S-a apropiat de uşă, străduindu-se să-şi domolească respiraţia precipitată. Niciun sunet, niciun semn de viaţă. Ar fi trebuit să audă măcar televizorul, nu?

A urcat treptele în goană, a deschis brusc uşa glisantă de la verandă şi s-a năpustit în casă.

Pe canapea, cu feţele spre ecranul televizorului lăsat să funcţioneze fără sonor, şedeau mama, tata şi Betsy, înconjuraţi de farfurii împrăştiate, pahare pe jumătate pline şi pungi cu cartofi prăjiţi marca Safeway. Erau îmbrăcaţi în pijamale, cu părul încâlcit. Stăteau cu braţele încrucişate, iar pielea de pe faţă le atârna moale de pomeţi, însă în clipa când l-au văzut, au făcut ochi mari de uimire. Dacă nu ar fi dat acel semn de viaţă, Mike ar fi crezut că muriseră deja.

— Mikey! a exclamat mama lui şi a tresărit, după care a înlemnit, de parcă ar fi încercat să stabilească dacă nu cumva o înşelau ochii. Mike!

S-a ridicat de pe canapea şi a fugit spre el suspinând. L-a cuprins în braţe.

Şi-a dat seama în acel moment că marşul spre Washington era lucrul cel mai bun pe care-l putea face. Nu exista altă speranţă. Aveau să moară cu toţii.

Şi-a lăsat capul pe umărul ei şi a început să plângă.

1

Ţinând telefonul mobil lipit de ureche, Kara Hunter a condus maşina prin campusul Universităţii Johns Hopkins. Lumea începuse să se destrame şi ştia, în adâncul sufletului, că de ea depindea ceva foarte important. Thomas depindea de ea, iar lumea depindea de el.

Situaţia era la fel de clară ca un miez de noapte cu cer acoperit, dar exista o stea strălucind la orizont, şi de aceea stătea cu ochii aţintiţi către acea lumină călăuzitoare.

Şi-a fixat mobilul între ureche şi umăr şi a virat, răsucind volanul cu ambele mâini.

— Cer scuze pentru disperarea din glasul meu, domnule Gains, dar dacă nu mi se dă aprobarea necesară, o să iau cu mine un pistol.

— Dar n-am spus că nu-ţi voi obţine aprobarea, a vorbit adjunctul secretarului de stat. (Kara s-a gândit că ar fi trebuit să discute chiar cu preşedintele, dar în acele momente nu era deloc uşor să ajungi până la el. Decât dacă te chema Thomas, bineînţeles.) Am zis că voi încerca. Dar cererea e cam neobişnuită. S-ar putea ca doctorul Bancroft să… Scuză-mă.

Receptorul a amuţit. A auzit totuşi o voce înăbuşită.

— Trebuie să plec, i-a zis Gains cu glas precipitat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi pot spune…

— Dar trebuie. Probabil că eu sunt acum singura legătură pe care o aveţi cu Thomas, presupunând că mai e în viaţă! Şi cu Monique, fiindcă veni vorba de asta, presupunând că mai trăieşte. Vorbeşte cu mine, ce Dumnezeu!

Gains nu i-a răspuns.

— Domnule secretar, îmi eşti dator. Te faci vinovat faţă de ţară fiindcă nu i-ai răspuns lui Thomas de la început.

— Dar să păstrezi asta doar pentru tine, a zis el, pe un ton care dovedea fără nicio urmă de îndoială că îl nemulţumea faptul că trebuia să-i dezvăluie Karei ceva.

Însă era unul dintre puţinii oameni care ştiau că exista posibilitatea ca ea să descopere ceva cu ajutorul experienţelor pe care le desfăşura.

— Desigur.

— A avut loc deja un schimb nuclear.

— Nuclear?

— Mai precis, Israelul a lansat o rachetă în ocean, în largul coastelor Franţei, care a răspuns cu aceeaşi monedă. Racheta este în zbor, exact în timp ce noi stăm de vorbă. Acum chiar că trebuie să plec.

— Domnule, te rog să-l suni pe doctorul Bancroft.

— Consilierul meu s-a ocupat deja.

— Mulţumesc, a spus Kara şi a închis telefonul.

Cu siguranţă că lucrurile nu se puteau încheia astfel. Dar Thomas avertizase lumea că virusul putea contribui doar în parte la distrugerea totală consemnată de Cărţile de Istorii. De fapt, discutaseră posibilitatea că apocalipsa prezisă de Apostolul Ioan ar putea fi declanşată de virus. Oare nu se vorbea atât de mult de Israel în apocalipsa după Ioan?

A virat brusc pentru a evita un biciclist, a scăpat o înjurătură, apoi a apăsat pedala de acceleraţie. Doctorul Bancroft era ultima ei speranţă. Thomas lipsea de aproape trei zile, iar Monique dispăruse cu o zi în urmă. Trebuia să descopere dacă erau amândoi în viaţă – dacă nu aici, măcar în cealaltă realitate.

Bancroft se afla în laboratorul lui; Kara aflase în urma unei convorbiri telefonice. Mai ştia că guvernul controla înregistrările fratelui ei. Trecute la secret. Orice examinare a sesiunilor lui Thomas se putea face doar în baza unei aprobări care nu depindea de bunul doctor. Cu puţin noroc, Gains îi promisese măcar atâta lucru.

Şi-a parcat maşina şi a coborât în fugă aceleaşi trepte ca în urmă cu o săptămână, împreună cu directorul CIA, Phil Grant. Jaluzelele uşii de la subsol erau ridicate. A bătut în geam.

— Doctore Bancroft!

Uşa s-a dat în lături aproape instantaneu. Un bărbat neîngrijit, cu cearcăne sub ochii înflăcăraţi stătea în faţa ei.

— Da, imediat, a zis el.

— Ce anume? Ce imediat?
— O să te ajut. Vino repede!
Psihologul a tras-o înăuntru, a scos capul pe uşă şi a aruncat o privire spre scara care ducea la nivelul solului şi a închis-o. Apoi s-a grăbit să ajungă la biroul lui.
— Toată săptămâna am analizat atent datele privindu-l pe Thomas. Am convocat cel puţin zece colegi – şi nu idioţi, fii atentă -, dar niciunul dintre ei nu a auzit vreodată de un creier care rămâne inert în timpul somnului.
— Adjunctul secretarului de stat a…?
— Da, am vorbit cu ei. Ce idee ţi-a venit?
— Ce vrei să spui cu creier inert în somn?
— Eu am inventat termenul. Un creier care nu visează în somn, aşa cum e cazul fratelui tău.
— Trebuie să existe o explicaţie, nu? Noi ştim că visează. Sau e, oricum, conştient de o altă realitate.
— Dacă nu cumva asta – şi Bancroft a făcut semn către încăpere – este visul, a zis şi a clipit şmechereşte.
Acum, doctorul semăna cu Thomas. Amândoi suferiseră o prăbuşire nervoasă. Dar ceea ce voia ea să sugereze putea face ca, prin comparaţie, treaba aceasta cu visul să pară perfect logică.
— Ce idee ţi-a venit? a repetat el.
Kara s-a îndreptat spre patul îmbrăcat în piele, pe care dormise Thomas, şi s-a întors cu faţa spre profesor. Lumina din încăpere era scăzută. Ecranul monitorului arunca o strălucire slabă asupra biroului. Monitorul care prezenta undele cerebrale stătea în aşteptare în stânga ei.
— Mai ai proba de sânge pe care ai extras-o de la Thomas?
— Sânge?
— Da, proba de sânge pentru analiză – o mai ai?
— Trebuie să fi plecat spre laborator.
— Şi apoi, unde?
— Nu cred că a sosit.
— Dacă e…
— Înseamnă că e în laboratorul de la etaj. De ce te interesează?
Kara a inspirat adânc.

— Datorită unui lucru care i s-a întâmplat lui Monique. Ea a pătruns în visele lui Thomas. În afara acestora, singurul care leagă realităţile este sângele, forţa vitală a unei persoane, să-i zicem. Are o semnificaţie aparte în religie, adevărat? Creştinii cred că fără vărsare de sânge nu există iertarea păcatelor. În această realitate metafizică în care a pătruns Thomas, sângele joacă un rol la fel de important. Cel puţin aşa am impresia.

— Continuă. Ce legătură are cu visele lui Monique?

— A adormit având o rană deschisă. Era împreună cu Thomas, care avea şi el o rană la încheietura mâinii. Ştiu că sună ciudat, dar mi-a spus că a avut impresia că a trecut în cealaltă realitate deoarece sângele ei a fost în contact cu al lui în timp ce visa. Sângele lui Thomas este puntea de legătură cu lumea viselor.

Bancroft a ridicat mâna să-şi aşeze mai bine ochelarii la nas.

— Şi crezi că…

A tăcut. Concluzia era evidentă.

— Vreau să încerc şi eu.

— Dar se spune că Thomas e mort.

— Din câte ştim, şi Monique a murit. Cel puţin în realitatea asta. Problema este că lumea ar putea depinde de cei doi. Nu ne putem permite să-i lăsăm morţi. Nu pretind că aş înţelege perfect cum şi de ce ar da roade experienţa asta, dar cred că măcar merită să încercăm. E singura soluţie pe care o întrevăd.

— Vrei să creezi mediul care i-a permis lui Monique să treacă dincolo, a concluzionat el sec.

— Sub supravegherea ta. Te rog…

— Nu-i nevoie să mă rogi, a zis el, iar în ochi i-a apărut un licăr de speranţă. Crede-mă, dacă nu aş fi văzut pe monitoare rezultatele referitoare la Thomas Hunter, nu m-aş fi arătat atât de dornic să încercăm. Pe de altă parte, am fost testat pozitiv în privinţa virusului pe care l-a prezis el în vis.

Dorinţa psihologului nu o surprindea mai deloc pe Kara. Era suficient de scrântit să încerce şi singur, fără participarea ei.

— Atunci avem nevoie de proba aceea de sânge, a spus ea.

Doctorul Myles Bancroft a pornit spre uşă.

— Avem nevoie de ea.

* *
*

În mai puţin de zece minute avea instalaţi electrozii cu ajutorul cărora profesorul îi va măsura activitatea cerebrală. Nu o interesa toată procedura de testare - voia doar să viseze cu sângele lui Thomas. Iar şederea pe pat, cu firele conectate la cap în vreo zece locuri, făcea ca întregul experiment să pară uimitor de raţional.

Bancroft i-a scos manşonul aparatului de măsurare a presiunii arteriale.

— E destul de mare. Trebuie să dormi, nu uita. Încă nu i-ai comunicat asta şi inimii.

— Atunci, dă-mi un sedativ puternic.

— N-aş vrea să apelăm la ceva tare. Tabletele pe care le-ai luat îşi vor face efectul dintr-o clipă în alta. Încearcă să fii calmă.

Kara a închis ochii şi s-a străduit să-şi golească mintea. Racheta lansată de Franţa împotriva Israelului lovise deja ţinta ori urma să o atingă în curând. Nu-şi putea imagina felul în care o explozie atomică în Orientul Mijlociu ar fi influenţat situaţia existentă. În acea dimineaţă izbucniseră tulburări de stradă izolate, aşa anunţaseră canalele de ştiri. Se înregistraseră mai ales în ţările Lumii a Treia, dar dacă nu se descoperea curând o soluţie, Occidentul se va confrunta cu mişcări similare.

Mai erau zece zile până când Germenul Raison să atingă maturitatea. Peste cinci zile, simptomele se vor face simţite în rândul celor infectaţi mai devreme, printre care se aflau ea şi Thomas. Potrivit celor spuse de Monique, mai aveau cinci zile până trebuiau să realizeze antivirusul. Poate şase, cel mult şapte. Se făceau doar supoziţii, desigur, dar Monique păruse a fi destul de încrezătoare că virusul putea fi anihilat dacă se administra în termen de o zi sau două, poate chiar trei de la înregistrarea primelor simptome.

Însă apăreau prea mulţi poate.

Cinci zile. Simţea vreun simptom? S-a concentrat asupra pielii. Nimic. Apoi, asupra încheieturilor, degetelor şi gleznelor. Le-a mişcat şi nu a simţit nimic. Numai dacă uşoara gâdilătură percepută pe pulpa piciorului drept nu era cumva o iritaţie.

Ei, era o închipuire.

Brusc, a simţit o ameţeală. Simptom? Nu, începea să se facă simţit efectul medicamentului.

— Cred că a sosit momentul, a spus ea.

— O secundă.

Doctorul şi-a făcut puţin de lucru cu aparatul, apoi s-a apropiat.

— Te simţi obosită. Ameţită?

— Destul de aproape.

— Vrei un anestezic local?

La asta nu se gândise.

— Doar să-mi faci o tăietură mică.

Voia un semn, astfel încât, dacă se trezea în altă realitate, să aibă dovada pe braţ.

— Suficient cât să sângereze.

— Bine, dă-i drumul.

Doctorul i-a şters antebraţul mâinii drepte cu un tampon de vată, apoi a apăsat un bisturiu pe piele. Kara a simţit o durere usturătoare şi s-a crispat.

— Uşor, a zis el. Am terminat.

A ridicat seringa în care se afla o probă din sângele lui Thomas. Mostra era mică – aveau să folosească aproape jumătate pentru experiment.

— Ar fi fost mai uşor să-l injectăm, a spus el.

— Nu ştim dacă ar da vreun rezultat. Să procedăm aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Monique. Nu avem vreme să ne jucăm prea mult.

A coborât seringa şi a lăsat să cadă cinci sau şase picături pe braţ. S-au combinat cu un strop din sângele ei. A amestecat cu degetul înmănuşat. S-au uitat amândoi îndelung la pata roşie de sânge îmbinat.

Ochii li s-au întâlnit. Din difuzoare răsuna uşor o muzică pop foarte plăcută – o versiune instrumentală a melodiei

Dancing Queen, lansată de grupul ABBA. Doctorul redusese şi mai mult intensitatea luminii faţă de cum fusese la intrarea Karei în cameră.

— Sper să obţinem şi rezultate, a rostit ea.

— Bine, adormi.

Kara a închis din nou ochii.

— Să te trezesc?

Thomas susţinuse mereu că o oră de somn putea însemna şi un an în vis. Trecerea ei în lumea lui avea să se petreacă adormind aici. Revenirea se va petrece în starea de vis de acolo.

— Să mă trezeşti peste o oră.

2

Două ceremonii caracterizau Cercul mai bine decât orice altceva: unirea şi trecerea. Unirea era o ceremonie de căsătorie. Trecerea era înmormântarea. Amândouă reprezentau sărbătoriri.

În seara aceea, la o sută de metri de tabăra din apropierea lacului roşu care îi atrăsese în acel loc, Thomas şi-a condus tribul în trecere. Număra şaizeci şi şapte de membri, cuprinzând bărbaţi, femei şi copii, şi toţi se aflau acolo pentru a jeli şi celebra moartea lui Elijah.

Jeleau fiindcă, deşi nu lăsase în urmă nicio rudă de sânge, bătrânul Elijah fusese o încântare. Jumătate de trib ascultase cu sfinţenie poveştile lui, rostite noaptea în jurul focurilor de tabără. Se pricepea să-i facă pe copii să se tăvălească de râs, în vreme ce pe ascultătorii mai vârstnici îi fascina cu mister şi intrigă. Doar Tanis mai înfăţişase asemenea întâmplări sclipitoare, cu toţii recunoşteau, dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, înainte de Traversare.

Desigur că nu-l plăcuseră doar pentru poveşti, mai erau iubirea lui faţă de copii, fascinaţia pe care o simţea faţă de Elyon, cuvintele lui de mângâiere în vremuri când atacurile Hoardei erau mai insistente decât puteau îndura.

Dar îi celebrau trecerea la fel cum ar fi făcut-o pentru oricare altul. Acum se afla într-o tovărăşie mai plăcută. Se afla alături de Justin. Niciunul dintre ei nu ştia cu exactitate cum şi ce făceau cei precum Rachelle şi Elijah împreună cu Justin, dar tribul lui Thomas nu se îndoia că cei iubiţi se găseau alături de Creatorul lor. Şi încă le mai rămăsese în amintire felul în care înotaseră în apa ameţitoare a lacului de smarald ca să anticipe reunirea cu Elyon într-o asemenea fericire.

Alcătuiau un cerc în jurul mormanului de lemne, uitându-se tăcuţi la trupul nemişcat al bătrânului. Obrajii unora dintre ei erau umezi de lacrimi; alţii zâmbeau delicat; toţi se cufundaseră în amintirile pe care le păstrau despre acel om.

Thomas a aruncat o privire spre oamenii tribului. Acum, familia sa. Fiecare bărbat, femeie şi copil ducea o torţă aprinsă, pregătită să aprindă rugul la momentul potrivit. Majoritatea celor prezenţi purtau aceleaşi tunici de culoare bej pe care le avuseseră şi mai devreme, deşi mulţi îşi prinseseră flori de deşert în păr şi îşi vopsiseră feţele în culori luminoase, amestecuri de cretă pisată şi apă.

Samuel şi Marie stăteau în stânga lui, alături de Mikil şi Jamous. Crescuseră repede în anul ce trecuse, ajungând practic bărbat şi femeie acum. Purtau amândoi pandantive asemănătoare, de forma unor monede, pe care le aveau toţi membrii Cercului, de obicei prinse cu câte o cordeluţă de piele petrecută pe după gât, dar şi agăţate de brăţări la glezne şi la încheieturile mâinilor, aşa cum făceau acum Samuel şi Marie.

Johan şi William se alăturaseră tribului pentru a participa la adunarea consiliului de a doua zi, iar acum stăteau de-a dreapta lui Thomas.

Dincolo de Cerc, apa întunecată a lacului roşu sclipea de la lumina torţelor. În jurul oazei se înălţau o sută de pomi fructiferi şi palmieri. Înainte de sfârşitul nopţii, aveau să se ospăteze cu fructe şi să danseze sub puterea ei, dar acum îşi îngăduiau câteva momente de tristeţe.

Thomas şi micul grup din preajma lui găsiseră primul dintre cele douăzeci şi şapte de lacuri roşii în mijlocul unei porţiuni presărate de copaci, exact cum spusese Justin. În treisprezece luni, oamenii Cercului conduseseră aproape o mie de scabioşi în apele roşii, unde se înecaseră de bunăvoie şi descoperiseră astfel o viaţă nouă. O mie. Un număr neînsemnat în comparaţie cu cele două milioane care trăiau acum în pădurea dominantă. Chiar şi aşa, în momentul când aflase că mişcarea dobândea amploare, Qurong organizase o campanie pentru a şterge Cercul de pe suprafaţa Pământului. Deveniseră nomazi, stabilindu-şi tabăra în corturi de pânză în apropierea lacurilor roşii, când se putea, şi fugind de acolo, când erau alungaţi. Dar mai tot timpul pe drumuri.

Johan îi învăţase tehnici de supravieţuire în deşert: cum să planteze şi să recolteze grâuşor de deşert, cum să facă fibre

din tulpini şi cum să ţească tunici. Velinţele de pat, mobilierul, chiar şi corturile aminteau în mod ciudat de obiceiurile Hoardei, deşi erau foarte colorate şi decorate după gustul pădurenilor. Mâncau fructe cu pâine şi-şi împodobeau corturile cu flori sălbatice.

Thomas şi-a îndreptat gândurile către cadavrul lui Elijah, aflat pe o placă de lemn. Până la urmă, vor muri cu toţii – era singura certitudine pentru toate fiinţele vii. Însă după moarte, fiecare va descoperi o viaţă cu greu de imaginat de cei care trăiau de această parte a pădurii colorate. În multe privinţe, îl invidia pe bătrân.

A ridicat torţa. Ceilalţi i-au urmat exemplul.

— Suntem născuţi din apă şi spirit, a strigat el.

— Din apă şi spirit, au repetat membrii tribului.

O energie nouă a părut să crească în aerul răcoros al nopţii.

— Ardem acest trup în semn de sfidare a morţii. Ea nu are nicio putere asupra noastră. Spiritul trăieşte, deşi carnea piere. Suntem născuţi din apă şi din spirit!

Cuvintele lui au răsunat ca un ecou printre ei.

— De pierim de sabie ori de bătrâneţe sau din *orice* altă cauză, noi rămânem vii, trecând din această lume în cealaltă. Din acest motiv, în seara aceasta celebrăm trecerea lui Elijah. El se află acolo unde tânjim cu toţii să ajungem!

Emoţia era acum tangibilă. Îşi luaseră rămas-bun şi-şi exprimaseră omagiile. Acum sosise momentul să savureze victoria asupra morţii.

Thomas a aruncat o privire la Samuel şi Marie, care îl priveau atent. Mama lor, soţia sa, Rachelle, fusese ucisă în urmă cu treisprezece luni. Ei îi jeliseră moartea mai mult decât oricine, doar fiindcă atunci înţeleseseră mai puţin decât acum.

Le-a făcut copiilor un semn cu ochiul, apoi a clătinat torţa o dată deasupra capului.

— Pentru viaţa cu Justin!

S-a repezit spre rug şi a împins torţa înspre lemne. Ca un singur om, membrii Cercului s-au îndreptat spre rug. Cei aflaţi îndeajuns de aproape au înfipt torţele, ceilalţi le-au aruncat deasupra.

Cu un sfârâit brusc, focul a înconjurat cadavrul lui Elijah.

Imediat după aceea, noaptea a fost cutremurată de o bătaie de tobă. Oamenii au înălţat vocile în semn de jubilare, aruncându-şi în acelaşi timp braţele spre cer în semn de victorie, probabil într-o speranţă exagerată, dar exprimând adevăratul spirit al Cercului. În absenţa credinţei faţă de ceea ce îi aştepta pe fiecare dintre ei, orice speranţă era zadarnică.

Elijah fusese luat acasă, la Marea Romanţă. În seara aceea el era mireasa, iar mirele lui, Justin, care era de asemenea Elyon, îl luase înapoi în lacul cu ape infinite. Ba chiar mai mult de atât.

Ar fi fost o minciună ca vreunul să afirme că în asemenea momente membrii tribului nu erau puţin geloşi.

Au dansat într-un cerc larg în jurul focului dezlănţuit. Thomas a râs, în vreme ce celebrarea căpăta viaţă. A urmărit Cercul, iar inima i s-a umplut de mândrie. Apoi a făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de lumina jucăuşă a flăcărilor, încrucişându-şi braţele la piept. S-a întors cu faţa spre locul unde falezele se profilau pe cerul înstelat.

— Ai văzut, Justin? Sărbătorim trecerea noastră cu aceeaşi înflăcărare pe care ne-ai arătat-o după trecerea ta.

În minte i-a apărut o imagine: Justin călărind spre ei pe un cal alb în ziua de după ce se înecase, apoi oprindu-se şi având ochii înflăcăraţi de emoţie. Se apropiase şi strânsese mâna fiecăruia dintre ei. În acea zi îi declarase Cerc.

În acea zi, Rachelle fusese ucisă de Hoardă.

— Sper că ai avut dreptate să ne aşezăm tabăra aici, a auzit o voce înceată din dreptul umărului.

S-a întors cu faţa spre Johan, care i-a urmărit privirea îndreptată spre faleză.

— Dacă Hoarda e pe undeva în apropiere, cu siguranţă că au văzut deja flăcările.

— Îţi faci prea multe griji, prietene, i-a răspuns Thomas, prinzându-l de umăr. Când am îngăduit ca ameninţarea venită din partea câtorva scabioşi să ne strice celebrarea iubirii noastre sacre? Iar garda noastră nu ne-a alertat.

— Dar am auzit că Woref şi-a intensificat căutările. Îl cunosc pe acel om; nu va pregeta deloc.

— La fel e şi iubirea noastră pentru Justin. M-am săturat să tot fug.

Johan nu a reacţionat la aceste vorbe.

— Ne întâlnim în zori?

— Presupunând că Hoarda nu ne va alunga spre deşert, a zis Thomas şi i-a făcut cu ochiul. La crăpatul zorilor.

— Acum faci doar lumină. Curând, ea va deveni o realitate, a rostit Johan.

A înclinat apoi din cap şi s-a întors la ceremonie.

* *
*

A doua zi dimineaţa s-au aşezat pe pietre plate şi au chibzuit. Thomas, Suzan şi Jeremiah cugetau mai mult în tăcere. Probabil că şi ceilalţi membri ai consiliului – Johan, William şi Ronin – căzuseră pe gânduri, însă nu părea să-i oprească din vorbărie.

— Nici gând! a exclamat Ronin. Vă spun fără nici cea mai mică rezervă că dacă s-ar afla astăzi aici, în acest canion, Justin v-ar ajuta să înţelegeţi. El a susţinut mereu că vom fi detestaţi. Acum ne sugeraţi să ne încălcăm obiceiurile ca să domolim Hoarda? De ce?

— Cum putem influenţa Hoarda, dacă membrii ei ne urăsc? a întrebat Johan. Da, să ne deteste credinţele. Nu am nimic de obiectat. Dar înseamnă asta că ar trebui să ne schimbăm purtarea ca să-i îndârjim în asemenea măsură încât să dispreţuiască orice albinos ar vedea?

Oamenii Hoardei îi numeau albinoşi pentru că nu aveau pielea cenuşie şi solzoasă ca a lor. Asta venea ca o ironie, deoarece erau mai închişi la culoare decât ei. De fapt, aproape jumătate dintre membrii Cercului, inclusiv Suzan, aveau pielea ciocolatie, în diferite nuanţe. Erau invidiaţi de majoritatea celor mai deschişi la culoare, deoarece tonurile bogate îi făceau să se deosebească în mod radical de albeaţa scabioşilor. Unii se apucaseră chiar să se picteze în cafeniu atunci când participau la ceremonii. Toţi purtau cu mândrie numele de albinos. Însemna că erau altfel şi nimic nu voiau mai mult decât să se deosebească de Hoardă.

Ronin s-a plimbat pe nisip, îmbujorat la faţă, în ciuda aerului răcoros.

— Îmi atribuiţi vorbe pe care nu le-am rostit. N-am sugerat niciodată să îndârjim Hoarda. Dar Justin nu a susţinut niciodată ideea de a îmbrăţişa un status-quo. Dacă Hoarda înseamnă cultură, atunci Justin era contracultură. Pierdem acea înţelegere şi uităm cine suntem.

— Nu ai auzit bine, a spus Johan, oftând de nemulţumire. E a şasea lună de când Qurong ne lasă în pace. A fost prea ocupat cu doborârea copacilor pentru a face loc noului său oraş. Acum, însă, lucrurile s-au schimbat. Recenta campanie condusă de Woref nu reprezintă doar o distracţie de moment. Îl cunosc pe Qurong. Ba, mai rău, îl cunosc şi pe Woref. Şarpele acela bătrân a condus serviciul de informaţii al Hoardei, sub comanda mea. Fără îndoială că în aceste momente ne urmăreşte atent. Nu se va opri decât atunci când vom fi morţi cu toţii. Crezi că Justin a voit să ne îndrume spre moarte?

— Nu de aceea intrăm în lacurile roşii? Ca să murim? a întrebat Ronin şi a luat între degete pandantivul care îi atârna la gât, întinzându-l în faţă. Nu cumva şi istoria noastră ne-a însemnat ca morţi pentru această lume?

Medalionul ţinut în palmă fusese sculptat din jad verde descoperit în canioanele de la nord de Pădurea de Sud. Meşteşugarii introduseseră intarsii de ardezie neagră ca să reprezinte atacul răului asupra pădurii colorate. În cercul negru erau legate două barete care se încrucişau, făcute din piele vopsită în roşu, reprezentând sacrificiul lui Justin în lacurile sângerii. În sfârşit, ele fixau un cerc alb tăiat din marmură, pe care se încrucişau baretele.

— În lacuri găsim viaţă, nu moarte, a spus Johan. Dar chiar şi acolo am putea gândi o schimbare a strategiilor noastre.

Thomas s-a uitat la fratele fostei lui soţii. Nu mai era băiatul care alerga nevinovat pe dealuri; ajunsese bărbat, alesese să fie cineva numit Martyn şi devenise un mare conducător scabios, obişnuit să facă doar ce voia. Desigur, acum nu mai era cel dinainte, dar rămăsese încăpăţânat, iar acum se îndârjea.

— Gândeşte ce doreşti despre ceea ce Justin ar fi vrut sau nu, a continuat Johan, dar ţine minte că şi eu am fost alături de el.

În ochii lui Ronin a sclipit o lumină şi, preţ de o clipă, Thomas s-a gândit că acesta i-ar putea reaminti că nu fusese doar alături de Justin, îl şi trădase. Supraveghease moartea lui. Îl ucisese.

Dar Ronin a strâns din dinţi, ţinându-şi totodată şi limba.

— Da, am făcut multe greşeli, a recunoscut Johan, observând privirea aruncată. Dar cred că m-a iertat. Şi nu cred că ceea ce sugerez acum este greşit. Vă rog, măcar analizaţi ce v-am spus.

— Dar ce-ai zis? L-a întrebat Thomas. Redu la esenţă.

Johan s-a uitat drept în ochii lui.

— Spun că trebuie să uşurăm situaţia, pentru ca duşmanii să-l poată descoperi pe Elyon.

— Da, dar ce înseamnă asta? A insistat Ronin. Sugerezi că înecarea este prea grea? A fost calea aleasă de Justin!

— Am spus eu că înecul este prea greu? A replicat Johan şi l-a fulgerat pe celălalt cu privirea, apoi a strâns din pleoape şi a ridicat mâna. Iartă-mă, a zis şi a deschis apoi ochii. Spun că eu cunosc Hoarda mai bine decât oricine de aici. Le ştiu aversiunile şi patimile.

S-a uitat spre Jeremiah după sprijin. Bătrânul şi-a ferit ochii.

— Dacă vrem să-i îmbrăţişăm – să-i iubim la fel ca Justin trebuie să le îngăduim să se identifice cu noi. Trebuie să ne arătăm mai toleranţi faţă de obiceiurile lor. Să folosim metode pe care să le accepte mai uşor.

— De exemplu? a întrebat Thomas.

— De exemplu, să deschidem Cercul pentru scabioşii care nu s-au înecat.

— Fără înec, nu vor fi niciodată ca noi. Nici măcar nu sunt în stare să mănânce fructele noastre fără să le scuipe.

Thomas se referea la fructele care creşteau în pomii din jurul lacurilor roşii. Deşi apa roşie era dulce la gust, nu deţinea nicio calitate vindecătoare. Pe de altă parte, fructele care creşteau acolo aveau valoare tămăduitoare, iar unele dintre ele nu se deosebeau aproape deloc de cele care

existaseră în pădurea colorată. Unele puteau lecui; altele ofereau o hrană deosebită doar dintr-o muşcătură. Unele transmiteau un sentiment copleşitor de iubire şi bucurie – acel fruct se numea woromo şi devenise cu rapiditate cel mai valoros dintre toate. Pentru scabioşii care nu pătrunseseră în lacurile roşii, acesta avea un gust amar.

— Într-adevăr, nu le plac fructele noastre. Şi nu pot fi ca noi – asta vreau să spun. Dacă nu au cum să ne semene, atunci ar trebui să ne gândim să semănăm noi mai mult cu ei.

Thomas a avut impresia că nu a auzit bine. Johan nu avea dreptul să sugereze Cercului altceva decât poruncise Justin. Probabil existau nuanţe delicate la ceea ce sugera.

— Ştiu că sună ciudat, dar gândiţi-vă la posibilităţi. Dacă ar fi să semănăm mai mult cu ei, să mirosim la fel, să ne îmbrăcăm aidoma, să etalăm cu reţinere ceea ce ne deosebeşte, poate că ar fi mai dispuşi să ne tolereze. Poate că ar ajunge să trăiască printre noi. Încetul cu încetul, i-am putea iniţia în învăţăturile lui Justin şi ni i-am apropia.

— Dar cum rămâne cu înecul? a întrebat Ronin.

Johan a şovăit, apoi i-a răspuns fără să se uite la el.

— Pesemne că dacă l-ar urma pe Justin în principiu, el nu le-ar cere să se înece, a rostit, apoi a privit spre Ronin. La urma urmelor, iubirea este o problemă a inimii, nu a cărnii. De ce n-ar putea cineva să-l urmeze pe Justin fără să se schimbe cu totul, încetând să mai fie ce-a fost?

Thomas a simţit că îi îngheaţă sângele în vine. Nu pentru că sugestia era atât de absurdă, ci pentru că avea un înţeles îngrozitor. Se părea că Johan, lucru surprinzător, după ce fusese lecuit de înşelătorie fiind membru al Hoardei, va rămâne un susţinător ferm al doctrinei înecului. Însă îi făcuse deja o demonstraţie lui Thomas – sugestia lui era motivată de compasiune faţă de scabioşi.

Supravieţuirea celor o mie care îl urmaseră pe Justin depindea de retragerea din calea Hoardei la primul semn de primejdie. Însă micile comunităţi nomade obosiseră să tot fugă pentru a-şi salva vieţile. Această idee venită din partea lui Johan avea să fie îmbrăţişată de unii dintre ei, Thomas nu se îndoia câtuşi de puţin.

Ronin a scuipat într-o parte, şi-a ridicat săculeţul din piele şi a dat să se îndepărteze.

— Nu vreau să mai aud aşa ceva. Justin pe care îl cunosc eu nu ar accepta niciodată o asemenea blasfemie. El a zis că ne vor urî! Aţi surzit? Ne vor urî.

— Atunci du-te la Justin şi întreabă-l ce să facem, i-a răspuns Johan. Te rog, nu vreau să te supăr. Încerc doar să înţeleg lucrurile mai bine.

William a făcut un pas în faţă şi a vorbit:

— Eu propun o altă cale.

S-au întors cu toţii spre el, inclusiv Ronin, care se oprise.

— Johan are dreptate. Ne confruntăm cu o problemă gravă. Dar, în loc să acceptăm obiceiurile Hoardei, propun să urmăm sfaturile lui Justin, separându-ne de scabioşi, aşa cum a zis el. Aş dori să duc tribul mai adânc.

Nu era prima oară că sugera fuga în deşert, dar nu lansase niciodată o cerere în mod oficial.

— Şi, dacă eşti în adâncul deşertului, cum poţi urma sfaturile lui Justin de a-i îndruma să se înece? L-a provocat Ronin.

— Îi pot îndruma alţii la înec. Dar gândeşte-te la femei şi copii. Trebuie să le oferim protecţie!

— Justin îi va proteja dacă doreşte.

Thomas s-a uitat spre Johan, apoi la William. Începeau să apară primele neînţelegeri în Cerc. Vreme de mai bine de un an, urmaseră ideile lui Ronin privind doctrina, aşa cum îi sfătuise Justin, dar aceste noi provocări aveau să-i pună la încercare calităţile de conducător.

Ce altceva le mai spusese Justin în ziua aceea, după ce trasase un cerc în jurul lor pe nisip?

Să nu rupă niciodată Cercul.

Ronin s-a uitat pătrunzător la fiecare dintre ei.

— Ce se petrece aici? Am început deja să uităm de ce ne aflăm împreună? De ce pielea noastră se deosebeşte? Uităm Marea Romanţă dintre Elyon şi poporul lui? Că îi suntem mireasă?

— Mireasă? Asta e doar o metaforă, a intervenit William. Chiar şi aşa, îi suntem mireasă, iar Hoarda nu. De aceea eu

spun să ducem mireasa în adâncul deşertului şi să o ascundem de duşman.

— Noi îi suntem mireasă, şi acela dintre oamenii Hoardei care ne urmează va deveni tot mireasa lui, a rostit Ronin. Cum va auzi Hoarda chemarea lui Elyon la iubire, dacă nu din glasurile noastre?

— Elyon nu are nevoie de glasurile noastre! L-a contrazis William. Ţi-l închipui pe Creator atât de dependent de tine?

— Nu mai striga. O să trezeşti toată tabăra, i-a zis Thomas, ridicându-se.

A aruncat o privire spre Jeremiah şi Suzan, care încă nu vorbiseră deloc.

— Ne aflăm pe un drum primejdios.

Nu l-a contrazis nimeni.

— Ronin, citeşte-ne din nou acest pasaj. Cel despre felul în care ne urăsc ei.

Bărbatul a băgat mâna în săculeţul lui şi a scos Cartea de Istorie pe care Justin i-o dăduse înainte de plecare. O ştiau cu toţii prea bine, dar învăţăturile pe care le conţinea erau uneori greu de înţeles.

A dat pânza la o parte cu grijă şi a deschis coperta. *Istoriile consemnate de Iubitul Său.* A dat câteva pagini destul de îndoite la colţuri şi a găsit pasajul.

— Uite-l. Ascultaţi.

Şi-a coborât apoi vocea şi a citit cu respectul obişnuit, aproape sumbru.

— „Când lumea vă urăşte, amintiţi-vă că m-a urât întâi pe mine. Dacă i-aţi aparţine ei, v-ar iubi. Dar voi nu-i aparţineţi. V-am condus afară din lume şi de aceea vă urăşte.”

— Lucrurile se mai schimbă cu timpul, a spus Johan.

— Nu s-a schimbat nimic! a protestat Ronin, închizând Cartea. O fi uşor să-l urmăm pe Justin, dar luarea unei decizii nu e niciodată uşoară. Îi răstălmăceşti calea?

— Calmaţi-vă, le-a cerut Thomas. Vă rog! Dezbinarea ne va distruge. Trebuie să ne amintim ce ştim că e sigur.

S-a uitat din nou la Jeremiah.

— Reaminteşte-ne.

— Ceva sigur?

— De netăgăduit.

Bătrânul i-a adus aminte de Elijah. Şi-a mângâiat lunga barbă albă, apoi şi-a dres glasul.

— Justin este Elyon. Potrivit Cărţii de Istorie, Elyon este tatăl, fiul şi spiritul. Justin ne-a lăsat o cale de întoarcere spre pădurea colorată prin lacurile roşii. Elyon îşi curtează mireasa. Iar Justin va reveni curând după mireasa lui.

Apoi a vorbit şi Suzan.

— Mai tot ceea ce ştim despre cine este Justin cu adevărat provine din Carte prin metaforă. El este lumina, vinul şi apa care dă viaţă.

A făcut un semn către Cartea de Istorie din mâna lui Ronin.

— Spiritul lui este vântul, el este pâinea vieţii, păstorul în stare să-i părăsească pe toţi de dragul unuia.

— Adevărat, a întărit Thomas. Iar când Cartea ne spune să-i bem sângele, asta înseamnă că trebuie să-i îmbrăţişăm moartea. Aşadar, cum ne putem ascunde în adâncul deşertului ori punându-ne cenuşă şi pucioasă pe piele?

— Tot el ne-a spus să fugim spre Pădurea de Sud, a intervenit William. Dacă ceea ce spuneţi e adevărat, atunci *de ce* nu ne-a cerut să fugim înapoi spre Hoardă? Poate pentru că mireasa are răspunderea de a rămâne în viaţă.

Avea dreptate. Dihotomia amintea de religia despre care Thomas îşi aducea aminte din visele lui.

— Vreau să plec chiar astăzi să conduc o sută de oameni în adâncul deşertului, a continuat William. Johan are dreptate. E doar o chestiune de timp până când Woref ne va lichida pe toţi. Cine se aşteaptă la îndurare din partea lui se înşală. Ne-ar ucide pe toţi ca să scape de problema de a ne târî până în oraş. Asta e o măsură de prevedere.

Thomas s-a uitat înspre canion, la intrarea într-o mică adâncitură, unde tribul se trezea treptat. Un băieţel s-a aşezat pe vine în nisip, lângă intrare, şi a desenat ceva cu degetul. Dintr-un foc aprins după zidul falezei se ridica fum – oamenii se pregăteau să coacă turtele de dimineaţă. Pe măsură ce se înălţa, fumul era purtat în lungul canionului de o briză permanentă, iar mai tot se risipea înainte de a ajunge prea sus ca să fie observat din depărtare. O dâră subţire

zăbovea deasupra rugului funerar, aflat dincolo de bolovanii impunători care se vedeau la o sută de metri de tabără.

A respirat adânc, a aruncat o privire spre mormanul de pietre mari din dreapta lui şi tocmai se pregătea să-i spună lui William să plece în expediţie, când un bărbat a apărut de după cel mai mare bolovan.

Primul lui gând a fost că suferea de halucinaţii. Ori că visa, aşa cum obişnuia înainte ca visurile să fi dispărut. Omul care stătea dinaintea lui, sfredelindu-l cu ochii verzi nu era unul de rând.

Era…

Justin?

A clipit ca să-şi limpezească privirea.

Ce a văzut l-a făcut să împietrească. Justin se afla acolo, stând tridimensional, la fel ca orice om pe care îl văzuse vreodată.

— Bună ziua, Thomas.

Ochii blânzi ai lui Justin au sclipit, dar nu fiindcă ar fi reflectat lumina, ci radiind propria lor strălucire. Thomas a crezut că va cădea în genunchi. A rămas surprins că ceilalţi nu îngenuncheaseră deja. Ca şi el, rămăseseră îngheţaţi la vederea neaşteptatei apariţii.

— Te-am urmărit, prietene. Ceea ce am văzut m-a făcut să mă simt mândru.

Thomas a deschis gura, dar nu a reuşit să articuleze nicio vorbă.

— Mi-am împărţit mintea cu tine. Mi-am dat trupul pentru tine.

Buzele i s-au întins într-un surâs, apoi a rostit foarte clar.

— Acum vă voi înfăţişa inima mea. Vă voi arăta iubirea mea.

Thomas a simţit fiecare cuvânt lovindu-l în piept, ca şi cum ar fi fost obiecte moi zburând prin aer, lovindu-l unul câte unul. „Acum vă voi înfăţişa inima mea. Iubirea mea.“

S-a întors către ceilalţi. Aceştia au rămas cu privirea aţintită la el, incapabili să înţeleagă. Dar sigur vedeau! Sigur auzeau.

— Asta e pentru tine, Thomas. Doar pentru tine.

S-a uitat înapoi spre…

Justin dispăruse!

Aerul dimineţii părea apăsător.

— Thomas!

S-a întors către tabără, la vreme ca să o vadă pe Mikil ocolind în grabă faleza. S-a oprit şi, cu chipul albit, l-a pironit cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat cu un aer absent, având gândurile împrăştiate.

— Eu… cred că ştiu ceva despre Kara, a spus ea.

— Kara? Cine este Kara?

Şi-a amintit imediat. Sora lui. Cea din Istorii.

3

Woref şi-a trecut piciorul peste greabănul armăsarului, apoi şi-a dat drumul la pământ. În spatele lui, o sută dintre cei mai buni soldaţi aşteptau în şeile cailor care băteau cu copitele în pământ şi nechezau când şi când în aerul răcoros al dimineţii. În noaptea precedentă se apropiaseră de cerul luminat de foc, îşi stabiliseră tabăra la marginea Pădurii de Sud şi se treziseră cât încă domnea întunericul. Aceea putea fi ziua care însemna începutul sfârşitului pentru albinoşi.

Locotenentul care descoperise primul acea tabără nu se înşelase niciodată – nici de astă dată nu dezamăgise. Cu toate acestea, se mai aflaseră în situaţii similare de cel puţin zece ori, avându-i pe albinoşi la degetul mic, doar ca să se întoarcă fără nicio pradă. Cercul nu accepta lupta, însă dusese la perfecţiune arta salvării prin fugă.

Woref s-a uitat spre canioanele din faţa lor. Fumul albăstrui, de la arderea baligii de cal, era inconfundabil. Soren descoperise o mică oază la sud de tabără – cam o sută de copaci aflaţi în jurul unuia dintre lacurile roşii otrăvitoare însă albinoşii erau prea isteţi ca să folosească lemn dacă nu îl obţineau din copaci deja căzuţi. În schimb, se slujeau de combustibili reciclaţi, la fel ca scabioşii. Se adaptaseră bine la viaţa din deşert, mulţumită ajutorului dat de Martyn. Johan, adică.

Şuviţele împletite ale lui Woref îi atârnau greu pe cap şi a simţit nevoia să-şi rotească brusc gâtul ca să scape de una care îi căzuse peste faţă. Ca să recunoască adevărul, niciodată nu-l înghiţise pe Martyn. Trădarea lui se dovedise firească. Ba mai mult, deschisese drumul promovării pentru sine. Acum el devenise vânătorul, iar Martyn, prada, împreună cu Thomas. Recompensa pusă pe capetele lor reprezenta o sumă ameţitoare.

— Arată-mi căile lor de retragere, a cerut Woref.

Soren s-a lăsat pe un genunchi şi a desenat pe nisip.

— Canionul arată ca o cutie, dar există două ieşiri, aici şi dincoace. Una duce spre lac, cea de aici; cealaltă, spre deşertul deschis.

— Câţi dintre ei sunt femei şi copii?

— Douăzeci sau treizeci. Cam jumătate.

— Şi eşti convins că Thomas se află printre bărbaţi?

— Da, domnule. Îmi pun viaţa zălog că e aşa.

Woref şi-a dres glasul.

— S-ar putea să-ţi regreţi vorbele. Qurong şi-a pierdut răbdarea.

O mie de disidenţi care juraseră să nu recurgă la violenţă nu reprezentau o ameninţare pentru Hoardă, însă numărul celor care o trădaseră în favoarea Cercului avea un efect similar cu al apei pe pielea solzoasă a lui Qurong. Care se arăta hotărât să evite orice scădere a puterii lui. Thomas de Hunter îl învinsese de prea multe ori ca să mai rişte încă o dată.

— La fel ca noi, a spus Soren, după care şi-a plecat capul şi a adăugat: domnule.

Woref a scuipat într-o parte. Întreaga armată ştia că nu doar capul lui Thomas de Hunter era în joc. Oamenii lui nu ştiau că în joc era şi Chelise, fiica lui Qurong.

Conducătorul suprem promisese de multă vreme că îi va îngădui să se mărite după ce Hoarda avea să captureze pădurile, dar se răzgândise după ce Thomas îi scăpase printre degete. Atâta vreme cât se găsea în libertate şi capabil să conducă o revoltă, Chelise trebuia să rămână nemăritată. La declanşarea acestei campanii, promisese în secret că îi va oferi lui mâna fiicei sale, cu condiţia să-l prindă pe Thomas.

Câteodată, se întreba dacă nu cumva Qurong o proteja în acest fel, pentru că ea declarase limpede că nu dorea să se mărite cu niciun general, inclusiv Woref. Respingerea aceasta nu făcuse decât să stârnească şi mai mult dorinţa lui. În cazul în care Qurong refuza şi de această dată, îl va ucide pe comandantul suprem şi o va lua pe Chelise cu forţa.

— N-au aflat că suntem pe aproape?

— Nu pare. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată o asemenea ocazie.

— Să trimiţi câte douăzeci de oameni de pază la căile de retragere. Moartea va fi răsplata celui care îi alertează înainte să fim gata. Atacăm în douăzeci de minute. Şi acum, du-te.

Soren s-a retras în fugă şi, cu discreţie, a transmis ordinele celorlalţi.

Woref şi-a strâns pumnii, după care şi-a destins degetele. Ducea dorul vremurilor când Garda Pădurii lupta bărbăteşte. Cutezătorul său conducător se transformase într-un şoricel speriat. Un cuvânt rostit mai tare şi ar da fuga la adăpost printre stânci, de unde existau puţine şanse să-l scoată. Albinoşii rămăseseră încă mult mai rapizi decât scabioşii.

Urmărise bătălia de la Trecătoarea Natalga, atunci când Thomas prăvălise foc asupra lor cu tunetul pe care îl numise bombă. De atunci încoace, nu se mai folosise aşa ceva, dar situaţia se va schimba după ce îl vor avea înlănţuit. Bătălia care dusese la acea înfrângere răsunătoare fusese cea mai interesantă. Mii de oameni muriseră de fiecare parte. Bineînţeles, mai multe mii de partea Hoardei decât a Gărzii Pădurii, dar îl făcuseră pe Thomas să fugă înainte ca pietrele falezei să fi strivit oamenii Hoardei.

În acea zi, ucisese opt pădureni. Încă ţinea minte fiecare lovitură cu care retezase carne şi oase. Mirosul de sânge. Ţipetele de durere. Ochii albiţi de groază. Uciderea în sine. Nu exista vreo experienţă care să se compare cât de cât cu aceasta.

Primise ordin să îl aducă pe Thomas în viaţă, pe de o parte, având în vedere informaţiile pe care le deţinea conducătorul vrăjmaş, iar pe de alta, deoarece Qurong dorea să dea un exemplu prin felul în care îl va pedepsi. Însă, dacă i se oferea vreun motiv cât de mic, Woref dorea să îl ucidă. Se făcea vinovat de singurătatea de care suferise în ultimele treisprezece luni – de fapt, în ultimii trei ani, de când Chelise devenise o femeie în toată firea, ispitind orice bărbat cu sânge în vine cu bărbia ei semeaţă, cu părul lung, fluturând în vânt, şi cu ochii cenuşii şi sclipitori. Ştiuse că va fi a lui. Dar nu anticipase o perioadă de aşteptare atât de lungă.

Se opusese din răsputeri hotărârii lui Qurong de a-i amâna măritişul după înecul lui Justin. Dacă Martyn ar mai fi fost

alături de ei, nechibzuinţa de care dăduse dovadă în acea noapte l-ar fi costat viaţa. Însă în deruta provocată atunci de o schimbare totală, Qurong avusese nevoie de o mână forte pentru a păstra pacea. Woref îi luase locul lui Martyn şi executase ordinele fără nicio şovăire sau greşeală. Nu exista scabios care să nu tremure doar la auzul numelui său.

— Domnule?!

Soren se apropiase, dar nu a dat de înţeles că-l auzise. Şi-a reprimat o izbucnire de furie. *Ţi-am spus cumva să te întorci? Nu, dar tu te-ai întors. Într-o bună zi, nimeni nu va mai îndrăzni să se apropie de mine fără să ceară întâi îngăduinţă.*

— Au plecat, aşa cum ai poruncit.

Woref s-a întors la cal, a ridicat gheata să o vâre în scări, s-a oprit o secundă, să îngăduie durerii de încheieturi să treacă, apoi a încălecat. Albinoşii pretindeau că nu aveau deloc dureri. Minţeau.

— Spune-le oamenilor că vom executa câte unul dintre ei pentru fiecare albinos care ne scapă.

— Şi câţi albinoşi trebuie să ucidem?

— Doar atâţia cât trebuie pentru a-l captura pe Thomas. Ne sunt mai folositori dacă rămân în viaţă.

4

— Sora ta, a spus Mikil. Kara.

Femeia simţea că i se înmoaie genunchii. Stăteau privindu-se fix, fără să-şi plece ochii. Ceilalţi se uitau la amândoi de parcă ar fi avut în faţă nişte nebuni.

— Păi… a reuşit să bâiguie Thomas. E posibil aşa ceva? N-am… n-am visat de treisprezece luni.

Se trezise în cortul ei, oarecum conştientă că nu era în întregime ea însăşi. Mintea îi era invadată de alte gânduri decât cele obişnuite. De fapt, analiza strania posibilitate de a fi sora lui Thomas de Hunter. Kara.

În momentul când s-a gândit la acea posibilitate, mintea ei a lăsat impresia că acceptă ideea. Cu cât o îmbrăţişa mai mult, cu atât mai multe îşi amintea de visele lui Thomas şi de acelea ale Rachellei. Ca o femeie pe nume Monique.

Apoi şi-a dat seama de adevăr. Kara de Hunter reuşise să stabilească o legătură cu ea. Amănuntele i s-au strecurat în minte. Sora lui Thomas, care adormise în laboratorul doctorului Bancroft, visa ca şi cum ar fi fost în acea clipă Mikil. Soţul lui Mikil, Jamous, dormea alături de ea. Nu avea copii. Era foarte agreată, cu toate că uneori se dovedea destul de încăpăţânată. Era „omul de încredere” al lui Thomas.

Cunoştea însă îndeaproape şi situaţia Karei din istorii. Avea amintirile lui Mikil şi deopotrivă pe cele ale Karei. Tehnic vorbind, era Mikil – acest lucru se vedea cu claritate –, dar, brusc, se simţea aproape la fel de mult şi Kara.

Aşadar, se alăturase fratelui ei în vise – cel puţin aşa considera ceea ce se întâmpla. Acum stătea cu ochii holbaţi la imaginea leită a fratelui ei, care arăta cu cincisprezece ani mai vârstnic. Purta o tunică fără mâneci, care îi accentua muşchii braţelor. Pe dedesubt, o fustă scurtă de piele, atârnând până la jumătatea pulpei, pe deasupra unei alte tunici, puţin mai uzată, de culoare bej. Cizmele erau trase până sus pe pulpele bine conturate. Bărbatul din faţa ei părea de două ori mai puternic decât fratele ei.

— Vai, a exclamat. Eşti un adevărat armăsar.
Armăsar? De unde apăruse acel cuvânt? Kara.
— Un cal? S-a mirat William. Îl insulţi?
— Nu, se referă la altceva, a intervenit Thomas. Prieteni, vreau să v-o prezint pe sora mea din lumea viselor. Iat-o, se numeşte Kara.
William şi-a arcuit serios sprânceana stângă.
— Pentru mine arată ca Mikil.
— Da, dar ea a adus-o pe Kara în vizită.
— Nu cred că vorbeşti serios, s-a strâmbat celălalt.
— Ba vorbeşte mai serios decât îţi imaginezi, a zis ea cu un surâs. Cum altfel aş fi ştiut să mă adresez cu „armăsar"? În istorii, asta înseamnă „puternic", printre altele. Kara nu l-a văzut niciodată aşa şi e uimită de forţa lui Thomas al nostru în comparaţie cu fratele ei, care arată la fel, dar are mai puţin cu cincisprezece ani şi douăzeci de kilograme de muşchi.
Mikil aproape că a izbucnit în hohote de râs în faţa acestor răsuciri ale minţii ei. Se simţea ca două femei în acelaşi timp – o experienţă cel puţin ameţitoare.
I s-a adresat lui Thomas:
— Pot să-ţi vorbesc între patru ochi? Doar o clipă.
S-au tras deoparte, iar ea i-a vorbit în şoaptă.
— Spuneai că nu ai visat de treisprezece luni. Ştii de ce?
Judecând după încruntarea apărută pe faţa lui, bărbatul a părut să-şi reconsidere concluzia iniţială potrivit căreia Kara visa prin mijlocirea lui Mikil.
— Unde am crescut amândoi?
— În Manila, a răspuns ea.
— Unde trăieşte mama noastră?
— New York? Eşti mulţumit?
Pe faţa lui a apărut un zâmbet.
— Deci trăieşti. Nu te-a ucis virusul?
— Încă nu. Mai avem zece zile de trăit. Pe tine te-a ucis Carlos în Franţa, cu două, poate trei zile în urmă. Iar acum a dispărut şi Monique.
A privit-o fix, analizând ceea ce tocmai aflase.
— Rachelle a fost ucisă acum treisprezece luni de Hoardă.

— Ştiu. Doar sunt Mikil. Iar Karei îi pare rău… cumplit de rău.

— Aşadar, spui că aici au trecut treisprezece luni, însă doar două zile dincolo?

— Evident. Iar tu spui că în acest răstimp n-ai mai visat despre Thomas, cel aflat în Franţa?

— Ultima oară când l-am visat, adormea liniştit alături de Monique.

— Acolo ai fost împuşcat de Carlos.

Thomas a făcut *ochii* mari.

— Înseamnă că am avut dreptate. Aici am căzut de pe cal. Am fost ucis, dar Justin m-a însănătoşit prin Rachelle.

— Dar în Franţa nu eşti viu? înainte, când ai mai fost înviat, ai revenit în ambele realităţi.

— Nu. N-am murit niciodată. Am fost reînviat instantaneu, înainte de a pieri cu adevărat. De data asta eram mort de două ore, abia după aceea m-a găsit Rachelle.

Discuţia s-a împotmolit.

— Pe Hoardele care ne urmăresc, ce înseamnă absurditatea asta? a intervenit Ronin.

Evident, ceilalţi trăseseră cu urechea.

— E lumea de vis a neînfricatului nostru conducător, i-a răspuns William, surâzând. Se vede treaba că Mikil a intrat şi ea în joc.

Femeia i-a ignorat pe cei doi.

— Deci, eşti mort în Franţa, da?

— Sigur.

— Dar eşti mort doar de două zile. Poate trei.

— Aşa s-ar părea. Iar Monique a dispărut pentru că a murit odată cu Rachelle. Era legată de Rachelle aşa cum tu eşti legată de Mikil. N-am visat fiindcă nu aveam ce.

— Iar eu am venit aici ca să te duc înapoi.

Thomas a strâns din dinţi.

— Nu mă pot întoarce. Nu vreau să revin. Acolo sunt mort! Mă simt mai bine gândind că istoriile au fost un vis.

— Dar eu nu sunt un vis. Faptul că ştiu despre copilăria noastră, petrecută în Filipine, nu seamănă cu o nălucire. (A întins mâna în faţă şi i-a arătat tăietura.) Crestătura asta e un

vis? Germenul Raison îşi va arăta colţii peste câteva zile, Franţa a lansat o rachetă nucleară împotriva Israelului, lumea e pe cale să se prăpădească şi, din câte-mi dau seama, tu eşti singurul om care poate pune stavilă acestor lucruri. Nu-mi spune că e vorba doar despre un vis.

Thomas s-a uitat la ea cu scepticism.

— Au trecut treisprezece luni – nu mai eşti la fel, a zis ea. Dar, aşa cum singur ai spus, ai murit aici când Thomas a fost ucis în Franţa. Prin urmare, acum, când sunt legată de Mikil, o să moară şi ea când virusul mă va răpune pe mine, peste vreo zece zile?

În mintea lui a început să se facă lumină. Ea a insistat.

— Eu… adică Mikil, m-am înşelat îndoindu-mă de tine. Lumea depinde de…

— Atunci lumea depinde de un mort, a rostit el.

— Asta e o prostie fără seamăn! a făcut William. Avem de rezolvat probleme mai arzătoare decât acest joc. Mikil, ţi-ai pierdut minţile, la fel ca el. Acum vreau aprobarea consiliului pentru a-mi duce tribul în adâncul deşertului, să întemeiez facţiunea noastră a Cercului. De aceea am venit, nu ca să depăn amintiri despre visele voastre.

Mikil şi Thomas s-au apropiat de restul grupului.

— William, ai uitat atât de repede? Cum crezi că am reuşit să fac bombele care au distrus o parte a Hoardei? Prin magie? Nu, cu informaţii aflate din istorii.

— Da, amintirile tale despre Cărţile de Istorii, de care îţi aduceai aminte în transă sau vis. Înţeleg, indiferent cât de ciudat ar părea. Dar prostia asta cu salvarea oamenilor din istorie… te rog! E de tot râsul!

— Întotdeauna te-ai îndoit de mine, William. Întotdeauna. Acum constat că aşa se va întâmpla mereu. Chiar şi Justin a vorbit despre Cartea cu file albe…

Thomas s-a oprit.

Mikil şi-a amintit cuvintele rostite de Justin către ei în deşert, în urmă cu treisprezece luni. Aşa că a exprimat ceea ce gândea bărbatul.

— Justin a vorbit de o Carte de Istorie cu pagini albe care a creat istorie. Dar nu în lumea aceasta. Ce o fi vrut să spună?

— Nu am ştiut niciodată, a adăugat Thomas. Nu ne-a mai păsat prea mult de istorii de când… s-a oprit din nou şi s-a uitat cu ochi uimiţi la Mikil. Doar de două zile, ziceai?

— Crede-mă, istoriile sunt reale. Iar dacă nu-ţi pasă de ele pentru că ai murit în Franţa, ar trebui să te intereseze, deoarece Kara e încă în viaţă.

Thomas a privit-o cercetător. S-a întors către Ronin.

— Mai ai Cartea?

— Care?

— Cea cu file albe. Cea despre care se presupune că are valoare doar în istorii.

Ronin a ezitat, apoi a scos a doua Carte învelită în pânză. A dezvelit învelitoarea. Apoi şi-a plimbat palma peste copertă. Titlul era imprimat în relief pe o foiţă aurie. *Povestea Istoriei.*

— Cum ar putea o carte de istorie să facă istoria? A întrebat Mikil, venind alături de Thomas.

— Spui că are putere în altă dimensiune, numită „istorii”? A întrebat Jeremiah. Cum este posibil?

Brusc emoţionat, Thomas s-a apropiat în grabă de Ronin.

— Îmi dai voie?

Celălalt i-a întins-o.

— Să fie posibil?

— N-are înţeles, a făcut Jeremiah.

— Ai nimerit, a exclamat Thomas. Analogiile şi metaforele. Poveştile, a continuat el, plimbându-şi degetele peste titlu. Sunt reale. Cuvintele devin carne şi trăiesc printre noi. Nu aşa începe Cartea Iubiţilor?

Thomas a deschis Cartea. Hârtie albă. Fără cuvinte. Ochii lui i-au întâlnit pe ai lui Mikil, largi de uimire.

Tânăra s-a uitat din nou la pagini.

— Crezi că…?

Dar nu a reuşit să exprime ce gândea. Cum să fie posibil?

— E cel mai nefiresc lucru pe care l-am auzit vreodată, a spus William. Te aştepţi să credem că scriind ceva în Cartea aceea chiar se va întâmpla aievea, doar în baza acelor simple cuvinte?

— De ce nu?

— Pentru că toată ideea asta a cuvintelor care devin carne este o metaforă, cum singur ai susţinut. Justin nu era o simplă mâzgălitură într-o carte. Acum întreci măsura.

— Te înşeli, a protestat Thomas, apoi i s-a adresat lui Mikil. În locul de unde venim eu şi Kara, nimeni nu trebuie să se afunde într-un lac şi să se înece ca să-l urmeze pe Justin. Acolo li se cere pur şi simplu să moară metaforic. Îşi poartă singuri crucea, ca să vorbim aşa. Spune-le, Kara.

Ea făcea legăturile la fel de iute ca el. Niciunul dintre ei nu fusese creştin practicant, dar crescuseră cu un tată capelan. Cunoşteau destul de bine preceptele de bază ale creştinismului.

— „Luaţi-vă crucea şi urmaţi-mă[1]”, a spus Iisus. A fost executat prin crucificare, la fel cum s-a întâmplat şi cu alţi discipoli de-ai lui. Dar nu sunt obligaţi să moară aşa.

— Exact, a confirmat Thomas. Totuşi, în lumea de aici nu-i vorba de metaforă. Acelaşi lucru se poate afirma şi despre rău. Acolo, oamenii nu suferă de o boală de piele – se spune că boala e în inimile lor. Dar uitaţi-vă la scabioşi. Refuzul lor de a-l urma pe Justin, înecându-se, apare ca o boală fizică.

William a părut cutremurat de această revelaţie. A aruncat o privire spre ceilalţi, apoi şi-a întors ochii din nou spre Thomas.

— Aşadar, acum crezi că această carte, care este de aici, unde metaforele se exprimă literal, ar putea face acelaşi lucru în lumea aceea de vis a ta?

— Cine are o pană? A întrebat Thomas. Ceva de scris. Chiar şi cărbune…

— Poftim, a zis Ronin, întinzându-i un băţ de scris care avea un capăt negru de cărbune.

A luat instrumentul grosolan şi s-a uitat lung la el.

— Justin a spus limpede că ar fi bine s-o ascundem, a amintit William. E periculoasă. Trebuie să cădem la învoială ce să facem.

---

[1] Parafrazare după „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie“ (*Evanghelia după Marcu,* 8:34, versiunea Bartolomeu Anania) (n.tr.).

Având Cartea într-o mână şi instrumentul de scris în cealaltă, Thomas a păşit agitat încoace şi încolo.

— A mai spus că are noimă doar în istorii – lumea de vis, de unde venim eu şi Kara. Asta confirmă că istoriile sunt reale şi pot fi afectate. Mai înseamnă că este neputincioasă aici.

Dacă afirmaţiile lui Thomas erau adevărate, puterea Cărţii putea fi incredibil de mare.

— Ce vrei să scrii? L-a întrebat Mikil. Cu alte cuvinte, care ar fi limitele? Cu siguranţă că nu putem distruge virusul doar din câteva mânuiri ale condeiului.

Bărbatul a aşezat Cartea pe o piatră.

— Ai dreptate. Asta… asta ar părea prea simplu.

Ceilalţi s-au strâns împrejur, reduşi la tăcere de gânduri imposibile.

S-a uitat iarăşi la copertă.

— *Povestea Istoriei.* Asta înseamnă că trebuie să fie o poveste, nu-i aşa?

— Ca în „A fost odată ca niciodată”? a făcut Ronin. Vrei să spui că dacă scrii „A fost odată ca niciodată un iepure”, atunci în visele tale va apărea un iepure?

— E prea simplist, a zis Mikil. Şi ce fel de litere să folosim?

Între alfabetul folosit într-o realitate şi cel din cealaltă existau anumite diferenţe – cel de acolo era mai simplu.

— Cele din istorii, a propus Thomas.

— Ce vrei să realizezi în cealaltă realitate? S-a interesat Ronin. Scopul principal… care este el?

— A apărut un virus care va distruge aproape toată omenirea… înţelegi? Germenul Raison. Cel care a adus Marea Tribulaţie, aşa cum este ea consemnată în Cărţile de Istorii. Cunoaşterea acestora a devenit oarecum confuză în cei cincisprezece ani scurşi de la Traversarea lui Tanis, dar cu toţii am cunoscut-o cândva din vorbe.

— Da, sigur. Germenul Raison. Acestea erau istoriile care îl fascinau pe Tanis, a spus Ronin, apoi s-a uitat la Mikil. Spui că aceste istorii sunt… acum? Reale acum?

— Nu m-ai ascultat mai devreme? a intervenit William. Astea sunt vorbele mele. Adică, doar îşi redeşteaptă amintiri, dar pare să creadă că aceste vise ale lui sunt reale.

— De fapt, nu ştiu sigur cum funcţionează, a recunoscut Mikil.

Cum putea ea să explice realitatea dublă a acestui moment?

— Thomas este expert în problema asta, dar eu susţin că, indiferent dacă sunt în trecut sau în prezent, istoriile nu sunt doar reale, dar trebuie să şi avem putinţa de a le modifica.

— Doar nu-ţi închipui că poţi schimba ceea ce este socotit deja istorie?!

— Nici asta nu ştim, a spus Thomas. Fără Cărţile de Istorii, nu cunoaştem ce s-a consemnat. Putem bănui însă că se consemnează faptul că am descoperit această Carte şi că scriem azi în ea.

Asta i-a făcut să amuţească un moment.

— Atunci, scrie o poveste, l-a invitat Ronin în cele din urmă.

— Ce mă interesează pe mine aşa ceva? a mormăit William dezgustat. Pe mine mă doare doar ce e real, aici. Lucruri precum Hoarda, care ne urmăreşte zi de zi. Mă duc să-mi strâng oamenii ca să-i duc în adâncul deşertului, a zis el şi s-a îndepărtat.

Thomas i-a întins lui Mikil condeiul.

— Tu sigur îţi aminteşti mai bine decât mine cum se scrie. Poftim.

O scuză ieftină, a gândit ea, dar a întins mâna. Degetele au început să-i tremure uşor.

— Ce să scriu?

— Ceva simplu, uşor de verificat. Care e grija noastră imediată.

— Tu. Eşti mort în Franţa. Şi Monique la fel.

— Sugerezi să scriem ceva pentru a-i readuce la viaţă?

— De ce nu?

— Nu e prea complicat? Mi se pare cam mult. Chiar absurd.

— Absurd? a făcut Ronin. În comparaţie cu restul, care ar trebui să fie logic?

— Hai, scrie odată, a îndemnat-o Thomas.

Mâna lui Mikil a şovăit deasupra filei albe.

— „A fost odată ca niciodată, şi atunci Thomas a reînviat?”

— Mai amănunţit.

— Nu cred că pot. Ce fel de amănunte? Nici măcar nu ştiu cum erai îmbrăcat.

— Scrie, atunci, a îmboldit-o Thomas, uitându-se la mâna ei, care încă nu se mişcase. Gata?

— Da, a zis ea şi a coborât instrumentul de scris pe hârtie.

— Thomas Hunter, omul care a aflat de ameninţarea Germenului Raison, acelaşi care a fost împuşcat în cap…

— Stai puţin.

Mikil a atins băţul de foaie. Dacă nu se înşelase, percepuse o uşoară căldură alergându-i spre degete. Apoi, iarăşi, nervii parcă îi ardeau. A scris cuvintele aşa cum îi fuseseră dictate.

— Bun.

Thomas a continuat:

— Aceiaşi om care a fost împuşcat în cap a fost ucis în Franţa cu un glonţ în cap. Punct. Dar în a treia zi, el a înviat… Ba nu, lasă asta. Scrie altceva: Dar într-un moment când cadavrul lui nu era supravegheat, el a înviat. Sfârşit.

Mikil a ridicat condeiul de pe hârtie.

— Sfârşit? Cu Monique ce se întâmplă?

— Alt paragraf. Aproape în acelaşi timp în care Thomas Hunter a înviat, Monique de Raison s-a trezit sănătoasă şi perfect capabilă să-şi continue cercetările pentru descoperirea unui antivirus în Statele Unite ale Americii. Sfârşit.

— Serios, astea nu-mi sună deloc a poveste, a oftat Johan. S-a uitat în direcţia în care dispăruse William. Totul mi se pare ridicol în comparaţie cu situaţia noastră jalnică. Eu vă sugerez să ajungem la…

S-a oprit. Faţa i s-a luminat o idee. Mikil s-a uitat la ceilalţi, care detectau orice schimbare în atitudinea lui. Trăgea cu urechea.

Apoi a auzit şi ea. Duduitul slab al unor copite care loveau pământul. Pe faleză.

Hoarda!

— Fugiţi! a strigat Thomas. În tunel!

5

Thomas a înşfăcat Cartea şi a vârât-o sub centură în timp ce fugea spre corturi. Justin îşi arătase faţa către el. Apoi Kara, prin Mikil. Iar acum Hoarda îi ataca.

Acum vă voi înfăţişa inima mea.

În cateva momente l-a prins din urmă pe William.

— Mikil, Johan, luaţi-i pe Samuel şi pe Marie în tunel împreună cu ceilalţi! William, în canionul din est, împreună cu mine. Cinci oameni.

Alesese acel loc anume pentru tabără cu cinci zile în urmă nu doar fiindcă se găsea aproape de un lac roşu, ci şi datorită unui pasaj ascuns pe sub doi bolovani uriaşi care dădea spre canionul de est. Drumul era aproape imposibil de observat dacă privitorul nu stătea exact în faţa trecerii. Cu puţin noroc, oamenii Hoardei puteau anticipa ca tribul să urmeze căile de scăpare mai evidente.

Cum de reuşiseră scabioşii să treacă neobservaţi de santinelele plasate pe faleză?

Prima săgeată a ciupit faţa rocii în stânga lui, înainte ca el să poată ajunge la corturi. A privit peste umăr. Arcaşi călări. Cel puţin cincizeci.

— Înainte, a strigat Mikil. Ne-au tăiat calea spre canionul de est!

Din tabără răsunau strigăte de spaimă. Femeile alergau după copii. Bărbaţii fugeau deja spre îngrăditura unde-şi ţineau caii. Nu mai aveau vreme să-şi strângă blidele, mâncarea sau îmbrăcămintea. Era suficient să scape cu viaţă.

— William?

— Vrei doar cinci oameni? L-a întrebat locotenenta lui. S-ar putea ca scabioşii să nu ne urmărească.

Ei trebuiau să creeze diversiunea. În alte condiţii, ar fi luat cu sine cel puţin zece, ca să ridice suficient praf încât să atragă atenţia atacatorilor şi să fie urmăriţi, în vreme ce restul tribului se strecura pe ruta ascunsă de scăpare. Thomas ştia însă că în acea zi exista posibilitatea ca oamenii

care făceau parte din echipa de diversiune să nu mai scape cu viaţă.

— Doar cinci. Am la mine focul.

A alergat către centrul taberei, unde era sigur că va fi văzut limpede. Cu puţin noroc, le va atrage atenţia. Preţul pus pe capul lui îl întrecea de o sută de ori pe cel al oricărui altul. Şi auzise zvonuri cum că fiica lui Qurong, Chelise, pe care o cunoscuse cândva în adâncul deşertului, era promisă lui Woref, după ce acesta îl va captura.

Strigătele s-au potolit repede. Membrii Cercului aveau experienţă. Nu se salvau prima dată. Ştiau cu toţii că nu scăpai dacă ţipai. Existau suficienţi cai pentru toţi oamenii, câte un adult şi un copil de fiecare cal, alţi zece fiind folosiţi la căratul proviziilor.

Thomas a ridicat de la pământ torţa fumegândă aflată în preajma focului de tabără. Ţipetele ascuţite au atras atacul de sus. O săgeată a străbătut văzduhul şi s-a înfipt în carnea cuiva, undeva în dreapta lui. S-a răsucit să vadă.

Alisha, mama lui Lucy, trăgea de coada săgeţii care îi pătrunsese între coaste. A dat să pornească spre ea, dar a văzut că fata fugea deja spre mama ei strângând în mâini unul dintre fructele cărnoase, de culoare portocalie, care vindecau. A ajuns la mama ei, a lăsat fructul la pământ, a prins săgeata cu ambele mâini şi a tras cu putere. Femeia a gemut. Săgeata a ieşit.

Apoi Lucy a stors fructul deasupra rănii deschise.

Thomas a gonit ca să ajungă alături de William, care îi conducea pe Suzan şi pe alţi doi membri ai tribului. A sărit în şa din alergare şi a dat pinteni calului, care a pornit la galop, ajungând în fruntea celorlalţi.

Un icnet gutural venind din spatele lui l-a făcut să întoarcă imediat capul. Era bătrânul Jeremiah. Mai toţi membrii tribului se adăpostiseră sub o cornişă din apropierea grajdurilor, dar membrii consiliului se aflaseră mult mai departe de cai atunci când se declanşase atacul. Iar bătrânul se mişcase mai încet. O suliţă îl nimerise în spate.

În deruta ce domnea în tabără, nimeni nu-i sărise în ajutor. Dacă murea, fructul nu mai avea cum să-l învie.

— William, ia torţa!

I-a aruncat torţa fumegândă celuilalt, care a prins-o cu o mână şi s-a uitat în urmă, să vadă ce se întâmplase.

— Grăbeşte-te, Thomas! Va fi greu să scăpăm!

— Aprinde focurile! Du-te! I-a poruncit, după care şi-a răsucit calul şi a ţâşnit spre bătrânul care zăcea cu faţa în jos. A sărit alături de el, cu fructul în mână. Şi-a dat seama însă chiar înainte să atingă nisipul cu genunchiul că ajunsese prea târziu.

— Jeremiah!

A prins suliţa, a pus un picior pe spinarea bătrânului şi a smuls-o. Măduva spinării fusese secţionată.

Gemând de furie, Thomas a strivit fructul între mâini, iar sucul s-a scurs în rana căscată în spinarea omului.

Nimic. Dacă ar mai fi fost viu, zeama ar fi declanşat imediat procesul de regenerare.

O săgeată l-a izbit în umăr. Arcaşii de pe faleza cea mai apropiată s-au holbat la el, luaţi momentan prin surprindere.

— A fost unul de-al vostru! a răcnit el.

Fără să-şi dezlipească ochii de la ei, a apucat săgeata din umăr, a scos-o şi a azvârlit-o la pământ. Apoi a îndesat fructul în rană.

— Acum e mort, la fel ca voi. Mă auziţi? Morţi! Voi toţi. Trăiţi în moarte!

Unul dintre ei a slobozit o săgeată. Thomas a văzut că nu avea cum să-l atingă, şi a lăsat-o să treacă fără să se clintească. Săgeata s-a înfipt în nisip.

Apoi s-a mişcat. Mai iute decât se aşteptaseră duşmanii. Drept pe cal, pornind spre canionul din est.

Primul foc răspândea deja fum gros şi vălătucit spre cer. William îl aprinsese şi pe cel de-al doilea, pe partea opusă a canionului, şi galopa spre cel de-l treilea morman de stuf, pregătit special pentru o asemenea situaţie.

Ignorând săgeţile ce zburau pe lângă el, Thomas s-a aplecat pe coama calului şi s-a aruncat prin fumul dens.

* *

*

Soren a ridicat braţul să dea semnalul.

— Aşteaptă, a zis Woref.

— Restul vor goni spre canion, a răspuns locotenentul lui. Trebuie să pornim în urmărire chiar acum.

— Am spus să aştepţi.

Soren şi-a plecat capul.

Plănuiseră să îi încercuiască, rănind cât mai mulţi atacându-i de sus, iar apoi să se arunce asupra lor ca să-i lichideze. Fructele lor blestemate erau neputincioase în faţa unei lovituri clare de seceră la gât. O strategie pe care şi Martyn ar fi aprobat-o cândva.

Acum el se afla printre albinoşi, prins în cleşte alături de ceilalţi. Dar, brusc, Woref nu mai era chiar atât de sigur de acea strategie; nu se aşteptase la focuri.

— Îşi închipuie că fumul îi va ascunde? a intervenit Soren. Sărmanii neghiobi, nu ştiu că avem deja oameni la capătul celălalt al căii de salvare.

Dar se confruntau cu Thomas. Şi cu Martyn. Niciunul nu ar fi crezut că puţin fum i-ar ajuta să scape de un duşman care le cunoscuse bine poziţia înainte de a ataca.

Atunci, la ce bun focurile?

— Eşti convins că nu există alte căi de ieşire din acest canion?

— Iscoadele noastre nu au descoperit altele.

Cu toate acestea, trebuiau să existe. Dacă ar fi condus el acel grup de disidenţi, în ce direcţie i-ar fi îndrumat? Spre deşert, fireşte. Departe de Hoardă. Spre întinderile unde puteau scăpa pur şi simplu de orice urmăritori.

— Jumătate dintre cei care aşteaptă să taie retragerea spre sud, a poruncit Woref.

— Sud?

— Nu mă sili să repet ordinul.

Soren s-a ridicat în scări şi a transmis ordinul prin semne făcute cu mâinile. Două iscoade călare, fiecare confirmând recepţionarea mesajului, şi-au rotit caii şi au dispărut.

— Pe moment, întregul trib se va repezi spre fum. Vreau ca toţi arcaşii să sloboadă o ploaie de săgeţi împotriva albinoşilor.

— Am transmis deja ordinul.

— Dar de ce? a mormăit Woref în barbă. Fumul îi va sufoca dacă nu ies repede de acolo.

Prin canion a răsunat şuieratul unui fluier şi, exact aşa cum prevăzuse, aproape cincizeci de cai au apărut de sub cornişa existentă în peretele vestic al canionului. Asupra lor a pornit o ploaie de săgeţi. Femeile îşi ţineau copiii la piept şi îndemnau bidivii spre fum, dându-le pinteni pentru ca animalele să alerge cât mai repede.

Mulţi fugari au fost loviţi. Cei de jos erau ţinte sigure. Aveau însă de parcurs doar cincizeci de metri până să fie înghiţiţi de fum.

Cu toate acestea, doi au căzut la pământ. Un cal s-a împleticit, iar călăreţul a trebuit să gonească pe jos. Un al treilea strângea între degete o săgeată care îl lovise în piept. Cel aflat pe jos s-a împiedicat, iar alte trei săgeţi i-au pătruns în spate.

Apoi, albinoşii au traversat zona periculoasă şi au pătruns în cea cotropită de fum. Oamenii lui Woref au ucis doar cinci. Şase, socotindu-l pe cel doborât mai devreme cu suliţa. Mulţi alţii fuseseră loviţi, dar aveau să supravieţuiască datorită vrăjilor deţinute de trib. Acel fruct amar al lor.

Arcaşii au slobozit vreo zece săgeţi în cei căzuţi, apoi canionul s-a cufundat într-o tăcere ciudată.

Woref a tras de frâul calului şi a mers de-a lungul falezei, spre est, căutând din ochi cel mai mic semn de viaţă dincolo de valul gros de fum. Tăcerea aceea îl înfuria. Imposibil ca oamenii aceia să se întoarcă, pentru a înfrunta o nouă ploaie de săgeţi. Trebuie că exista o altă ieşire!

În spatele lui, oştenii au pătruns în vale, practic tăind orice încercare de retragere.

Thomas fusese împreună cu cei care aprinseseră focurile. Woref se înţelesese cu Qurong în privinţa lui. Dacă acel grup se dispersase…

Dinspre est s-a auzit *un* ţipăt. Cineva zărise grupul condus de Thomas.

Woref a dat pinteni calului, care a pornit la galop prin canion. Apoi i-a văzut, cinci cai ridicând praful dincolo de perdeaua de fum, gonind direct spre capcana care îi aştepta.

* *
*

Thomas şi-a condus grupul dincolo de norul gros de fum, rugându-se în sinea lui ca toţi scabioşii să fie cu ochii pe el. Verificase fiecare centimetru din canion şi ştia precis unde ar organiza capcana dacă ar fi comandant al Hoardei. Şansele de a străpunge barajul stabilit acolo erau minime acum. Dacă ar fi fost avertizaţi din vreme, ar fi reuşit probabil să ţâşnească prin gura canionului înainte de apariţia duşmanilor acolo.

Doi fraţi, Cain şi Stephen, goneau alături de Suzan, în dreapta lui. William venea în urma lor.

— Luptăm? a întrebat acesta.

— Nu.

— Am ajuns prea târziu. Sigur ne aşteaptă.

Da, bineînţeles.

— Ne-am putea întoarce.

— Nu! Nu-i putem pune în primejdie pe ceilalţi. Pregătiţi-vă fructele.

Imediat ce a rostit aceste vorbe, a auzit strigătele din faţă. Treizeci de soldaţi călări ieşiseră la vedere, tăindu-le drumul de ieşire din canion.

Au continuat să galopeze direct spre Hoarda care îi aştepta.

— Justin, dă-ne tărie, a glăsuit Thomas dintr-o suflare. Scabioşii nu atacau. Nu trăgeau cu arcurile, nu strigau, ci stăteau, aşteptând doar să pună mâna pe ei. Nu se putea trece de ei.

Thomas a tras de hăţuri şi a ridicat mâna.

— Staţi.

S-au oprit la o sută de metri.

— Ne lăsăm prinşi? a întrebat William. Ştii bine că ne vor ucide.

— Şi ce alternativă avem?

— Mikil şi Johan au avut timp suficient să treacă prin deschizătură cu restul tribului. Cred că şi noi vom reuşi!

— Deja au adus oameni în canion, a vorbit Suzan. Se alăturase mai târziu Cercului, iar Thomas se arătase extrem

de încântat de prezenţa ei în grup. Fostă conducătoare a cercetaşilor Gărzii Pădurii, studiase Hoarda mai bine decât alţii şi îi cunoştea strategia aproape la fel de amănunţit ca Johan.

— Dacă avem noroc, nu vor descoperi tunelul, a spus Thomas.

— Atunci vom lupta! îi putem învinge…

— Noi nu ucidem! a rostit Thomas, apoi s-a întors spre Cain şi Stephen. Sunteţi pregătiţi pentru ce ar putea însemna asta?

— Dacă vorbeşti de moarte, atunci sunt gata, a răspuns Cain.

— Prefer să mor decât să ajung în temniţele lor, a continuat Stephen. Nu vreau să fiu prins viu.

— Şi cum îţi propui să îi obligi? Dacă ne vor vii, atunci vom merge cu ei fără să ridicăm arma. Nu luptăm, aţi înţeles?

— I-am ajutat să construiască temniţe. Ştiu…

— Înseamnă că ne poţi ajuta să evadăm de acolo.

— Nu-i posibil.

Şi fraţii se alăturaseră târziu tribului, iar felul în care se trăia dincolo de calea aleasă prin înec le era încă proaspăt în minte. Amândoi erau bruneţi şi se răseseră în cap ca urmare a unui jurământ. Erau hotărâţi să-şi arate cât mai mult posibil din pielea scăpată de boală, fără a fi indecenţi.

— Fără luptă, a repetat Thomas.

S-au pironit cu privirea. Stephen a încuviinţat din cap.

— Bine, fără luptă.

Au rămas alături, toţi cinci, cu faţa la Hoardă. Au auzit tropot de copite apropiindu-se din spate, iar Thomas s-a întors şi a văzut că grupul anticipat de Suzan apărea din fumul care se mai liniştise.

— Am dat de un mare bucluc, a spus William.

— Ba nu, am reuşit să asigurăm libertatea lui Mikil. Libertatea pentru Cerc.

— Mikil? Să nu-mi spui că are vreo legătură cu acele vise ale tale.

Ideea îi venise şi lui. Nu era sigur ce făcuseră scriind în Cartea albă aflată acum la brâul lui, dar dintre el şi Kara

careva trebuia să se întoarcă. Viaţa a şase miliarde de oameni stătea în cumpănă. Fără a mai vorbi de viaţa surorii lui. Dacă Mikil murea, atunci pierea şi Kara.

— Dacă m-ar interesa doar istoriile, atunci m-aş salva. Acum procedăm exact aşa cum, fără îndoială, ar proceda şi Justin.

Nu mai era nimic de spus. Thomas a scos Cartea de la brâu şi a băgat-o sub tunică.

* *
*

Woref a trecut călare prin dreptul ostaşilor lui şi a contemplat confruntarea mută din canion.

Cinci.

Ceilalţi cincizeci dispăruseră.

Dar între cei cinci se afla Thomas. Dacă apreciase corect, ceilalţi aveau să iasă din canion în sud, unde oamenii lui îi vor întâmpina cum se cuvenea. Acum îl interesau aceştia cinci.

De fapt, doar unul.

— Trimiteţi vorbă. Dacă îi descoperă pe ceilalţi, să-i omoare pe toţi. Îl am pe Thomas de Hunter.

Şi-a îmboldit calul şi a înaintat împreună cu garda lui de corp să dea ochii cu bărbatul care se făcea răspunzător pentru nenorocirile suferite de el în ultimele treisprezece luni. Noaptea târziu, în jurul miilor de focuri de tabără, numele lui Thomas de Hunter era încă şoptit cu respect şi teamă. Devenise o legendă care sfida orice putere de înţelegere. Cum nu reuşise să înfrângă Hoarda cu sabia, acum ridicase arma păcii spre a lupta. Qurong ar prefera să înfrunte oricând o sabie decât să se confrunte cu acest vicleşug eroic numit Cerc. Într-adevăr, doar o mie de oameni îl urmaseră pe Thomas în această demenţă a lui, dar se puteau transforma uşor în zece mii. Iar apoi într-o sută de mii.

Astăzi, le va reduce numărul la unu.

Şi tot astăzi, Woref îşi va căpăta mireasa.

S-a oprit la zece metri de albinoşi. Cu pielea expusă şi având un aspect bolnăvicios, arătau ca nişte salamandre. Briza aducea mirosul lor spre el şi a făcut toate eforturile posibile să nu inspire prea adânc. Miroseau a fructe. Aceleaşi

fructe amare pe care le foloseau la vrăjitoriile lor – varietatea care creştea în jurul lacurilor roşii. Se spunea că *beau* sângele lui Justin şi că îşi sileau copiii să procedeze la fel. Ce boală ciudată a minţii putea împinge un om la asemenea absurdităţi?

Doi dintre prizonieri erau cheli. Arătau oarecum familiar. Al treilea prizonier era o femeie. Simplul gând că un bărbat se împreuna cu o asemenea salamandră greţoasă era îndeajuns să-i dea o stare cumplită de rău.

Şi-a îndemnat calul să ajungă în faţa lui Thomas de Hunter, căpetenia lor. Medalioane având o lucrătură similară atârnau de gâtul tuturor. S-a aplecat din şa, a prins pandantivul lui Thomas, l-a smuls şi l-a ţinut în palmă. Apoi a scuipat pe el.

— Acum sunteţi prizonierii lui Qurong, căpetenia supremă a Hoardei, a rostit el, apoi şi-a întors calul, simţindu-se doborât de mirosul degajat de ei.

— Aşa s-ar părea, a răspuns Thomas.

— Spălaţi-i!

Doi dintre oamenii lui au dat roată prinşilor şi au aruncat cenuşă asupra lor. Aceasta conţinea sulf şi făcea ca mirosul lor să devină tolerabil.

— Unde sunt ceilalţi?

Thomas l-a privit cu ochi inexpresivi.

— Ucideţi-o pe femeie, a poruncit Woref.

Unul dintre soldaţi a scos sabia şi s-a apropiat de femeia cu piele negricioasă.

— Ai face o greşeală dacă l-ai ucide pe vreunul dintre noi. Nu-ţi putem spune unde sunt ceilalţi. Vă asigurăm doar că v-au păcălit, lucru care ne face plăcere. Dar deja au fugit cu toţii într-o direcţie pe care doar ei o ştiu.

Scabiosul s-a simţit traversat în adâncul fiinţei de o nouă undă de adversitate faţă de acest om. S-a întrebat cât de bine ar fi arătat acest rebel dacă i s-ar fi tăiat buzele. Însă Qurong nu ar mai căpăta informaţiile de care avea nevoie.

— Ştiu cum au scăpat. Iscoadele mele nu au observat o spărtură în stânci, pe unde se făcea un drum spre sud, către deşert. Banda ta de rebeli se îndreaptă spre oamenii noştri chiar în aceste clipe.

— Şi atunci de ce mai întrebi?

Se aşteptase la o tresărire, la o pauză, ceva care să indice surpriza omului că fusese dovedit cu atâta uşurinţă. În schimb, Thomas îi răspunse fără să şovăie.

— Vei plăti pentru această lipsă de respect. Îţi jur că aşa va fi. Puneţi-i în lanţuri.

Woref şi-a întors calul, apoi a pornit spre ieşirea din canion.

* *
*

Mikil a plimbat binoclul de-a latul deşertului care înconjura zona canioanelor.

— Alţii? a întrebat-o Johan.

— Nu. Doar grupul acela.

În spatele lor, cincizeci de perechi de ochi străluceau din peştera întunecoasă în care îşi găsiseră ascunzătoare. Îşi croiseră drum prin spărtură şi ajunseseră într-un canion alăturat care îi adusese aici, la marginea deşertului de sud. Însă nu aveau să iasă în câmp deschis decât atunci când vor fi siguri că oamenii Hoardei vor fi plecat de acolo.

— Or fi ajuns deja la peşteră, a spus Johan. Trebuie să ne urnim şi noi foarte curând.

— Doar dacă nu cumva l-au urmărit pe Thomas până la ieşirea din canion.

— Presupunând că a reuşit să iasă din canion, a zis Johan încruntat.

— Şi de ce să nu reuşească? a întrebat Mikil, după ce a lăsat binoclul jos.

Bărbatul a aruncat o privire în urmă şi i-a vorbit cu glas scăzut.

— Aş putea jura că l-am văzut pe Woref pe buza falezei. Au venit peste noi fără să-i simţim, ceea ce înseamnă că ne-au urmărit de mult. Cred că au blocat ambele rute de salvare. Nu cred că cineva, fie el şi Thomas, ar reuşi să scape fără luptă de acolo. Şi noi ştim că el nu doreşte să lupte.

Acea revelaţie a uimit-o peste măsură. Nu doar pe Mikil, îngrijorată de viitorul Cercului fără Thomas, care să îi conducă, dar şi pe Kara, temătoare dintr-odată pentru viaţa fratelui ei.

— Înseamnă că trebuie să ne întoarcem!

— Noi trebuie să ne gândim la binele tribului, a spus el, după care a tras adânc aer în piept. Întâi tribul, după aceea Thomas. Presupunând că mai este în viaţă.

A fost cât pe ce să îl dojenească pentru că sugerase aşa ceva, însă apoi şi-a dat seama că era de acord, dar ca Mikil. S-a întors cu faţa spre deşert.

— Atunci vom rămâne aici.

— Ne vor descoperi urmele şi vor porni după ele.

— Nu, dacă blocăm tunelul. Ia gândeşte-te. Nu vor crede că rămânem în aceste canioane. Oriunde, dar nu aici, am dreptate? Şi nu vor descoperi niciodată peştera. În apropiere avem un lac roşu, apă, hrană… Nu vreau să pătrund prea adânc în deşert dacă au pus mâna pe fratele meu.

Suficiente emoţii se învălmăşeau în sufletul ei ca să o facă să ţipe dezlănţuit. Era Mikil, dar era de fapt Kara, iar în postura aceasta din urmă se trezise în miezul unei furtuni de foc. Lucru surprinzător, se temuse foarte puţin, chiar şi atunci când săgeţile slobozite de Hoardă fuseseră cât pe ce să o nimerească în cap. Mikil se confruntase cu scabioşii de o mie de ori, cel mai des în luptă corp la corp.

Pe de altă parte, o afecta pierderea de vieţi omeneşti. În atac muriseră şase oameni, între care se număra şi Jeremiah. Îşi simţea inima grea din această cauză.

Dar se simţea sfârtecată şi de altă emoţie. Dorinţa de a se trezi în laboratorul doctorului Myles Bancroft. Thomas luase Cartea – acum regreta că nu o luase ea. Imposibil de spus câte ocazii s-ar mai fi ivit să scrie. Gândindu-se la cele câteva cuvinte pe care le aşternuse şi care ar fi avut putere pe Pământ, a ajuns să simtă un fior pe şira spinării. Trebuia să se întoarcă pentru a constata dacă avuseseră vreun efect. Îşi imagina doar că…

Johan s-a scărpinat sub bărbie şi a privit în jur.

— Dacă blocăm tunelul, îşi vor da seama.

— Şi ce dacă? Nu ne vor găsi, deci vor presupune că ne-am îndreptat spre adâncul deşertului.

— Dar tot ne vor căuta urmele.

— Atunci o să le oferim una care pleacă de aici, mergând spre apus, apoi pătrunzând în deşert. Şi cum vânturile care bat noaptea o vor şterge, până dimineaţa se vor rătăci.

Bărbatul a rămas tăcut, analizând sugestia ei.

— Refuz să merg în adâncul deşertului câtă vreme soarta lui Thomas este nesigură.

— S-ar putea să meargă, a zis, dând aprobator din cap. Dar nu blocăm tunelul la intrare, oricum e prea târziu, a adăugat, apoi a alergat spre cal şi s-a aruncat în şa. Trebuie să ne grăbim.

6

— Kara, trezeşte-te.

A simţit că cineva o scutura de umăr.

— Gata, dragă. Trezeşte-te. Dormi de cel puţin două ore.

S-a uitat lung la bărbatul cu aspect vetust care stătea lângă ea. Cu un zâmbet atotştiutor, doctorul Myles Bancroft şi-a şters fruntea cu o batistă.

— Două ore de somn şi niciun vis.

Luminile rămăseseră scăzute. Aparatura zumzăia discret – ventilatorul computerului, aerul condiţionat. Mirosul slab al transpiraţiei se împletea cu acela de deodorant.

— Ai visat?

— Da, a răspuns ea şi s-a ridicat puţin.

Doctorul îi ştersese sângele de pe braţ şi îi pusese un mic bandaj alb.

— Da, am visat.

— Potrivit instrumentelor mele, nu ai visat. Iar asta nu creează doar un caz fascinant, ci unul care se repetă, întâi Thomas, acum tu. Cu voi se întâmplă ceva.

— E vorba de sângele lui. Nu mă întreba cum a început totul, dar fratele meu constituie poarta dintre aceste două realităţi.

— Mă îndoiesc foarte mult că există două realităţi. În mintea voastră se întâmplă ceva situat cu certitudine dincolo de visele obişnuite, dar te asigur că trupul ţi-a rămas aici tot timpul. Nu ai trecut prin niciun dulap spre Narnia, nici nu ai făcut vreo călătorie spre altă galaxie.

— Chestiune de semantică, profesore, a zis Kara şi s-a dat jos din pat. Nu avem timp de aşa ceva. Trebuie să o găsim pe Monique.

Bancroft a privit-o cu un zâmbet sfios, ca şi cum şi-ar fi făcut curaj să îi adreseze întrebarea:

— Aşadar, ce s-a petrecut?

— M-am trezit în persoana lui Mikil, locotenenta lui Thomas de Hunter. Eu şi ea am scris într-o carte care are puterea de a aduce viaţă din cuvinte, am supravieţuit cu greu unui atac al

Hoardei şi ne-am găsit un adăpost într-o peşteră după ce am blocat drumul pe care scăpasem din încercuire. În cele din urmă, am adormit de epuizare şi m-am deşteptat aici.

Ascultându-se cum rezuma situaţia, a simţit o furnicătură pe gât. În cursul ultimelor două săptămâni petrecute alături de Thomas crezuse şi pusese la îndoială totul, iar acum nu mai ştia sigur ce era mai uşor.

— Nicio rană.

— Poftim?

— Nu ai nicio rană sau vreun alt semn ca să dovedeşti prin ce-ai trecut, aşa cum a făcut Thomas.

Adevărat.

— Ai ceva noutăţi?

— Nimic deosebit, nu, a răspuns el clipind şi evitând să o privească direct. Lumea se duce de râpă, serios. Şi-a făcut deja apariţia marele element nivelator pe care îl simţeam mai toţi. Nici nu-ţi poţi închipui cu ce repeziciune se întâmplă totul.

— Virusul? Nivelator prin faptul că nu face nicio deosebire între oameni. Preşedintele este la fel de vulnerabil ca vagabondul care doarme pe unde apucă. Dar de ce te interesează atât de mult visele, doctore? Ai spus că eşti infectat, corect? Mai ai de trăit zece zile, la fel ca noi ceilalţi. Nu s-ar cuveni să te afli alături de familie?

— Familia mea este munca, dragă. Am reuşit să bag în mine cantităţi primejdioase de alcool, începând de săptămâna trecută, când am priceput cum stau lucrurile. Dar am decis după aceea să-mi petrec ultimele zile revenind la prima mea iubire.

— Psihologia.

— Vreau să mor în braţele ei.

— Atunci acceptă o sugestie din partea cuiva care a văzut dincolo de mintea sa, doctore. Vorbeşte cu preotul. Ceea ce se petrece reprezintă mai mult decât poţi vedea cu ochii sau înregistra pe instrumentele tale.

— Eşti o persoană religioasă?

— Nu. Dar Mikil este.

— Atunci ar trebui să discut cu această Mikil de care tot pomeneşti.

Kara a furişat privirea spre măsuţa pe care îşi amintea că văzuse ultima oară mostra de sânge prelevată de la Thomas. Dispăruse.

— Nu-ţi face griji, am pus-o la păstrare în loc sigur.

— Am... am nevoie de ea.

— O primeşti doar cu ordin judecătoresc. Rămâne la mine. Poţi veni aici oricând. A, să nu uit, secretarul Merton Gains a telefonat acum o oră.

— Gains? A tăcut şi şi-a amintit de criza nucleară. Ce-a spus?

— Dorea să ştie dacă am ajuns la vreo concluzie.

— Şi ce i-ai răspuns. De ce nu m-ai trezit?

— Voiam să fiu sigur. Unii subiecţi au nevoie de foarte mult timp ca să între în starea REM. Te-am trezit imediat ce m-am convins.

Brusc agitată, Kara a dat să pornească spre uşă. Trebuia să-i găsească pe Thomas şi pe Monique, morţi sau în viaţă. Dar cum? Şi sângele... S-a răsucit.

— Doctore, te rog, dă-mi proba de sânge. E fratele meu! Lumea traversează o criză, iar eu...

— Gains a vorbit fără echivoc. Nu ne putem permite să pierdem controlul. A dat de înţeles că există o posibilitate, o ameninţare din interior.

O cârtiţă?

— La Casa Albă?

— N-a precizat. Sunt psiholog, nu ofiţer de informaţii.

— Adevărat. Şi ce i-ai povestit despre mine?

— Că nu visai. Ceea ce înseamnă că treci prin aceleaşi stări ca fratele tău. Doreşte să-l suni imediat.

Kara s-a uitat la doctor, apoi a păşit hotărâtă spre biroul pe care se afla telefonul.

— Abia acum îmi spui?

Bancroft a ridicat din umeri.

— Hei, am o mulţime de lucruri pe cap. Şi o să mor peste zece zile, ţi-am zis?

* *

*

Şi-a simţit ochii săgetaţi dureros de o lumină puternică. Raze de soare. Ori altceva? Poate era sclipirea de dincolo. Poate murise din cauza Germenului Raison, iar acum plutea pe deasupra propriului corp, alunecând spre uriaşa lucire albă din cer.

A bătut din pleoape. A simţit o apăsare pe piept, ceva îi intra în claviculă. Respira cu greutate. Însă nicio durere.

Şi-a dat seama de toate acestea imediat ce a deschis ochii.

Apoi şi-a dat seama că se găsea într-un automobil înclinat la un unghi periculos, atârnată doar în centura de siguranţă. S-a prins de volan să se sprijine şi a aspirat cu nesaţ o gură de aer.

Ce se întâmplase? Unde se afla? Panica i-a înmugurit în suflet. Dacă se mişca, maşina putea să cadă în gol.

Geamurile erau acoperite de frunziş. O rază de soare pătrundea printr-o mică deschizătură de formă triunghiulară apărută între frunze. Se găsea într-un copac?

Monique a clipit din nou, impunându-şi să nu se alarmeze. Şi-a adus aminte unele lucruri. Lucra la antivirusul pentru anihilarea Germenului Raison. Soluţia găsită dăduse greş. Şansele de a descoperi alt antivirus decât acela deţinut de Svensson erau nule. Se îndrepta spre Washington – o călătorie neplanificată, în care pornise din disperare. Kara o convinsese că probabil Thomas rămăsese singura lor speranţă şi, afectată de eşecul ei monumental, dorise să-i vorbească personal preşedintelui despre situaţia apărută. Apoi voia să meargă la Johns Hopkins, unde Kara dorea să între în legătură cu cealaltă realitate folosind sângele fratelui ei.

Condusese pe un drum secundar, urmând un semn care anunţa o benzinărie la trei kilometri distanţă, când, pe neaşteptate, privirea i se înnegurase. Altceva nu-şi mai amintea.

S-a aplecat spre dreapta. Maşina nu s-a mişcat. S-a aplecat şi mai mult şi a privit pe geamul portierei. Automobilul se afla pe sol, nu într-un copac. Tufişurile erau dese de o parte şi de

alta. Iar capota intrase sub nişte crengi mărunte. Pesemne că adormise şi ieşise de pe şosea. Nu a văzut urme de sânge.

Şi-a mişcat picioarele şi gâtul. Nu avea dureri. Nici măcar o migrenă.

Vehiculul stătea înclinat la un unghi de treizeci de grade – doar cu macaraua mai putea fi clintit de acolo. A încercat portiera, a descoperit că nu era blocată şi a deschis-o. Apoi şi-a desfăcut centura.

Trebuia să-şi ia poşeta. Avea în ea cartea de vizită a lui Merton Gains şi actele ei de identitate. Va avea nevoie de bani. Poşeta de piele neagră ajunsese pe podea, sub scaunul din dreapta. Ţinându-se cu stânga de volan, s-a aplecat, a prins-o şi s-a ridicat.

A coborât din maşină şi a început să se cațere pe pantă, slujindu-se de tufişurile din jur drept sprijin. Şoseaua era deasupra, la cel mult douăzeci şi cinci de metri, însă câţiva copaci mari blocau vederea de sus.

Cât timp trecuse de când stătea acolo?

Urcuşul anevoios pe panta presărată cu pietre i-a provocat mai multe vânătăi decât prăbuşirea cu automobilul. Şi-a sfâşiat pantalonii negri şi, după câteva căzături, şi-a pătat pieptul bluzei bej de mătase. Avea pantofi fără toc, dar tălpile erau alunecoase. La jumătatea drumului, i-a scos din picioare, a dat să-i recupereze şi a scăpat o înjurătură când unul a alunecat vreo trei metri la vale, după care s-a oprit. A socotit că se simţea mai bine aşa. Tălpile ei preferaseră cândva să fie desculţe decât încălţate.

Când, într-un târziu, a ajuns pe creastă, a descoperit o şosea cu două benzi, despărţite de o linie continuă de culoare galbenă. Soarele se înălţa chiar deasupra capului – însemna că stătuse fără cunoştinţă toată noaptea şi jumătate din zi?

Spre dreapta a zărit autostrada. Încă dezorientată, a privit în jur. Apoi s-a întors spre stânga şi a mers spre un semn Conoco, mic şi roşu, aflat la un kilometru şi jumătate depărtare. Ori era vorba de trei kilometri? Nu, semnul anunţa aşa, dar din câte îşi dădea seama se găsea la jumătatea drumului dintre autostradă şi benzinărie. Aşadar, un kilometru

şi jumătate. Va trebui să găsească un telefon şi să facă apoi autostopul.

De cum a făcut primii paşi, a şi regretat că-şi abandonase pantofii. După cincizeci de metri, a hotărât să facă semn oricărui vehicul pentru a o lua până la benzinărie. Cu condiţia să apară vreunul. Şoseaua era pustie. Tot astfel putea să fie şi benzinăria Conoco. Noaptea trecută văzuse luminile ei de pe autostradă - un semn de speranţă că putea fi deschisă. Majoritatea celor întâlnite fuseseră închise.

Uruitul unui camion greu s-a auzit din spatele ei. A aruncat o privire peste umăr. O cisternă mare, cu însemnele Shell pe laterală gonea pe autostradă. Văzând-o, s-a oprit ca fulgerată. Ce căuta o asemenea cisternă încărcată cu benzină pe şosea când şoferul acela sigur ştia că peste zece zile avea să fie mort dacă guvernul nu reuşea să descopere o cale de a împiedica Germenul Raison să facă victime? Oare camionagiul înţelegea cu adevărat ce se petrecea? Ştirile pe care le auzise sugerau că majoritatea americanilor preferau să stea acasă, cu ochii lipiţi de ecranele televizoarelor. Guvernul plătea bonusuri uriaşe anumitor companii extrem de importante pentru a funcţiona în continuare. Mai toate erau din domeniul utilităţilor, comunicaţiilor, transportului – lucruri esenţiale.

A presupus că traficul se redusese la cei care se duceau acasă să stea alături de familiile lor. Dar un camionagiu? Poate că şi el mergea acasă.

S-a tras de pe drum, mergând pe iarba de pe margine. Nicio maşină nu a apărut în cele douăzeci de minute cât i-a luat să ajungă la benzinărie.

Aceasta era închisă.

— Alo!

Glasul ei a căpătat ecou sub copertina de deasupra pompelor de alimentare. S-a îndreptat spre geam.

— Alo!

Tăcere. Nu-i reproşa nimic benzinarului – dacă ar fi ştiut că mai are zece zile de trăit, nici ea nu şi le-ar fi petrecut lucrând acolo.

Uşa era încuiată. Niciun semn de pătrundere forţată. Ce rost mai avea jaful dacă şi jefuitorii înşişi erau infectaţi. Căutătorii de senzaţii tari vor fi mai dispuşi să-şi exteriorizeze frica prin violenţe faţă de alţii, instigând la răzvrătire, decât să prade şi să distrugă. Revolte vor izbucni curând.

De fapt, momentul era potrivit pentru manifestări de acest gen.

A ridicat recipientul mic de oţel pe care scria „gunoi” şi l-a azvârlit cu toată puterea în geam. Zgomotul înfiorător făcut de spargerea sticlei şi căderea cioburilor pe asfalt ar fi fost în stare să scoale şi morţii. Prea bine. Chiar avea nevoie să-i ridice din morminte.

A aşteptat un minut întreg, permiţând oricui s-ar fi aflat în preajmă să constate că nu intenţiona să jefuiască. Apoi şi-a croit drum printre cioburi, ajungând la telefonul negru de pe tejghea.

Avea ton.

A scos cartea de vizită pe care i-o dăduse Gains şi a privit numărul. Nu cumva cârtiţa despre care ea îl avertizase era chiar el? Poate ar fi fost mai bine să-i telefoneze direct preşedintelui. Nu, acesta se găsea la Washington, pentru a ţine o cuvântare în faţa plenului Naţiunilor Unite.

A format numărul, a lăsat telefonul să sune şi s-a rugat ca Gains, cârtiţă sau nu, să-i răspundă.

7

Thomas s-a trezit stând pe spate. Avea cearşaful tras peste faţă. Ciudat. Deşi nopţile în deşert erau câteodată răcoroase, lui nu-i plăcea să-şi înăbuşe răsuflarea îngropându-şi capul sub velinţe, aşa cum procedau alţii. Ţesăturile te împiedicau să auzi bine. În acel moment, nu desluşea respiraţia tovarăşilor luaţi prizonieri, despre care ştia că dormeau în dreapta lui, legaţi cu lanţuri de glezne împreună cu el. Nu reuşea să audă nici măcar zgomotul făcut de caii aflaţi în apropierea taberei. Şi nici pe acela al scabioşilor care stăteau de vorbă în jurul focurilor de tabără. Sau sunetele scoase chiar de focuri.

Şi-a smuls cearşaful de pe faţă. Era încă noapte. Întuneric. Încă nu auzea nimic, doar bătaia propriei inimi, ticăind slab. Fără stele pe cer, foc de tabără şi dune de nisip. Doar o saltea subţire de cauciuc sub el şi cearşaful rece între degete.

Inima i s-a oprit o clipă. Nu se afla în deşert! Stătea pe o saltea într-o cameră întunecoasă şi se trezise cu cearşaful pe faţă.

Şi-a mişcat picioarele. Nu avea lanţuri. Adormise ca prizonier în deşert şi se trezise în istorii. Viu.

A pipăit marginea patului. A atins doar ţevi reci de metal. O targă. Carlos îl împuşcase, dar când? Cu trei zile în urmă, aşa spusese Kara. Nu visase vreme de treisprezece luni în deşert, pentru că nu mai exista un Thomas care să trăiască visul. Cadavrul îi fusese adus aici, dar de ce? Pentru a fi examinat? Ca să-i nedumerească pe americani? Şi unde anume se afla?

Franţa.

Şi-a scos picioarele de sub cearşaf şi le-a aşezat pe podeaua rece de beton. În încăpere s-a auzit un plescăit puternic şi de aceea a tresărit. Nu s-a întâmplat nimic. Căzuse ceva pe podea.

Ochii i s-au adaptat la întuneric. Prin golul de sub tăblia uşii pătrundea o dâră de lumină. A reuşit să vadă forma rectangulară a unui obiect aflat la picioarele lui. L-a ridicat. O carte. A pipăit coperta şi a îngheţat.

Cartea cu file albe, intitulată *Povestea Istoriei.* Mâinile au început să-i tremure. Trecuse graniţa împreună cu el!

A simţit un fior rece în tot corpul. Ea – povestea, cuvintele ei – îl readusese la viaţă. Stătea acolo îmbrăcat într-o salopetă ruptă, desculţ pe o podea de beton, undeva în Franţa, ţinând în mâini o Carte care putea crea istorie doar cu câteva cuvinte scrise.

Justin spusese că era primejdioasă şi puternică. Acum ştia de ce.

Imediat i-a fost cât se poate de clar ce urma să facă. Trebuia să găsească un pix, un creion, ceva de scris, ceva cu care să poată face notaţii în carte, înjghebând o nouă poveste. Una care să schimbe situaţia în privinţa Germenului Raison. Şi, dacă tot se apuca de asta, una care să cuprindă şi supravieţuirea lui.

A rămas o clipă descumpănit, gândindu-se pe neaşteptate că acea Carte nu se deosebea prea mult de artefactele din istoria iudeo-creştină. Arca făgăduinţei avea puterea de a înfrânge armate. Şarpele din deşert, puterea de a vindeca. *Şi muntelui acestuia de-i veţi zice: Ridică-te şi aruncă-te în mare!, aşa va fi.*[2] Iisus Hristos, anul 30. Cuvintele care devin carne, zisese Ronin.

Acum existau în mod oficial patru lucruri care treceau graniţa dintre realităţi. Cunoaşterea, aptitudinile, sângele şi această Carte, aceste cuvinte care deveneau carne.

Abia dacă întrezărea conturul unei uşi aflate la trei metri depărtare. S-a apropiat de ea, a încercat clanţa, a descoperit că nu era încuiată şi a întredeschis-o foarte puţin. Încăperea de dincolo de prag era tot întunecoasă, dar nu la fel de mult. A văzut o masă, o canapea. O altă uşă mărginită de o dungă de lumină. Un şemineu.

Cunoştea acea cameră! Acolo el şi Monique îl întâlniseră pe Armand Fortier! Îl aduseseră înapoi la fermă.

S-a strecurat afară, continuând să ţină Cartea strâns în mâna dreaptă. A examinat rapid încăperea, nu a descoperit nimic folositor şi s-a deplasat spre uşa din partea cealaltă. Era

---

[2] *Evanghelia după Matei,* 21:21, versiunea Bartolomeu Anania (n.tr.).

tot neîncuiată. Apăsase pe clanţă şi o deschisese puţin când a perceput sunet de paşi pe holul dinainte.

A rămas nemişcat. Cu niciun chip nu putea lăsa Cartea să cadă în mâinile lor. Evadarea lui nu era deloc la fel de importantă ca salvarea ei.

A închis uşa fără să facă niciun zgomot şi a alergat pe vârfuri spre celulă. Apoi s-a strecurat în beznă, a închis uşa în urmă, s-a apropiat de targa cu rotile şi a vârât Cartea sub salteaua subţire. După care s-a întins şi a tras cearşaful peste cap.

Relaxează-te. Respiră rar. Încetineşte-ţi bătăile inimii.

Treizeci de secunde mai târziu, uşa s-a deschis. Lumina a inundat încăperea. Thomas a auzit paşi traversând camera, oprindu-se o secundă, apoi retrăgându-se. O tuse, pe care a recunoscut-o imediat ca fiind a lui Carlos. Venise după ceva. Cu siguranţă, nu să verifice cadavrul.

Apoi s-a făcut din nou întuneric.

Thomas a aşteptat un minut întreg, după care s-a ridicat din nou. S-a dus la uşă, a aprins lumina şi a verificat camera. Doar pereţi de beton. Cu excepţia tărgii şi a unui corp de bibliotecă, era goală. După toate probabilităţile, slujise drept cămară. Pesemne că îi depuseseră cadavrul acolo fiind răcoare şi doreau să-l păstreze pentru cine ştie ce teste.

A socotit că riscul de a fi prins cu Cartea asupra lui era prea mare. Trebuia să găsească ceva de scris şi să revină.

A verificat încăperea alăturată, a constatat că nu se afla nimic şi a ieşit. De astă dată, holul rămăsese pustiu. A trecut în grabă prin dreptul ferestrei pe care el şi Monique o escaladaseră în urmă cu doar câteva nopţi. O inunda lumina soarelui. Era pe punctul de a urca scările care duceau spre etajul superior când o uşă i-a atras atenţia. O uşă blindată de oţel, nepotrivită în acea casă veche.

A traversat holul şi a deschis-o.

Nici un sunet.

A aruncat o privire înăuntru. Un alt hol lung. Pereţi de oţel. Acolo se afla o adevărată fortăreaţă. Holul acela continua până dincolo de peretele exterior şi se oprea înaintea altei uşi.

Acum se simţea nehotărât. Dacă urca scara, aceasta putea duce spre un post de pază; pe de altă parte, simţea dorinţa de a examina uşa din capăt. Şi acolo exista posibilitatea de a da peste vreun paznic.

A pătruns discret în hol şi s-a deplasat cu repeziciune. Când a ajuns la jumătatea coridorului a auzit glasuri, de aceea s-a oprit. Însă nu erau vocile unor oameni alarmaţi. A alergat ultimii douăzeci de paşi, până în apropierea uşii. Vorbele răzbăteau de dincolo de ea.

— Cu aceste două explozii au ucis jumătate dintre peştii aflaţi în largul ţărmurilor noastre, dar nu vor ţinti oraşele.

Vorbeau despre explozii nucleare? Cineva lansase rachete de croazieră!

— Înseamnă că nu-i cunoaşteţi pe israelieni. Şi-au dat seama că nu avem de gând să le oferim antivirusul, astfel că nu au nimic de pierdut.

— Sunt încă oameni cu principii. Nu vor să piară oameni nevinovaţi odată cu ei. Vă rog, vă implor, ne ajunge deşertul Negev. Nu putem ţinti spre Tel Aviv. A lovi cu putere ca să refaci harta marilor puteri este una. Însă detonarea unor arme nucleare în zone dens populate este altceva. Au jucat la cacealma. Ştiu că lumea se va îndrepta împotriva lor dacă ar ucide civili. Aşa cum s-ar întoarce împotriva noastră dacă am proceda la fel.

— Crezi că părerea lumii mai are vreo importanţă în ecuaţia asta? Înseamnă că eşti mai naiv decât mi-am imaginat, Henri. Israelienii nu înţeleg decât limbajul forţei brute.

Aşadar, bărbatul care protestase era Paul Henri Gaetan, preşedintele Franţei.

A intervenit un al treilea bărbat:

— Dă-le antivirusul.

Era Armând Fortier.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar credeam…

— Planul trebuie să dovedească flexibilitate, a spus Fortier. Am demonstrat lumii hotărârea noastră de a folosi forţa dacă este nevoie să ne impunem condiţiile. Am creat două cratere uriaşe în deşertul lor, iar ei au făcut două găuri în oceanul din largul coastelor noastre. Şi ce dacă? Israelienii sunt nişte

şerpi. Cu totul imprevizibili, mai puţin în ce priveşte apărarea ţării lor. Dacă noi tragem, ei vor riposta. Două treimi din arsenalul nuclear al lumii este în prezent încărcat pe nave, îndreptându-se spre porturile noastre. Acum nu este momentul să înteţim conflictul.

— Vrei să lași Israelul intact?

— Le vom da antivirusul, a repetat Fortier. În schimbul armelor nucleare pe care le deţin.

— Dar ce dovadă le vei oferi? a întrebat imediat preşedintele Gaetan.

— Un schimb în largul mării, peste cinci zile.

Vreme de câteva momente, în încăpere s-a lăsat liniştea. Thomas a recunoscut vocea următorului vorbitor încă de la primul cuvânt.

— Dar vei distruge Israelul, a rostit încet Carlos.

— Da.

— Şi America?

— Americanii nu au încăpăţânarea israelienilor. Nu au altă soluţie decât să-şi predea armele, indiferent de toată gălăgia lor de-acum. Noi tragem cu urechea la tot ce spun. În prezent, acolo domneşte deruta, însă omul nostru de încredere ne asigură că nu vor avea încotro şi, în cele din urmă, se vor conforma.

— Ar putea cere şi ei un schimb deschis, a vorbit preşedintele Franţei.

— Atunci o să le dejucăm stratagema. Îmi pot permite să fac Israelul să aştepte până în momentul când vrem noi. Statele Unite nu vor mai juca un rol important în politica mondială.

A simţit cum îi bate inima. Şi-a dezlipit urechea de la uşă. Auzise de ajuns.

— Iar dacă israelienii lansează o rachetă de croazieră peste zece minute, aşa cum au ameninţat?

Thomas a îngheţat. A urmat o pauză lungă.

— Atunci, Tel Aviv-ul va fi următoarea ţintă, a anunţat Fortier.

* *
*

A ţâşnit înapoi pe coridor, îndreptându-se spre celula lui. Planul se schimbase. Trebuia să transmită informaţia către Statele Unite înainte ca Israelul să poată lansa racheta. Avea nevoie de un telefon. Dar, cât îl căuta, poate găsea şi ceva de scris.

Primejdios, aşa spusese Justin. Acum totul putea fi considerat primejdios.

A fugit până la uşa celulei şi a apăsat pe clanţă. Uşa era încuiată.

Încuiată? Doar o deschisese în urmă cu câteva minute, şi tot de pe acea parte. A apăsat şi mai tare pe clanţă. A simţit o arsură pe ceafă. Cuprins de panică, s-a retras câţiva paşi. Probabil că încuietoarea fusese deblocată de Carlos la plecare.

Un telefon!

Şedinţa se afla în plină desfăşurare. Thomas a ţâşnit pe scară în sus, sărind câte două trepte, şi a năvălit pe uşa de la etaj. În faţă i-a apărut un singur paznic, şi acela luat prin surprindere. Era limpede că nu mai văzuse până atunci un mort umblând nestingherit.

L-a doborât cu un picior în tâmplă, o lovitură rapidă prin întoarcere, încheiată cu un bufnet neplăcut. A urmat un zăngănit metalic în momentul când omul s-a prăbuşit peste scaunul pe care stătuse până atunci.

Nu s-a mai deranjat să-şi şteargă urmele. Nu avea vreme. A smuls, totuşi, pistolul din mâna omului căzut. Dacă nu reuşea să găsească o cheie să deschidă celula, va scoate uşa din balamale cu pistolul. Cam zgomotos, dar eficient.

Dar întâi telefonul.

A trecut prin dreptul unei ferestre şi a văzut vreo şase gărzi care se plimbau fără ţintă pe alee, fumând. Mai toţi erau ofiţeri francezi, a observat. Nu caftangii din lumea interlopă. Dar acei oameni aveau să-l preocupe peste câteva minute. Un telefon – unde era de găsit?

Fixat pe un perete, fireşte. Negru şi demodat, ca mai toate lucrurile din satele franţuzeşti. A vârât mâna în buzunar şi, cu un sentiment de uşurare, a descoperit cartea de vizită pe

care Grant i-o dăduse la Washington. Pe spatele acesteia, mâzgălit cu creionul, un număr direct pentru Casa Albă.

A ridicat repede receptorul şi a format numărul care părea să nu se mai sfârşească.

Tăcere.

Preţ de un moment, s-a temut că toate legăturile telefonice fuseseră întrerupte. Fireşte, francezii supravegheau cu siguranţă convorbirile. Probabil că nu va reuşi să ia legătura cu numărul format.

Brusc, a auzit un declic. Apoi, un zgomot de fond. S-a rugat ca legătura să se realizeze.

— Aţi telefonat la Casa Albă. Vă rugăm să ascultaţi cu atenţie, deoarece opţiunile din meniul nostru s-au modificat. Apăsaţi în orice moment tasta zero pentru a vorbi cu o operatoare…

Cu mâna tremurând, a tastat zero.

— O operatoare i-a răspuns după patru apeluri.

— Casa Albă.

— Sunt Thomas Hunter. Mă aflu în Franţa şi vreau să vorbesc imediat cu preşedintele.

8

— Înseamnă că te-ai înşelat, a spus Woref. Ce-ţi închipui că ai văzut nici n-a existat vreodată.

Soren a clătinat din cap.

— Sunt gata să jur că albinosul a vârât ceva sub tunică cu puţin înainte de a adormi. A reuşit să ascundă ceva faţă de noi la prima percheziţie.

— Dar nu e nimic acolo, chiar tu ai zis. Fă bine şi prinde câteva ore de somn. Peste patru ore ridicăm tabăra. Acum poţi pleca.

Celălalt a făcut o plecăciune.

— Am înţeles, domnule.

A ieşit, lăsându-şi comandantul singur în cort.

Reuşiseră să înainteze cu spor şi se opriseră să doarmă câteva ceasuri la miez de noapte. A doua zi vor pătrunde în oraş şi vor primi recompensa pentru capturarea lui Thomas de Hunter.

Îi siliseră pe albinoşi să meargă pe jos mai tot drumul, târându-şi lanţurile, astfel că adormiseră imediat, aşa afirmase Soren. Chiar dacă Hunter reuşise să ascundă o armă în faldurile tunicii, aveau prea puţine motive să se teamă acum de el. Războinicul cândva temut devenise o umbră a ceea ce fusese. Nu numai că se despuiase de carnea sănătoasă scufundându-se în lacurile roşii, dar îşi pierduse şi bărbăţia totodată. Nu rămăsese decât o rozătoare bolnavă, iar singura ameninţare pe care o reprezenta pentru Hoardă era molima pe care o putea transmite.

Woref şi-a scos platoşa tare de piele şi a aşezat-o pe podea, alături de pat. Singura lampă din cort răspândea un fum negru. Şi-a trecut palma peste pieptul păros, a îndepărtat solzii uscaţi de piele care îi căzuseră pe şorţ, apoi şi-a tras o cămaşă de noapte. Venise în sfârşit ziua în care avea să o ia acasă pe Chelise, ca soţie. Acest gând l-a făcut să-şi simtă pântecul ceva mai uşor.

A dat deoparte faldul care slujea drept uşă a cortului şi a ieşit în noaptea răcoroasă. Îşi stabiliseră tabăra într-o pajişte

ce cobora dinspre pădure. Din punctul acela, care domina mai toată zona, şi-a văzut întreaga armată, aşezată pentru înnoptat, unii oameni adăpostindu-se în corturile înălţate în grabă, dar mai toţi stând în jurul focurilor ce scoteau fum. Sărbătoriseră victoria cu bere şi carne, ambele fiind trufandale faţă de raţiile obişnuite, alcătuite din apă fermentată şi terci.

Prizonierii stăteau întinşi la douăzeci de metri spre dreapta lui, sub paza a şase războinici. Şi-a dres glasul şi s-a îndreptat spre liziera pădurii să se uşureze.

După ce a trecut de primul şir de copaci, deasupra lui s-a aşternut un întuneric mai adânc. Hoarda prefera ziua faţă de noapte, mai ales din cauza poveştilor neîntemeiate potrivit cărora Shataikii ademeneau oameni spre copaci ca să-i mănânce de vii. Până în acel moment, Woref nu dăduse nicio importanţă unor asemenea credinţe.

Acum însă, când bezna părea să-l apese, toate acele poveşti i-au răsărit în minte cu o putere de nedescris. S-a oprit şi a privit lung la trunchiurile copacilor. S-a întors şi a văzut că tabăra era la fel de liniştită ca în urmă cu câteva clipe.

A scuipat în frunziş şi a pătruns mai adânc în pădure, lăsând în urmă siguranţa relativă a luminişului. Dar nu s-a îndepărtat cât să-i piardă cu totul din ochi pe oamenii lui.

— Worrrreefff.

S-a oprit. Speriat de sunetul propriului nume şoptit în noapte. Copacii se înălţau ca nişte semne trasate cu cărbune pe fundalul întunecat al pădurii, îşi închipuise că…

— Woreeeffff.

A prins între degete mânerul sabiei scurte şi s-a răsucit brusc.

Nimic. Doar copaci. Hăţiş de copaci. Însă nu a mai zărit tabăra. Pătrunsese prea adânc.

— Te uiţi în direcţie greşită, bestie de om ce eşti.

Vorbele fuseseră rostite din spatele lui. Nu-şi amintea când se simţise ultima oară cuprins de groază. Nu era vorba doar de întuneric şi nici de rostirea în şoaptă a numelui ori de

dispariţia taberei. Groaza lui era stârnită în primul rând de acea voce.

Cunoştea glasul acela.

Ca scrâşnitul pietrişului la frecarea cu fundul unei găleţi cu apă.

Până în acea clipă nu mai auzise glasul unui Shataiki, dar acum şi-a dat seama, fără să se uite în urmă, că vocea aceea aparţinea unei creaturi din mituri.

— Nu trebuie să te temi. Întoarce-te şi stai cu faţa la mine. O să-ţi placă ceea ce vei vedea. Te asigur.

Woref a rămas cu mâna pe mânerul sabiei, dar din mintea lui se risipise orice gând de a o scoate. S-a trezit răsucindu-se pe călcâie.

Creatura înaltă, amintind de un liliac, stând cu faţa spre el între doi copaci la nici trei metri depărtare, semăna izbitor cu imaginea şarpelui înaripat care apărea pe blazoanele Hoardei. Acesta, însă, era mai impunător decât susţineau poveştile auzite.

Acesta era Teeleh.

Liliacul l-a sfredelit cu ochii rotunzi şi roşii, lipsiţi de pupile. Ca nişte cireşe mari. Avea blana neagră, iar botul lung se termina cu buze moi, care atârnau peste colţii îngălbeniţi şi acoperiţi de piatră.

Căpetenia Shataikilor rânjea, ţinând un fruct roşu între degetele agile şi subţiri.

— Exact. În carne şi oase.

Şi-a înfipt colţii în carnea fructului. Zeama, amestecată cu saliva, s-a scurs spre solul pădurii. Şi-a rostit numele, articulându-l printre buzele care plescăiau.

— Teeleh.

Woref a închis ochii o clipă, convins că, dacă îi ţinea astfel suficient de mult, vedenia va dispărea.

— Deschide ochii! a răcnit Teeleh.

Respiraţia fierbinte, cu miros dulceag, l-a izbit în faţă, iar el s-a grăbit să deschidă ochii. A întins mâna spre un copac din dreapta, să-şi recapete echilibrul.

— Toţi oamenii au ajuns atât de nevolnici? a întrebat liliacul.

Să fi auzit Soren sau ceilalţi strigătul? Ar fi venit deja…

— Nu. Nu cred că se va repezi cineva să-ţi sară în ajutor. Iar dacă-ţi închipui că ai nevoie de sprijinul lor, atunci îmi vei demonstra că am greşit amarnic, înseamnă că am crescut pe cine nu trebuia.

Groaza a început să se mai risipească din sufletul scabiosului. Liliacul nu-l atacase. Nu-l muşcase. Nu-l vătămase în niciun fel.

— Woref, ştii ce e iubirea?

De-abia auzise întrebarea.

— Deci eşti real, a zis el.

— Iubirea, a repetat liliacul şi apoi a mai luat o îmbucătură.

De această dată a ridicat botul, deschizând gura mare, lăsând fructul să îi cadă în gâtlej şi înghiţindu-l cu multă salivă. Când şi-a plecat capul, avea ochii închişi. Apoi i-a deschis încet.

— Vrei şi tu?

Woref nu i-a răspuns.

— Sper că nu te deranjează dacă-ţi spun că voi, oamenii, îmi produceţi greaţă, înţelegi? Până şi tu, cel pe care l-am ales.

Frunzişul din spatele lui Teeleh a foşnit, iar bărbatul a ridicat capul şi a văzut o mare de ochi roşii sticlind în beznă. Foşnetele s-au amplificat spre stânga, apoi spre dreapta şi în spate, părând să-l înghită cu totul.

Un liliac de mărimea unui câine s-a lăsat la pământ înapoia lui Teeleh. Cu ochii licărind şi cu blana tremurând. Apoi altul, alături de el. Şi încă unul. Cădeau ca nişte fructe pârguite.

— Slujitorii mei, i-a explicat căpetenia Shataikilor. A trecut ceva vreme de când nu le-am mai îngăduit să se arate. Sunt cam agitaţi. Nu-i lua în seamă.

Liliecii se ţineau la distanţă de el, dar îl pironeau fără să clipească.

— O iubeşti?

— Pe Chelise?

— Uite la el, vorbeşte. Da, mă refeream la fiica lui Qurong, primul născut între oamenii care au băut din apa mea. O iubeşti?

— Va fi soţia mea, a răspuns Woref, simţindu-şi gâtlejul uscat şi limba ca nişte morst în gură.

— Tocmai aici e problema, că ştiu. Dar o iubeşti? Nu la fel ca mine – nu mă aştept să o iubeşti atât de înălţător –, dar aşa, ca un om obişnuit. Simţi vreo emoţie copleşitoare faţă de ea?

— Da.

Să fi venit Shataikii să binecuvânteze o asemenea unire? Putea fi un semn bun.

— Şi iubirea pe care crezi că o ai faţă de ea, cum poţi fi convins că ea ţi-o va întoarce?

— Aşa se va întâmpla. De ce ar fi altfel?

— Pentru că e o fiinţă umană. Oamenii îi aleg singuri pe cei cărora le vor arăta credinţă. Asta îi face să fie ceea ce sunt.

— Mă va iubi, a spus Woref, plin de sine.

— Altfel?

Nu se gândise la alternativă.

— Sunt un om puternic, într-o bună zi voi cârmui asupra Hoardei. Rolul femeilor este să-i slujească pe bărbaţii ca mine. Am impresia că nu prea ştii cu cine vorbeşti.

— Vorbesc omului care-mi datorează viaţa.

Teeleh a azvârlit la pământ ce mai rămăsese din fruct, apoi şi-a înfăşurat aripile largi, subţiri ca hârtia, în jurul torsului. Îşi asuma vreun merit în ridicarea lui la putere?

— Da, va fi ademenită de puterea şi forţa ta, dar nu te amăgi că îţi va dărui dragostea. E înşelată la fel ca voi ceilalţi, dar pare să fie mai încăpăţânată decât multe alte femei.

Încă nu făcuseră nicio mişcare împotriva lui. Evident, indiferent de reputaţia lor cumplită, Shataikii nu voiau să-i facă niciun rău. Teeleh părea mai preocupat de căsătoria lui cu Chelise decât să-l distrugă.

— Nu prea înţeleg de ce te interesează, a spus Woref, după ce căpătase ceva mai mult curaj.

— Mă interesează pentru că o iubesc mai mult decât îţi închipui. I-am înfrânt mintea lui Tanis, iar acum voi avea inima fiicei lui.

Scabiosul s-a simţit din nou cuprins de spaimă.

— Auzi ce spun? O voi poseda. O voi strivi, apoi mă voi hrăni cu ea, şi va fi *a mea.*

— Eu… Dar cum…?

— Prin tine.

— Îmi ceri să o ucid? Nu se poate! Am aşteptat ani în şir să devină a mea.

Noaptea a devenit cât se poate de tăcută. Ochii roşii ai liliacului l-au fixat îndelung pe Woref. Shataikii îşi pierduseră răbdarea şi începuseră deja să ţopăie de pe o ramură pe alta, şuierând şi pufnind nervoşi.

— Se vede de departe că nu ştii ce înseamnă iubirea. Îi vreau inima, nu viaţa. Dacă voiam să o ucid, m-aş fi folosit de tatăl ei, a rostit Teeleh, după care şi-a rotit capul, închizând o clipă ochii. Eşti la fel de nenorocit ca ea. Sunteţi cu toţii orbi ca liliecii, a continuat, desfăcându-şi aripile şi păşind înainte. Dar tu îi poţi câştiga iubirea. Nu-mi pasă dacă va trebui să o obţii prin bătaie.

Căpetenia s-a apropiat încet, târându-şi aripile prin frunzele moarte. Bărbatului au început să-i tremure braţele şi picioarele. A constatat că nu se mai putea mişca.

— Nu-mi pasă dacă va trebui să obţii iubirea cu bâta, îi vei câştiga credinţa şi iubirea. Nu vreau să o pierd în faţa albinosului. Iar pe urmă mi-o vei oferi mie.

Woref nu şi-a dat seama de unde a găsit puterea de a se opune, dar a simţit că îl cuprinde furia.

— Nu ţi-o pot da. Nu te va iubi niciodată!

— Dacă te va iubi pe tine, atunci mă va iubi şi pe mine, a zis Teeleh, şi a continuat cu glas mai puternic. El va încerca să îi câştige iubirea, dar ea va veni la mine. La mine!

Apoi s-a aplecat în faţă, astfel încât botul i-a ajuns la doar câţiva centimetri de faţa scabiosului. A căscat fălcile larg, astfel că acesta nu a avut în ochi decât limba lungă şi rozalie, care se zbătea ca un bici în hăul întunecat care era gâtlejul. S-a simţit împresurat de o duhoare cumplită, încinsă.

Teeleh s-a retras, închizându-şi fălcile cu un pocnet puternic.

— Ţi-am arătat puterea mea; acum îţi voi înfăţişa inima mea. Îţi voi înfăţişa iubirea mea.

Şi-a înfăşurat aripile în jurul corpului şi a rânjit răutăcios. Aruncându-i o privire tăioasă de bun-rămas, s-a năpustit în văzduh, zburând spre copaci, apoi a dispărut. Crengile s-au cutremurat când slujitorii lui s-au răspândit în beznă.

Bărbatul a simţit cum lacrimi fierbinţi i se scurgeau pe obraji. Incapabil să se mişte, nu putea înţelege.

Îţi voi înfăţişa inima mea. Iubirea mea.

După aceea, Woref a vomitat.

9

— Vino după mine, a zis Merton Gains.

Monique l-a urmat pe un coridor scurt până într-o sală de conferinţe aproape de Aripa de Vest.

— Kara e înăuntru. Preşedintele este foarte preocupat de criza din Orientul Mijlociu şi are cu el o mulţime de consilieri, dar a insistat să intri după ce discută cu ea. Să nu întreci măsura. Toţi sunt încordaţi la maximum.

Sala de conferinţe în care a intrat era suficient de spaţioasă să găzduiască douăzeci de oameni în jurul unei mese ovale. Vreo doisprezece consilieri şi oameni din armată stăteau jos sau în picioare. Retraşi într-o parte, câţiva discutau în şoaptă. Ceilalţi priveau atent la trei ecrane mari, pe care se prezentau situaţiile din Orientul Mijlociu şi Franţa.

— Domnule, îl am pe Benjamin la telefon.

— Fă-mi legătura, a spus preşedintele.

Receptorul a scos un bâzâit, iar el l-a dus la ureche.

— Bună ziua, domnule prim-ministru. Sper să-mi dai veşti bune.

Monique şi-a plimbat privirea prin cameră, căutând-o pe Kara. Ochii li s-au întâlnit, iar sora lui Thomas s-a îndreptat spre ea.

— De acord, Isaac, şi sigur nu te învinuiesc pentru că s-a ajuns în această situaţie, tocmai rostea preşedintele. Dar chiar şi în cel mai îndepărtat şir de munţi vei înregistra pierderi. Nu cred că escaladarea conflictului îţi va fi benefică.

A urmat o pauză.

— Fireşte. Înţeleg principiul, a zis preşedintele şi a oftat. Sunt de acord că s-a ajuns la o situaţie imposibilă. Dar mai avem timp. Să nu ştergem oraşele noastre de pe faţa pământului înainte de a încerca totul.

Kara s-a oprit la un metru de Monique şi a privit-o cu ochi mari.

— Ai dispărut, a spus ea încet.

— Am pierdut controlul maşinii.

— Şi ai păţit ceva?

— Nu. Doar am leşinat.
— Da?
De ce i se părea acest lucru atât de ciudat?
Preşedintele încheiase convorbirea.
— Ai fost moartă.
— La modul figurat, vrei să zici. Maşina mea s-a izbit de un copac, iar eu mi-am pierdut cunoştinţa.
— Îţi aduci minte? Ori ai leşinat înainte de a ieşi cu maşina de pe şosea?
Avea dreptate. Nu-şi amintea cum zburase de pe drum.
— Întâi mi-am pierdut cunoştinţa.
— Monique, am fost acolo. Cu Mikil. M-am visat Mikil. Rachelle a fost ucisă de Hoardă acum treisprezece luni. Datorită legăturii unice pe care o ai cu ea, cred că ai murit în acelaşi timp. Doar ai crezut că erai ea, adevărat?
— Rachelle a *murit?*
— Da, acum treisprezece luni.
— Dar eu trăiesc. Nu prea înţeleg.
— O să-ţi explic mai târziu, dar sunt sigură că ai murit.
— Şi Thomas?
— El trăieşte. În deşert, cel puţin, e în viaţă. Rachelle l-a descoperit mort în tabăra Hoardei şi l-a înviat folosind puterea lui Justin. Ştii despre puterea asta, da?
— Da. Iar Thomas trăieşte şi aici?
Kara s-a uitat lung în ochii ei.
— Tu eşti vie, aşa-i?
— Scuzaţi-mă, a intervenit preşedintele. Spuneai că Monique a *murit* noaptea trecută?
— Poftim?
El a ridicat mâna, cerând şefului de personal să se facă linişte.
— Monique?
— Da, cred că are dreptate. Ştiu că sună absurd, dar dacă Rachelle a fost ucisă în cealaltă realitate, eu aş fi murit aici. Eram… legate.
— Legate cum?
— Prin credinţă. Cunoaştere.

Monique s-a uitat la Kara. Din scurta perioadă cât trăise ca Rachelle, şi-a adus vag aminte de primul locotenent al lui Thomas, Mikil.

— Domnule, vă rog să răspundeţi la telefon, a insistat Ron Kreet.

— Cine e? a întrebat preşedintele, fără să-şi dezlipească ochii de la Monique.

— Spune că e Thomas Hunter.

— Thomas Hunter? a repetat uimit preşedintele, răsucindu-se brusc.

— Ştiam eu! a şoptit Kara. Hoarda nu l-a ucis.

— Susţine că deţine informaţii extrem de importante privind situaţia în care se află Israelul.

— Pune-l pe sistem conferinţă.

Şeful de personal a apăsat un buton şi a aşezat receptorul în furcă.

— Domnule Hunter, îl am pe preşedinte la telefon. Suntem în regim de teleconferinţă. De faţă se află şi sora dumneavoastră, şi Monique de Raison.

A urmat o pauză.

— Thomas? a întrebat preşedintele.

— Bună ziua, domnule preşedinte. Aşadar, Monique este în viaţă?

— Stă alături de Kara.

— Deci Cartea dă roade.

— Ce carte?

— Să lăsăm asta acum. Kara o să vă explice mai târziu. Ceilalţi au scăpat?

— Da, sunt în siguranţă, a răspuns Kara.

— Despre ce vorbiţi? S-a mirat Blair.

— Regret, domnule. Îmi dau seama că totul pare absurd, dar vă rog să ascultaţi cu atenţie. Francezii intenţionează să ofere Israelului antivirusul în cadrul unui schimb pe mare, peste cinci zile. Oferta este sinceră. Dacă Israelul nu respectă înţelegerea şi mai lansează o rachetă, atunci Fortier va răspunde distrugând Tel Aviv-ul.

Preşedintele s-a lăsat încet în scaun.

— Eşti sigur?

— Da, domnule. Vreau să vă mai spun că ei nu vor tolera existenţa Statelor Unite după ce virusul îşi face efectul. Mă puteţi scoate de aici?

Blair a aruncat o privire spre un general, care a dat afirmativ din cap.

— Ţi-l dau pe generalul Peters ca să stabiliţi amănuntele. Eşti sigur că poţi pleca de acolo?

— Nu.

Preşedintele a rămas o clipă tăcut, apoi a continuat:

— Vorbeşte cu Peters. Mult noroc, Thomas. Te aşteptăm înapoi.

— Mulţumesc, domnule.

Generalul a ridicat receptorul şi a discutat precipitat cu Thomas, căruia i-a dat instrucţiunile esenţiale şi locul de unde putea fi preluat, la optzeci de kilometri sud de Paris.

— Acum dă-mi-l la telefon pe prim-ministrul israelian, i-a cerut Blair lui Kreet, apoi a vorbit către Monique şi Kara: Cred că merit o explicaţie.

Kara a rămas cu privirea în podea. A ridicat mâna şi, cu un aer absent, s-a tras uşor de păr.

— Trebuie să mă întorc să-i spun lui Mikil că el se află cu Hoarda.

— Ştii cum să te întorci? a întrebat Monique.

— Da.

* *
*

Thomas a pus receptorul în furcă şi a făcut doi paşi spre scară, după care s-a oprit brusc. Dinspre subsol răzbăteau glasuri.

Ceilalţi erau pe scară!

Vor găsi gardianul prăbuşit. Apoi vor verifica celula şi vor descoperi dispariţia lui.

A pornit în fugă spre partea din spate a casei, printr-o bucătărie veche, peste o canapea din camera de zi, până la o fereastră mare. Pe peluza din spatele casei nu a văzut pe nimeni de pază. A dat deoparte ivărul ferestrei.

Aceasta a glisat în sus fără să opună rezistenţă. S-a rostogolit imediat ce a atins solul şi a tras fereastra pe

jumătate în jos, când s-a dat alarma. Un claxon asurzitor, care l-a făcut să tresară.

— Un intrus!

A pornit în fugă spre pădure.

* *
*

Auzind alarma, Carlos a îngheţat pe prima treaptă de jos. Un intrus? Imposibil. Evacuaseră casa nu mai departe de ieri, când americanii îşi infiltraseră forţele speciale în încercarea de a-l localiza pe Thomas. Aflaseră de acea misiune, fireşte, şi rămăseseră departe până când oamenii echipei se convinseseră că informaţiile furnizate de Monique de Raison erau eronate.

În acel moment, apariţia cuiva acolo nu putea fi decât o parte a efortului făcut de americani. Nu fusese anunţat. Exista în orice clipă posibilitatea ca omul lor de legătură să fie descoperit, dar Monique nu ar fi putut să le spună cine era acesta, ci doar că el exista. Iar greşeala îi aparţinea lui Fortier, nu lui.

Aparatul de radiorecepţie a scos un ţiuit:

— Domnule?

Şi-a scos aparatul de la centură.

— Închideţi perimetrul. Supravegheaţi ieşirile. Trageţi imediat.

A urcat două trepte, apoi s-a oprit. În minte i-a apărut un gând. Tăietura de pe gât. Rana imposibilă căpătată din realitatea de unde Thomas susţinea că vine. Acum un mic bandaj acoperea acea tăietură.

S-a întors în subsol şi a fugit spre camera izolată unde depozitase cadavrul. Cadavrul lui Thomas Hunter. A trecut de prima uşă şi a vârât cheia în broasca uşii de la celulă. A deschis-o şi a aprins lumina.

De furie, a scos un muget şi a azvârlit cheile de perete. Luaseră cadavrul. Dar cum de reuşiseră să treacă de sistemul lui de securitate, să ajungă în această încăpere şi să ia cadavrul în numai zece minute? Ba chiar mai puţin!

Doar dacă nu cumva omul acela mai scăpase de moarte în alte ocazii. Doar dacă…

A refuzat să ia în calcul acea posibilitate. Unele lucruri solicitau oamenii prea mult, iar gândul că un mort ar putea învia după trei zile în care rămăsese neclintit sub cearşaf era unul dintre acestea.

A ieşit în goană din cameră şi a scos aparatul de radio ca să dea noi ordine.

— Verificaţi ferestrele şi urmele lăsate. Percheziţionaţi casa. Lipseşte cadavrul lui Hunter. Să fie găsit!

* *
*

Acum Thomas se confrunta cu o dilemă gravă. În anumite privinţe, mai serioasă decât oricare alta de până atunci. S-a ghemuit în pădure, urmărind operaţiunile frenetice de căutare care se desfăşurau în casă şi împrejurimi. Descoperiseră fereastra deschisă şi îşi concentraseră eforturile de căutare în acea porţiune. Din perspectiva lui, aflat de cealaltă latură a proprietăţii, totul era cât se putea de bine. Scăpase fără să lase urme. Adversarii nu aveau habar în ce direcţie se îndreptase. Acum nu mai avea decât să ajungă la locul de întâlnire stabilit undeva în sudul Franţei.

Dar se mai punea problema Cărţii. Nu putea cu niciun chip să părăsească Franţa fără ea. Nu fiindcă ea s-ar fi dovedit utilă dacă o deţinea, ci pentru că ar fi putut deveni devastatoare în mâinile unui răuvoitor. Presupunând că ea încă mai avea efect. Încă nu o pusese la încercare aici, dar bineînţeles că…

Sub comanda lui Carlos, gărzile percheziţionau casa de aproape o jumătate de oră. Care erau şansele ca ei să nu o descopere? Foarte firave.

Dacă aştepta până când activitatea din casă se sfârşea, încerca să o recupereze, iar apoi se îndrepta spre sud peste câteva ore, încă reuşea să ajungă la locul de întâlnire.

— Aţi găsit ceva? a strigat unul dintre gardieni.

— Nimic, i-a răspuns un bărbat purtând uniformă de ofiţer superior, apoi a urcat într-un automobil Bentley vechi şi a trântit portiera. Dacă nu luăm în seamă un jurnal vechi, în care am văzut o consemnare sau două. Cred că a fost uitat

aici de vreun pacient. A fost găsit sub saltea, a adăugat şi a scos Cartea pe fereastră. Are totuşi o copertă frumoasă.

Cartea? Era chiar acolo, în mâna acelui om. Cartea albă a Istoriei.

Motorul maşinii a prins viaţă. Thomas s-a ridicat în picioare şi aproape a urlat, dar şi-a dat seama la vreme. S-a abţinut şi s-a lăsat la loc. Nu conta dacă el ar fi fost prins, dar ar fi fost o mare greşeală să atragă atenţia asupra ei.

Automobilul a prins viteză, iar el l-a urmărit deznădăjduit cu privirea.

Cartea dispăruse.

A rămas nemişcat, mut de uimire. Singura lui consolare era că ofiţerul acela habar nu avea peste ce dăduse.

Şi-a petrecut următoarele zece minute analizând situaţia tragică, după care a conchis că nu exista nicio posibilitate prin care să pornească acum în urmărirea ei. Deocamdată, putea fi socotită pierdută.

Doar dacă nu cumva Carlos… El sigur îl cunoştea pe ofiţer.

Carlos. Dar cine putea ajunge la el?

Johan. Carlos avusese cândva legături cu el, pe vremea când Thomas îi tăiase gâtul în amfiteatru. Poate reuşea să-l determine pe Johan să se viseze Carlos.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit în fugă spre sud. Trebuia să doarmă şi să viseze. Nu era mare lucru, dar mai avea doar douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să ajungă la elicopterul care îl va transporta până pe un portavion din Atlantic. Îl aşteptau la Washington.

10

Chelise de Qurong stătea pe un balcon din palatul tatălui ei şi contempla procesiunea care şerpuia în susul străzii noroioase. Capturaseră alţi disidenţi albinoşi. Nu înţelegea de ce oamenii găseau în asta un prilej de sărbătoare, dar ei năvăliseră pe străzi şi stăteau aliniaţi în rânduri groase, zgâindu-se şi hohotind de parcă ar fi asistat la un spectacol de circ, nu la preludiul unei execuţii. Le înţelegea fascinaţia firească faţă de albinoşi – arătau mai curând ca nişte animale, cu părul lor lucios şi pielea netedă. Ca nişte şacali care îşi pierduseră toată blana. Se zvonea că s-ar putea să nici nu mai fie umani.

Fiara numită Woref îi prinsese pe acei şacali. Acum îi punea să defileze ca să-şi arate roadele vânătorii, să vadă toate femeile. Chelise nu ştia cum să definească sentimentele pe care le trăia în acele momente. Omul era necioplit, dar nu neapărat într-un mod care să fie intolerabil. Îşi repetase asta de nenumărate ori, de când simţise că ochii lui o urmăreau neîncetat.

Nu se vor căsători niciodată, bineînţeles. Qurong nu va îngădui ca singura lui fiică să cadă în mâinile unuia ca el.

Cu toate acestea, măritişul cu un bărbat atât de puternic, care exemplifica tot ce era cu adevărat onorabil la o fiinţă umană, poate că nu însemna ceva rău. Orice bărbat are o latură plăcută. Iar ea sigur o putea descoperi. Bineînţeles că ar fi reuşit să îmblânzească acel monstru. O asemenea sarcină se putea vădi chiar plăcută.

Şi-a ridicat ochii spre oraş. Acum, în acea pădure aglomerată trăia aproape un milion de oameni, deşi cuvântul „pădure“ nu mai descria cu exactitate marele premiu pe care şi-l făcuse Hoarda în urmă cu treisprezece luni. Cel puţin nu aici, în apropierea lacului. Douăzeci de mii de colibe pătrate, făcute din piatră şi lut, se întindeau pe câţiva kilometri de la malul lacului. Castelul avea cinci caturi şi trebuia să fie cea mai înaltă clădire din regatul lui Qurong.

Vaietul de dimineaţă încă răsuna dinspre templu, unde preoţii bolboroseau absurdităţile lor despre Marea Romanţă, în vreme ce credincioşii se îmbăiau cuprinşi de dureri.

Nu rostea niciodată cu voce tare asemenea gânduri, bineînţeles. Dar ştia că Ciphus şi Qurong creaseră acea religie în urma unor înţelegeri motivate mai curând de interese politice decât de credinţă. Păstrau numele şi multe dintre practicile Marii Romanţe pe care le respectaseră pădurenii, dar încorporaseră în ea şi multe obiceiuri ale Hoardei. În acea religie exista câte ceva pentru fiecare.

Deşi nu avea nicio importanţă. În primul rând, Chelise se îndoia că existase vreodată o fiinţă care să se numească Elyon.

Apele mâloase ale lacului erau socotite sfinte. Credincioşilor li se cerea să se îmbăieze în el cel puţin o dată pe săptămână, o perspectivă care iniţial îi îngrozise pe mai toţi oamenii Hoardei. Îmbăiatul era o experienţă dureroasă, asociată de obicei cu pedeapsa, nu cu purificarea.

Faptul că Ciphus golise apa roşie din lac la o săptămână după ce acolo se înecase Justin şi apoi redirecţionase izvoarele în bazinul rămas gol nu prea ajuta mult – durerea tot durere rămăsese şi nici unui scabios nu-i făcea plăcere acel ritual. Dar aşa cum spune Ciphus, religia trebuie să stârnească puţină durere ca să dea naştere credinţei. Iar îmbăierea în acele ape mâloase nu avea niciunul dintre efectele neplăcute ale apelor roşii. De fapt, ritualul îmbăierii devenise ceva la modă pentru cei din clasele superioare. Curăţenia merita îmbrăţişată, nu respinsă, susţinea Ciphus, iar aceasta era o învăţătură pe care Chelise începuse să o accepte.

Ea se îmbăia o dată pe zi.

— Iertare, stăpână, dar Qurong te cheamă la el.

S-a întors cu faţa spre servitoarea ei, Elison, o femeie scundă, cu părul lung şi negru împletit cu flori galbene. Narcise. Împodobirea cu flori era unul dintre obiceiurile pădurenilor, obicei pe care Chelise îl adoptase cu mai multă încântare decât pe altele. În deşert nu avuseseră parte de un

asemenea lux. În ultima vreme, în apropierea oraşului florile se găseau din ce în ce mai greu.

— A spus de ce vrea să stea de vorbă cu mine?

— Doar că are să-ţi ofere un dar.

— A amintit ce fel de dar?

— Nu, stăpână, i-a răspuns Elison zâmbind. Dar nu cred că e vorba despre fructe sau flori.

Chelise a simţit că-i creşte pulsul.

— Vila?

Ştiau cu toţii că tatăl ei construia o vilă pentru ea în incinta înconjurată de zid cunoscută sub numele de grădină regală, aflată la cinci kilometri depărtare de oraş. Încă nu o văzuse, Qurong ţinea izolată secţiunea în care se construia. Însă fusese în incintă de multe ori, de obicei la bibliotecă, să citească sau să scrie în Cărţile adunate acolo în ultimii cincisprezece ani. Grădinile întinse şi livezile erau întreţinute şi îngrijite de douăzeci de servitori. Niciun fir de iarbă nu stătea strâmb. Locul era atât de frumos încât până şi Elyon ar locui acolo, aşa se spunea.

Şi ea avea să locuiască, alături de biblioteca în care se va izola ca să scrie până noaptea târziu. Poate că într-o bună zi va descoperi cheia care să o ajute la lectura Cărţilor de Istorii.

— Poate, i-a răspuns servitoarea şi i-a făcut cu ochiul.

Chelise a dat fuga în camera ei.

— Repede, ajută-mă să mă îmbrac. Ce s-ar cuveni să port?

— Eu aş zice o rochie albă…

— Cu flori roşii! Mă aşteaptă?

— Te aşteaptă în curte peste câteva minute.

— Câteva minute? Atunci trebuie să ne grăbim.

Palatul fusese construit din lemn, cu pereţi de stuf şi cu scoarţă de copac drept podele – un lux de care se puteau bucura doar cei din clasa de sus. Pădurenii îşi ridicaseră casele în acelaşi mod, iar Qurong promisese că nu peste multă vreme vor sta cu toţii în asemenea locuinţe minunate. Cele simple, de lut, erau doar temporare, o necesitate impusă de nevoia de a construi atât de mult într-un răstimp foarte scurt.

Chelise şi-a lepădat straiele simple de dormit şi a luat tunica lungă şi scrobită pe care Elison o scosese dintr-un dulap. Rochia era ţesută din fire pe care le perfecţionaseră pădurenii – netede şi mătăsoase, se deosebeau mult de cele obţinute de Hoardă din tulpinile ţesute ale grâuşorului de deşert. Costurile campaniilor împotriva pădurilor fuseseră enorme, dar Qurong avusese dreptate când spusese că abia după cucerire vor avea parte de beneficii.

— Florile…

Elison a râs.

— Vila nu pleacă de acolo. Nu te grăbi. Uneori e mai bine să-l faci pe un bărbat să te aştepte, chiar dacă e căpetenia supremă.

— Vrei să zici că îi cunoşti atât de bine pe bărbaţi?

Elison nu i-a răspuns, iar Chelise şi-a dat seama că vorbele ei o înţepaseră. Slujnicelor li se interzicea să se căsătorească.

S-a aşezat în faţa oglinzii confecţionate din răşină şi a ridicat o perie de cap.

— Eu te voi lăsa să te căsătoreşti, Elison. Ţi-am spus doar, în ziua în care mă voi mărita, vei fi liberă să-ţi găseşti omul potrivit.

Elison a plecat capul şi a ieşit din cameră să aducă florile.

Răşina oglinzii fusese turnată peste o piatră neagră şi plată care îi reflecta trăsăturile la fel ca luciul unui lac cu ape întunecate. A muiat peria într-un vas mic plin cu ulei şi s-a apucat să îndepărteze cojile presărate în păr – o corvoadă neîncetată, pe care mai toate femeie o evitau purtând glugă pe cap.

Şi când îţi va îngădui Qurong să te căsătoreşti?

Când va găsi bărbatul potrivit pentru tine. Aceasta este povara regalităţii. Nu te poţi căsători cu primul bărbat atrăgător care trece pe sub zidurile castelului.

Chelise a decis să lase deoparte periatul şi a ales în cele din urmă să poarte gluga. Şi-a muiat degetele într-un vas mare cu pudră albă de morst şi s-a dat cu ea pe faţă şi pe gât, unde aplicase deja nişte pastă fixatoare. Felul obişnuit de pastă pudrată alina usturimile de piele, uscând orice umiditate precum sudoarea, însă manifesta tendinţa de a se

descuama odată cu pielea. Acea varietate nouă, elaborată de alchimistul tatălui ei, se aplica în două straturi: o pastă subţire şi străvezie, apoi o pudră albă cu ierburi măcinate, care reduceau în mod eficient apariţia de solzi. Chiar dacă pentru o femeie de rând nu constituia o problemă să apară în public având coji căzute pe tunică, pentru o femeie de neam regal nu era acelaşi lucru.

Elison s-a întors cu trandafiri roşii.

— Trandafiri?

— Am şi flori de tuhan.

Chelise a luat trandafirii şi a zâmbit.

Zece minute mai târziu au coborât treptele şi s-au grăbit spre curtea interioară. Au traversat un atrium înalt cât clădirea, în mijlocul căruia se afla un pom fructifer mare. Fructele dulci – nu amare, aşa cum preferau triburile nomade din deşert – erau singurele prăzi luate din pădure cu care se îndestulau oamenii. Chelise s-a oprit înaintea intrării arcuite care dădea în curte, s-a întors cu faţa spre Elison şi a îndepărtat mâinile cu palmele în sus.

— E bine?

— Eşti încântătoare.

— Mulţumesc.

S-a întors şi a sărutat postamentul unei statui mari de bronz înfăţişându-l pe Elyon – un şarpe înaripat aflat pe un stâlp.

— Azi mă simt religioasă, a rostit ea încet, pătrunzând în curte.

Purtând o tunică neagră, Qurong stătea alături de Woref, îmbrăcat în costumaţie completă de luptă. În spatele lor se găseau albinoşii păziţi de soldaţi.

Imaginea aceea a alungat orice gând despre vilă. Derutată, Chelise s-a oprit. Qurong voia cumva să-i ofere vreun albinos drept dar? Nu, imposibil aşa ceva. Darul lui era să-i închine acea mică victorie.

Qurong a văzut-o, şi-a desfăcut braţele larg şi i-a zâmbit fericit.

— Soseşte fiica mea. O întruchipare a frumuseţii care-l umple de mândrie pe tatăl ei.

Ce tot vorbea acolo? Rareori se exprima în asemenea cuvinte pretenţioase.

— Bună dimineaţa, tată. Mi s-a spus că mi-ai pregătit un dar.

— Sigur, a răspuns el râzând. Dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva, a adăugat şi s-a uitat la Woref, care o privea drept în ochi. Arată-i, Woref.

Generalul a plecat din cap, s-a retras într-o parte, semeţ ca un păun. În ciuda reputaţiei de temut, se umilea acum prin acea demonstraţie de mândrie. Îşi închipuia că ea va tremura de respect pentru că el capturase câţiva albinoşi? Trebuia să fi şters de pe faţa pământului toată liota de şacali.

S-a uitat la sărmanele victime. Aceşti câţiva oameni reprezentau o batjocură de-a lui…

Ceva din înfăţişarea albinosului din stânga a făcut-o să se oprească. I se părea oarecum cunoscut. Imposibil, desigur – singurii pe care îi văzuse până atunci erau cei târâţi spre temniţă, în ultimele luni. Vreo douăzeci, nu mai mult. Dar acest bărbat nu se afla printre ei. Şi atunci? Ochii lui verzi păreau să o străpungă. Supărător sentiment. Şi-a ferit privirea.

Prizonierii aveau mâinile legate la spate, iar la glezne li se puseseră lanţuri. În afara unor fustanele simple în dreptul şalelor, erau despuiaţi, cu excepţia unuia – o femeie. Fuseseră acoperiţi cu cenuşă, dar sudoarea spălase mai tot acel strat, lăsând la vedere dâre verticale de piele de culoare roz, asemănătoare cărnii.

— Nu ştii la cine te uiţi, draga mea?

— Ce este asta? S-a auzit o voce din spate; apăruse şi mama ei. Cum de îndrăzniţi să aduceţi creaturile astea mizere în casa mea?

— Păzeşte-ţi limba, soţie, s-a răstit Qurong.

Nu constituia niciun secret că Patricia domnea în castel, dar el nu îngăduia o asemenea obrăznicie în faţa oamenilor lui.

Femeia s-a oprit alături de Chelise şi l-a măsurat cu privirea pe soţul ei.

— Te rog să duci aceşti albinoşi departe de casa mea.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit, draga mea. Casa ta va fi scutită curând de boala asta. Dar mai întâi vă rog pe amândouă să vă uitaţi mai atent şi să-mi spuneţi ce vedeţi.

Tânăra s-a uitat scurt la mama ei, care îl fixa pe Qurong cu o privire distantă. Avea ochii albi ca luna, dar azi luna era în flăcări.

— Pentru numele lui Elyon, femeie! N-o să mori! Uită-te la ei!

În cele din urmă, mama ei s-a supus.

Se întâmpla ceva ciudat cu acea prezentare ceremonioasă, dar Chelise nu reuşea să înţeleagă. Pur şi simplu, cinci albinoşi în lanţuri, în drum spre temniţă, urmând să fie înecaţi. De ce se mândrea tatăl ei atât de mult.

A bănuit în momentul în care Qurong a vorbit.

— Vedeţi? Până şi marele Thomas de Hunter nu este decât un albinos în lanţuri.

Thomas de Hunter!

— Care dintre ei? a întrebat Patricia.

Dar Chelise ştia deja. Cel care fusese cândva măreaţa căpetenie a temutei Gărzi a Pădurii se uita drept la ea. A clipit, mutându-şi ochii de la el. O privea ca şi cum ar fi recunoscut-o.

— Duceţi-i de aici, a cerut tânăra.

— Deci le-ai capturat căpetenia, a spus mama ei. Asta e o veste bună, dar prezenţa lor în casa noastră e supărătoare. Sunt convinsă că se vor găsi nenumăraţi oameni de rând care să-ţi aclame victoria.

Marea căpetenie a strâns din dinţi. Soţia lui împingea lucrurile prea departe.

— Asta nu este o victorie a unor oameni de rând, a sărit el. E a ta. Şi a fiicei tale.

A ei? Pe faţa tatălui ei a revenit un zâmbet.

— A fiicei noastre? a întrebat Patricia.

Qurong şi-a îndreptat privirea spre fata lui.

— Da, a ei. Astăzi voi anunţa căsătoria singurei mele fiice.

Mama ei a rămas fără grai.

Lui Chelise i-au trebuit câteva momente până să înţeleagă despre ce era vorba. A simţit cum Elison o prinde de cot. Dar ce legătură avea măritişul ei cu aceşti albinoşi?

— Urmează să mă căsătoresc?

— Da, draga mea.

— Ei, asta e într-adevăr o veste bună, a zis mama ei.

Tânăra a fost cuprinsă de un val de panică.

— Cu cine?

— Cu omul care l-a capturat, desigur, a răspuns Qurong şi a păşit spre stânga, punând mâna pe umărul generalului. Cu Woref, comandantul armatelor mele.

Woref!

Chelsie a simţit că rămâne fără suflare. Mâinile generalului atârnau moi pe lângă corp – mari, groase, cu degete noduroase. Era de două ori mai masiv decât ea. Omul a ridicat mâna, trăgându-şi pe spate gluga, dezvelindu-şi capul. Codiţele lungi îi cădeau până pe umeri. Nu se înşela deloc: bărbatul acela arăta a fiară.

Pe de altă parte, însă, era Woref, cel mai puternic om al Hoardei, după tatăl ei. Şi acum ochii lui o priveau hămesiţi. Cu dorinţă. Acel om puternic o voia de soţie.

Rezervele cu care lupta Chelise au fost mai mult decât compensate de comportarea mamei ei, care s-a repezit spre general şi s-a lăsat într-un genunchi în faţa lui. Apoi i-a luat mâna şi a sărutat-o.

— Fiica mea e a ta, stăpâne.

S-a ridicat apoi la fel de repede şi l-a sărutat pe obraz pe soţul ei.

— M-ai făcut o femeie foarte fericită.

Qurong a chicotit.

— Hai, a făcut mama ei, întorcându-se către Chelise, nu ai de gând să spui ceva?

Era prea năucită de veste şi nu-şi mai putea găsi cuvintele.

Slujitoarea a strâns-o de cot.

— Este alegerea cea mai potrivită, i-a şoptit Elison.

Glasul ei înţelegător i-a dat curaj. Şi-a plecat capul şi a pus un genunchi în pământ.

— Sunt onorată să accept acest dar, mare Qurong al Hoardei. M-ai făcut o femeie foarte fericită.

După ce a rostit aceste vorbe, orice teamă a dispărut. S-a simţit invadată de o emoţie pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Se va căsători cu cel mai puternic om din lume. Va fi pizmuită de toate femeile care mai aveau dorinţa de a iubi. Va descoperi o nouă viaţă.

L-a auzit venind spre ea. A deschis ochii, dar nu a cutezat să ridice capul. Cu cizmele de luptă pline de noroi, s-a oprit la un metru. Apoi a pus un genunchi în pământ. Îngenunchea!

Woref i-a atins faţa cu degetele şi i-a ridicat capul. L-a privit în ochii cenuşii. A simţit un tremur prin toată fiinţa. Era groază, ori dorinţă?

Bărbatul s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte. I-a vorbit delicat, dar ea a perceput emoţia uriaşă care răzbătea în glasul lui.

— Eşti a mea. Pe veci vei fi a mea, a spus, apoi s-a ridicat.

Cei din curtea interioară rămăseseră muţi. Mama ei, emoţionată, a fornăit pe nas. Nu o mai auzise scoţând un asemenea sunet.

— Când se vor căsători? A întrebat ea.

— Peste trei zile, i-a răspuns Qurong. În aceeaşi zi în care îl înecăm pe Thomas de Hunter.

11

Thomas o recunoscuse din momentul când păşise în curtea interioară. Era Chelise, fiica lui Qurong, pe care o întâlnise în deşert după ce fusese cuprins de boală. O convinsese că era un asasin, iar ea se purtase amabil cu el, trimiţându-l în drumul lui, după ce îi dăduse un cal. Iar el abia reuşise să ajungă la un lac pentru a se îmbăia. Nu avea să uite niciodată durerile provocate de acea baie.

Şi nu va uita nicicând bunătatea acestei femei care s-a uitat lung la el, cu ochi cenuşii, lipsiţi de expresie. Nu-l recunoscuse.

Acum aflase că îi era dată de soţie celui mai abject scabios pe care îl cunoscuse. Woref. Nu putea fi sigur dacă îl dorea sau dacă îl detesta, dar reacţionase cu destulă patimă cât să simtă un nod în gât.

Atât Chelise, cât şi mama ei folosiseră cantităţi generoase de morst să-şi acopere feţele şi să-şi ascundă crăpăturile pielii. Acest lucru nu se făcea doar pentru alinarea durerilor, a gândit el. Întrecuseră de departe cât ar fi fost necesar. Pudra pe care o foloseau acoperea de fapt pielea. În felul ei, clasa conducătoare a Hoardei părea să se distanţeze de boală. Cel puţin aşa procedau femeile din familia regală.

Dacă Woref nu ar fi purtat armură, iar Qurong mantie, ambele fiind împodobite din plin cu nasturi de bronz lustruit, fireturi şi fiecare având platoşă cu şarpele înaripat gravat pe piept, cei doi s-ar fi confundat uşor cu oricare scabios de rând. Amândoi aveau părul lung, împletit în codiţe, iar pielea crăpată le atârna în solzi mici pe obraji şi pe nas. Şi ei foloseau morst, însă din varietatea uşor pudrată, care slujea scopului practic de a păstra pielea uscată, chiar dacă nu o netezea.

Văzându-i pe mai-marii Hoardei atât de aproape, Thomas şi-a amintit fără să vrea de ce lumea manifesta o asemenea aversiune faţă de scabioşi. Boala pentru care Justin se înecase ca să se vindece era cel puţin tulburătoare. Unele

triburi respingeau chiar şi contemplarea prea îndelungată a bolii.

Cu toate acestea, nu-şi putea dezlipi ochii de la Chelise, iar la început nu şi-a dat seama de ce. Apoi a priceput – i se făcuse milă de ea. Această femeie, care îi arătase cândva atâta bunătate, voia să scape de boală, era convins. Ori îi atribuia propriile lui gânduri?

Când Qurong a anunţat căsătoria ei, s-a trezit rugându-se în gând ca ea să strige şi să se opună. Vreme de o clipă, a crezut că aşa se va întâmpla. Apoi se lăsase într-un genunchi şi-şi exprimase plăcerea, iar el avusese senzaţia că îi împietreşte inima.

Oare era atât de oarbă? A simţit că este înăbuşit de compătimire.

Qurong tocmai spusese ceva, dar nu fusese atent. Se lăsase apoi tăcere. Chelise se uita din nou la el. Ochii li s-au întâlnit.

Mă recunoşti? Voia ca ea să-l vadă. *Elyon te-a trimis cândva să-mi salvezi viaţa. Sunt omul care s-a dat drept asasin în faţa cortului tău.*

Ce vorbise marea căpetenie de se lăsase o linişte atât de adâncă?

— Bine, înseamnă că avem trei zile pentru pregătiri. Nu este timp suficient pentru a pregăti o nuntă, dar, ţinând seama de ocazie, cu cât mai curând, cu atât mai bine, aşa cred, a zis soţia lui Qurong, apoi a luat-o de braţ pe fiica ei şi a făcut o plecăciune către soţ şi Woref. Domnilor…

După aceea a condus-o pe Chelise afară din curte.

Trei zile.

— Du-i în temniţă, i s-a adresat Qurong generalului. În afară de tine, doar Ciphus şi eu vom avea voie să vorbim cu ei.

— Am înţeles, a încuviinţat celălalt, plecându-şi capul.

Qurong s-a apropiat de Thomas şi l-a măsurat cu atenţie. A ridicat mâna şi l-a strâns de obraz.

— Trei zile. Mă simt ispitit să te ucid chiar acum, dar mai întâi vreau să te fac să vorbeşti.

I-a eliberat obrazul, după care, cu un aer absent, şi-a şters degetele de tunică.

— Voi vorbi acum, a spus Thomas.

Căpetenia s-a uitat la Woref, apoi înapoi la el, şi a rânjit.

— Atât de uşor? Mă aşteptam ca marele războinic să fie mai reţinut.

— Ce vrei să ştii?

Candoarea lui a părut să-l uimească pe celălalt.

— Unde sunt triburile tale?

— S-au mutat. Nu ştiu unde se află.

Qurong s-a uitat la general.

— Regret, dar e adevărat. Triburile se deplasează în momentul când sunt descoperite.

— Fugiţi de colo-colo, ca o haită de câini, a zis Qurong. Marii războinici s-au transformat în nişte căţei fricoşi.

— Curajul neamului meu e mai mare decât al celor care mânuiesc spada, i-a răspuns Thomas. I-am putea ucide cu uşurinţă pe luptătorii voştri, dar nu aceasta e calea aleasă de Justin.

— Justin a murit, neghiobule.

— Chiar aşa? Hoarda e moartă.

— Arăt eu a mort? a făcut Qurong şi l-a plesnit peste obraz. Te-a lovit un mort?

Nu i-a răspuns. Acel om îl va îneca peste trei zile – nu era timp suficient ca Mikil să organizeze o acţiune de salvare, mai ales că avea îndatorirea de a apăra în primul rând tribul. Îi mai rămâneau visele. Dacă exista posibilitatea de a răsturna situaţia de aici, soluţia îi va veni în vis.

— Ciphus spune că ţi-ai pierdut minţile. Acum văd că are dreptate. Du-i în temniţă.

S-a întors cu spatele la prizonieri şi a plecat. Un luptător din gardă l-a prins pe Thomas de braţ şi l-a răsucit.

— Woref, mai e ceva, a spus Qurong, întorcându-se. Dă-i să mănânce rambutan.

Ştia?

— Nu vrem ca visele despre care vorbea Martyn să ne strice planurile. Dacă refuză să mănânce, ucide un alt prizonier.

* *
*

Generalul i-a scos din curtea castelului înapoi în stradă. Thomas s-a uitat în jur şi a rămas surprins de schimbările apărute.

Se obişnuise cu mirosul de sulf în cursul îndelungii călătorii prin deşert, dar duhoarea de aici aproape că l-a doborât încă de când se aflau la trei kilometri depărtare de oraşul Hoardei. Mii de copaci fuseseră doborâţi pentru a se face loc unui oraş care semăna mai curând cu un uriaş morman de gunoaie decât un loc în care trebuiau să trăiască fiinţe umane. Priveliştea i-a evocat imagini din istorii, cartierele de cocioabe din India, făcute mai mult din lut decât din tablă ruginită. Atrase de mizerie şi miros, muştele infestaseră locul.

Mii de scabioşi se aliniaseră de-a lungul drumului, făcând o potecă largă grupului de războinici. Unii îi batjocoreau pe prizonieri cu glasuri ascuţite, alţii stăteau cu braţele încrucişate, dar toţi se uitau cu ochi morţi. Era imposibil să descoperi care dintre ei fuseseră pădureni. Thomas nu a reuşit să recunoască nici un chip.

Dacă nu se înşela, Qurong îşi ridicase castelul exact în locul unde se aflase casa lui. Structurile de lemn care fuseseră locuinţele pădurenilor rămăseseră încă în picioare, dar acum stăteau părăginite, iar curţile se prăpădiseră.

— Mişcaţi-vă!

Au mărşăluit către lac. Casele ocupate cândva de Ciphus şi consiliul lui erau mărginite acum de statuile gemene ale şarpelui înaripat. Teeleh.

— Lacul…

Un soldat l-a izbit pe William în cap, reducându-l la tăcere.

Scobiseră malul. Apa roşie dispăruse, fiind înlocuită de un lichid mâlos. Sute de scabioşi se îmbăiau cu bureţi de-a lungul ţărmului. Deci aceasta era Marea Romanţă a lui Ciphus.

Thomas a continuat să meargă însoţit de zăngănit de lanţuri, mut de uimire. Auzise zvonuri, bineînţeles, dar acum, când vedea distrugerea căminului lor cândva sacru, se simţea şocat. Chioşcurile care înconjuraseră lacul fuseseră transformate în gherete pentru gărzi. Iar pe malul celălalt, o nouă clădire impunătoare.

Un Templu!

Arăta aproape identic cu cel care se înălţase cândva în satul din pădurea colorată. Tavanul boltit nu licărea luminos, iar noroiul adus de mişcarea neîntreruptă pe acolo acoperea treptele, dar era limpede o reconstituire a Templului care stătuse semeţ în centrul satului înainte ca Tanis să traverseze fluviul.

— Du-i în celulele cele mai adânci, a poruncit Woref, apoi a scuipat într-o parte. Nu au dreptul să vorbească nimănui, doar mie sau marelui preot. Dacă evadează, mă voi ocupa personal de înecarea tuturor gărzilor de la templu.

S-a întors şi a plecat fără să-i mai învrednicească cu o altă privire.

Au fost duşi către amfiteatru, unde îl judecaseră şi-l condamnaseră pe Justin. Doar că nu mai exista unul. Fusese umplut cu pământ. Ba nu, nu fusese umplut, şi-a dat seama Thomas. Acoperit. Au ajuns la intrarea ce ducea spre temniţe, în locul unde se aflase cândva amfiteatrul.

A aruncat o privire spre Cain şi Stephen, care lucraseră la acea construcţie, înainte de a se îneca în apele roşii. Cu ochi sticloşi, amândoi priveau drept înainte.

— Tăria lui Elyon, a spus el încet.

Gărzile nu l-au auzit, ori nu s-au arătat nemulţumite de faptul că el rostise un salut tradiţional. Chiar şi ei îl numeau pe Teeleh drept Elyon, deşi nu păreau să bage în seamă nepotrivirea.

Temniţele erau întunecoase şi miroseau a mucegai. Albinoşii au fost îndemnaţi să coboare un lung şir de trepte de piatră, apoi de-a lungul unui coridor umed şi îmbrânciţi într-o celulă de şase metri pe şase cu gratii de bronz. O sigură rază de soare pătrundea până la ei, prin aerisirea minusculă din tavan.

Uşa s-a trântit cu zgomot, închizându-se. Gărzile au tras repede un zăvor gros, a cărui limbă pătrundea în perete, l-au încuiat cu o cheie şi au plecat.

Ceva picura în apropiere – un singur strop la fiecare patru sau cinci secunde. Apa, mâloasă sau pură, va avea acum un

gust minunat. Zăngănitul îndepărtat al unei uşi exterioare a răsunat în josul treptelor.

Thomas s-a ghemuit pe vine de-a lungul unui zid, iar ceilalţi i-au urmat imediat exemplul. Stătuseră doar în picioare încă de când fuseseră treziţi în deşert, pentru ultima etapă a marşului.

Vreme de un minut, o perioadă interminabilă, nimeni nu a scos nicio vorbă. William a rupt tăcerea.

— Ei, acum va fi vai de noi. Se pare că ne-am găsit mormântul.

În glasul lui nu a răzbătut nicio nuanţă de neseriozitate. Nimeni nu s-a deranjat să-i răspundă.

Uşa exterioară a zăngănit din nou. A urmat zgomot de cizme; cineva cobora scara. Chiar dacă puteau auzi apropierea oricui, asta nu reprezenta o consolare, pentru că omul care se apropia putea fi chiar călăul.

În faţa lor a apărut un gardian care le-a întins un urcior printre gratii.

— Apă, a spus el, apoi i-a făcut semn lui Thomas. Bea.

A aruncat o privire către ceilalţi, apoi s-a apropiat şi a luat vasul. Şi-a dat seama după miros că apa era amestecată cu zeamă de rambutan, dar nu avea de ales. A băut lichidul răcoros şi dulce.

Mulţumit, omul s-a retras fără să aştepte ca şi ceilalţi să bea. Au golit urciorul înainte ca poarta exterioară să se închidă.

Apoi au rămas din nou în linişte.

— Aveţi vreo idee? a întrebat Thomas.

— Acum nu vom visa, a zis William.

— Adevărat.

— Ceea ce înseamnă că nu vei putea pleca în cealaltă lume a ta ca să obţii informaţii care să ne ajute să scăpăm de aici. Aşa cum ai făcut când am obţinut praful de puşcă.

— Ai dreptate. Suntem blocaţi aici. Aş putea petrece o lună în celula asta, în vreme ce dincolo se scurg minute sau ore.

— Şi ce se întâmplă acolo? L-a întrebat William, care începuse să creadă, din câte îşi dădea seama Thomas.

— Acolo dorm într-un avion, după ce de-abia am reuşit să ajung la sud de Paris, ca să fiu preluat de un elicopter.

Explicaţia i-a făcut pe ceilalţi să se uite nedumeriţi la el.

— O cunoşti pe fiica lui Qurong, a spus Suzan. Ea ţi-a dat cândva calul.

Asta l-a făcut să se ducă cu gândul la Chelise. Şi ea se confrunta cu propria execuţie, dar nu ştia. De ce o interesa acest lucru pe Suzan?

— Te-ai gândit la ceva?

— Nu. Doar că mi s-a părut atrasă de tine.

— De moartea lui, poate, a intervenit William, strâmbându-se. E o scabioasă.

— Dar e femeie, a replicat Suzan.

— La fel e şi mama ei. Bătrâna scorpie e mai rea decât Qurong.

— Las-o să vorbească, a cerut Thomas, apoi a vorbit către Suzan: E femeie, şi ce-i cu asta?

— S-ar putea să gândească altfel decât tatăl ei. Nu în ce ne priveşte pe noi, atenţie. Dar poate e mai raţională decât el.

— Raţională, în legătură cu ce? a întrebat William. Ar prefera să ne vadă morţi la fel de repede ca el.

— Raţională în privinţa Cărţilor de Istorii.

Thomas a clipit, deşi în celulă era întuneric.

— Cărţile de Istorii?

— Se află în posesia Hoardei, nu?

— Din câte ştim.

— Iar tu deţii cunoştinţe privind istoriile.

— Nu înţeleg ce…

— Nu spuneai că atunci când ai întâlnit-o în deşert era fascinată de istorii?

Thomas şi-a dat seama brusc încotro bătea Suzan. S-a ridicat încet.

— Dacă ai reuşi să obţii o audienţă la ea şi ai convinge-o că îi poţi arăta cum să citească istoriile, s-ar putea ca ea să contribuie la amânarea execuţiei noastre. Sau cel puţin a ta.

— Dar cum să cer o audienţă la ea?

— Asta e o demenţă, a intervenit William. Hoarda nici măcar nu poate citi Cărţile!

— Dar cine ştie, poate învaţă cineva dintre ei. S-ar părea că Suzan a intuit ceva.

— Şi ce importanţă ar avea dacă ni s-ar amâna execuţia? Nu s-a lăsat tânărul.

— Ai de gând să te cerţi pentru orice? Nu prea avem multe soluţii. Dă-i şi ei o şansă, a ripostat Thomas, apoi s-a întors din nou spre Suzan. Pe de altă parte, şi el are dreptate. Am îndoieli că scabioşii pot fi învăţaţi să citească din Cărţile de Istorii. N-ar fi în stare să descifreze adevărul din ele.

— Cartea cu file albe te-a ajutat?

Cartea traversase până în cealaltă realitate. După dispariţia ei, Thomas nu le oferise nicio explicaţie camarazilor lui.

— Da. Da, de fapt, m-a ajutat.

— Există mai multe Cărţi cu file albe?

Nu se gândise la această posibilitate.

— Nu ştiu.

— S-ar putea să nu obţii o audienţă la Chelise, dar Ciphus va veni să te vadă. Fă-i promisiuni în ce priveşte puterea Cărţilor cu pagini nescrise.

— Nu au putere în realitatea asta.

— De promisiuni vorbesc. Doar promisiuni.

În acea clipă, Thomas a întrevăzut cu limpezime întregul plan. S-a răsucit spre Cain.

— Cum să atrag atenţia unei gărzi?

12

Cinci scabioşi înarmaţi până în dinţi l-au condus în Templu pe o intrare secundară. Întreaga structură fusese construită parcă păstrând în memorie clădirea iniţială. Fără să aibă posibilitatea de a procura lemn colorat, Ciphus folosise lut, iar apoi îl acoperise cu împletitură de nuiele vopsită – aşa cum se pricepuseră oamenii Hoardei. Podeaua spaţioasă, de formă circulară, din auditoriul cu dom era verde, făcută tot din împletituri de nuiele vopsite, în locul răşinii sclipitoare ce fusese cândva modelată de degetele oamenilor nevinovaţi. Sute de credincioşi stăteau întinşi de jur împrejur, ţinându-şi doar capetele şi mâinile în cercul verde.

Ca şi cum ar fi adus un omagiu acestui lac verde.

Principala deosebire faţă de Templul originar consta în statuia mare a şarpelui înaripat, care se afla în partea superioară a domului. O replică de mai mici dimensiuni atârna în interior.

Acesta era deci Templul lui Teeleh.

Thomas a fost împins dincolo de auditoriu, ajungând într-un coridor, apoi într-un birou lateral, unde un singur bărbat cu gluga pe cap stătea cu spatele la uşă şi privea fix pe o ferestruică. Uşa s-a închis în urma lui.

A rămas înlănţuit dinaintea unei scânduri groase de lemn, un soi de birou, mărginit de fiecare parte de statui de bronz reprezentând şarpele înaripat. În două sfeşnice ardeau lumânări mari, din care fumul parcă uleios se ridica spre tavan.

Bărbatul s-a întors încet. La început, Thomas s-a gândit că Ciphus devenise o fantomă. Pudra de pe faţă era la fel de albă ca roba pe care o purta, iar ochii păreau să fie de o nuanţă doar ceva mai închisă.

Marele preot s-a uitat la el ca o pisică, fără niciun sentiment vizibil, stând cu braţele încrucişate şi cu mâinile ascunse de faldurile largi ale mânecilor.

— Bună ziua, Thomas.

Thomas şi-a plecat puţin capul.

— Ciphus. Mă bucur să te revăd, prietene vechi.

Marele preot l-a privit îndelung, iar el a refuzat să mai spună ceva. Trebuia să joace şi să câştige, astfel încât să-şi atingă scopul.

Celălalt s-a apropiat de o carafă înaltă aflată pe pupitrul său şi a prins-o de gâtul subţire cu degetele lungi şi albe. Se dăduse cu aceeaşi pudră folosită de Chelise şi mama ei, a bănuit. Pielea crăpată era încă vizibilă sub stratul de pudră, dar nu în felul solzos, caracteristic scabioşilor de rând.

Preotul a turnat lichidul verde într-un pocal.

— Bei?

— Nu, mulţumesc.

— Sigur? E suc de fructe.

— Avem şi noi fructe, Ciphus. Le-ai gustat?

— Poamele acelea amare? Faptul că le preferaţi constituie primul semn că v-aţi pierdut simţurile. Păsările şi animalele înghit cu poftă aşa ceva. La fel şi voi, a zis, apoi a luat o sorbitură din suc.

— Dar fructele mâncate de animale au puteri vindecătoare? a întrebat Thomas.

— Nu. Dar animalele nu practică vrăjitoria. Iar acesta este o semn că voi nu sunteţi nici animale. Aşadar, ce eşti? Evident, nu mai eşti om; o simplă privire la pielea ta constituie o dovadă suficientă. Şi nu eşti deloc o dihanie, aşa cum se vorbeşte. Atunci, ce eşti? Ia spune. În afară de duşman al lui Elyon?

— Suntem discipoli ai lui Justin, care este Elyon.

— Te rog, nu afirma asta chiar aici, a rostit Ciphus printre buze. Ne aflăm în templul lui, nu vreau să rosteşti asemenea blasfemie chiar aici, a adăugat, după care a pus pocalul jos cu atenţie. Ai cerut o audienţă. Presupun că vrei să ceri îndurare. Mă sfidezi pe mine şi consiliul pe care îl conduc atunci când ai sabia în mână, iar când te trezeşti în lanţuri, te ploconeşti la picioarele mele, adevărat?

— Nu tu m-ai pus în lanţuri, ci Qurong.

— Şi unde este Justin acum? Credeam că va sosi călare pe un cal alb ca să traseze în nisip o linie care să te apere.

— Nu poţi continua să afirmi că nu s-a întâmplat nimic atunci când l-ai ucis.

— Martyn l-a ucis! S-a răstit Ciphus. Scumpul tău Johan l-a omorât!

— Iar tu i-ai îngăduit. Johan a aflat o viaţă nouă. Tu încă trăieşti în propria-ţi moarte.

— Greşeşti. Moartea lui Justin *dovedeşte* că te înşeli. Doar un nătărău oarecare putea fi convins că Elyon va muri. Ori ar *putea* muri, fiindcă veni vorba. Tu trăieşti în starea asta jalnică de acum din cauza propriei neghiobii care te îndeamnă să urmezi şarada lui Justin. Este vorba de judecata lui Teeleh contra judecăţii tale.

— Judecata lui Teeleh?

— Nu încerca să mă duci de nas, a izbucnit Ciphus. Elyon te-a judecat deja.

— Ai spus că e vorba de judecata lui Teeleh.

— Eu nu aş îndrăzni să-i rostesc numele în acest loc sfânt. Nu-mi atribui ce n-am rostit.

Nu-şi auzise propriile cuvinte. Nu era doar orb în faţa adevărului, ci şi surd. Un om demn de milă, nu de a fi urât.

— Ciphus, Justin trăieşte. Mai devreme ori mai târziu, într-o zi o să înţelegi. Nu se va odihni decât atunci când mireasa îi va fi înapoiată.

— Ce absurdităţi spui tu acolo? Ce mireasă?

— Aşa ne numeşte pe noi. Pe voi. Pe oricine îmbrăţişează invitaţia lui la Marea Romanţă.

— Prin înec? Ce absurd!

— Murind faţă de boala asta care se agaţă de pielea voastră şi vă orbeşte. Descoperind o viaţă nouă alături de el.

Preotul s-a încruntat şi a început să se plimbe prin dreptul pupitrului său, ţinându-şi mâinile la spate.

— Cum de-aţi făcut apele lacului cenuşii?

— Am golit apa pângărită şi am umplut lacul de la izvoare. A trebuit să revenim la Marea Romanţă, sunt convins că înţelegi. Oamenii au stat două săptămâni fără să se îmbăieze şi doar prin voia lui Elyon nu am fost pedepsiţi pentru necuviinţa noastră. O necuviinţă care a fost a voastră, dacă-mi dai voie să-ţi reamintesc.

— Prin urmare, aici totul a revenit la normal. Încercaţi să scăpaţi de o boală îmbăindu-vă, dar degeaba.

— Boala este în minte, nu în piele, neghiobule. Se manifestă în acel cult al vostru. Cum l-aţi denumit? Cercul?

— Reprezintă cercul căsătoriei.

— Deci sunteţi căsătoriţi cu Elyon?

— Într-un anume fel, da.

— Şi care este acel fel?

— În acelaşi fel în care el este leu, miel, băiat şi Justin.

Ciphus a închis ochii şi a respirat adânc.

— Elyon, dă-mi putere. Văd că ţii neapărat să mori. Sperasem că te-aş putea ajuta să-ţi vii în fire, Thomas. Chiar credeam. Căpetenia supremă îmi dă ascultare, să ştii. Poate aş fi reuşit să întorc decizia.

— Şi încă mai poţi.

— Acum, nu. Nu, ţinând seama de îndărătnicia inimii tale.

— Nu ţi-am sugerat să-l convingi de dragul meu. Ci de al tău.

— Ei, chiar aşa? Eu, probabil cel mai puternic om în viaţă, să am nevoie de ajutorul tău? Ce binevoitor te arăţi faţă de mine…

— Da. În ciuda acestei clădiri făcute din lut şi nuiele şi a îmbăierii în noul tău lac, cred că ţi-a scăpat ceva.

Ciphus s-a uitat lung la Thomas.

— Continuă.

— Nu eşti cel mai puternic om din lume, deşi, practic, aşa s-ar cuveni. Din nefericire, eşti un simplu pion în mâna lui Qurong.

— Prostii!

— Îţi tolerează prezenţa ca pe o chestiune trecătoare. Motivele lui sunt pur politice.

— Vorbele astea îţi vor asigura execuţia!

— Mi-am câştigat deja acest drept. Sunt convins că mă înţelegi. Tocmai vin din castelul lui. Nu-l interesează câtuşi de puţin Marea Romanţă. Ştie că dacă îi face pe oameni să se supună unei puteri superioare nu va face decât să întărească puterea pe care o are asupra lor. Se slujeşte de tine ca să-şi strunească mai bine poporul.

— Întotdeauna a existat o anumită încordare între politică şi religie, nu-i aşa? Când erai în toate minţile, oamenii te urmau pe tine, ori pe mine?

— Amândoi îl urmam pe Elyon. Marea Romanţă se afla întotdeauna pe primul loc! Iar acum ai permis acelui monstru din castel să te transforme într-un bufon, plasându-te în subordinea lui.

Ciphus a înlemnit cam la jumătatea frazei, temându-se probabil de vreo ureche indiscretă la fel de mult ca de faptul că vorbele făcuseră să rezoneze o anumită coardă sensibilă. Thomas trebuia să procedeze cu mare precauţie.

— Nu? a insistat el. Atunci, gândeşte-te la asta: când ai decis să îngădui executarea lui Justin, eu nu am avut nicio putere să te împiedic. Cuvântul tău a avut mai multă greutate decât al meu. Dar acum, dacă i-ai spune lui Qurong că oamenii din consiliu au hotărât să i se dărâme castelul, crezi că ar accepta? Cred că mai curând ţi-ar face praf Templul.

— Astea sunt vorbe de oameni fără minte. Este un mare privilegiu pentru mine să slujesc oamenii...

— Te referi la Qurong. Eşti sclavul lui, Ciphus. Până şi ochii tăi orbi pot vedea asta.

Preotul a lovit cu pumnul în tăblia mesei.

— Şi crezi că toate acestea se pot schimba? a strigat el.

— Bine, a zis Thomas, respirând uşurat. Aşadar, înţelegi. Elyon nu trebuie să fie jucăria nimănui, nici măcar a lui Qurong. Cum de îndrăzneşti să faci o unealtă a lui din Marea Romanţă? Ţi-a redus marea religie la nişte cătuşe şi lanţuri, să ţină în frâu voinţa oamenilor. L-a transformat pe Elyon într-un obiect de batjocură. Şi pe tine, la fel.

— Ajunge! a strigat Ciphus, care reuşise între timp să recapete controlul asupra lui însuşi.

A strâns din dinţi şi apoi şi-a încrucişat braţele la piept.

— E inutil. Discuţia dintre noi s-a încheiat.

— Exact.

Vreme de o clipă, a părut luat pe nepregătite de acceptul primit imediat. A plecat capul.

— Înseamnă că tu...

— Întocmai, ştiu o cale de a schimba dezechilibrul de forţe dintre tine şi Qurong.

Preotul şi-a aruncat ochii spre uşă. A clipit, părând aproape speriat.

— Ai face bine să pleci înainte de a reuşi să-mi câştigi şi mie moartea prin înec.

— Exact. Qurong ar fi în stare să-şi înece marele preot pentru câteva biete cuvinte rostite împotriva lui. El acţionează pe dos. Tu ar trebui să ai puterea de a-l îneca pentru cuvintele rostite împotriva Marii Romanţe.

Ciphus nu părea dispus să capituleze. Ştia cât de primejdioasă era acea discuţie, deoarece îşi dădea seama că i se arăta adevărul. Îl *slujea* pe Qurong. Trebuia ca el să vadă calea înainte de a i se sugera vreo înţelegere.

— Cărţile de Istorie au o putere ce o depăşeşte pe aceea a lui Qurong, a rostit Thomas cu glas scăzut. Pot face ca Marea Romanţă să-şi dobândească locul meritat. Din punct de vedere politic. Şi, prin asta, locul meritat de tine.

Pe buzele lui Ciphus a apărut un surâs strâmb.

— Înseamnă că nu ştii, aşa-i? Cărţile de Istorie, pe care doreai cu atâta disperare să le găseşti, nu pot fi citite. Stratagema ta dă greş de data asta.

— Te înşeli. Sunt descifrabile, eu le pot citi.

— Serios? Ai văzut vreodată o asemenea carte?

— Da. Şi o pot citi ca şi cum aş fi scris-o chiar eu.

Zâmbetul a dispărut de pe faţa preotului.

— Mai ştiu că există şi Cărţi cu file albe. Ele posedă o putere ce poate schimba totul. Şi ştiu cum să le folosesc.

— De unde ştii de Cărţile cu file nescrise?

Thomas bănuise că nu era doar una, iar se lămurise.

— Ştiu mai multe decât poţi bănui. Interesul meu faţă de Cărţile de Istorii nu e chiar atât de uşuratic precum crezi. Acum ele ne pot salva viaţa amândurora.

Ciphus a ridicat pocalul şi a băut.

— Nu-ţi dai seama cât de necugetate sunt vorbele tale.

— Nu am nimic de pierdut. Şi, prin ceea ce voi propune, nici tu nu vei avea de pierdut.

Celălalt a golit pocalul şi l-a lăsat jos, refuzând să-l privească în ochi.

— Adică?

— Să mă duci la Cărţile de Istorii ca să-mi pot dovedi puterea.

— Qurong nu va îngădui niciodată. Şi chiar dacă ar face-o, cum voi şti că nu vei folosi acea putere împotriva mea?

— Cărţile reprezintă adevărul. Nu pot folosi adevărul împotriva unui alt adevăr. Tu reprezinţi adevărul, da? Am făcut eu vreun rău cuiva după moartea lui Justin? Sunt demn de încredere, chiar de-ţi par nebun.

Ciphus l-a măsurat cu fereală.

— Qurong nu va permite.

— Eu cred că da, dacă cererea va fi exprimată în mod potrivit. Este o chestiune ce ţine de Marea Romanţă. Dar ai nevoie de permisiunea lui?

În ochii preotului a apărut o luminiţă. A făcut câţiva paşi agitaţi, scărpinându-şi bărbia.

— Eşti sigur că poţi citi Cărţile?

— Sigur. Şi sunt convins că nu ai nimic de pierdut dacă mă pui la încercare. Dacă mint, mă vei aduce pur şi simplu în temniţă. Dacă nu-mi pot demonstra puterea, vei proceda la fel. Dar, dacă am dreptate, împreună vom schimba istoria.

— Dar de ce ai dori să schimbi istoria împreună cu mine?

— Nu ţin cu orice chip. Eu vreau să trăiesc. Acesta mi-e preţul. Dacă am dreptate, vei asigura supravieţuirea mea şi a prietenilor mei.

Thomas ştia că Ciphus nu putea ori nu voia să îi dea asemenea asigurări. Mai ştia că se putea să nu-şi poată dovedi puterea faţă de el. Folosirea uneia dintre Cărţile cu file albe putea schimba lucrurile în cealaltă realitate – un motiv întemeiat pentru acest plan în sine dar Cărţile se vor dovedi neputincioase aici.

Nu avea importanţă. Nu acestea îi erau obiectivele principale. Urma o altă idee. Una foarte firavă, de acord, dar o idee.

— Chiar dacă m-aş înşela în privinţa puterii, capacitatea de a citi Cărţile de Istorie va oferi o nouă putere în sine.

— Aşadar, îmi poţi arăta cum să le citesc?

Thomas a zâmbit.

— Nu ai fost atent la ce am spus. Nu ai habar ce se află în mâinile tale, corect? Eu reprezint calea spre puterea ce este de drept a ta.

Ciphus a ridicat pocalul şi a golit ce mai era în el, l-a aşezat pe pupitru cu un gest ferm, după care s-a îndreptat spre uşă.

— Atunci, să mergem.

— Chiar acum?

— E cel mai potrivit moment. Ai dreptate, nu-mi trebuie permisiunea lui Qurong. Am acces la bibliotecă. Voi spune că te duc acolo ca să-ţi smulg o mărturisire completă în scris şi să te interoghez în privinţa unor scrieri găsite, care aparţin Cercului tău.

— Îţi voi arăta ce ştiu cu o singură condiţie.

— Da, ştiu. Viaţa ta. Dar întâi Cărţile.

— Nu, alta este condiţia. Insist să fie prezentă încă o persoană.

— De ce, mă rog?

— Să fiu protejat. Vreau ca la înţelegerea dintre noi să avem un martor. Cineva care să nu fie sub autoritatea ta, dar să deţină o autoritate suficientă ca să depună mărturie.

— Imposibil! Asta ar fi acelaşi lucru cu a-i declara lui Qurong că acţionez împotriva lui!

— Atunci alege pe cineva care vrea la fel de mult ca tine să vadă descifrate Cărţile de Istorii. Sigur există o persoană pe care Qurong să o respecte îndeajuns ca să o asculte în eventualitatea că te întorci împotriva mea, însă care nu te poate ameninţa în mod direct.

— Nu înţeleg. Dacă îi mai arăţi şi altcuiva această putere, ce valoare mai are ea pentru mine?

— Nu îi voi arăta puterea. Voi demonstra doar că mă pricep să citesc din Cărţi. Va fi de ajuns. Ce zici de soţia lui?

— Patricia. Ea ar prefera să-mi înfigă un cuţit în burtă decât să se îmbăieze în lac.

— Atunci, cine manifestă interes faţă de istorii?

— Bibliotecarul, Christoph. Dar nici el nu e mai breaz. Nu văd rostul acestei cereri absurde. Dacă vrei să am încredere în tine, atunci va trebui ca şi tu să ai încredere în mine.

— Tu ai motive să te încrezi în mine. Acţiunile mele nu ţi-au subminat niciodată autoritatea. Pe de altă parte, eu am suficiente motive să-ţi pun la îndoială buna-credinţă.

Ciphus s-a îndreptat hotărât spre pupitrul lui.

— Atunci nu mai încheiem nicio înţelegere.

— Sigur există cineva la curte care să manifeste interes faţă de istorii ca să încalce puţin regulile.

— Curtea regală e o comunitate foarte mică. Vorbim aici despre soţia lui Qurong şi despre fiica lui şi… marele preot s-a oprit şi s-a întors spre Thomas. Da, fiica lui e atrasă mult de istorii.

— Cea care urmează să se mărite cu Woref? Chelise. Bine, nu-mi pasă cine este, atâta vreme cât rămâne imparţială şi iubeşte Cărţile. Nu rişti nimic. Nu-i vom spune că doreşti să-l răstorni pe tatăl ei, ci doar că ai fost de acord să mă susţii în faţa lui dacă pot dezvălui cunoştinţele cuprinse în Cărţi. Din respect pentru Qurong, tu vei refuza să îl deranjezi în legătură cu această chestiune până nu verifici că am ceva de oferit.

— Nu mai vorbi de răsturnarea lui! I-a şoptit Ciphus furios. Eu nu am rostit un asemenea cuvânt. E strict cum ai spus – eu mă ocup de treaba asta cu intenţia de a-l informa pe Qurong în legătură cu ceea ce merită menţionat.

— Desigur. Şi o poţi trimite pe Chelise afară din încăpere când va veni momentul să-ţi demonstrez puterea Cărţilor.

Ciphus s-a încruntat.

— Gărzi! a strigat el.

— De acord? L-a întrebat Thomas.

— Voi vorbi cu ea.

Uşa s-a deschis câteva momente mai târziu, iar în birou au intrat două gărzi.

— Duceţi prizonierul înapoi în temniţă.

13

Înţelegerea era simplă, deşi i s-a părut puţin dubioasă. Chelise fusese de acord să îi aştepte în bibliotecă în amurg, după ce bibliotecarul se retrăgea la odihnă. De ce atât de târziu? Voia să ştie Thomas, întrucât ea rămânea deseori acolo şi după plecarea lui Christoph, răspunsese Ciphus.

Preotul s-a folosit de propria gardă călare pentru a-l duce înlănţuit, cale de câţiva kilometri prin pădure, până la un adăpost întins, înconjurat de ziduri, un loc surprinzător de frumos. Ameţitor, de fapt. În momentul în care au trecut de poarta principală, s-a întrebat dacă nu cumva ajunsese în vise, în vreo grădină botanică din sudul Franţei.

Însă nu, dormea într-un avion ce zbura pe deasupra Atlanticului. Această grădină regală era reală.

Întregul complex stătea cuibărit într-o pajişte mare, pe care Thomas şi-o amintea bine. Grădina botanică cuprinsă între garduri vii bine întreţinute era nouă, dar livada se afla acolo de multă vreme. Potecile pietruite descriau cercuri perfecte în jurul celor şase peluze, având câte un pom fructifer în mijlocul fiecăreia. Iar livada era tot circulară, la fel ca grădina botanică.

Iată şi cercul lui Qurong. În mijloc se găsea o structură cu etaj, construită din lemn de calitate. Alte trei clădiri – case, după aspect – fuseseră înălţate în fiecare colţ al acelui loc de odihnă. Cea de-a patra era aşezată în spatele grădinii.

— Vila pe care Qurong le-o va da lui Woref şi fiicei lui drept cadou de nuntă, a spus Ciphus. Ea încă nu ştie.

— Iar aceasta este biblioteca? a întrebat Thomas, făcând un semn din cap către clădirea mare de care se apropiau.

— Da.

Arăta prea mare pentru o bibliotecă, cu atât mai puţin una care să păstreze Cărţile Hoardei. Evident că ea găzduia ceva ce era mai preţios pentru Qurong decât Marea Romanţă. Ciphus îşi dădea seama de acest lucru abia acum. Poate întâia oară.

Au pătruns pe uşile mari şi duble în atrium, pustiu, cu excepţia unui pupitru negru, sculptat, şi a unei statui de bronz reprezentându-l pe Teeleh.

— Aşteaptă aici, i-a ordonat Ciphus gărzii.

— Şi cu astea ce facem? a zis Thomas întinzând în faţă braţele încătuşate.

Preotul a şovăit.

— Eliberează-i mâinile. Lasă-i lanţurile de la picioare.

— Mulţumesc, a rostit Thomas, frecându-şi încheieturile mâinilor.

— Încă nu-mi mulţumi. După tine.

A intrat într-o încăpere înaltă, de două caturi, care părea veche, în ciuda construcţiei relativ noi. Zece mese mari ocupau mai tot spaţiul, fiecare cu propria lampă. De-a lungul pereţilor se întindeau rafturi, toate încărcate cu rulouri şi cărţi legate. Două scări duceau la etaj, unde a văzut rafturi asemănătoare aflate înapoia unei balustrade de lemn.

Impresionat puternic de lucrătura în lemn, s-a uitat în jur. Aceasta era opera pădurenilor. Până şi cărţile…

— Îmi dai voie? a întrebat, apropiindu-se de un raft.

Celălalt nu i-a răspuns.

A extras o carte dintr-un raft. Semăna cu cele pe care îi învăţase pe scribii Cercului să le folosească la însemnarea istoriei lor. Scoarţă de copaci bătută, legată în jurul maldărelor de foi de hârtie brută. A deschis-o. Scrisul era elementar şi cursiv.

— Acestea sunt istoriile noastre, create de scribi, a precizat Ciphus. Qurong este atras de istorie. Totul se consemnează cu grijă, până şi cele mai banale amănunte. În timpul zilei, toate pupitrele sunt ocupate de istorici. Avem şi scribi ai templului, pentru a consemna istoria lui Elyon începând cu A Doua Epocă.

— A Doua Epocă?

— Marea Romanţă de când suntem împreună.

— Înseamnă că recunoaşteţi schimbarea.

— Totul se schimbă.

Thomas s-a uitat în jur.

— Clădirea este mai mare decât încăperea asta. Ce găzduieşte în rest?

Ciphus a indicat către o uşă aflată la capătul celălalt.

— Ne aşteaptă Chelise.

Thomas a ocolit pupitrele, şi-a lăsat mâna pe clanţa mare de alamă şi a deschis uşa. A văzut câteva torţe ce iluminau încăperea spaţioasă, plină de rafturi cu cărţi de la pământ până la tavan. Mii de cărţi.

A pătruns în sală. Rafturile erau înalte de şase metri şi la cele de sus se ajungea folosind o scară. Acolo nu se vedeau pupitre elegant sculptate şi nici sfeşnice, ci doar cărţi, mult mai numeroase decât îşi imaginase el.

Cărţi legate în piele.

Cărţile de Istorii?

— Astea… ce sunt?

— Cărţile de Istorii, bineînţeles.

— Atât de multe? Nu… nu aveam idee că sunt atâtea. Aici sunt toate?

— Nu-i o recunoaştere prea încurajatoare din partea celui care pretinde că ştie totul despre cărţi, s-a auzit o voce din dreapta lui.

S-a întors. Chelise stătea la un pupitru mare, pe care ţinea deschisă o Carte. A ocolit pupitrul şi s-a îndreptat spre ei, îmbrăcată într-o robă lungă, neagră, care îi flutura în jurul gleznelor. Îşi lăsase gluga pe spate, lăsând la vedere părul negru, lung şi lucios. Contrastul dintre faţa ei albă şi atâta negru era surprinzător.

— Credeai că tatăl meu duce toate cărţile cu el, oriunde ar merge?

Ochii ei i-au căutat pe ai lui şi, preţ de o clipă, a crezut că l-a recunoscut drept asasinul din deşert. Apoi s-a întors spre preot.

— Nu am toată noaptea la dispoziţie. Să ne lămurim dacă albinosul acesta ştie ceva ori nu. Ne ia doar câteva minute.

— Chestiunile de istorie nu se rezolvă în goană, a spus Ciphus. Am stabilit că va dura o oră.

— Lasă elocinţa, Mare preot. Poate citi din ele ori nu? a întrebat, după care s-a adresat direct lui Thomas: Arată-ne.

Era prea uimit ca să poată gândi logic. Ştia că era poate singura lui şansă de a sta în preajma Cărţilor. Ce posibilitate avea de a le găsi pe cele care vorbeau despre Marea înşelătorie şi Germenul Raison?

— Câte există?

— Multe, i-a răspuns Chelise. Multe mii.

Thomas a înaintat şi mai mult în încăpere. Flăcările torţelor aruncau o lumină gălbuie şi nesigură asupra cotoarelor de piele.

— Sunt aşezate pe categorii?

— Cum să le aşezăm în vreun fel dacă nu le putem citi? L-a pus la punct preotul.

— Nu ştiţi să citiţi nici titlurile?

— Cum asta? Nu sunt scrise în limba noastră.

Însă ele *erau* în limba comună. S-a uitat la una de pe cel mai apropiat raft. *Istoriile potrivit celui de-al doilea din cinci.* Nu avea habar ce însemna, dar înţelesese cuvintele destul de uşor. Auziseră cu toţii că oamenii Hoardei nu puteau citi Cărţile de Istorii, dar acest lucru i se păruse ridicol. Le erau minţile atât de înşelate? Iar acum lui Ciphus i se întâmpla acelaşi lucru.

— Credeai că însemnările ce descriu tot ce s-a întâmplat vreodată ar încăpea în două sau trei Cărţi? L-a întrebat Chelise.

— Nu. Doar că nu mă aşteptam să fie atât de multe.

Trebuia să afle tot ce se putea în legătură cu Germenul Raison.

— Ştiţi cumva dacă sunt într-o anumită ordine? Aş dori să citesc dintr-una care se ocupă de Marea înşelătorie.

— Nu, nu există nicio ordine, a spus Ciphus. Au fost aşezate de oameni care nu ştiau să citească. Credeam că ai priceput.

— Şi unde le-a găsit Qurong?

Niciunul dintre cei doi nu i-a răspuns. S-a uitat la Chelise.

— Nu ştii? Cum de-a intrat în posesia atâtor Cărţi fără să aibă o evidenţă privind locul unde le-a găsit?

— El spune că Elyon i le-a arătat.

— Elyon? Sau Teeleh?

— Când eram mică, el îi spunea Teeleh. Acum, Elyon. Nu ştiu care dintre ei şi, sinceră să fiu, nici nu-mi pasă. Mă interesează doar ce scriu, nu provenienţa lor.

— Ceea ce scrie în ele se poate înţelege în primul rând ştiind de unde vin. Şi cine a făcut consemnările.

— Acesta ţi-e marele secret? a făcut Ciphus. Mai rămâne să ne spui că singura cale de a le citi este să-l înţelegem în felul tău pe Elyon. Dacă-i aşa, atunci să nu mai pierdem timpul.

— Am susţinut cumva că le-a scris Elyon?

— Dar ştii cine le-a scris? L-a întrebat Chelise.

Reuşise să-i stârnească interesul. *Ai grijă ce spui, Thomas. Nu trebuie să ţi-l faci duşman pe Ciphus.*

— Unde sunt Cărţile cu file albe?

— Cu file albe? S-a mirat Chelise şi a aruncat o privire spre preot. Nu mă interesează Cărţile nescrise. Pe acelea le pot citi la fel de bine ca tine.

Ciphus şi-a ferit ochii.

— Atunci arată-mi Cartea pe care ai deschis-o.

Tânăra l-a privit îndelung, apoi a păşit graţios către pupitru. Avându-l pe preot alături, a urmat-o.

Doar el ştia că soarta lui depindea de această femeie. Trebuia să descopere o cale să-i câştige încrederea. Dar în timp ce a urmărit-o păşind uşor pe podeaua de lemn, a perceput o rază de speranţă. Suzan văzuse ceva anume în ochii ei şi era convins că şi el reuşise să depisteze ceva. O dorinţă de a cunoaşte adevărul, poate.

Chelise a ocolit pupitrul şi a lăsat mâna spre pagina deschisă. A examinat-o vreme de o clipă, apoi a ridicat ochii şi l-a privit direct. De câte ori se uitase la fel de dornică spre acele Cărţi, întrebându-se ce mistere cuprindeau?

— Am lăsat-o deschisă pe aceasta?

— De ce tocmai aceasta?

— E prima Carte pe care mi-au căzut ochii când eram mică.

Thomas a aruncat o privire la pagină. Putea citi perfect cuvintele. Ei nu aveau cum să ştie că, în afara *Istoriilor consemnate de Iubitul Său* şi de aceea pe care o deschisese în cortul lui Qurong, aceasta era tot prima Carte de Istorie pe care o citise.

— Şi dacă pot citi din ea – dacă-ţi relatez despre ce vorbeşte ce îmi oferi în schimb?

— Nimic.

— Moartea mea va fi darul pe care ţi-l face Woref. Nu crezi că viaţa omului care îţi poate citi Cărţile acestea ar reprezenta un dar mai de preţ decât moartea lui?

A clipit nedumerită.

— Eu nu mă amestec! S-a grăbit preotul să protesteze. Nu ai spus nimic de…

— Lasă, Ciphus, a intervenit Chelise. Cred că pot vorbi şi singură. Viaţa ta nu are nicio valoare pentru mine. Chiar dacă ai putea citi această Carte, lucru pe care încă nu mi l-ai demonstrat, nu-mi eşti de niciun folos. N-aş suporta să stau în aceeaşi cameră îndeajuns de mult ca să te ascult citind sau învăţându-mă să citesc. M-au îndemnat încoace anii de curiozitate, dar asta se va întâmpla doar în seara asta.

Atmosfera din cameră părea să fi îngheţat brusc. Thomas nu şi-a dat seama de ce vorbele rostite de ea l-au strivit, dar aşa s-a întâmplat. Se mai aflase faţă în faţă cu moartea. Deşi cuvintele ei constituiau o condamnare la moarte pentru acel plan nebunesc al lui, durerea resimţită nu era cauzată de propria moarte. Ci provocată de faptul că se văzuse respins.

— Ciphus mi-a promis viaţa.

— Am zis că-ţi voi susţine cauza. Qurong va decide soarta ce te aşteaptă, nu Chelise. Eşti un neghiob dacă gândeşti altfel.

Era măcar o speranţă, însă cuvintele nu-l încurajau deloc.

A dat din cap şi a ocolit pupitrul.

* *
*

Chelise şi-a dat seama că vorbele ei îl răniseră, şi acest lucru i s-a părut surprinzător. Dar la ce se aşteptase acest om? Ştia că era un albinos. Ştia că sfidarea manifestată faţă de tatăl ei îi va aduce condamnarea la moarte şi totuşi persistase în acea atitudine.

Dacă Ciphus nu ar fi fost de faţă, probabil că i-ar fi adresat aceleaşi cuvinte, dar pe un ton mai puţin muşcător. Deşi

adevărat, gândul de a rămâne singură cu un albinos mai multă vreme o speria. Ba chiar îi dădea o stare de rău.

L-a urmărit cum, abătut, a dat ocol pupitrului. I se părea greu de crezut că acest om îi sfidase cândva pe marele Martyn şi chiar pe Woref. Acum arăta ca orice altceva, dar nicidecum ca un războinic. Braţele îi erau puternice şi pieptul musculos, dar ochii îi erau verzi şi pielea...

Cum ar fi să atingă o piele atât de netedă?

A alungat acel gând şi s-a tras deoparte ca să-i facă loc. El ar fi putut lua Cartea şi din cealaltă parte a pupitrului. Însă preferase să se apropie de ea.

Devenise prea sensibilă. Fără îndoială că o ura mai mult decât îl detesta ea. Iar dacă nu, era un prost pentru că înţelegea greşit repulsia manifestată de ea faţă de boală.

Thomas a întins mâna spre pagină şi a urmărit cuvintele din partea de sus. Scrisul îi era necunoscut lui Chelise, însă el a citit cu voce tare de parcă ar fi citit toată viaţa în acea limbă.

— „Kevin mergea încet pe trotuar, parcă atras de stejarul impunător de la capătul străzii. Era convins că inima îi va plesni, iar faptul că mama lui nu va mai trebui să muncească nu îl ajuta nicidecum să-şi lecuiască suferinţa."

A ridicat mâna, dar ochii i-ar alunecat mai departe pe text.

— Ce înseamnă asta? a întrebat tânăra.

— Este o povestire despre un băiat pe nume Kevin.

— Nu avem istorii?

— Ba da. E istoria vieţii lui Kevin, scrisă sub forma unei povestiri.

— În formă de povestire? S-a mirat Ciphus. Noi nu scriem istoriile într-o asemenea formă. Asta e o copilărie.

— Înseamnă că trebuie să gândeşti ca un copil ca să înţelegi. Băiatul tocmai şi-a pierdut tatăl, iar asigurarea de viaţă încasată de mamă nu reprezintă nimic pentru el.

Chelise nu înţelegea ce era aceea asigurare de viaţă, însă povestea îi spunea ceva. Ceva despre simplitatea vieţii, probabil, despre emoţii, chiar despre modul în care albinosul citise şi o impresionase.

— Cum sună în rest?

— În rest? a zis el, şi a început să răsfoiască paginile. Mi-ar lua ore întregi ca să-ţi citesc restul.

— De unde ştim noi că nu ai inventat toată povestea asta? a întrebat Ciphus.

— Va trebui să înveţi să le citeşti singur. Chiar şi tu, Chelise. Nu crezi că te-aş putea învăţa?

— Cum?

— Devenind slujitorul tău. Te-aş ajuta să le citeşti. Pe toate. Cum şi-ar putea umili Qurong mai cumplit duşmanul cel mai mare decât să mă ţină legat de un pupitru, silindu-mă să traduc aceste Cărţi? Ar fi prea simplu doar să mă ucidă.

— De ajuns! S-a răstit preotul. Ai spus ce ai avut de spus şi nu are niciun rost. Te rog, dacă nu te superi, ţin foarte mult să pleci. Nu-l mai las să te ademenească cu minciuni. Qurong nu va fi niciodată de acord.

Chelise şi-a controlat tremurul mâinilor şi a plecat capul.

— Atunci voi pleca.

Ciphus a vorbit apoi cu glas calm.

— Dar înainte te rog să-mi arăţi unde se află acum Cărţile cu file albe. Nu sunt pe raftul pe care le-am văzut ultima oară.

— Sigur, a zis ea şi s-a îndreptat spre raftul unde se înşirau volumele; le văzuse cu trei zile înainte.

— Pe aici. Nu înţeleg ce anume vrei cu aceste Cărţi care au…

Ajunsă la jumătatea încăperii, s-a oprit. Rafturile erau goale. De la podea până la tavan, unde se aflau cândva sute de Cărţi, adunând praful, acum rămăseseră doar rafturi goale.

— Nu… a făcut şi s-a uitat precipitată în jur. Nu mai sunt.

— Cum adică, nu mai sunt? Nu pot să dispară pur şi simplu.

— Atunci înseamnă că au fost mutate. Dar le-am văzut acum trei zile. Nu cred că a mai intrat cineva aici de atunci încoace.

Thomas a rămas ca trăsnit.

— Câte erau?

— Sute. Poate chiar o mie.

— Şi au dispărut… pur şi simplu?

— Unde se puteau ascunde atâtea Cărţi? a întrebat Ciphus.

Amândoi reacţionau bizar. Ce era cu acele Cărţi cu pagini albe?

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat preotul pe Thomas.

— Fără Cărţi, nu înseamnă nimic.

Ciphus s-a uitat ameninţător la el.

— Atunci vei muri peste trei zile.

14

— Nu-mi pasă nici dacă mai avem doar patru *ore,* doamnă Sumner. Dacă am ajuns până aici, nu ne vom lăsa.

I se adresa telefonic, în sistem teleconferinţă.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

Acesta îi îngăduise Karei să stea la Casa Albă, unde observase haosul de cât de aproape îndrăznise, adică mai mult de pe coridoare şi din curte. Vreme de câteva ore, până la sosirea avionului care îl aducea pe Thomas, nu avea altceva mai bun de făcut.

Preşedintele o rugase să vină cu Monique mai devreme cu o oră, după care au analizat a suta oară problema antivirusului. Timp de zece minute, discutaseră la telefon cu Theresa Sumner. Nu existau veşti bune. Lucru de aşteptat, de la apelul lui Thomas *nicio* ştire pe care o auzise în ultimele douăzeci şi patru de ore nu fusese bună. Oamenii din domeniul apărării, al informaţiilor, al securităţii interne şi aşa mai departe – cu toţii se suiau pe pereţi.

Parcă pentru a înrăutăţi situaţia, se părea că liderul majorităţii din Senat, Dwight Olsen, organizase o demonstraţie de protest în faţa Casei Albe. Potrivit ultimelor informaţii, cincizeci de mii de oameni cu echipament de camping juraseră să stea în faţa Casei Albe ca să vegheze în tăcere. Totul se transformase într-o adunare spirituală de cel mai ciudat fel. O mare de chipuri sumbre, capete rase şi robe, cărora li se adăugaseră alţii, care voiau să aibă capetele rase şi robe.

Aprinseseră lumânări şi cântaseră încet toată noaptea ce trecuse. Mulţimea ce crescuse mereu era flancată de câteva sute de reporteri care reuşiseră să înfrângă pretenţiile de aşteptare mută ale demonstranţilor. *Daţi-ne o veste, domnule preşedinte. Spuneţi-ne adevărul.*

În faţă şi în centru se afla marele maestru de ceremonii, prezentatorul CNN care făcuse ştirea publică. Mike Orear. Acum, la mai puţin de zece zile până la deznodământ, aproape jumătate dintre locuitorii americani îl considerau un

profet. Vocea lui calmă şi chipul hotărât ajunseseră modele ale speranţei pentru toţi cei a căror religie era ştirea de presă, dar şi pentru mulţi alţii care nu voiau să recunoască aşa ceva.

Reporterii dăduseră acelei demonstraţii numele de veghe, astfel încât bărbaţii şi femeile de toate rasele şi religiile să se roage Dumnezeului lor şi să facă apel la preşedintele Statelor Unite, dar cel care urmărea totul nu doar o oră îşi dădea seama că era pur şi simplu o demonstraţie de protest. Se anticipa că până la căderea nopţii mulţimea va ajunge să numere peste două sute de mii de persoane. Iar a doua zi, la un milion. Se transforma în ceva ce aducea cu un pelerinaj final, disperat. Spre sursa rezolvării tuturor necazurilor şi speranţelor pe care le aveau oamenii.

Spre Casa Albă, unde preşedintele şi guvernul lui lucrau cu febrilitate, străduindu-se să potolească toate situaţiile incendiare şi să răstoarne cerul şi pământul, în încercarea disperată de a pune capăt dezastrului, aflând soluţia salvatoare.

Cel puţin aşa vedea Kara lucrurile.

Se uita la oamenii istoviţi în mâinile cărora lumea fusese silită să-şi investească încrederea. Ministrul apărării, Grant Myers, era încă afectat de schimbul de lovituri nucleare dintre Israel şi Franţa. Convinseseră Israelul să nu riposteze şi să accepte oferta Franţei privind un schimb în largul mării, însă prim-ministrul israelian suferea atacurile propriului cabinet pentru o astfel de decizie. Niciunul dintre ei nu-l cunoşteau pe Thomas, s-a gândit Kara. Recomandarea de a accepta propunerile franceze fusese făcută în urma informaţiilor furnizate de Thomas de Hunter.

Phil Grant, director al CIA, asculta atent, masându-şi pielea ridată de pe frunte. Probabil că iar îl durea capul. După zece minute, se va ridica să mai ia o aspirină. Kara nu reuşea să-l înţeleagă.

Şeful de personal se ocupa de majoritatea informărilor care soseau şi plecau de la cabinetul preşedintelui, acestea creând întreruperi permanente, pe care Blair le trata având gândurile în altă parte. Ceilalţi din jurul lui erau consilieri.

Kara nu-şi putea imagina pe cineva mai potrivit decât Robert Blair pentru a rezolva o criză de asemenea anvergură. Câţi oameni erau în stare să jongleze cu atâtea probleme, să-şi păstreze în general calmul şi să rămână în acelaşi timp umani? Nu mulţi. Nu-l credea pe vreun preşedinte în stare să se lepede de apartenenţa politică, aceea care îl propulsase în funcţie, dar se părea că Blair reuşise. Era cât se poate de sincer dăruit misiunii lui.

Blair s-a ridicat să discute cu Kara.

— Am nevoie de Monique şi de Thomas, cel puţin cât putem analiza lucrurile mai amănunţit. Ea va fi cu totul la dispoziţia ta imediat ce termină aici. Jacques de Raison soseşte de la Bangkok şi aduce câteva sute de mostre promiţătoare, după cum ştii şi tu. Trebuie ca ele să ajungă în mâinile potrivite. După câte constat, nu există vreo persoană mai pricepută decât tine pentru a coordona această activitate. Ai ceva împotrivă?

— Nu, domnule preşedinte. Dar sunt epuizată, răspunse, iar vocea ei suna de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi. Şi, ca să fiu cât se poate de sinceră, nu vă împărtăşesc optimismul. Am vorbit cu domnul de Raison despre mostre, dar analizarea lor ar putea dura şi o lună…

— Nu mă interesează că vreţi un an ca să le analizaţi! Să se facă în cinci zile!

Izbucnirea preşedintelui nu era caracteristică, dar nici nu venea ca o surpriză. Nici măcar nu trebuia să mire.

Blair a închis ochii şi a respirat adânc, să se calmeze.

— Îmi pare rău. Dacă socoteşti că există cineva mai bine pregătit care să se ocupe de problemă, să-mi spui chiar acum.

— Nu, domnule. Iertaţi-mă. Ar fi de folos să o avem pe Monique aici.

Preşedintele s-a uitat la Monique.

— Am înţeles.

Monique fusese dusă până la Laboratoarele Genetrix din Baltimore cu o zi în urmă şi adusă înapoi în acea dimineaţă ca să continue lucrul împreună cu Theresa Sumner prin intermediul unei legături permanente de comunicare.

Aproape toate laboratoarele ce aveau o secţie de genetică sau de cercetare a medicamentelor fuseseră conectate cu Laboratoarele Genetrix după ce facilităţile Centrului de Prevenire a Epidemiilor şi ale Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii se dovediseră insuficient echipate. Un grup alcătuit din douăzeci şi cinci de specialişti cu titluri de doctori în domenii înrudite verifica miile de mostre care soseau şi le aproba pe acelea care se asemănau cu modelul primar pe care Raison Pharmaceutical îl stabilise pentru a crea un antivirus.

Deşi antivirusul ei de rezervă se dovedise insuficient, Monique revenise cu o informaţie extrem de importantă: manipulările de gene pe care le concepuse când crease Vaccinul Raison constituiau cel puţin o parte din antivirus. Cu câteva minute în urmă, îi explicase preşedintelui întregul scenariu. Valborg Svensson nu ar fi lăsat-o în viaţă atâta vreme dacă n-ar fi avut nevoie de informaţiile deţinute de ea – mai precis, manipulările genetice care au contribuit la realizarea antivirusului de către el.

Blair şi-a mişcat gâtul înţepenit în timp ce se plimba agitat.

— Deci, din afirmaţiile tale de mai devreme trebuie înţeles că şi dacă descoperim un antivirus în ultimele cinci zile, producerea lui în cantităţi suficiente şi distribuirea lui ar constitui probleme?

— Monique? a întrebat-o şi Theresa.

— Depinde de natura antivirusului, dar cu siguranţă că vor muri oameni. Chiar dacă am avea răspunsul astăzi, unii tot vor muri. Persoanele izolate, de exemplu, care au plecat în zone nepopulate ca să-şi găsească pacea.

— Înţeleg. Dar să alcătuim un scenariu mai cuprinzător. După estimările noastre cele mai optimiste, primele simptome catastrofale ale Germenului Raison ar putea să se manifeste peste cinci zile, corect?

— Da, domnule.

— Dar e posibil să avem chiar zece zile. Iar instalarea deplină a bolii va dura câteva zile – nu toată lumea s-a infectat din primele momente.

— O săptămână pentru instalarea totală – da, corect.

— Deci s-ar putea să treacă şi mai bine de două săptămâni până când unii vor avea simptome.

— Probabil. Dar e posibil ca perioada de incubaţie să fie mai scurtă. S-ar putea să depistăm simptomele în trei zile la Bangkok şi în alte oraşe de pătrundere iniţială a virusului.

— Şi cât timp va trece până se vor înregistra primele decese?

— În cel mai fericit caz, în patruzeci şi opt de ore de la declanşarea simptomelor. Dar este o prognoză…

Preşedintele a ridicat mâna.

— Sigur. Tot ce discutăm acum, a zis el, şi s-a întors cu faţa la Monique, dacă ar fi să primim antivirusul de la Armand Fortier peste cinci zile, presupunând că atunci apar primele simptome, l-am putea produce şi distribui suficient de repede ca să salvăm mai toată populaţia?

— Depinde…

— Nu, Monique, nu vreau asemenea răspunsuri. Vreau o estimare cât mai aproape de adevăr.

Femeia şi-a aşezat coatele pe masă, împletindu-şi degetele.

— Şase miliarde de seringi…

— Avem douăzeci şi opt de uzine în şapte ţări, care produc seringi în flux continuu. Organizaţia Mondială a Sănătăţii va furniza seringile necesare, în eventualitatea că tu reuşeşti antivirusul.

— Milioane de oameni din ţările Lumii a Treia nu vor avea acces imediat la ele.

— Dar aceştia au fost şi ultimii infectaţi. Vom pune la dispoziţie toate avioanele existente pentru a transporta antivirusul la o oră după ce iese de pe linia de producţie. Am alcătuit un plan minuţios de distribuţie, prin care se va livra antivirusul în seringă majorităţii populaţiei lumii în decurs de o săptămână. Va fi o cursă contra-cronometru – sunt conştient –, dar vreau să ştiu cine o va câştiga.

Monique a respirat adânc.

E posibil ca un antivirus cu acţiune rapidă să anihileze virusul dacă se administrează în termen de patruzeci şi opt de ore de la apariţia primelor simptome.

— Deci, dacă începem cu oraşele de lansare a virusului, precum New York şi Bangkok, şi inundăm piaţa cu un antivirus peste cinci zile, ar exista posibilitatea de a salva cât mai mulţi oameni.

— Presupunând că virusul mai aşteaptă cinci zile, da. Vor fi salvaţi cât mai mulţi oameni.

— Nouăzeci la sută?

— Asta ar însemna majoritate, da.

— Doamnă Sumner?

— De acord cu estimarea, a spus ea prin telefon.

Preşedintele s-a deplasat către capătul celălalt al camerei, mergând cu mâinile prinse la spate. S-a uitat la ecranul unui televizor care difuza o demonstraţie violentă ce se desfăşura la Jakarta, declanşată de ştirea că epidemia din insula Java, despre care se afirmase că fusese ţinută sub control, se răspândise pretutindeni.

— Ţinem lumea laolaltă cu fire de păianjen, a rostit preşedintele Blair. Navele noastre urmează să predea mai tot arsenalul nostru nuclear peste trei zile. Singura noastră speranţă de a primi antivirusul de la Noua Credinţă este de a renunţa la arme şi de a ne lăsa pradă unui holocaust nuclear. Chiar şi aşa, nu cred că Franţa intenţionează să trateze cinstit cu noi sau cu israelienii. Vor da ceea ce au ruşilor, chinezilor, dar nu nouă.

S-a întors cu faţa spre ele.

— Nu ne permitem să tratăm cu Fortier. Singura noastră speranţă sunteţi voi.

Kara şi-a dat seama că preşedintele era într-o situaţie extrem de dificilă, dar nu mai putea preciza ce însemna situaţie extremă. Din câte ştia, ultima speranţă urma să vină de la Thomas, nu de la Monique sau Theresa, ori de la cineva din comunitatea ştiinţifică. Trebuia să existe o raţiune potrivit căreia se petreceau toate acestea.

— Să reveniţi la sosirea lui Thomas, le-a spus preşedintele. Acum puteţi pleca.

Au ieşit fără o vorbă. Ron Kreet tocmai îl anunţa pe Blair că avea o discuţie cu premierul rus peste două minute.

— Nu sună deloc promiţător, i-a zis Kara lui Monique în timp ce mergeau pe coridor.

— Nici n-a fost vreo clipă. Nu-mi imaginez cum se poate rezolva problema de aici.

De aici?

— Thomas?

Monique a dat aprobator din cap.

— Nu spun că mi se pare normal, dar aşa e. Ai fost acolo, Kara. E real, da? Cum să zic, mi s-a părut foarte real când am visat acel loc.

— La fel de real cum este acesta. De parcă Thomas ar reprezenta o fereastră spre o altă dimensiune. El trăieşte în ambele realităţi, iar ochii noştri se deschid prin sângele lui.

— Dar când am fost acolo, m-am simţit mai curând ca Rachelle. Pentru mine, Monique era doar un vis.

— Acesta nu poate fi un vis, a spus Kara, privind în jur. Se poate?

Nu a primit răspuns. Nici nu era nevoie – amândouă ştiau că nu aveau cum să-l găsească în acele momente.

— Te gândeşti la el?

— Tot timpul.

— Probabil că încă doarme, a zis Kara, uitându-se la ceas. Asta înseamnă că este în mâinile Hoardei. Dacă nu visează acolo, greu de ghicit câte zile vor trece până să se trezească.

— În realitatea aceea.

— Da.

— Şi există posibilitatea să nu viseze?

— S-ar putea ca oamenii Hoardei să ştie despre fructul de rambutan.

Monique a clipit mirată.

— Atunci trebuie să-l trezim imediat! Dacă se întâmplă ca ei să-l execute?

— Nu are importanţă dacă îl trezim. Timpul care se scurge acolo depinde de visele lui de aici, nu de perioadele de veghe de aici. Crede-mă, am avut nevoie de două săptămâni să înţeleg. O săptămână petrecută cu Hoarda se derula în câteva minute de somn în avion.

Au intrat într-o cafenea.

— Va sosi destul de repede, a spus Kara. Să sperăm că ne aduce şi nişte răspunsuri.

15

În sala de consiliu, Woref stătea în faţa bătrânului Qurong şi-l asculta cum spumegă de mânie în legătură cu dispariţia Cărţilor de Istorii. Bibliotecarul Christoph anunţase lipsa lor în acea dimineaţă. Scribii întorseseră locul pe dos căutându-le, dar nici urmă de ele.

— Cum se poate ca o mie de volume să piară ca fumul în aer? răcnea Qurong. Să mi le găsiţi. Nu mă interesează dacă va trebui să scotociţi fiecare casă din oraş.

— Aşa vom face, înălţimea voastră. Dar am alte treburi de discutat acum.

— Ce alte treburi? Problemele tale sunt mai arzătoare decât ale mele?

Bătrânul bufon nu reuşea să analizeze o idee mai mult de câteva minute. Obsesia lui în privinţa Cărţilor influenţa în rău probleme mult mai importante; sigur înţelegea şi el.

Prin mintea lui Woref a fulgerat imaginea lui Teeleh, de aceea a strâns din dinţi. Hotărâse să înfrângă fiara. O va avea pe Chelise, bineînţeles. Şi o va iubi doar aşa cum ştia el. Va deveni a lui, iar dacă se va opune avansurilor, va folosi orice formă de convingere ce i se va părea potrivită. Dar Teeleh vorbea de iubire ca şi cum aceasta ar fi fost o forţă zdrobitoare. Gândul îi dădea o stare de rău de la stomac.

— Mâine e căsătoria noastră.

— Şi căsătoria ta este mai importantă decât Cărţile mele? Te aştepţi să particip la nunta fiicei mele în starea asta?

— Nu, nici gând.

Înţelegând că bătrânul putea amâna nunta dintr-un motiv atât de ridicol ca acela l-a făcut să se înfurie.

Destul de agitat, Qurong a făcut câţiva paşi, apoi şi-a dres glasul:

— Acest lucru are prioritate. Nu se va întâmpla nimic până nu găsim Cărţile.

— Înălţimea voastră, cred că soţia ta nu va primi cu bucurie această amânare.

— Soţia mea va face aşa cum spun. Tu eşti de vină, Woref. Patima ta dezlănţuită compromite credinţa pe care o datorezi regelui tău. Eşti cu ochii după fiica mea de ani de zile, iar când, în sfârşit, ţi-o dau de soţie, imediat ai început să-mi pui la îndoială autoritatea! Ar trebui să anulez tot ce am promis.

Generalul şi-a ţinut furia în frâu. *Îţi voi lua fiica. Iar apoi o să-ţi iau şi regatul.*

În memorie a auzit cuvintele şoptite de Teeleh. *O voi face a mea.*

— Rege al meu, ţie îţi închin întreaga mea credinţă. Voi amâna căutarea celorlalţi albinoşi şi mă voi ocupa personal de găsirea Cărţilor tale.

În loc să-şi exprime îngrijorarea cuvenită, produsă de sugestia de a opri campania împotriva albinoşilor, Qurong a fost de acord.

— Bun. Să nu laşi nimic la voia întâmplării. Eşti liber.

Apoi şi-a ridicat pocalul şi s-a îndepărtat, lăsându-l pe Woref într-o uşoară stare de şoc. S-a oprit brusc la uşă, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— Vrei să te însori cu fiica mea? Atunci începe cu ea. Nimeni nu cunoaşte biblioteca mai bine decât ea.

Întorcându-se, l-a măsurat atent şi a adăugat:

— Vei vedea dacă ai priceperea necesară de a îmblânzi o femeie. Acum e în dormitor.

Woref a tresărit de furie. Cum putea un tată să vorbească astfel despre femeia care va fi a lui? O mireasă atât de scumpă, de curată, care în acele momente se odihnea în dormitorul ei, în vreme ce tatăl ei o vorbea de rău.

Teeleh, da. Dar tatăl ei!

Şi-a lăsat palma pe masă ca să se calmeze. Ziua în care va înfige pumnalul în pântecul bătrânului avea să vină mai curând decât s-ar bănui.

Eşti furios deoarece Qurong este slujitorul lui Teeleh, iar acum ştii că şi tu ai acelaşi statut.

A strâns din dinţi şi a gemut. Da, era adevărat, şi se dispreţuia pentru asta.

A traversat încăperea, a intrat în atrium şi a privit lung la treptele ce duceau la etaj, până la al patrulea, unde,

cufundată în linişte, se afla camera lui Chelise. A aruncat o privire în jur, a constatat că era singur, şi s-a grăbit spre scară.

A simţit cum creşte dorinţa în el. Fireşte, nu avea să se atingă de ea. Prin asta, nu-i semăna defel marii căpetenii. Şi nici nu-i va face vreun rău. Nici măcar Qurong nu-şi bătea soaţa. Nu se potrivea cu o persoană de viţă regală, aşa spusese el odată. În orice caz, Woref nu-i putea face vreun rău miresei lui.

Şi totuşi…

Ba nu. Voia doar să o vadă. Să îi admire chipul, ştiind că mâine avea să fie a lui. Nu urcase niciodată până la acel etaj, cu atât mai puţin în camera ei. Dar acum tatăl ei îi dăduse încuviinţare. Cărţile. Să nu uite să o întrebe de Cărţi.

A urcat repede, temându-se că se putea întâmpla să apară mama ei, cerându-i să plece de acolo. Ar fi fost o purtare normală pentru una ca Patricia. Şi ea trebuia redusă la tăcere într-o bună zi. Poate că o va lua drept a doua soţie. Aceea era o femeie pe care ar bate-o cu plăcere.

Dar nu pe fiica ei. Pe Chelise, nu.

A rămas dinaintea uşii şi a bătut discret.

— Intră.

A deschis. Ea stătea pe pat, având-o alături pe servitoarea personală. Ochii amândurora au sclipit plini de mirare.

— Scuze, a spus el, făcând o plecăciune. Regret, dar Qurong a insistat să-ţi vorbesc de îndată.

— Atunci, trebuia să trimiţi o servitoare să mă cheme.

— El a insistat să vin. E o chestiune de mare gravitate, a zis şi s-a uitat la servitoare. Lasă-ne singuri.

Femeia s-a uitat la Chelise, apoi, văzând că aceasta nu protestează, a plecat.

Woref a închis uşa şi s-a uitat fix la mireasa lui, care acum stătea aproape de pat. Avea pielea albă şi frumoasă. Nu la fel de albă ca atunci când o acoperea praful de morst, dar el o prefera astfel. Mirosul de piele netratată îl stârnea într-un mod pe care doar un adevărat războinic l-ar fi înţeles. Ochii ei erau albi, ca două luni gemene. Gura, rotundă, iar trupul, zvelt, în roba lungă şi largă.

Niciodată nu văzuse o creatură atât de frumoasă ca ea.

— Ce s-a întâmplat? a vrut ea să ştie.

S-a apropiat încercând să nu pară prea pofticios.

— Qurong este îngrijorat de dispariţia unor Cărţi din bibliotecă. S-a gândit că tu ne-ai putea ajuta să le descoperim.

— Ce cărţi?

— Cărţile de Istorii cu pagini albe.

— Au dispărut?

— Până la ultima.

— Cum e posibil? Erau foarte multe.

Woref a înaintat un pas. Acum putea să-i simtă mirosul răsuflării, aroma dulce a iubirii.

— Te rog să nu te apropii mai mult.

Surprins de o asemenea cerere, el s-a oprit.

— Nu am avut intenţia să fiu nepoliticos.

— Nici nu am interpretat astfel gestul. Dar încă nu suntem căsătoriţi.

— Dar eşti a mea prin promisiunea făcută de tatăl tău. Vom fi soţi.

— Mâine.

Tonul vocii l-a făcut să se supere. Era ca şi cum ea ar fi insistat pentru mâine, în loc de azi. Ca şi cum ar fi aşteptat să se bucure de o ultimă zi fără el. Nu-l dorea la fel cum o dorea el?

Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Da, sigur.

— Şi ce legătură am eu?

El s-a simţit tot mai iritat. A vorbit repezit, ca să-şi ascundă starea de jenă.

— Am impresia că tatăl tău crede că ştii foarte multe despre Cărţi. Ai petrecut mai mult timp în bibliotecă decât el.

— Nu am idee ce s-a întâmplat cu ele. Nu înţeleg de ce te-a trimis să mă iei la întrebări în legătură cu treaba asta. Bărbaţilor nu li se permite accesul la acest etaj. Mama nu ar fi de acord cu aşa ceva.

— Nu cred că înţelegi ce însemnătate are această problemă pentru căpetenia noastră supremă. Şi nu văd ce legătură

există între venirea mea aici şi purtarea ta. Mi-ai fost promisă mie, nu ei.

— Spune-i tatei că nu ştiu nimic despre Cărţi, iar mamei îi voi comunica că dezaprobi regulile stabilite de ea.

— Regulile ei nu vor mai însemna nimic mâine. Vom trăi după regulile mele. Ale noastre.

— Poate mi-ai câştigat mâna, Woref, a zis ea cu un zâmbet. Nu mă pot opune. Dar va trebui să-mi câştigi şi inima. Ai putea începe învăţând că sunt fiica mamei mele. Acum poţi pleca.

A avut impresia că nu a auzit bine. Îl provoca. Îl ispitea? Dorea să fie supusă cu forţa?

— Situaţia e mai serioasă decât îţi dai seama, a spus şi s-a apropiat mai mult, căutând să o pună la încercare. Qurong va amâna căsătoria noastră până la găsirea Cărţilor.

Ea a zâmbit din nou. De data aceasta era un zâmbet ispititor, cu siguranţă. A simţit că ameţeşte de dorinţă. A mai făcut un pas, îndeajuns ca să o atingă.

— Probabil că amânarea nunţii noastre este o măsură înţeleaptă. Asta ţi-ar oferi timp suficient ca să înveţi ce înseamnă respectul faţă de dorinţele unei femei.

Woref a simţit că vede negru dinaintea ochilor. Cum îndrăznea să conspire alături de Qurong pentru a-l lipsi de ceea ce era al lui? Stătea luându-l în râs cu zâmbetul acela, foarte calmă, deşi îl respingea.

A rotit palma fără să se gândească. A izbit-o pe obraz cu un pocnet puternic. Chelise a scos un ţipăt scurt şi a căzut ca secerată pe pat.

— Niciodată! a răcnit el.

* *
*

Şocul de a fi lovită fusese mai mare decât durerea. Ştia că se jucase cu emoţiile lui, dar nu mai mult decât o făcuse de o sută de ori înainte cu alţi bărbaţi. De fapt, prezenţa lui în camera ei i se păruse incitantă. Fireşte, nu trebuia să se lase ca o jucărie în mâinile lui – ce semnal ar fi transmis o asemenea atitudine? Ar socoti-o doar o păpuşă, pe care o putea arunca de colo-colo, după dorinţă, până se va plictisi cu

totul de ea. Mama îi spusese acelaşi lucru nu mai departe de seara trecută.

Îngrozită, s-a răsucit spre el. Woref tremura ca varga.

— Niciodată! a urlat el.

Era prea şocată pentru a gândi logic. O lovise!

Brusc, pe faţa lui a apărut curând o expresie care arăta că abia acum îşi înţelesese gestul. A aruncat o privire peste umăr, către uşă, iar când s-a uitat din nou la ea, în ochi i s-a citit spaima.

— Ce-am făcut? a zis, şi a întins mâinile spre ea. Draga mea…

— Nu te apropia! a strigat, lovindu-l peste mâinile întinse, după care a traversat patul şi a coborât pe latura cealaltă. Să nu vii spre mine!

Cuprins de panică, el a ocolit patul în mare grabă.

— Nu. Nu am vrut să-ţi fac vreun rău.

— Înapoi!

S-a lăsat să cadă într-un genunchi.

— Te implor, iartă-mă!

— Nu te mai milogi! Ridică-te!

I-a dat ascultare.

— Cum de-ai îndrăznit să mă loveşti! Crezi că voi accepta să mă mărit cu un taur? Glumeam!

Woref începea să-şi înţeleagă îngrozitoarea greşeală. S-a prins cu mâinile de cap şi s-a dus spre capătul patului. Chelise a înţeles imediat ce putere avea asupra lui. Încă o durea falca. Nu se puteau căsători decât după ce stabileau clar o serie de lucruri între ei, dar în acele momente el îi oferise cel mai mare dar. Îşi dăduse în vileag cea mai mare slăbiciune.

— Cum să mă mărit cu un bărbat ca tine?

— Fac orice, a spus el, răsucindu-se. Jur că-ţi voi oferi orice.

— Azi eşti dispus să-mi oferi orice, iar mâine, într-un acces de furie, îmi vei lua viaţa? Arăt cumva ca o proastă?

— Nu, draga mea. Jur, jur să nu mai fac asta niciodată. Onoarea mea, în calitate de cel mai mare general al regatului, se află în mâinile tale.

— Doar un cuvânt faţă de mama şi vei pierde totul.

— Şi voi petrece o eternitate suferind pentru spaima de o clipă de a te pierde. Nu suport ideea de a amâna nunta noastră, nici măcar o zi.

S-a întors cu spatele la el şi a privit pe fereastră, uimită de satisfacţia pe care o simţea văzându-l gudurându-se pe lângă ea. Lipsit de gradul militar, era un bărbat ca oricare altul, mânat de patimi şi spaime. Poate că mai josnice decât ale multor altora. Însă strâns legate de dorinţa lui faţă de o anumită femeie.

Trebuia să se slujească de toate acestea spre propriul avantaj. În realitate, avea mai multe lucruri în minte decât căsătoria ei de a doua zi. Gândurile referitoare la Cărţile de Istorii îi populaseră visele şi o treziseră devreme. Dorinţa ei de a înţelege misterele ascunse între paginile lor era mai mare decât orice alta pe care o cunoscuse până atunci.

S-a întors cu faţa spre Woref, care îşi revenise după milogeală şi o privea cu o expresie care aducea mai mult a dispreţ decât a căinţă.

— Spui că-mi vei oferi orice doresc?

— Orice îmi stă în putere. Am nevoie de iubirea ta. Fac orice.

— Atunci îi vei spune tatei că nunta va fi amânată până când sunt găsite Cărţile – vom insista amândoi asupra acestui subiect.

Bărbatul s-a întunecat la faţă.

— Acesta va fi preţul pe care-l plăteşti pentru ieşirea ta necontrolată. Dacă vrei să-mi câştigi iubirea, poţi începe prin a-mi demonstra că eşti un om care poate primi pedepse, nu doar să le administreze.

— Cum doreşti, a încuviinţat el, cu capul plecat.

— Şi-ţi voi cere încă un dar.

— Da, bineînţeles. Orice.

— Vreau încă un servitor.

— Îţi ofer şi zece.

— Nu vreau orice servitor. Îl vreau pe albinos. Pe Thomas de Hunter.

Ar fi putut la fel de bine să-i arunce în faţă o găleată cu apă rece.

— Imposibil.
— De ce? O cerere neobişnuită, desigur. Dezagreabilă, bineînţeles. Dar am aflat că acest om ştie să citească din Cărţile de Istorii. Vrei să-l execuţi pe singurul om care-mi poate îndeplini un vis, acela de a-mi dezvălui conţinutul Cărţilor? Moartea lui nu ar fi doar un afront ce mi s-ar aduce, dar ar fi prea onorabilă în cazul lui. Mai bine să-l ţinem înlănţuit de un pupitru ca pe un sclav. Oamenii te vor ovaţiona pentru o asemenea hotărâre.

Luase acea decizie chiar atunci, sub impulsul momentului, motivată de dispreţ ca şi de ceea ce îi putea oferi Thomas. După părerea ei, el doar se prefăcea a citi din Cărţi, iar asta ca să-şi prelungească viaţa.

— Qurong nu va îngădui ca un albinos să trăiască în castelul lui, a rostit el, ceva mai puţin convins decât s-ar fi cuvenit.

— Nu va locui în castel. Va sta în grădina regală. În subsolul bibliotecii, sub supravegherea mea. Dacă ştie să citească din Cărţi, tata se va declara de acord.

Generalul nu agrea ideea, dar ea practic îi retezase orice avânt. Iar propunerea avea o anumită logică.

— Ciphus nu va fi de acord.

— Ciphus nu e deloc prost. Va înţelege modul meu de gândire.

Dar ce e cu tine? Şi tu eşti prost?

Înainte ca el să poată lua drept punct de pornire al discuţiei insinuarea ei, a continuat:

— Socoteşte asta drept un cadou făcut înainte de nuntă. Vreau ca Thomas de Hunter să fie ţinut în lanţuri, o prezenţă mult mai plăcută mie decât capul lui prezentat pe tavă.

Woref a rămas cu privirea aţintită asupra ei.

— Ai spus „orice“. Te sperie cumva acest Thomas de Hunter?

Pe faţa lui a apărut o expresie de dispreţ suprem. Chelise mersese prea departe. S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din încăpere.

16

Temniţa părea cea mai curată parte a întregului oraş. Discutaseră pe îndelete şi ajunseseră la concluzia că, din pricina mirosului emanat de fiecare scabios, acea bortă din adâncul pământului era unul dintre cele mai plăcute locuri în care s-ar fi putut afla. Preferau mirosul sănătos de pământ şi piatră celui de la suprafaţă. De fapt, un tărâm de-a dreptul ceresc, a zis Cain.

— Ştiam eu, a aprobat Suzan, păşind încet de-a lungul zidului.

— Problema este dacă ne vor executa, a intervenit William.

Thomas s-a uitat la camarazii lui, simţind un gol în stomac la gândul că soarta lor încă nu se hotărâse.

— Voi face tot ce-mi stă în putere să scăpăm de aici.

— Şi ce putere ar reuşi asta? a făcut William.

În urmă cu cinci minute, un paznic al templului le spusese rânjind:

— S-ar părea că moartea e prea onorabilă pentru voi. Atotputernicul războinic a ajuns acum un sclav, adevărat? Mai bine să lingi piciorul cuceritorului decât să pieri de sabie, adăugase chicotind. Vor veni să te ia peste zece minute. Ia-ţi adio de la prieteni.

— Unde mă duc?

— Unde va voi Qurong. Astăzi, la bibliotecă. Se pare că au nevoie de un traducător.

— Şi noi? a întrebat William.

— Voi sunteţi cadoul de nuntă, le zâmbise el şi se întorsese, gata să plece. Din păcate, nunta s-a amânat, a mormăit şi i-a lăsat singuri.

Iar acum aşteptau.

— Aceeaşi putere pe care a folosit-o să-i câştige încrederea, i-a răspuns Suzan lui William.

— Nu fi atât de sigură. Chelise e ca un şarpe înşelător, iar noi suntem doar nişte salamandre în ochii ei, a replicat el şi a scuipat într-o parte. Prefer să mor decât să slujesc la masa lui Qurong.

— Nu cred că e vorba de masa lui. Ci de a fiicei lui. Stratagema lui Thomas a dat roade. Cărţile de Istorii ne-ar putea salva.

— Ba cred că e mai rău să slujeşti la masa fiicei lui! Nimic nu-mi stârneşte mai multă repulsie decât o scabioasă.

— Trebuie să mă declar de acord cu William, a spus Cain. Mai degrabă slujesc la masa lui Qurong decât la a nevestei sau a fiicei lui. Mai bine să înfrunt sabia unui războinic decât limba mincinoasă a unor asemenea femei.

— Vrei să spui limba puturoasă, nu? Le simţi încă de departe…

— Încetaţi! Le-a cerut Thomas. Mă scârbiţi. Nu e vina lor că duhnesc aşa.

— Dacă ar alege înecul, nu ar mirosi aşa, cum poţi spune că nu e vina lor?

— Bine, e vina lor. Dar altceva nu ştiu. Aceştia sunt oamenii pe care Justin îi atrage la el.

— Noi suntem mireasa lui, a susţinut William. Nu târfele astea.

Thomas a rămas neplăcut surprins la auzul acelui cuvânt. Cândva fusese unul obişnuit pentru el, dar de la înec încoace nu-l mai folosise.

— Ţi-am fi foarte recunoscători dacă ai reuşi s-o convingi pe târfa asta – şi Suzan s-a uitat scurt la William când a pronunţat – să ne cruţe vieţile. Ai vreun plan?

Thomas s-a dus până într-un colţ al celulei şi s-a întors cu faţa la ei.

— Cred că aşa s-ar putea numi. Dacă pot evita sucul de rambutan, voi visa. Iar dacă visez, mă voi trezi în istorii şi-i voi spune surorii mele să ne salveze.

— Sora ta, Kara, care a fost şi Mikil la adunarea consiliului, a zis William, ridicând din sprâncene. Ne încredinţezi viaţa unui personaj din visele tale?

— Nu, în mâinile lui Mikil. Dacă nu cumva ai tu un plan mai bun.

L-au privit tăcuţi. Asta era situaţia, alte planuri nu existau.

— Bine, Thomas de Hunter, eu, unul, mă încred în tine, a rostit Cain în cele din urmă, apoi s-a apropiat de el şi l-a prins

de antebraţe, formând un cerc între ei doi, salutul lor obişnuit. Mi se pare lipsit de logică, dar ne-ai dus mereu pe drumul cel bun. Tăria lui Elyon.

— Tăria lui Elyon.

Thomas a repetat salutul cu fiecare.

— Ai grijă, prietene, a spus William. Nu permite bolii să îţi sucească minţile. Dacă aş fi Teeleh, aş considera victoria cea mai mare să îl ademenesc pe Thomas de Hunter pe calea lui Tanis.

Thomas l-a prins de braţe. Încă nu văzuseră pe cineva din Cerc îmbolnăvindu-se din nou după ce se înecase – nici nu erau convinşi că aşa ceva se putea. Însă unele dintre cuvintele cuprinse în *Istoriile consemnate de Iubitul Său* sugerau că exista posibilitatea. *Dacă rămâneţi în mine, eu voi rămâne în voi*, scria în Carte. Încă nu ştiau precis ce însemna asta, dar credeau că şi opusul era adevărat. Avertismentul lui William părea util.

— Tăria lui Elyon.

— Tăria lui Elyon.

* *
*

— Unde e acum? a întrebat Woref.

— Zace încuiat în beci, a răspuns Ciphus. Aşa cum ne-am înţeles.

Qurong stătea în capul scării ce ducea la baia regală. O construiseră la baza Templului, ferită de ochii curioşi ai oamenilor de rând. Doar familia regală, generalii şi soţiile lor, precum şi preoţii aveau dreptul să se îmbăieze în casa de piatră.

— Şi Chelise?

— Doar a fost recomandarea ta, a spus Qurong, întorcându-se către general. Acum te frământi ca o muiere?

Woref a plecat capul.

— Ţin doar să protejez ce-mi aparţine.

— Fiica mea îţi aparţine? Nu ţin minte să fi făcut nunta. Eu îmi amintesc doar că nu va exista nicio nuntă până la găsirea Cărţilor.

— Desigur. Dar acest om nu este ca oricare altul. Nu am încredere în el.

— Nici eu. De aceea îl şi vreau mort. Deşi, trebuie să recunosc, ideea asta a ta m-a prins, a zis, apoi a surâs strâmb.

Qurong şi-a desfăcut roba şi a lăsat-o să cadă la pământ. Aburul ridicat din pietrele fierbinţi pe care slujitorii le puseseră în micul iaz se ridica spre tavan. Detesta îmbăiatul, nu numai din cauza durerii înţepătoare, ci şi fiindcă îi aducea aminte de pedeapsa capitală. Înecul. Marea Romanţă era o modalitate sclipitoare de a-i ţine pe oameni la locul lor, însă trebuia să existe o excepţie pentru capetele încoronate.

— Mă interesează doar siguranţa fiicei tale, stăpâne.

— Are cine să o păzească. Iar albinosul e ţinut sub cheie. Dacă nu te-aş cunoaşte bine, aş spune că eşti gelos, Woref.

— Te rog să nu mă insulţi, stăpâne.

Qurong a coborât treptele, ajungând pe platforma de îmbăiere. Şi-a înmuiat un picior în apă, apoi şi l-a retras. Acea practică detestabilă avea să însemne moartea lui.

— Dar tu, Ciphus. Tu ce părere ai?

— Repet ce am spus mai devreme. Ai nevoie de o mână mai puternică să-l ţii pe acest prizonier în lesă decât să-l ucizi.

— Atunci, eşti de acord că e nevoie de o mână mai fermă.

Marele preot şi-a dres glasul.

— Albinoşii nu cred în sabie, dacă la asta te referi. Thomas de Hunter nu i-ar face vreun rău fiicei tale. Dar ar putea încerca să evadeze.

— Există cale de scăpare din bibliotecă?

— Trebuie să-l întrebi pe Woref.

— Ia spune, generale.

— Întotdeauna există o cale de evadare.

— Fără folosirea violenţei?

Omul a şovăit.

— Te ascult.

— Nu ştiu, deocamdată nu m-am gândit.

— Atunci de ce te îngrijorezi? Încă nu ai găsit Cărţile. Eu m-aş preocupa doar de asta.

— În acest caz, cer onoarea ca imediat după ce mă însor cu fiica ta să îmi îngădui să-l ucid chiar eu pe Thomas de Hunter.

— Cred că asta ne era înţelegerea.

Woref a aruncat o privire spre Ciphus, care a rostit:

— De fapt, cred că Thomas va sluji la nesfârşit, atâta vreme cât se dovedeşte util la traducerea Cărţilor de Istorii. Este o sarcină de mare folos pentru Marea Romanţă.

— Nu mă interesează o traducere făcută de un duşman. Nu ar fi demnă de încredere. Dacă o poate învăţa pe Chelise să citească, îl voi lăsa să-şi încheie sarcina, apoi îl ucid. Altfel, va muri mai repede.

— Chelise crede că... a continuat preotul, încruntat.

— Nu mă interesează ce crede fiica mea! Eu iau hotărârea. Woref are dreptate. Nu trebuie să avem încredere în acest albinos. Nu e treaba mea, indiferent ce înţelegere au încheiat când el a lovit-o.

Da, ştiu mai multe decât îţi închipui, Woref.

— Thomas de Hunter va rămâne sclavul meu până când nu-mi va mai fi de folos. Atunci îl voi ucide cu mâna mea. Acum, dacă nu vă supăraţi, vă rog să plecaţi, pentru că-mi revine îngrozitoarea îndatorire de a mă îmbăia în groapa asta puturoasă.

Cei doi s-au înclinat şi au făcut un pas înapoi, pregătindu-se de plecare.

— Ciphus.

— Da, stăpâne.

— Aş dori să organizezi o expunere publică a sclavului meu. O paradă sau ceremonie, la care oamenii să-l vadă cum stă sub puterea mea.

— Excelentă idee, a spus Woref.

— De cât timp ai nevoie? a întrebat Qurong.

— Probabil că de două zile, a răspuns rar preotul.

— Nu poţi mâine?

— Da, mâine, dacă vrei să grăbeşti lucrurile.

— Atunci, ai două zile, a zis căpetenia întorcându-se către bazin.

17

Thomas şi-a petrecut prima noapte singur în celula rece şi întunecoasă de sub bibliotecă, rugându-se lui Elyon să i se înfăţişeze. Un semn, un mesager al speranţei, o bucată de fruct care să îi deschidă ochii. Un vis.

Dar nu visase. Nici pe Kara, nici altceva.

Nu mai văzuse pe nimeni de când fusese azvârlit în subsolul bibliotecii şi încuiat în celula fără fereastră. Sigur că dacă ar fi fost atât de dornică să descifreze misterele cuprinse între paginile Cărţilor, Chelise ar fi venit chiar în acea seară, cerându-i să citească din ele.

Poate cititul era o abstracţie oarecare pentru ea. Ori poate Qurong era acela care voia să-l audă citind. Sau Ciphus aranjase totul, dorind să cunoască puterea promisă.

Se aflau în oraşul Hoardei de trei zile. Reuşise Mikil să organizeze o acţiune de salvare? Nu, dacă respectase înţelegerea. Nu, atâta vreme cât Garda Pădurii ar fi atacat cu săbiile scoase, ucigând câteva sute de scabioşi şi i-ar fi eliberat ori ar fi pierit în acea încercare. Dar fără folosirea armelor, misiunea era mult prea primejdioasă. Ştiau cu toţii.

Şi-a rezemat capul de zidul de piatră şi a ridicat mâna, aducând-o în dreptul feţei. Dacă se slujea de imaginaţie, reuşea să o vadă. Sigur? La fel ca visele, exista acolo, dar imposibil de perceput de vederea normală. Ca liliecii Shataiki care trăiau în copaci. Fără a fi luminaţi, rămâneau invizibili. Asta nu însemna că nu se aflau acolo.

Uşa s-a deschis încet. Thomas s-a ridicat în picioare.

Două gărzi ale templului, îmbrăcate în robe negre cu glugă, stăteau în uşă, cu săbiile late la vedere.

— Ieşi. Păşeşte cu grijă.

A înaintat în lumina difuză din subsol. L-au dus pe scări şi apoi pe un coridor care mergea paralel cu biblioteca principală, unde lucrau scribii. Printr-un şir de ferestre, a văzut grădina regală. În afara păsărilor care ciripeau afară, singurul sunet era cel scos de tălpile lor pe podeaua de lemn.

Slujindu-se de o cheie mare, una dintre gărzi a descuiat uşa.

— Aşteaptă înăuntru.

A intrat în depozitul spaţios unde se păstrau Cărţile de Istorii. Uşa s-a închis. Apoi a fost încuiată.

Flăcările a patru torţe lungi îşi adăugau lumina la cea furişată înăuntru prin două luminatoare. Îl lăsaseră singur cu Cărţile. Nu ştia cât timp avea la dispoziţie, dar era o şansă. Ar fi fost grozav să găsească o Carte care consemna cele petrecute în vremea Marii înşelătorii. Ori una care să vorbească despre Germenul Raison.

S-a grăbit spre cel mai apropiat raft şi a scos o Carte. *Istoriile consemnate de Iezechiel.*

Prorocul Iezechiel?

Cu inima bătându-i nebuneşte, a deschis-o. Dacă nu se înşela, era chiar vorba despre prorocul Iezechiel. Propoziţiile sunau ca extrase din Biblie, cel puţin după cum şi le amintea el din vise.

A pus Cartea la loc şi a scos alta. Aceasta vorbea de cineva pe nume Artimus – nume ce nu-i sugera nimic. Iar dacă nu se înşela, nu avea nicio legătură cu Cartea lui Iezechiel, aflată alături. Nu stăteau în ordine.

Şi erau mii! A dat fuga după scară, a dus-o spre capătul îndepărtat al încăperii şi a urcat spre raftul cel mai de sus. Exista o singură modalitate de a descoperi ce dorea – să caute metodic, de sus până jos, Carte cu Carte. Şi trebuia să se ghideze doar după titluri, fiind prea multe ca să le verifice una câte una.

A tras-o pe cea mai îndepărtată din dreapta. Cirus. Nu.

Următoarea.

Alexandru. Nici asta.

Următoarea. Nu.

A grăbit ritmul căutării, trăgându-le, examinând copertele, îndesându-le la loc atunci când numele nu-i sugera nimic. Fiecare Carte împinsă scotea un sunet surd, cu un uşor ecou. Nu. Nu. Nu.

— Eşti cam disperat, nu crezi?

Aflat încă pe scară, Thomas s-a răsucit. A scăpat dintre degete o Carte care, plutind prin aer fâlfâind din pagini, a căzut la podea. A aterizat lângă piciorul lui Chelise, scoţând un zgomot puternic.

Tânăra nu s-a mişcat. Cu ochi rotunzi, l-a examinat ca şi cum nu ar fi putut hotărî dacă ceea ce vedea reprezenta ceva amuzant sau ceva care o făcea să piardă timpul. Pe buze i-a apărut un zâmbet discret.

— Nu am vrut să-l întrerup pe marele războinic.

Thomas a început să coboare.

— Îmi pare rău. Căutam o Carte anume.

— Serios? Care?

— Nu ştiu. Una despre care speram că va suna cumva cunoscut.

— N-am auzit de o Carte care să sune.

A coborât de pe scară şi a rămas faţă în faţă cu ea.

— Asta e o expresie pe care o folosim în istorii.

— Te referi la Cărţile de Istorii? Ai spus *în* istorii.

— Da.

Ea a ridicat-o pe cea căzută.

— Şi ai găsit-o?

— Ce anume?

— Cartea.

— Nu, a răspuns el trecând în revistă rafturile. Nu cred că aş putea.

— Ei, regret, dar nu te pot ajuta. Abia dacă deosebesc una de alta.

Aşadar, apăruse stăpâna lui. S-a simţit uşurat că era ea şi nu Ciphus ori Qurong. Femeia asta subţirică avea o limbă ascuţită – măcar atâta lucru îi dovedise. Dar o şi interesau sincer Cărţile, pentru ceea ce putea învăţa din ele, nu fiindcă i-ar fi oferit putere. Motivele ce o animau păreau curate. Cel puţin mai curate decât ale altora. Într-un fel, îi aducea aminte de Rachelle.

Purta o rochie verde cu glugă. De mătase. Înainte de a cuceri pădurile, oamenii Hoardei se mulţumiseră cu ţesăturile grosolane, făcute din fibre extrase din tulpinile grâuşorului de deşert.

— Îţi place?
— Poftim?
— Rochia mea. Te uitai la ea.
— E frumoasă.
S-a plimbat încet în jurul lui.
— Şi eu?
Vreme de o clipă, Thomas a crezut că-i stă inima în loc. Nu îndrăznea să-i spună ceea ce gândea cu adevărat, că respiraţia îi mirosea urât, că avea o piele cu aspect bolnăvicios şi ochii morţi. Pentru a-şi pune planul în aplicare, trebuia să câştige graţiile acestei femei. Trebuia să viseze. Era singura cale de salvare pe care o vedea.
— Eu sunt un albinos. Ce importanţă are părerea mea?
— Adevărat. Dar chiar şi un albinos are inimă. Eşti trup şi suflet faţă de acele credinţe ciudate şi acel cult al tău, dar cu siguranţă că marele războinic al cărui nume stârnea groază în toţi oamenii Hoardei poate încă reacţiona faţă de o femeie.
Dacă nu ar fi ştiut cum stăteau lucrurile, ar fi zis că depistase în glasul ei o încercare de seducţie.
Cum ar vedea-o Elyon?
A răspuns cât de convingător a fost în stare.
— Eşti frumoasă.
— Chiar aşa? Gândeam că mă consideri respingătoare. Un peşte socoteşte că păsările sunt frumoase? Cred că minţi.
— Frumuseţea rămâne frumuseţe, fie că e vorba de peşti ori de păsări.
S-a oprit din mers la aproape trei metri de el.
— Nu întreb dacă sunt frumoasă. Te întreb dacă mă găseşti frumoasă.
Thomas nu mai îndura să joace acel joc al înşelătoriei.
— Atunci, ca să fiu cât se poate de sincer, văd frumuseţe în tine, dar şi unele lucruri care nu sunt chiar aşa.
— Cum ar fi?
— Cum ar fi pielea. Sau ochii. Şi mirosul.
S-a uitat la el preţ de câteva momente, fără să-şi trădeze sentimentele. O jignise. A simţit o împunsătură de milă în suflet.
— Îmi pare rău. Doream doar să…

— Întrebam pentru că voiam să fiu sigură că nu găseşti nimic atrăgător la mine. Dacă ai fi găsit, aş fi păstrat distanţa, a vorbit, apoi s-a răsucit şi s-a îndreptat spre pupitru. Fireşte, tu trebuie să păstrezi distanţa faţă de mine. Te socotesc la fel de respingător precum îţi par eu ţie.

— N-am zis că eşti respingătoare. Totul e din cauza bolii.

Nu era un început fericit.

— Câtă vreme vom sta împreună aici?

— Depinde cât te voi putea suporta.

— Atunci îţi cer iertare. Nu am vrut să te jignesc.

— Crezi că un albinos mă poate jigni atât de uşor?

— N-ai înţeles. Sunt convins că în absenţa bolii ai fi o femeie răpitoare. Frumuseţea întruchipată. Dacă te-aş putea vedea aşa cum te vede Elyon…

S-a întors spre el.

— Mă îmbăiez în lacul lui Elyon aproape în fiecare zi. El nu are nimic de a face cu asta. Cred că ar fi mai bine dacă am schimba subiectul. Te afli aici ca să mă înveţi cum să citesc din aceste Cărţi. Eşti sclavul meu, nu uita.

— Sunt umilul tău servitor, a spus el, plecând capul.

Chelise a păşit cu graţie către raft, apoi şi-a plimbat degetele de-a lungul cotoarelor câtorva Cărţi. A scos una, s-a uitat la ea, după care a pus-o la loc şi a mers mai departe. Ce importanţă avea alegerea dacă nu ştia să citească?

— Când eram mică, îmi petreceam ore în şir uitându-mă prin aceste Cărţi, a vorbit ea încet. Speram mereu că voi găsi până la urmă una din care să pot citi. Măcar câteva cuvinte. Când am mai crescut, un bărbat mi-a zis că unele sunt scrise în engleză. Dacă le-aş găsi pe acelea, aş fi fericită.

— Un bărbat pe nume Roland?

Chelise s-a întors.

— De unde ştii?

— L-am cunoscut. Te-a întâlnit în deşert, iar tu i-ai dat un cal. I-ai salvat viaţa, aşa mi-a zis.

— Roland, asasinul. Acum e şi el albinos?

— Da. Da, este.

A urmat-o de-a lungul rafturilor, trecându-şi degetele peste Cărţi.

— Şi ar mai fi ceva. Toate sunt scrise în engleză.

— Înseamnă că ştii mai puţin decât îţi închipui, a spus ea râzând. Câte dintre aceste cărţi ai citit de fapt?

— Cred că a sosit vremea primei lecţii. Alege una.

S-a uitat la el, apoi la Cărţi.

— Oricare. Nu are importanţă.

A extras o carte masivă, cu coperte negre şi a mângâiat coperta cu palma.

— Pot s-o văd? a întrebat el, întinzând mâna.

S-a apropiat de el şi i-a întins-o. Thomas ar fi putut merge spre pupitru; ar fi fost firesc să citească o Carte atât de mare aşezând-o pe pupitru. Însă acum avea motive să procedeze altfel.

A deschis-o cu ambele mâini, trecându-şi apoi privirea peste o pagină. Era o Carte despre o istorie petrecută undeva în Africa. Ea a dat să revină la pupitru.

— Hai să-ţi arăt ceva, a spus Thomas.

Ea s-a uitat la Carte.

— Vino aici. Să-ţi arăt.

A lăsat jumătate din carte să atârne, apoi şi-a plimbat degetul de-a lungul cuvintelor de pe jumătatea din mâna lui. Ea s-a apropiat de el, ajungând la câţiva centimetri.

— Vezi cuvântul ăsta?

— Da.

A prins mai bine între degete jumătatea de Carte din partea lui.

— Mă ajuţi puţin?

Tânăra a întins mâna şi a înălţat jumătatea care atârna. Acum stăteau alături, fiecare ţinând de câte o copertă a cărţii. Umărul ei îl atingea uşor pe al lui. O adiere puternică a parfumului ei – miros de trandafiri – i-a umplut nările. Nu reuşea să-i acopere complet mirosul pielii, însă parfumul era surprinzător de suportabil.

— Pune degetul pe cuvânt, aşa cum fac eu.

Ea a ezitat.

— Te rog. Asta este modul de citire al Cărţilor.

Chelise a pus degetul sub primul cuvânt de pe jumătatea ei.

Brusc, lumina din încăpere a scăzut. Thomas a ridicat ochii şi a văzut că un nor acoperise soarele. Şi-a coborât ochii. Lumina tremurătoare a torţelor cădea asupra paginii. Femeia ţinea degetul pe pagină, aşteptându-l.

În acea lumină, mâna ei avea o culoare apropiată de cea firească. Zona bolnavă era în mare parte acoperită de morst, iar ceea ce a văzut în licărirea torţelor l-a prins complet nepregătit.

Mâna unei femei. Delicată şi blândă, odihnindu-se uşor pe pagină, cu un deget întins, aşa cum îi sugerase. Unghiile ei erau colorate în roşu, tăiate îngrijit.

Imaginea l-a făcut să încremenească. Timpul împietrise. A simţit brusc o cumplită empatie. Aşa o vedea Justin, neatinsă de boală.

Ea şi-a retras mâna.

— Ce faci?

— Nimic. Eu…

S-a uitat în ochii ei. Niciodată nu se aflase atât de aproape de cineva din Hoardă. Faţa ei se găsea la mai puţin de o palmă. Iar Chelise era chiar frumoasă. Ochii păreau migdalaţi, iar obrajii căpătaseră o culoare roz, foarte plăcută. Un joc înşelător creat de lumină, dar vreme de o clipă boala dispăruse din ochii lui.

— Tocmai voiam să observ ce elevă bună vei deveni.

— Cum asta?

— Mă refeream la instrumentele meseriei. Degete agile. Ochi limpezi. Acum, dacă reuşim să acţionăm asupra minţii tale, vei putea citi din această Carte.

Norii au trecut, iar lumina din încăpere a sporit. Thomas şi-a îndreptat din nou ochii spre pagină.

— Vezi cuvântul ăsta?

— Da.

— Să ştii că… a început el, după care şi-a aruncat ochii spre pupitru. Cred că ar fi mai bine să trecem acolo.

L-a urmat la pupitru, unde a reluat lecţia, de astă dată aplecându-se spre ea.

— Cuvântul acesta este „un“. Îl vezi?

— Nu. Mie nu mi se pare că înseamnă „un“.

— Dar ce-ţi sugerează?

— Nişte linii încârligate.

— Dar pentru mine este „un“. Te asigur că literele sunt *u* şi *n.* Mi-e cât se poate de limpede.

— Imposibil, a zis ea, şi s-a uitat la el cu ochi mari. Spui că liniile astea sinuoase reprezintă litere şi cuvinte? Atunci de ce nu le văd eu?

Thomas s-a îndreptat de spate. Îi era clar că boala o priva de capacitatea de a înţelege adevărurile simple, iar Cărţile de Istorii conţineau doar adevărul. Atâta vreme cât avea ochii cenuşii, mintea ei era înşelată. Dar dacă îi spunea asta acum fără înconjur, se putea ca ea să nu mai vrea să-l vadă în veci.

— Nu am convingerea că eşti pregătită pentru lămurire. Trebuie să începem de aici, cu înţelegere şi încredere.

— Înseamnă că e vorba de vrăjitorie? Citeşti folosind magia?

— Nu. Dar e o putere ce ne depăşeşte pe amândoi.

Thomas s-a ridicat şi a dat ocol pupitrului.

— Cred că azi ar fi nimerit să începem cu o lectură. Îţi vei obişnui mintea cu aceste cuvinte, astfel încât atunci când sunt gata să ţi le dezvălui, o să fii familiarizată cu felul în care se citesc.

— Îmi vei citi?

— Dacă vrei.

— Da, a spus ea şi s-a ridicat emoţionată. Dacă mi le citeşti tu, de ce trebuie să le mai citesc şi eu?

— Pentru că nu voi sta alături de tine mereu. Însă mâine vom începe lecţiile cu seriozitate. Acum, te-aş ruga să mă ajuţi să descopăr Cartea pe care o căutam.

— Nu, te rog, citeşte din asta, a insistat ea şi a ridicat Cartea din care tocmai citiseră.

— Mă gândeam la alta.

— La care?

— Nu ştiu unde se află.

— Atunci, din asta. Te rog.

Îmbufnat, Thomas a ridicat Cartea şi s-a aşezat la pupitru.

* *
*

În timp ce el citea stând la pupitru, ea s-a plimbat. Era un cititor excelent. Avea un glas plin şi calm, însă puternic atunci când povestea o impunea.

Chelise s-a uitat la rafturile impunătoare şi s-a pierdut pe sine în povestea pe care o citea el. Apoi în următoarea şi aşa mai departe.

— Să mă opresc?

— Nu. Te rog. Mai poţi citi?

— Da.

Şi a continuat.

Curând, glasul lui a sunat aproape fermecat. S-a gândit că Thomas era felul de om în care se putea încrede. Un om bun, dar din păcate albinos.

De câte ori nu dorise să citească ceea ce auzea chiar în acele momente? Avea o zi deosebită. S-a rezemat din nou de raft, apoi şi-a ridicat capul. Soarele stătea exact deasupra. Miezul zilei. Dacă acele cuvinte ar fi fost trepte, cu siguranţă că ar fi putut urca pe ele până la cer.

A râs tăcut şi s-a aşezat pe podea. Lectura s-a oprit pentru câteva momente, apoi a reînceput. *Citeşte, servitorule. Citeşte.*

Iar el a citit.

Cum de reuşeau cuvinte atât de simple să cântărească atât de greu? De parcă şi-ar fi exercitat magia chiar în acel moment. Pătrunzându-i în minte şi trimiţând-o într-o călătorie pe care puţini oameni o făcuseră vreodată. Spre tărâmuri îndepărtate, încărcate de mister. Spre lacuri şi nori, înotând, plonjând sau zburând.

S-a întins pe un pervaz lat de fereastră şi s-a rostogolit pe o parte, pierdută în alte lumi. Se părea că nu conta ce citea Thomas, toate aveau o putere neasemuită.

Cea de acum povestea despre o trădare. Lacrimi îi curgeau din ochi, iar inima îi bătea poticnit, însă era convinsă că totul se va termina cu bine, deoarece ştia că, în cele din urmă, puterea conţinută de aceste Cărţi nu o va părăsi ori înşela.

Cu toate acestea, i se dezvăluia ceva îngrozitor. Un prinţ îşi pierduse singura lui iubire şi căuta prin regat ca să o

descopere, doar că ea fusese silită să se mărite cu un bărbat crud.

S-a întors cu faţa la tavan şi a început să suspine. Cititorul s-a poticnit, iar când a reînceput, Chelise şi-a dat seama că şi el plângea. Noul ei servitor plângea în timp ce citea.

Ori auzea toate astea doar în minte?

Povestea s-a schimbat. Cu ajutorul prinţului, mireasa a găsit o cale de scăpare de fiara plină de cruzime.

Chelise a început să râdă. Şi-a ridicat picioarele în sus, dându-şi braţele în lături, şi a râs spre tavan.

A trecut ceva timp până să-şi dea seama că în sala de lectură răsuna doar vocea ei. Dezorientată, a amuţit şi s-a ridicat în capul oaselor. Stând la pupitru, Thomas se uita la ea. Pe obraji avea urme de lacrimi.

Iar Chelise era pe podea.

S-a ridicat în picioare şi a îndepărtat praful de pe rochie cu dosul palmei.

— Ce-a fost asta? Eu am… ce se întâmplă?

— Nu văd pagina, a răspuns el.

Amândoi plânseseră. Aşadar, nu-şi imaginase totul. A aruncat o privire spre uşă – tot închisă. Dacă apucase cineva să între cât se aflase în acea stare îngrozitoare? Nu va reuşi niciodată să explice. Nici măcar nu era sigură de ceea ce se întâmplase.

S-a întors cu faţa spre el.

— Povestea a reuşit toate astea?

— Se pare că puterea adevărului e foarte şocantă pentru mintea ta.

Dar şi el părea la fel de surprins.

— Mintea mea? Nu a ta?

— Am trăit nenumărate şocuri. Încearcă să te îneci şi vei şti ce înseamnă unul adevărat.

Brusc stânjenită, şi-a îndreptat mânecile. Dar puterea! Bucuria, misterul. Nu putea decât să surâdă. Să povestească despre cele întâmplate cuiva? Nu. Ar fi fost primejdios.

Şi-a dres glasul şi a respirat adânc.

— Asta ar fi cam totul deocamdată.

— Ne revedem mâine? a întrebat el, ridicându-se în picioare.

Ea nu şi-a dat seama cum să răspundă. Trăise o experienţă înspăimântătoare. Ameţitoare.

— Vom vedea. Cred că da, în caz că-mi găsesc vreme.

— Poate mai citim ceva în seara asta, a spus el, ocolind pupitrul.

— Nu, nu se face. Eşti doar servitorul meu, nu bibliotecar.

— Atunci aş putea avea o torţă în celulă? Nu am deloc lumină acolo.

— Deloc? Am insistat să ai lumină.

Woref.

— Şi sunt silit să beau zeamă de rambutan sub ameninţarea că prietenii mei vor fi ucişi. Dacă beau zeama aceea, nu pot visa, şi trebuie să visez.

— Acum împingi lucrurile prea departe. O să-ţi asigur lumină şi hrană bună, dar partea asta, cu visele, nu mă priveşte.

S-a îndreptat spre uşă, cu o parte din gânduri încă prinse în capcana cerului.

— Şi prietenii mei vor trăi?

— Asta se poate rezolva, a încuviinţat Chelise, întorcându-se spre el din faţa uşii. Da, sigur. Altceva? Poate vrei şi cheia de la celulă.

El a surâs.

18

Thomas nu ştia sigur ce se întâmplase cu el în acea primă zi petrecută cu Chelise în bibliotecă, dar a descoperit că nu reuşea să o alunge din minte, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

Îşi dăduse seama că inima ei se deschisese faţă de o licărire de adevăr. Ascultase povestea din istorii – adevărul nealterat – şi se lăsase fascinată de el. În locul ei, orice altă persoană ar fi ascultat totul cu mintea în altă parte. Aşa vedea el situaţia. Cu toate acestea, nu şi-a prea înţeles propria reacţie faţă de tânără.

În mod straniu, reuşise să o vadă cu alţi ochi. Ea auzise adevărul, probabil pentru prima oară, însă şi el percepuse un adevăr faţă de care rămăsese orb până atunci. Adevărul acesta era Chelise. Aşa cum o vedea Elyon.

A doua zi dimineaţă au petrecut o oră, dar i s-a părut ceva mai retrasă. Chiar temătoare. Cât a citit, ea s-a plimbat la fel ca în ziua precedentă, însă acum s-a oprit la fiecare câteva minute pentru a-l întreba la ce se referea povestea. În ce perioadă fusese scrisă. Şi cine fusese autorul.

În cele din urmă, el a închis Cartea şi a traversat încăperea către locul de unde ea extrăsese un al doilea volum.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu eşti atentă.

— Woref spumegă şi se poartă ca un dement, a zis ea, închizând Cartea. A întors oraşul cu susul în jos căutând Cărţile cu pagini albe. Este cumplit.

Thomas era aproape sigur că nu vor fi găsite, dar nu a scos o vorbă.

— Nu la asta mă refeream. Ce am citit ieri?

— O poveste.

— Care? Povesteşte-mi ce citeam când ai plâns.

Chelise a întors ochii într-o parte, privind în gol.

— A însemnat prea mult pentru tine?

— Ai citit despre o prinţesă care a fost luată în captivitate de un bărbat rău.

Povestea pe care o citise fusese o simplă relatare istorică, fără a reprezenta neapărat drama pe care şi-o amintea ea. Cu toate acestea, aşa o percepuse?

Cu ochii parcă aburiţi, Chelise şi-a muşcat buza de jos. Thomas a simţit că doreşte să o liniştească. În lumina soarelui care pătrundea pe fereastra de deasupra lor avea faţa albă de morst şi ochii cenuşii, parcă morţi. Cândva o imagine revoltătoare, dar acum…

— Acela a fost adevărul descris de cuvintele pe care le-am citit. Nu ceea ce am citit. Ţi-ai deschis mintea faţă de adevăr.

— Înseamnă că nu ar trebui să-mi mai citeşti.

— De ce nu? Asta ai vrut mereu.

— Dar nu adevărul tău! N-am căutat niciodată să deprind obiceiurile unui albinos! Ştii cine sunt?

— Chelise, fiica lui Qurong. Iar eu cine sunt?

— Slujitorul meu. Un sclav. Un albinos!

— Şi crezi că există vreun adevăr în acest albinos?

A refuzat să se uite la el. Au rămas într-o tăcere stânjenitoare. Într-un târziu, i-a pus Cartea în mâini şi s-a îndreptat spre uşă.

— În după-amiaza asta va avea loc o paradă. Tatăl meu vrea să-şi arate prizonierii în faţa supuşilor. Vei merge în lanţuri înapoia noastră. Iar oamenii te vor batjocori. Acesta e adevărul meu.

A plecat fără să se mai uite în urmă.

* *
*

Aşa cum îşi propusese, în acea după-amiază, Qurong şi-a târât prizonierii prin oraş. Membrii familiei regale călăreau alături, în rânduri de câte trei, pe armăsari negri, urmaţi de Woref şi Ciphus. Apoi Thomas, pe jos şi înlănţuit – având de o parte şi de alta câte un războinic scabios. William, Suzan, Cain şi Stephen veneau apoi, fiecare cu un paznic alături. O armată alcătuită din o mie de soldaţi îmbrăcaţi complet de luptă, înarmaţi cu seceri, încheiau cortegiul.

Sunetele de corn le anunţau sosirea, astfel că străzile erau populate de sute de mii de scabioşi marcaţi de boală.

Thomas a văzut pretutindeni decăderea Hoardei. Un bebeluş târându-se pe pământul noroios dintre picioarele mamei lui, urlând să fie auzit în hărmălaia de insulte, care devenise un muget general. Era convins că acei copii plângeau de durerea provocată de boală, dar şi pentru că se simţeau neglijaţi.

Gărzile se dădeau când şi când la o parte ca să le permită tinerilor să azvârle cu fructe stricate în prizonieri. Iarba firavă ce crescuse pe marginea drumului pe care se organizase acea defilare s-a transformat curând în noroi. Câteva colibe s-au năruit sub presiunea exercitată de spectatori.

O mare parte din populaţie părea să fi fost cuprinsă de o neobişnuită boală molipsitoare. Oamenii prezentau iritaţii roşiatice pe gât, sângerânde şi dureroase. Thomas a continuat să meargă înainte, temându-se să îi privească pe aceia, incapabil să simtă ceva faţă de ei.

Parada a ţinut aproape o oră şi Chelise nu i-a aruncat nici măcar o privire amabilă, nici nu a arătat vreo undă de părere de rău. Călărea stând semeaţă în şa, fără să dezvăluie nicio emoţie. Avea dreptate: acela era adevărul ei.

În celula de sub bibliotecă, şi-a petrecut o noapte chinuită, simţindu-se prea îngreţoşat ca să poată mânca. Cu toate acestea, nu a reuşit să-şi şteargă din minte imaginea ei. S-a rugat lui Elyon pentru înţelegerea, inima, mintea şi sufletul ei. În cele din urmă, plângând, a adormit.

Nu a avut niciun vis.

* *
*

A doua zi dimineaţă, imediat ce a simţit că putea să se îndepărteze fără să fie privită de ochi curioşi, Chelise a plecat călare spre grădina regală. Făcea un joc primejdios. Până şi cel mai neînsemnat gest de bunătate arătat lui Thomas putea produce o neînţelegere între ea şi Qurong. Tatăl ei o iubea, era convinsă. Dar îl ţineau în frâu obiceiurile poporului său. Sute de mii de oameni muriseră în bătălii ca să-l înfrângă pe Thomas de Hunter. De aceea, orice ajutor acordat lui ar fi fost interpretat drept un act de trădare. Marele conducător nu ar fi acceptat trădarea, îndeosebi la propria curte.

Iar Woref… s-a cutremurat gândindu-se cum ar fi reacţionat dacă măcar ar fi bănuit vreo intenţie de bunătate din partea ei faţă de Thomas de Hunter. În noaptea dinainte, lămurise o altă problemă cu Elison, slujitoarea ei personală.

— De ce eşti chiar atât de iritată de toate acestea? o întrebase Elison. Îmi închipuiam că perindarea noului tău sclav în lanţuri te va înveseli. Mai ales că era vorba de nimeni altul decât de Thomas de Hunter! Qurong îl socoteşte sclavul lui, dar prin oraş s-a răspândit vestea că a fost ideea ta.

— Cum de s-a zvonit aşa ceva? Sau pereţii au căpătat urechi?

— Cred că Ciphus a dezvăluit ceva. Adevărul e că lumea a apreciat foarte mult o astfel de iniţiativă. Prinţesa, târând un mare războinic legat în lanţuri.

— Niciun bărbat nu ar trebui insultat în asemenea măsură. Mai ales un mare războinic. Oamenii sunt ca nişte câini hămesiţi! Nu le-ai văzut privirile?

— Te rog, doamna mea. Nu interpreta greşit situaţia de faţă. Thomas de Hunter se face vinovat de văduvirea unei femei din patru din acest oraş.

— O fi el mare luptător, dar nici chiar aşa.

— Mă refeream la Garda Pădurii. Era sub comanda lui.

— Garda Pădurii nu mai există. Nici măcar nu mai poartă săbii – ce fel de duşman mai este şi acesta?

Rămasă mută, Elison a rămas cu privirea aţintită la stăpâna ei.

— Nu te preface că nu ştii. Dacă nici în tine nu mai pot avea încredere, atunci pe cine mă mai pot bizui?

— Da, sigur.

S-a întors spre servitoare, a luat-o de mână şi a condus-o spre bancheta din dreptul ferestrei.

— Spune-mi că ai prefera să mori decât să mă trădezi. Jură-mi.

— Bine, doamna mea, dar îmi cunoşti credinţa.

— Atunci, jură!

— Jur! De ce vorbeşti despre trădare?

— Mi-e milă de el. S-ar putea ca unii să socotească asta drept trădare.

— Nu pricep. Dacă mi-ai spune ceva mai demn de scandal, despre vreun serviciu pe care i l-ai fi cerut ca venind din partea unui sclav, poate că aş fi înţeles. Dar milă şi înţelegere? Doar e un albinos.

— Are cunoştinţe peste Ciphus şi Qurong luaţi laolaltă! a rostit Chelise, la care Elison a făcut ochii mari de mirare. Acum înţelegi de ce ţi-am cerut să juri? Uciderea lui Thomas de Hunter ar însemna distrugerea celei mai luminate minţi. S-ar putea ca el să fie singurul în stare să citească din Cărţile de Istorii.

Servitoarea s-a uitat la ea cu o căutătură de înţelegere în ochi.

— Înseamnă că... că îl placi?

— Probabil. Dar e un albinos şi îi consider respingători pe albinoşi, a zis ea şi s-a uitat pe fereastră la luna care tocmai răsărea. Ciudat că îi numim aşa când, de fapt, noi suntem mai albi la piele decât ei. Ba chiar ne acoperim pielea pentru a o face curată şi netedă ca a lor.

Şocată, Elison s-a ridicat în picioare.

— Şezi.

I-a dat ascultare.

— Văd că uiţi de tine însăţi. Aş crede că s-ar cuveni să fii alături de Thomas. Amândoi sunteţi în situaţia de sclavi. Iar el e un om foarte bun. Cel mai blând pe care l-am cunoscut vreodată, aşa am impresia. Pur şi simplu îmi face milă ca un miel condamnat la moarte. Sunt convinsă că poţi găsi în tine tăria să înţelegi şi să recunoşti asta.

— Da. Da, cred că pot, a spus ea, rămasă cu ochii mari. I-ai... I-ai atins pielea?

Chelise a izbucnit în râs.

— Ia spune-mi, cine gândeşte *acum* scandalos? Vrei să mi se facă rău? Slavă lui Elyon, nu mă simt deloc atrasă de el ca bărbat, altfel m-aş simţi într-o situaţie de-a dreptul neplăcută. Îţi imaginezi cum ar reacţiona Woref dacă ar afla?

— Iubirea faţă de un albinos ar însemna trădare. Iar asta se pedepseşte cu moartea.

— Da, aşa e.

În acel moment, s-a ridicat în picioare, perfect încredinţată de rezultatul analizei pe care o făcuse. Era prima oară când îşi dădea seama că folosise morstul ca modalitate de a arăta mai mult ca un albinos. Fusese vorba doar de o coincidenţă, desigur. Moda se tot schimba, iar în acea perioadă, praful cel nou întrebuinţat la acoperirea pielii solzoase le deosebea pe femeile de sânge ales de cele simple. În anii ce urmau se putea ca moda să impună un colorant albăstrui.

Chelise a trecut de poarta principală a grădinii regale şi s-a întors spre Claudus, şeful paznicilor, care era fiul bucătarului.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, stăpână. Frumoasă dimineaţă.

— A trecut cineva pe aici până acum?

— Doar scribii. Nimeni altcineva.

— Sclavul meu s-a îmbăiat, aşa cum am poruncit?

— Da, deşi nu era murdar! I-am dat şi o robă curată. Aşteaptă înăuntru, cu Cărţile.

— Prea bine. Trebuia să-ţi cer să-l şi pudrezi, a zis, apoi a dat pinteni calului, dar a înţeles că s-ar fi cuvenit să-şi limpezească afirmaţia, astfel că a tras de hăţuri. Abia de pot suporta să stau în apropierea lui.

— Să-l dăm cu pudră?

— Nu. Nu, încă nu-s chiar atât de slabă de înger. Îţi mulţumesc, Claudus.

— Cum doriţi, doamna mea.

S-a îndreptat spre bibliotecă, abia aşteptând să se afle din nou printre Cărţi. Cu Thomas. În toată sinceritatea ei, s-a gândit că s-ar fi simţit cu totul lipsită de respect dacă ar fi cerut să fie dat cu pudră. Nu dorea să fie la fel ca ea. Aşa ceva ar fi dat naştere cu siguranţă unui scandal.

Şi-a legat calul la intrarea din spate şi s-a strecurat în bibliotecă, mustrându-se pentru faptul că se furişa ca o şcolăriţă. Toată lumea ştia că sosise, de aceea trebuia să se poarte potrivit obişnuinţelor ei. Qurong ţinuse foarte mult să i se citească din Cărţi după prima ei lecţie, dar ea îl domolise. Susţinuse că voia să-l uimească citindu-i chiar ea. Era sclavul ei – i se va îngădui să stea câteva zile până învăţa să citească, după care o puteau lipsi de acel dar.

Tot ea îl convinsese pe Qurong că se putea întâmpla ca şi ceilalţi prizonieri să poată citi din Cărţi. De aceea, şi ei trebuiau ţinuţi deocamdată în viaţă.

A descuiat uşa, şi-a lăsat mâna pe clanţă, a respirat adânc şi a păşit în sala spaţioasă.

La început, a crezut că încă nu fusese adus acolo. Apoi l-a văzut, urcat pe scară, căutând cu înfrigurare printre Cărţi. Arăta ca un copil surprins în timp ce şterpeleşte o prăjiturică dintr-un dulap.

— Tot mai cauţi Cartea secretă care te interesează? El a coborât imediat şi a rămas cu braţele lipite de trup, la vreo şase metri depărtare. Roba lungă de culoare neagră îi dădea o nobleţe neaşteptată. Cu gluga ridicată şi cu puţin morst aplicat cumsecade, ar arăta ca unul din neamul ei.

— Bună dimineaţa, doamna mea.

— Bună dimineaţa.

— Trebuie să fac o mărturisire.

Ţinându-şi mâinile la spate, a păşit spre dreapta lui.

— Da?

— Parada de ieri mi s-a părut îngrozitoare.

Şi-a dat seama că el încerca terenul, dar nici nu s-a sinchisit.

— Îmi pare rău. Mărturisesc şi eu acelaşi lucru. Afirmaţia ei l-a făcut să amuţească, aşa a socotit Chelise.

— Niciun om de treabă nu ar trebui să treacă prin aşa ceva.

— De acord.

— Bine. Înseamnă că ne înţelegem asupra acestui lucru. Astăzi aş dori să învăţ a citi.

— Mai am de făcut o mărturisire.

— Aşadar, două. Nu sunt sigură că te pot egala.

— Nu reuşesc să mi te scot din minte.

Această afirmaţie o făcea pe *ea* să rămână fără replică. A simţit o arşiţă răspândindu-se pe ceafă. Thomas spunea prea multe. Sigur îşi dăduse seama că ea nu putea face nu ştiu ce pentru el. Lumină, hrană, o baie, îmbrăcăminte. Nu era în stare să-i ofere nimic altceva.

— Nu voi deveni salvatoarea ta. Sper că înţelegi.

— Nu te socotesc astfel. Te consider femeie, iubită şi respectată de Elyon.

— Vorbeşti prea mult. Ar trebui să începem lecţia.

Jenat, şi-a mutat privirea.

— Desigur. Nu am vrut să dau de înţeles că aş încerca vreun sentiment faţă de tine. În niciun caz ca femeie. Eu doar…

— Tu, doar ce? Ai o soţie albinoasă?

— A fost ucisă de oamenii voştri când am fugit prima oară de la lacul roşu. Copiii noştri sunt acum la tribul meu. Samuel şi Marie.

Nu a ştiut cum să reacţioneze. Nu aflase că îşi pierduse soţia. Ori că avea copii.

— Ce vârstă au?

— Samuel se crede de douăzeci de ani, deşi nu are decât treisprezece. Marie are aproape cincisprezece.

Thomas s-a dus la raft şi a extras o Carte.

— Cred că ar fi important să înţelegi că învăţătorul te respectă. Ca elevă. Ca femeie care are urechi de auzit. Începem?

Au petrecut o oră cu Cartea, studiind cu grijă literele, despre care el insista că sunt în engleză. Nu erau, bineînţeles, dar ea a început să asocieze anumite semne cu litere cunoscute ei. Se simţea ca şi cum ar fi deprins un nou alfabet.

La început, Thomas a instruit-o într-un ritm stăpânit, explicându-i cu blândeţe şi repetând atent fiecare literă. Însă pe măsură ce ora se scurgea, patima lui faţă de misiunea pe care şi-o luase a crescut, devenind molipsitoare. A început să explice cu un entuziasm sporit, astfel că mişcarea braţelor a devenit exagerată.

Lucrau aproape unul de celălalt, ea stând pe scaun la masă, iar el aplecându-se din când în când peste umărul ei, asta când nu se plimba prin faţa ei. Thomas căpătase obiceiul de a-şi apăsa vârfurile degetelor laolaltă în timp ce păşea de colo-colo, iar Chelise s-a trezit întrebându-se câte săbii ţinuseră acele degete de-a lungul anilor. Câte gâtlejuri străpunseseră. Câte femei mângâiaseră.

Bănuia că era vorba de numai o femeie. De fosta lui soţie.

Au râs şi s-au ciorovăit în legătură cu chestiuni de fineţe şi, treptat, s-a obişnuit cu prezenţa lui în preajmă. Cu prezenţa ei alături de el, izbindu-se uşor de umărul ei când se grăbea să-i arate o literă care îi scăpase, cu degetul lui atingându-l accidental pe al ei, cu palma lui bătând-o uşor pe spate când dădea răspunsul corect.

Cu respiraţia lui izbind-o în obraz, atunci când devenea prea pătimaş în privinţa vreunei explicaţii pentru a-şi da seama că vorbea prea tare, prea de aproape.

Nu se lăsa păcălită, desigur. Iar el nu era un nătâng. În felul lui stăpânit, încerca să o atragă de partea lui. Să o dezarmeze. Să îi câştige încrederea. Poate chiar admiraţia.

Iar ea îi îngăduia. Era chiar atât de rău să atingă spinarea unui albinos? Dar gărzile nu-i atinseseră pielea când îl legaseră în lanţuri?

Au trecut trei ore, după care Thomas a decis că trebuia, în cele din urmă, să o supună la o încercare.

— Bine, a spus el, bătând din palme. Citeşte tot alineatul, de la început până la sfârşit.

— Chiar totul? a întrebat Chelise, simţindu-se de-a dreptul ameţită.

— Sigur! Citeşte ce-ai scris.

Ea s-a concentrat asupra cuvintelor şi a început să citească.

— „Femeia a fost dat sabie bărbat dacă alergat…”

S-a oprit, fiindcă acele cuvinte nu aveau nicio noimă.

— Nu asta ai scris acolo. Te rog, citeşte în ordine, aşa cum este.

— Dar citesc exact cum am scris!

— Atunci mai încearcă o dată, s-a încruntat el.

— Ce-am greşit? De ce sună atât de încurcat?

— Te rog, mai încearcă o dată. De la început. Urmăreşte cu degetul, aşa cum ţi-am arătat.

A reînceput, urmărind cu degetul fiecare cuvânt, în timp ce pronunţa.

— Femeia alergând dacă armăsarul…

Îngrozită, a ridicat privirea spre el.

— Ce prostii îmi ies pe gură? Nu sunt în stare să citesc!

Faţa lui s-a luminat cu o idee. A făcut un pas în faţă şi a luat hârtia pe care scrisese Chelise. Şi-a trecut privirea peste ea.

— Nu citeşti ceea ce ai scris. Amesteci cuvintele.

A simţit că speranţa o părăseşte la fel cum s-ar scurge şi făina dintr-o oală de lut crăpată.

— Înseamnă că nu voi reuşi niciodată să învăţ. Ce rost are dacă pot folosi alfabetul şi alcătui cuvinte, dacă ele nu au niciun înţeles?

El a lăsat foaia de hârtie jos şi a început să păşească agitat de colo-colo.

Chelise se simţea zdrobită. Nu va reuşi nicicând să citească acele mistere. Să fie chiar atât de proastă? Pe negândite, a avut o senzaţie de sufocare.

Thomas s-a oprit în faţa ei.

— Îmi pare rău. Nu e vorba de felul în care scrii ori citeşti. Totul e din inimă. Ţine de boală. Atâta timp cât suferi de molimă, nu vei putea citi din Cărţile de Istorii.

Brusc, ea s-a înfuriat:

— Şi ai ştiut de la început? Cum îndrăzneşti să te joci cu mine?

— Nu! Ba da, am bănuit că boala te-ar putea împiedica să auzi corect, dar zilele trecute ai auzit adevărul ascuns îndărătul cuvintelor. Mi-am închipuit că vei reuşi să înveţi.

— Nu sunt bolnavă! Tu eşti albinosul, nu eu! a exclamat ea, iar în ochi i s-au ivit lacrimi.

Bărbatul a părut doborât de această constatare. S-a grăbit să dea roată mesei şi a îngenuncheat alături de ea.

— Îmi pare rău. Te rog, am putea rezolva situaţia asta!

Chelise şi-a lăsat fruntea în palmă. A respirat adânc şi s-a calmat. Nu înţelegea vrăjitoria la care apelase, dar se îndoia că neştiinţa ei era pricinuită de vreo greşeală a lui.

Thomas şi-a lăsat mâna pe umărul ei.

— Te pot ajuta. O să te învăţ să citeşti Cărţile de Istorii, îţi jur. Aşa va fi. Mă auzi? O să te ajut.

— Ce înseamnă toate acestea?

Vorbele rostite de Woref au căpătat ecou, răsunând ca un pocnet de bici.

Fără să-şi dea seama, Chelise a scos un icnet şi şi-a ridicat capul. Aflat în pragul încăperii, generalul se holba la ei. Să fi lăsat ea uşa descuiată?

Woref a pătruns în sală. Thomas şi-a retras mâna şi s-a dat un pas înapoi.

— Cum de îndrăzneşti să o atingi? a răcnit scabiosul.

Tânăra s-a ridicat în picioare.

— Stăpâne, doar îmi dădea instrucţiuni cum să citesc un pasaj. Nu a făcut decât ceea ce i-am cerut eu. Cum de îndrăzneşti să sugerezi altceva?

— Nu are importanţă ce i-ai cerut. Niciun bărbat, mai ales un albinos, nu are dreptul să atingă ce-mi aparţine! Îndepărtează-te de ea.

Thomas s-a dat deoparte.

— Regulile acestor Cărţi sfinte sunt mai presus de orice reguli făcute de om, a vorbit el. Vrei să spui cumva că autoritatea ta o depăşeşte pe aceea a Marii Romanţe?

— Ar trebui să-ţi tai limba şi să i-o ofer ca ofrandă lui Elyon.

Woref îşi pierduse orice logică, aşa a simţit Chelise.

— Atunci, îl vom lăsa pe Qurong să decidă cine ne îngăduie să trăim, a intervenit ea. Autoritatea ta sau cea a lui Elyon.

Generalul s-a strâmbat la ea, apoi la Thomas.

— Nu înţeleg de ce învăţătura ar avea nevoie de mângâierile lui.

— Mângâieri? a spus ea, surâzând strâmb. Îţi închipui că aş permite acestui albinos demn de milă să-mi ofere mângâiere? Nu făceam decât să jucăm nişte roluri. Doar aşa am putea descâlci codul pentru a înţelege că ceea ce văd acum sigur depăşeşte priceperea ta.

Uşurel, Chelise.

A făcut un pas spre el şi a clipit secretoasă.

— Dar nu mă las fascinată de mintea unui bărbat. Mi se par înălţătoare puterea şi curajul tău. Dacă ai fi fost un scrib oarecare, nu aş fi consimţit să mă căsătoresc cu tine.

S-a apropiat şi mai mult de el, plimbându-şi apoi un deget peste umărul lui, ajungând în spatele lui.

— Exact la tirada asta mă aşteptam. Mă flatează. Numai că ai înţeles greşit, stăpâne. Iar acum spune-mi de ce ai venit aici.

Woref nu s-a lăsat păcălit total de acea diversiune, însă ea reuşise să-l reducă la tăcere.

— M-am răzgândit în privinţa Cărţilor cu file albe, a spus el, cu glas încă ferm. Au dispărut. Oamenii mei au căutat în toate locurile posibile unde puteau fi ascunse atât de multe, dar nu au descoperit nimic. Cred că de acest lucru se face vinovat acest albinos şi puterea lui vrăjitorească. Cărţile acelea au dispărut imediat după sosirea lui.

— Nu am puteri vrăjitoreşti, a zis Thomas.

Celălalt s-a făcut că nu-l aude.

— Îţi cer să-l convingi pe tatăl tău să renunţe la pretenţia ca eu să descopăr Cărţile înainte de a ne căsători.

— Ai discutat cu el?

— Da. E obsedat de Cărţile cu file nescrise.

— Iar eu înţeleg de ce. Ele completează colecţia. Sunt convinsă că le vei găsi.

— Dar ţi-am spus, nu mai există. Nu vreau să amân căsătoria noastră doar din acest motiv absurd!

— Atunci fă-l pe tatăl meu să înţeleagă.

— Va accepta o concesie în privinţa albinoşilor. Te-aş ruga să-l faci să înţeleagă situaţia legată de Cărţi. Te asigur că îţi voi fi recunoscător.

— A făcut o concesie în privinţa albinoşilor?

— A fost de acord să îi ucidă mâine pe ceilalţi patru. A zis că tu ai dori ca ei să rămână în viaţă, dar eu l-am convins de contrar. Oricum, e destul de rău că rămâne unul viu.

Chelise s-a uitat la Thomas şi i-a văzut expresia de teamă apărută pe faţă. Însă ea trebuia să-şi aleagă singură bătăliile pe care să le poarte.

— Bine. O să mă gândesc la o cale de a-l convinge să facă uitate Cărţile nescrise. Acum te rog să ne scuzi, dar aş vrea să continuu lecţia.

Vreme de câteva secunde, Woref s-a uitat duşmănos la bărbat, a scuipat pe podea şi a ieşit din încăpere fără să închidă uşa.

— Te implor, Chelise, nu îngădui ca ei să moară! I-a şoptit Thomas.

Femeia s-a apropiat grăbită de uşă şi a închis-o.

— Nu am această putere. Cum aş apărea dacă aş cerşi îndurare pentru ei?

Agitat, el a început să păşească de colo-colo.

— Ne aflăm pe un teren primejdios. Nu doar tu, dar acum am ajuns şi eu în această situaţie. Îi cunosc pe cei de teapa lui Woref şi sunt convinsă că într-o bună zi voi plăti pentru ceea ce a văzut. Trebuie să fii mai precaut. Te rog să păstrezi distanţa.

Brusc, Thomas s-a oprit, întorcându-se cu faţa la ea.

— Acum pot visa!

— Ce tot spui?

— Am băut suc de rambutan fiindcă Woref m-a silit, ameninţându-mă că va lua viaţa prietenilor mei. Acum nu mai există o asemenea ameninţare. În seara asta o să refuz fructul şi voi visa. S-ar putea însă ca ei să-mi dea sucul cu forţa. Îi poţi împiedica?

Nu i-a răspuns. Nu înţelegea de ce era atât de important pentru el să viseze. Însă avea dreptate, generalul îndepărtase astfel ameninţarea.

Thomas s-a repezit spre Chelise şi a apucat-o de mână.

— Te rog, te implor. Să nu spui nicio vorbă! a zis şi i-a sărutat mâna. Te rog, nicio vorbă!

— Eu… a făcut ea, dar el continua să o ţină de mână. Asta nu înseamnă că stai departe de mine.

I-a eliberat mâna şi s-a retras.

— Iartă-mă. N-am vrut. Cred că mi-am pierdut minţile.

— Mi-e limpede acest lucru.

— Dar o să mă ajuţi?

— Nu pot. Dar nu văd ce rău ar face câteva vise. Apoi a adăugat ceva ce a uimit-o până şi pe ea.

— Atâta vreme cât promiţi că o să mă visezi pe mine.

19

Elicopterul s-a aşezat pe peluza de la Casa Albă cu un bufnet surd, care a părut să reverbereze în mintea Karei. Sosise Thomas, care trăise experienţe extreme în doar trei săptămâni. Ori trecuseră patru de la începutul evenimentelor?

Rotoarele şi-au încetinit mişcarea. Uşa s-a deschis, iar el a apărut în soarele după-amiezii. A sărit pe gazon, şi-a plecat capul şi s-a grăbit spre ei.

— Bună, Thomas.

Kara a redus distanţa dintre ei, întâmpinându-l în dreptul şirului de agenţi ai serviciului secret, al căror număr se dublase de când se transmisese ştirea privind criza prin care trecea lumea.

Thomas a luat-o în braţe şi a strâns-o.

— Bună, surioară.

— Deci eşti viu.

— Cât se poate de viu.

S-a întors către Monique. Zâmbind cu modestie, aceasta aştepta.

— Monique.

Ea l-a luat de mână şi l-a sărutat pe obraz.

— Bună, Thomas.

— Cum te simţi?

O întreba despre trezirea din morţi, aşa a socotit Kara.

— Mai bine-mi spui tu, i-a zis ea drept răspuns.

— Ca trezindu-mă dintr-un vis.

— Din câte-am înţeles, ai făcut o mulţime de lucruri în ultima vreme.

— Mai multe decât mi-aş fi dorit. Deşi trebuie să spun că de data asta am descoperit ceva.

Merton Gains s-a apropiat cu mâna întinsă.

— Mă bucur că te-ai întors. Preşedintele te aşteaptă.

* *
*

Atmosfera era încordată când Thomas a intrat, urmat de Kara şi Monique. Preşedintele Blair l-a văzut şi, cerându-şi scuze, a întrerupt discuţia cu secretarul de stat. Cu un surâs obosit pe faţă, s-a apropiat şi a întins mâna.

— Aşadar, pisica are nouă vieţi.

— De fapt, doar două, a zis Thomas, aruncând o privire prin încăpere şi coborând glasul. Domnule, vreau să vă vorbesc între patru ochi. Nu ştiu sigur în cine putem avea încredere.

— Iar eu nu pot lucra în vid. Mai ales în stadiul în care au ajuns lucrurile.

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie. După aceea se va putea hotărî cine trebuie să afle şi cine nu. Vi s-a transmis că există o persoană infiltrată în preajma dumneavoastră?

— Da. Bine, aşteaptă-mă în biroul meu. Vin şi eu în câteva clipe. Merton, te rog să-i conduci până în Biroul Oval şi să-i laşi acolo.

— Imediat, domnule.

Blair şi-a chemat şeful de personal deoparte şi i-a spus ceva încet.

— Pe aici, a zis Gains.

Ceilalţi l-au urmat în tăcere pe câteva coridoare foarte animate. Au ajuns la Biroul Oval. Au rămas în picioare, tăcuţi, impresionaţi de atmosfera dinăuntru.

— Cartea a trecut cu mine, Kara.

— Cartea cu file albe? Cum adică, „a trecut”?

— Când m-am trezit pe brancardă în subsolul din complexul lui Fortier, era la mine. Singurul obiect care a trecut vreodată între realităţi. Abilităţi, sânge şi cunoştinţe – iar acum, Cartea. Dacă nu mă înşel, s-ar putea să fi traversat şi celelalte Cărţi albe.

— Cărţile înseamnă cunoaştere. Cunoaşterea poate trece. De necrezut!

— Nu, nu este de necrezut. Am pierdut Cartea. A fost luată de unul dintre paznici, care nu are habar de puterile ei. Cât timp ne mai acordă virusul?

— Cinci zile. Poate mai puţin, poate mai mult. Zece zile, după care totul s-a terminat.

— Atunci Cartea va trebui să mai aştepte.

Brusc, uşa s-a deschis şi preşedintele a intrat neînsoţit de altcineva.

— Scuze, am fost reţinut puţin.

S-a apropiat de birou şi a ridicat de pe el o cutie cu Pepsi care se încălzise, apoi le-a făcut semn să se aşeze pe canapea.

— Aşa, Thomas. Sunt doar urechi.

— Biroul acesta e „curat”?

— Azi-dimineaţă a fost verificat în privinţa mijloacelor de interceptare.

— Cine a făcut-o? Scuze, mi-e greu să stabilesc în ce lume mă aflu.

Blair a dat aprobator din cap.

— Te ascult.

— Bine, a făcut Thomas, apoi a respirat adânc şi s-a aşezat pe marginea canapelei. Urmăriţi-mă cu atenţie. Am înţeles că s-a reuşit dezamorsarea crizei dintre Israel şi Franţa.

— Deocamdată. Dar situaţia s-ar putea înrăutăţi în orice moment. Peste trei zile ne vom pierde arsenalul nuclear.

— Vom avea nevoie de israelieni.

— Cum asta? S-a mirat preşedintele.

A hotărât să se abţină.

— Ce-aţi spune dacă aş avea posibilitatea de a strecura pe cineva în cercul lor secret?

— Adică în apropierea lui Fortier?

— Îndeajuns de aproape să-i simtă răsuflarea.

— Trebuia să fi făcut asta în urmă cu două săptămâni. Pe cine ai în vedere?

— Carlos Missirian.

— Dar e de partea lor. Nu înţeleg.

— Cred că aş putea pătrunde în mintea lui Carlos. Pentru asta, voi avea nevoie de Johan. Cei doi au mai avut o legătură cândva şi cred că el va reuşi încă o dată. Dar va trebui să viseze cât e în contact cu sângele meu.

— Nu cred că-l cunosc pe acest Johan.

— Johan este… are vreo legătură cu Carlos? a întrebat Kara.

— Spui că dacă Johan ar visa folosindu-se de tine ca de o poartă de trecere şi s-ar trezi drept Carlos! a spus Monique.

— Da.

— Poate merge!

Preşedintele a ridicat mâna.

— Iertaţi-mă. Poate ar fi cazul să explicaţi oarecum lucrurile.

— Este vorba de felul în care funcţionează visele, a zis Thomas. Noi trei am visat. Ştim pe cineva din lumea cealaltă care s-ar putea apropia de Carlos.

— Asta e tot? Sunt surprins că nu m-am gândit.

— Vă rog, domnule preşedinte, nu mai avem vreme.

Blair a ridicat ambele mâini.

— Bine. În situaţia de faţă, sunt dispus să încerc orice. Cum ajungem la acest Johan?

— Ca să fiu sincer, ne confruntăm cu o problemă. În aceste momente, eu sunt prizonier. Trebuie să-l facem pe Johan să ajungă la mine, iar aici intervine Kara, a explicat, după care s-a uitat la sora lui. Te întorci cu mine. Drept Mikil. Tu şi Johan ne veţi scoate din oraş – ceilalţi urmează a fi executaţi mâine.

Gândindu-se la acea sugestie, femeia a rămas cu privirea pierdută.

— Să te scot de acolo fără luptă?

— Am o idee. Va fi riscant, dar cu ajutorul lui Johan ai beneficia de o şansă bună.

— Tu nu poţi lupta? L-a întrebat Monique. Ar trebui să mergi acolo şi să faci tot ce este nevoie. Să-i ucizi pe toţi, dacă aşa se impune!

— Ba nu. Nu aşa funcţionează acum Cercul.

Preşedintele s-a aşezat pe canapea, încrucişându-şi nerăbdător picioarele.

— Dacă nu aş avea în faţă spectrul dispariţiei totale, cred că în aceste momente aş fi chemat securitatea să vă scoată de aici.

Toţi trei s-au uitat la el. Thomas s-a întors din nou spre Kara.

— Trebuie să mă scoţi de acolo. Dacă Mikil este încă în preajma Pădurii de Sud, la o zi de mers călare spre sud, s-ar

putea să fie prea târziu. Dar nu reuşesc să gândesc alte soluţii.

La capătul mesei din apropierea lui se găsea o carte groasă, îmbrăcată în piele neagră. O Biblie. Visul despre Cerc i se învârtea ameţitor prin minte.

— Dar tu nu urmează să fii executat, adevărat? L-a întrebat Kara.

— Da. Expresia „pâinea vieţii“ vă sugerează ceva?

Au rămas cu toţii muţi, pentru că nu se aşteptaseră la o asemenea întrebare ciudată. Thomas şi-a privit sora.

— Pâinea vieţii. Lumina lumii. Două dintre numeroasele metafore pe care le folosim în cadrul Cercului când vorbim despre Justin.

— Pâinea vieţii, a zis Kara. Sună ca o expresie folosită de tata pe vremea când era capelan.

— Din Evanghelii, a spus preşedintele.

Thomas a întins mâna după Biblie şi a ridicat-o încet. Evanghelii. Să fie posibil? Aerul parcă devenise vâscos. Cuvintele rostite de tatăl lui în urmă cu ani şi ani i se învârtejeau prin minte. Nu le acordase niciodată atenţie, dar ele răsunau delicat din amintire, precum şoaptele venite de dincolo de moarte.

Ori şoapte ale celor vii?

A deschis Biblia şi a frunzărit cea de-a doua jumătate. A găsit Evangheliile. Evanghelia după Ioan.

A citit primul verset şi a simţit cum puterea i se scurge din braţe. Ţinea în mâini un exemplar al singurei cărţi pe care le-o lăsase Justin.

Istoriile consemnate de Iubitul Său.

Kara se apropiase şi privea la carte.

— Cartea de Istorii?

Thomas a închis Biblia şi a lăsat-o jos.

— Una dintre ele.

— Asta e una dintre Cărţi? a întrebat Monique. Cum se poate?

— Tot ce se întâmplă aici este consemnat în Cărţile de Istorii, a zis Thomas. Totul.

Însă era vorba de ceva mai mult, nu? Aceasta era singura carte pe care le-o lăsase Justin. Dogma Cercului se baza în principal pe ea.

Preşedintele Blair şi-a dres glasul.

— Presupunând că ajungi până la Carlos, care este planul tău?

Adevărat, ce plan avea?

20

Rândurile mulţimii se îngroşau vizibil, dar nu îndeajuns de repede ca să-l satisfacă pe Phil Grant. Planul fusese destul de simplu, iar liderul majorităţii din Senat se alăturase lui, dar nu mai aveau timp, astfel că acum Thomas de Hunter apelase din nou la stratagema aceea a lui cu visul.

A traversat peluza cu aparatul de emisie-recepţie în mână, ştergându-şi în acelaşi timp sudoarea de pe frunte cu o batistă. Transportoare blindate, de culoare nisipie, fuseseră dispuse la cincizeci de metri unul de altul, alcătuind un şir ce înconjura terenurile Casei Albe. O adevărată armată. La Washington fusese trimisă o divizie întreagă. Câteva tancuri se găseau pe alee, cu chepengurile ridicate, iar servanţii stăteau pe turele. Prezenţa lor acolo era tolerată doar pentru că naţiunea era preocupată de chestiuni mai grave. Garda Naţională ieşise pe străzile din cele mai mari cincizeci de oraşe, de la New York la Los Angeles. Încă nu se produseseră incidente fatale. Deocamdată.

În timp ce traversa peluza, Phil s-a simţit urmărit de mii de ochi. Protestatarii stăteau dincolo de gard, la mai bine de o sută de paşi, dar privirile păreau să-l sfredelească şi de la acea distanţă. În mulţimea aceea se găseau oameni care credeau în sfârşitul lumii şi păreau să afişeze expresii de genul „v-am spus eu că aşa va fi", activişti antiguvernamentali şi un număr surprinzător de mare de cetăţeni care rezonau cu Mike Orear şi socotiseră că adoptarea unei cauze – indiferent cât de practică – era mai bună decât să stea acasă, aşteptând să moară.

Dwight Olsen a mers alături de el, menţinând ritmul acestuia. S-a uitat la liderul opoziţiei. Omul nu lua în seamă adevăratul joc din acele momente, însă ura lui faţă de preşedinte îl transformase într-un pion uşor de manipulat.

— Suntem într-o cumplită criză de timp, a zis Phil. Cel târziu mâine. Dacă nu ne reuşeşte planul, preşedintele va încerca o soluţie stupidă. Înţelegi, da?

— Ai mai spus-o şi cu altă ocazie, dar ştii că nu pot forţa lucrurile. Chiar dacă nu ne potrivim în privinţa opiniilor, preşedintele nu e prost.

— Tocmai asta e problema, nu-l putem lăsa să declanşeze un război. E prea târziu pentru aşa ceva. Scopul nostru e să împiedicăm izbucnirea unei conflagraţii.

S-au apropiat de primele rânduri ale demonstranţilor. Părând abătut, Mike Orear a pornit spre ei. Zeci de politicieni cunoscuţi participaseră la organizarea acelei demonstraţii de protest, însă ochii lumii se îndreptau cu precădere spre el.

Phil îi strecurase Theresei sugestia pe drumul de întoarcere de la Bangkok, iar ea îl ascultase cu atenţie. Trebuiau să-i avertizeze pe oameni, iar singura modalitate de a reuşi fără să fie afectată încrederea preşedintelui era aducerea cuiva care să poată face publică hotărârea pe cont propriu. Un om precum prietenul ei, cu acces la lumea ştirilor. Dacă ea nu ar fi înghiţit nada atât de repede, Phil ar fi folosit una dintre numeroasele alte soluţii pe care le gândise. Problema era să nu se difuzeze ştirea atât cât să se permită lui Fortier să îşi asigure controlul asupra Franţei. Când avea să fie anunţată, ştirea trebuia să facă senzaţie.

Orear i-a zâmbit, trecându-şi apoi mâna prin părul şi aşa încâlcit.

— Eşti impresionat?

— Mike, aş vrea să faci cunoştinţă cu Phil Grant, directorul CIA, a spus Dwight Olsen.

Şi-au strâns mâinile.

— Ai reuşit să strângi o mulţime impresionantă.

— E meritul oamenilor, nu al meu. Sunt convins că reprezintă un lucru neplăcut pentru voi, politicienii, dar lumea nu mai ţine seama de convenienţe, adevărat?

Phil a aruncat o privire spre Olsen.

— Mda, tocmai asta e problema, a zis senatorul. Nu suntem siguri că spiritul tău treaz e chiar atât de supărător.

Mike l-a privit nedumerit.

— De fapt, după o analiză mai atentă, am ajuns la concluzia că ar putea fi singurul lucru care are putinţa de a modifica echilibrul în cadrul acestui joc.

— Vrei ca preşedintele să declare adevărul.

Phil a zâmbit. L-a luat pe Mike de braţ şi l-a îndepărtat de şirurile de oameni care asigurau paza.

— Nu tocmai. Pot avea încredere în tine?

Olsen mergea alături de el.

— Depinde.

— Asta nu mă satisface. Situaţia nu mai poate fi controlată de un singur om, sunt convins că înţelegi. Deciziile ce se vor lua în următoarele zile vor hotărî soarta a sute de milioane de oameni.

— Atunci te referi la faptul că preşedintele trebuie să se răzgândească.

Bravo.

— Nu mai avem mult timp la dispoziţie.

— Iar publicul nu ştie ce se petrece în realitate. Acesta e rolul acestui priveghi, am dreptate? Dreptul publicului de a şti. Şi cum sugerezi să schimbăm ceea ce nu ştim?

— Îţi voi spune ce planuri are preşedintele. Dar e nevoie să păstrezi secretul, cred că înţelegi.

— De acord. Dacă voi considera că joci cinstit cu mine, voi păstra secretul. Dar să nu-ţi închipui că nu le voi spune oamenilor ceea ce merită să ştie. Nu le voi trăda încrederea.

— Eu nu vorbesc de înşelarea oamenilor, ci de slujirea lor. S-ar putea ca acum să ai mai multă putere decât oricine altul din ţara asta. Foloseşte-o!

Mike s-a oprit.

— Scuteşte-mă de aiureli politice.

— Atunci cred că va trebui să mă încred în tine. Sper să nu greşesc.

Reporterul de la CNN s-a mulţumit să-l privească. Era omul cel mai potrivit, a gândit Phil. Omul chiar credea în acea absurditate.

— Preşedintele are intenţia de a declanşa un război nuclear. E convins că Franţa nu ne va pune la dispoziţie antivirusul, aşa cum a promis, şi a decis, drept chestiune de principiu, să pierim frumos. Dacă nu respectă cererile pe care le-am primit, ţara aceasta va înceta să mai existe.

— Dar voi nu consideraţi că e bine aşa.

— Exact. Cei mai mulţi oameni din anturajul lui se pronunţă împotriva unei asemenea decizii. Deţinem informaţii care ne fac să credem că francezii ne vor da antivirusul la vreme. Să nu-i permitem preşedintelui în niciun caz să declanşeze războiul atomic.

Mike Orear s-a uitat spre Casa Albă.

— Deci preşedintele nu are încredere în francezi. Iar tu ai.

— În esenţă, da.

— Dar dacă te înşeli?

— Dacă preşedintele porneşte războiul, nu vom avea nicio şansă de a crea antivirusul, asta este cât se poate de limpede, a intervenit Dwight Olsen în discuţie. Dacă se abţine, există posibilitatea de a-l realiza.

— Din câte am înţeles, oamenii noştri de ştiinţă nu sunt chiar atât de aproape de reuşită pe cât am fost făcuţi să credem.

— Nu.

— Ce nebunie... a izbucnit Mike, strângând din dinţi de frustrare. În concluzie, veghea noastră nu reprezintă decât o procesiune funerară.

— Nu neapărat, a spus Phil, ştergându-şi o broboană de sudoare de la tâmplă. Până mâine vei strânge peste un milion de oameni. O adevărată armată. Încurajată cum trebuie, această armată ar putea face ca preşedintele să se răzgândească.

— Veghea este lăudabilă, a zis Olsen. Dar suntem presaţi de timp. Dă de înţeles că războiul nuclear ar putea fi iminent. Să-l facem pe preşedinte să priceapă că poporul nu vrea război. Şi să-i convingem pe francezi de buna noastră credinţă. E un efort pentru a ne mai păstra o şansă, altă soluţie nu există.

— Deci, vrei ca eu să declanşez tulburări.

— Nu în mod necesar. O tulburare de proporţii sugerează haos.

— Dar la ce te aştepţi din partea populaţiei? Să pornească în marş împotriva Casei Albe?

Phil a surprins privirea lui Olsen.

— Accept orice sugestie. Dar vom muri, a rostit şi o frustrarea sinceră i-a răzbătut în glas. Nu e vorba doar de un spectacol de proporţii pe care îl dai pentru oameni! Ori faci ceea ce dorim noi, ori nu. Dar vreau să ştiu ce alegi. Pe loc.

Mike s-a încruntat. Phil a privit în spate, către forţele de securitate şi la demonstraţia paşnică a armatei de oameni, înarmaţi doar cu lumânări. Un bărbat purtând o robă albă dansa destul de dizgraţios, dar nu şi-a dat seama dacă omul era animat de credinţă religioasă ori de consumul de droguri.

Un copil fără cămaşă stătea rezemat de gardul împrejmuitor, privind de dincolo de peluză către ei. Peste două zile, urma să lase în urmă toate aceste neplăceri, aşa suna înţelegerea. Exact la vreme ca să ajungă în Franţa şi să ia antivirusul, înainte de a fi prea târziu.

— Bine, a zis Mike. De acord.

* *
*

Stăteau întinşi alături în laboratorul iluminat difuz, pus la dispoziţie de Bancroft, pregătiţi să doarmă şi să viseze. Deasupra lor, treizeci de gărzi înarmate, pe care preşedintele le convocase de la forţele speciale, instalaseră un perimetru în jurul clădirii de piatră de pe campusul de la Johns Hopkins, altfel pustiu. Doctorul se afla acasă când îl căutaseră, însă revenise la laborator ca să-şi supună subiecţii benevoli la un experiment şi mai greu de crezut decât precedentul. Scopul lui real era de a-i face să adoarmă împreună, însă a insistat să le ataşeze electrozi la cap şi să-i aşeze ca pe doi Frankensteini în hruba pe care o destinase descoperirilor.

În cursul călătoriei cu elicopterul, Thomas vorbise vreme de cincisprezece minute pe o linie protejată cu preşedintele, expunându-şi planul referitor la israelieni. Blair convenise imediat privind paşii îndrăzneţi pe care îi descrisese. Cele mai mari probleme erau planificarea şi executarea operaţiunii fără ca francezii să prindă de veste. Din nefericire, nu-l ştiau pe omul francezilor. Şi probabil că nu aveau să afle vreodată. Preşedintele se arăta rezervat faţă de ideea de a nu informa şefii forţelor reunite, dar nici instituţii precum FBI sau CIA, cât şi organismele militare.

Comunicarea cu israelienii va fi realizată de Merton Gains personal. Singurul în care Thomas era convins că se putea avea încredere.

— Ei bine, a spus doctorul Bancroft, apropiindu-se cu o seringă în mână. Suntem pregătiţi să visăm?

Thomas a aruncat o privire spre Kara. Mâna ei era legată de a lui cu tifon şi bandă adezivă. Doctorul făcuse mici incizii în vârful degetelor mari şi le unise sângele.

— Cinci kilometri spre est, exact cum ţi-am arătat. Trebuie să ajungi acolo în seara asta, dacă se poate.

— O să încerc, Thomas, a oftat ea. Crede-mă, o să încerc.

21

Cu o tresărire, Mikil s-a trezit şi a privit în gol. Era abia a doua oară când Kara făcea trecerea, dar datorită experienţelor ei din trecut privind visele lui Thomas, şi-a dat imediat seama ce se petrecea.

Era Mikil. Practic, era şi Kara. În orice caz, Johan şi Jamous dormeau alături.

A sărit în picioare.

— Treziţi-vă!

Cei doi au sărit. Amândoi s-au prins de coapse, s-au rostogolit, ajungând apoi în poziţia ghemuit, Johan strângând un cuţit într-o mână, iar Jamous, o piatră. Cele treisprezece luni de practicare a nonviolenţei nu le tociseră instinctele ce se activau în momentele când trebuiau să se apere.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Johan, clipind des ca să-şi alunge senzaţia de somn.

— Visez, a spus Mikil. Ridicăm tabăra. Plecăm.

Jamous a examinat din ochi pădurea din jur.

— Scabioşi? a zis el în şoaptă.

— Nu visezi, a replicat Johan. Eşti trează. Culcă-te la loc şi mai visează. Era cât pe ce să mă sperii de moarte.

— Ba nu, Kara visează!

Iar Mikil şi-a ridicat salteaua şi a rulat-o grăbită.

Găsiseră o nouă tabără pentru trib şi, după discuţii mai îndelungate decât ar fi socotit că era normal, dată fiind urgenţa pe care o impunea situaţia gravă în care se găsea Thomas, conveniseră în cadrul unui sfat să trimită trei dintre cei mai buni luptători într-o misiune de supraveghere care se putea transforma într-o încercare de salvare, dacă circumstanţele o îngăduiau.

Trecuseră cinci nopţi de când Hoarda le luase camarazii. Cinci nopţi! Şi cu fiecare zi care trecea, era tot mai convinsă că fratele ei murise. Astfel de împrejurări o îndemnau să se gândească serios să îmbrăţişeze doctrina lui William: fie să pornească la luptă cu sabia în mână, fie să se afunde în deşert. Până şi Justin scosese sabia şi luptase cândva

împotriva Hoardei. Şi atunci fusese Elyon, nu? Aşadar, însuşi Elyon scosese sabia o dată. De ce să nu procedeze la fel şi acum, pentru a-l elibera pe acela care-i conducea Cercul?

Şi-a aruncat pătura înfăşurată pe spinarea calului şi s-a răsucit în spate, spre cei doi bărbaţi care se uitau la ea într-o tăcere amestecată cu nedumerirea.

— Imediat. Trebuie să plecăm chiar acum! Mă auziţi? Thomas trăieşte şi tocmai i-a spus Karei cum putem ajunge la el. E în subsolul bibliotecii, la cinci kilometri est de oraşul Hoardei. Ceilalţi urmează să fie executaţi mâine.

— Thomas ţi-a dezvăluit toate astea? a întrebat Jamous.

— Nu avem vreme de discuţii! a zis ea şi a urcat pe cal. O să-ţi explic pe drum.

A dat pinteni calului şi s-a îndreptat spre nord, printr-un câmp întins, neluând în seamă strigătul prin care Jamous o ruga să-l aştepte.

Aveau să o prindă din urmă destul de curând. Venind călare pe armăsarul lui negru, Johan a fost primul care a ajuns-o.

— Mikil! mai încet! Măcar cât să putem participa şi noi la acţiunea asta.

Au ajuns la marginea pădurii, iar Johan a început să meargă la trap alături de ea.

— Biblioteca aceea unde este ţinută, a întrebat Johan. Ţi-a zis cum să-l scoţi de acolo?

Ea a plecat capul brusc, pentru a şi-l feri de o creangă mai joasă. Copacii erau rari în acea porţiune, dar spre est desimea pădurii avea să le împiedice înaintarea. Şi-a îndemnat calul înainte.

— Mi-a dat câteva idei şi mi-a zis că voi vreţi să le folosiţi. Aţi trăit alături de Hoardă îndeajuns de multă vreme ca să-i înţelegeţi pe oamenii ei mai bine decât alţii.

Bărbatul nu i-a răspuns.

— Şi mi-a mai spus şi câteva lucruri despre tine, Johan, a continuat Mikil, uitându-se scurt spre el în lumina scăzută. E nevoie să visezi şi tu. Este evident că ai legătură cu un bărbat pe nume Carlos, care trebuie să înţeleagă realitatea.

— Să vorbim acum doar despre eliberarea lui Thomas pornind de la un vis. Câte fructe de leac mai avem?

— Câte două de fiecare, i-a răspuns celălalt. Te aştepţi la o luptă?

— Crezi că Thomas ne va ierta dacă i-am vindeca pe câţiva după ce-i doborâm?

Mikil s-a uitat la Johan.

— Să rănim un scabios, apoi să-l vindecăm? Nu ştiu, a făcut ea, gândindu-se că atâta vreme cât nu ucideau... De ce nu? Asta ţi-este recomandarea?

— Cum pot face aşa ceva fără să ştiu ce ţi-a transmis Thomas în visul acela al tău?

— Mi-a zis unde este ţinut. Mi-a dat amănunte privind dispunerea terenului, precizând că există o femeie care are acces neîngrădit la el. A sugerat ca eu să mă dau drept acea femeie.

— Şi despre cine este vorba?

— De Chelise, fiica lui Qurong.

Amândoi s-au uitat la ea ca la o persoană care o luase razna.

* *
*

— Cât timp avem la dispoziţie? a întrebat Mikil.

— Întoarce-te, vreau să te văd în lumina lunii, a cerut Johan.

I-a făcut pe plac.

— Cât?

— Mai puţin de o oră, a răspuns Jamous.

— Atunci asta ar trebui să ne ajungă! a zis ea şi s-a uitat la zidul complexului, aflat la cincizeci de metri spre dreapta lor.

— Nu vom reuşi, a spus bărbatul şi a scuipat într-o parte.

— Atunci, dă-ne o idee mai bună. Cum arăt?

Îmbrăcarea robei purtate în mod tradiţional de scabioşi nu era un lucru ieşit din comun – deseori luau pe ei mantiile acelea când se aventurau în adâncul pădurii. Numai că ea nu-şi aplicase niciodată acea substanţă albă, cu consistenţă lutoasă, pe faţă şi pe mâini. Thomas îi sugerase să devină prinţesa Hoardei vreme de o noapte, iar Johan insistase să

folosească un strat cât mai gros, care să înlocuiască morstul. Aşadar, lut de culoare albă.

— La fel ca prinţesa, a zis Johan.

— Mai puţin ochii şi glasul.

— Orice deghizare are nişte limite. Fă exact cum ţi-am spus.

Jamous avea dreptate, planul era nebunesc. Mai rău ar fi fost doar dacă l-ar fi pus în aplicare la lumina zilei.

— Ţineţi minte, biblioteca se află în mijlocul grădinii. Thomas a precizat că ar fi vorba de patru paznici, doi afară şi doi în subsol.

— Am înţeles, a asigurat-o Johan. Lasă-ne la dispoziţie cinci minute, după care îi atragi afară. Şi ridică-ţi tonul o idee. Chelise e la fel de… directă ca tine. Să nu faci încercarea de a-ţi înmuia vocea. Mergi drept şi…

— Să-mi ţin capul drept, am înţeles. Aveţi impresia că eu nu ştiu cum trebuie să arate o mucoasă care-şi dă aere.

— N-aş spune că e o mucoasă. Mai curând, îndrăzneaţă. Rafinată.

— Ia te rog. Cuvintele „scabios“ şi „rafinat“ nu fac deloc casă bună.

— Păstrează-ţi calmul, a sfătuit-o Jamous. S-ar putea ca scabioşii să nu fie rafinaţi, dar se pricep destul de bine să mânuiască săbiile.

Dacă ea murea, atunci şi Kara murea în laboratorul doctorului Bancroft, aşa spusese Thomas. Ciudat lucru. Dar se obişnuise cu primejdiile.

— Porniţi.

Jamous a şovăit puţin, apoi a prins-o de braţe, să alcătuiască obişnuitul cerc.

— Tăria lui Elyon.

Bărbaţii s-au mistuit în beznă. Mikil a alergat spre gardul înalt de pari şi a urcat în copacul pe care îl ochiseră împreună. Grădina regală, aşa o numise Thomas. Luna era pe jumătate plină – a văzut conturul arbuştilor şi tufişurilor aranjate grijuliu în jurul pomilor fructiferi. Clădirea mare, cu o turlă, aflată la o sută de metri în interiorul complexului, se vedea mai limpede. Biblioteca.

Nici urmă de vreun paznic în acea parte a grădinii. Mikil s-a prins de doi stâlpi alăturaţi, şi-a trecut picioarele peste gard şi s-a lăsat să cadă pe sol, aflat la aproape trei metri. Purta o robă neagră – dacă mergea ţinându-şi capul plecat rămânea aproape invizibilă. A traversat grăbită grădina, surprinsă de grija cu care oamenii Hoardei tunseseră gardurile vii şi tufişurile. Florile stăteau deschise oriunde ar fi privit. Până şi pomii fructiferi fuseseră tăiaţi cum se cuvenea.

S-a oprit înapoia unui copac nanka mare, aflat la treizeci de metri de uşa principală a bibliotecii, unde doi paznici stăteau ghemuiţi lângă zid. Ciudat că nu era deloc furioasă pe ei de când se înecase. Nu putea afirma că simţea vreo compasiune faţă de ei, aşa cum susţineau unii, dar considera absenţa furiei faţă de ei o binecuvântare. Faptul că se dovedise complice în condamnarea lui Justin o făcea mai aprigă în furia ei faţă de înşelătoria care îi orbise pe toţi.

Nu rămăsese surprinsă când îşi dăduse seama că mânia i se îndrepta împotriva bolii, nu a Hoardei. Nu manifesta compasiune faţă de boală. Diferenţa dintre ea şi alţii – William, de pildă – era că în momentul când a văzut două gărzi bolnave, a văzut mai curând boala; el ar fi văzut doar oamenii.

Şi-a alungat asemenea gânduri din minte. Sosise momentul să apeleze la puţină înşelătorie. Trebuia să presupună că Johan şi Jamous îşi ocupaseră locurile, conform planului.

Şi-a lăsat capul în jos şi a păşit drept spre poteca lată ce ducea spre bibliotecă. Douăzeci şi cinci de metri. A simţit curând pietriş sub tălpi – cu siguranţă că fusese văzută deja. A inspirat adânc, s-a îndreptat de spate şi a mers cât a putut de graţios, ridicându-şi bărbia în aer ca o adevărată prinţesă, îndreptându-se spre cele două gărzi.

Omul din stânga s-a ridicat brusc şi a tuşit. Celălalt l-a auzit, a văzut-o şi a luat imediat poziţia de drepţi. Amândoi au rămas fără grai. *Nu primiţi prea mulţi vizitatori la ora asta din noapte, aşa e, solzoşilor.*

S-a oprit aproape de baza scărilor.

— Deschide uşa, a poruncit ea cu glas stăpânit.

— Cine eşti? a întrebat cel din dreapta scării.

— Nu face pe prostul. N-o recunoşti pe fiica lui Qurong noaptea?

Omul a şovăit şi a aruncat o căutătură spre tovarăşul lui.

— De ce porţi acea…

— Ia vino aici! a poruncit şi a împuns cu degetul spre pământ. Veniţi imediat la mine, amândoi! Cum de îndrăzneşti să mă întrebi ce haine am ales? Vreau să-mi vedeţi faţa de aproape ca să nu mai puneţi vreodată la îndoială cine vă este stăpână! Mişcaţi-vă!

Nu era convinsă că vocea ei suna ca a unei prinţese, însă gărzile au coborât treptele cu precauţie.

— Voi face uitată această lipsă de politeţe, dar s-ar putea să mă răzgândesc dacă vă mişcaţi cu atâta încetineală.

Cei doi s-au grăbit să se apropie.

Dinspre fiecare colţ al clădirii a zburat câte o umbră, iar Mikil a ridicat glasul ca să acopere orice zgomot pe care l-ar fi putut face acestea.

— Sincer vorbind, în esenţă nu sunt fiica lui Qurong, dar aflaţi că mă aflu aici în locul ei. Mi-a zis să îl găsesc pe albinos, ca să-l pot salva. E îndrăgostită de dragul nostru Thomas, înţelegeţi?

Gărzile s-au oprit pe treapta cea mai de jos, iar Jamous a apărut imediat pe treapta de deasupra şi i-a izbit pe fiecare cu o bâtă în ceafă. Cei doi au scos câte un icnet şi s-au prăbuşit aproape în acelaşi timp.

Au târât gărzile de pe trepte şi le-au aşezat pe iarbă.

— Sunt loviţi rău? a întrebat ea.

— Vor supravieţui.

Thomas va protesta, dar în cele din urmă va înţelege motivele. Deşi ar putea primejdui operaţiunea de salvare, cei doi vor supravieţui. Şi această atitudine în sine putea fi socotită nonviolenţă. Partea referitoare la iubirea prinţesei faţă de Thomas era absurdă – ceva care să le stârnească hohote de râs mai târziu. Dacă Mikil avea noroc, era posibil să-i provoace adevăratei prinţese destule necazuri.

— Să mergem.

Johan şi Jamous au pătruns în bibliotecă fără să facă zgomot, cu ea imediat în spatele lor. Uşa care dădea spre casa scărilor se afla exact unde îi indicase Thomas.

— Aici e. Îi trezesc eu.

Mikil a aşteptat ca, profitând de întuneric, Jamous şi Johan să se aşeze de o parte şi de alta a uşii, după care a întredeschis-o. Din adânc s-a văzut licărirea unei torţe.

I-a făcut un semn din cap lui Jamous, a deschis uşa, şi a coborât o treaptă.

— E cineva treaz aici? Am nevoie de ajutorul gărzilor, dar imediat!

Glasul ei a căpătat ecou, care a părut că o izbeşte în faţă. Se putea să fi fost şi alt sunet, dar nu era sigură.

— Dormiţi? Nu am toată noaptea la dispoziţie! Au fost găsite Cărţile şi Woref are nevoie de ajutorul vostru imediat!

De astă dată s-a auzit zgomot de încălţări răsunând pe pietrele plate de dedesubt. S-a răsucit exact în clipa când doi soldaţi au apărut în faţa ei, ambii ducând torţe în mână.

— Grăbiţi-vă! Le-a zis şi a intrat în foaier în timp ce ei bocăneau urcând treptele.

Cei doi au fost eliminaţi de Jamous şi Johan chiar mai lesne decât cei de afară. Totul decursese cu o uşurinţă suspectă. Dar nu trebuia să uite că informaţiile corecte reprezentau de multe ori cheia victoriei în multe lupte.

Mikil a scotocit la centura unuia dintre paznici în căutarea cheilor şi, găsindu-le, a smuls torţa din mâna lui Jamous şi a coborât treptele cât de repede i-a permis roba lungă. Un coridor săpat în stâncă ducea spre o uşă aflată în partea stângă.

— Thomas?

— Aici sunt. Deschide uşa, repede!

A introdus cheia şi a descuiat. Uşa s-a rotit spre interior şi fasciculul torţei l-a luminat pe Thomas, care stătea în picioare, purtând o robă aproape la fel ca a ei. El i-a văzut chipul şi a îngheţat. Se aşteptase ca el să ţâşnească pe lângă ea şi să îşi preia rolul de conducător. Cu toate acestea, a părut ciudat de şocat de prezenţa ei.

— Calmează-te. În ciuda înfăţişării mele, nu sunt o fantomă.
— Mikil, tu eşti?
— Nu la asta te aşteptai? Nu vreau să aflu, dar frumuseţea mea te-a lăsat fără grai? a întrebat şi a zâmbit.
Cutremurându-se, bărbatul a părut să se elibereze. A alergat spre ea şi i-a prins braţele între ale lui.
— Slavă lui Elyon. Şi ceilalţi?
— Îi am cu mine pe Jamous şi pe Johan. Nu ne-am dus încă după ceilalţi.
— Atunci trebuie să ne grăbim! a zis el, ţâşnind spre trepte.
S-a năpustit în holul de intrare şi s-a oprit brusc. Două trupuri zăceau la pământ. Şi-a mutat privirea de la ele spre Johan, apoi spre Mikil, care a înaintat, ocolindu-le.
— Au doar nişte cucuie. Dacă vrei, le putem da nişte zeamă de fructe, a spus ea.
Thomas a fugit spre uşă şi a aruncat o privire spre cer. O vagă strălucire roşiatică sclipea la orizont.
— Nu mai avem vreme.

22

Thomas a alergat în urma lor, torturat de gândul că vor ajunge prea târziu. I se părea imposibil ca patru albinoşi să treacă neobservaţi imediat ce oraşul avea să se trezească la viaţă.

— Trebuie să alergăm, nu să ne furişăm, a zis el, trecând pe lângă Mikil. Nu avem vreme să ne strecurăm. Să gonim şi să-i luăm pe nepregătite.

— Ca să spânzure opt oameni, în loc de patru? a întrebat Johan. Se cuvine să ne gândim serios la ceea ce facem.

— Doar asta am făcut în ultima vreme. În răstimpul pe care îl avem la dispoziţie, nu avem altă şansă.

— Şi chiar vrei să realizezi totul fără folosirea forţei?

— Vom face ceea ce trebuie.

Au sărit peste gard şi au încălecat. Thomas a călărit alături de Johan, însă au socotit că ar mai fi avut nevoie de alţi cinci cai pentru a-i lăsa în urmă pe oamenii Hoardei.

I-a condus spre grajduri, de unde şi-au ales caii.

— Fără şei? a întrebat Mikil în şoaptă.

— Avem doar frâie. Putem călări şi pe deşelate.

Toate acestea le răpiseră un sfert de ceas, iar cerul devenise deja cenuşiu. Întârziaseră! Intrarea călare în oraş ar fi însemnat sinucidere curată.

Pe de altă parte, fuga de acolo ar fi fost totuna cu condamnarea la moarte a celorlalţi.

Thomas s-a aruncat pe spinarea unuia dintre cai şi a scos un geamăt de frustrare. Fusese cât pe ce. Palatul se înălţa în stânga lor. Acolo dormea Chelise. Într-un fel, evadarea părea să semene cu o execuţie. Nimic nu mergea cum trebuia. Ori erau prinşi toţi şi executaţi, aşa cum sugerase Johan, ori scăpau de acolo, doar pentru a avea parte de o soartă îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Johan.

— Nimic.

— Pe faţa ta citesc altceva! Ştii ceva ce nouă nu ne-ai spus.

— Nimic. Ştiu că probabil aveţi dreptate să vă temeţi că vom fi prinşi. Am nevoie doar de unul dintre voi. Mikil şi Jamous, ne revedem peste jumătate de oră la cascadă.

— Dar nu vreau să mă ascund, a zis femeia. Oricum, sunt deghizată.

— Eşti căsătorită, a replicat Thomas şi a dat pinteni calului.

— La cascadă, a făcut Johan. Să ne grăbim.

Mikil şi-a scos roba şi i-a aruncat-o lui.

Cu câte doi cai suplimentari fiecare, au plecat în trap iute direct spre lacul aflat acum la doar un kilometru în faţa lor. În timpul acesta, Johan a îmbrăcat roba.

— Mikil are dreptate. Doar văzându-ne feţele, oricine şi-ar da seama că suntem albinoşi.

— Atunci singura noastră speranţă este să-i lovim înainte de a apuca să creadă că un albinos ar fi atât de ţicnit să se plimbe prin oraşul lor. Ai un cuţit?

— Plănuieşti să-l foloseşti?

Chiar avea de gând?

— Nu plănuiesc. Nu am niciun plan.

— Nu te recunosc.

Au continuat să înainteze către închisoare. Pământul moale, noroios, înăbuşea zgomotul copitelor. Fum de lemn se ridica în aerul dimineţii de la un foc dintr-o colibă aflată în stânga lor. S-a auzit un cântat de cocoş. Rămas în urmă, castelul se înălţa tăcut.

— Mikil mi-a zis că trebuie să visez împreună cu tine, a vorbit încet Johan. Ceva în legătură cu un anume Carlos.

Cât pe ce să uite.

— Este un motiv ca să trăieşti?

— Poate.

Sigur că era. Însă în acele momente nu avea răbdarea să se gândească la vis. Acolo, în oraşul Hoardei, îl frământa ceva, făcându-l să fie neliniştit, şi nu putea pricepe ce anume.

Thomas, nu vrei să fii eliberat.

Nu, nu era vorba de asta. Ar face orice ca să se elibereze de acele animale. Chiar dacă însemna să le facă rău câtorva.

S-a simţit cuprins de un val de ură şi s-a cutremurat. Ce fel de fiară ar ameninţa să ucidă ceea ce salvase Elyon prin propria moarte?

Unde e iubirea ta faţă de ei?

— Nu pot afirma că-mi dau seama ce s-a întâmplat cu tine, Thomas, dar nu eşti acelaşi om pe care îl ştiam.

— Nu? Poate că traiul aici, printre vechii tăi prieteni, m-a făcut să înnebunesc.

Celălalt nu a luat în seamă împunsătura.

— Iartă-mă, a spus Thomas. Te iubesc ca pe un frate.

— Pot să-mi folosesc arma?

— Foloseşte-ţi conştiinţa.

Johan a făcut un semn cu capul către un grup de războinici care se dezmorţeau în apropierea unei clădiri ce arăta ca o cazarmă.

— Nu cred că împotriva lor m-ar putea ajuta doar conştiinţa.

Thomas nu-i văzuse pe acei soldaţi. Câţiva îi urmăreau cu ochi curioşi. Chiar dacă nu le zăreau feţele ascunse de glugi, scabioşii se vor lămuri destul de curând. Îi trădau chipurile, ochii, mirosul. Erau albinoşi, nu aveau cum să ascundă asta.

— Mai ai fructe?

— Două.

— Când pornesc în goană, să mă urmezi.

— Asta ţi-e planul?

— Exact.

Unul dintre scabioşi a pornit brusc spre drum, părând că intenţionează să-i oprească.

— Acum, frate. Goneşte!

A dat pinteni calului.

— Dii!

Armăsarul a ţâşnit înainte. Cei doi cai legaţi de şa au fornăit când frâiele le-au fost smucite. Au pornit în galop spre scabiosul speriat, care s-a ferit din calea lor.

Au trecut de cazarmă în mare viteză şi abia după aceea s-a auzit un ţipăt:

— Hoţii! Hoţii de cai!

Era mai bine decât dacă ar fi strigat „Albinoşii“. Thomas a silit calul să iasă de pe stradă, ajungând pe malul lacului şi l-a îndrumat drept spre închisoare.

La poarta acesteia stăteau doi gardieni. Judecând după expresiile lor, şi-a dat seama că niciunul nu avusese vreodată prilejul de a se împotrivi unei evadări. Soldatul din stânga a apucat să scoată sabia doar pe jumătate din teacă, dar Thomas a sărit de pe cal şi i-a împins-o înapoi. L-a lovit apoi cu cotul în tâmplă, atât cât să-l doboare.

Celălalt a avut vreme să-şi scoată sabia şi să o ridice, moment în care l-a izbit cu o lovitură iute de călcâi drept în bărbie. Procedase ca pe vremuri, brutal şi fulgerător.

A smuls cheile de la centura primului.

— Am nevoie de treizeci de secunde.

— Nu sunt sigur că avem la dispoziţie atâta timp.

Câţiva războinici înaintau pe jos pe drum. Îşi dăduseră seama că cei doi călăreţi care trecuseră ca vântul prin dreptul lor aveau alte intenţii decât aceea de a fura cai.

— Descurcă-te cum ştii mai bine, i-a spus Thomas, apoi a pornit în josul scării, sărind câte trei trepte odată.

Încă îl frământa ceva, dar acum a simţit că întrevede cauza cu ceva mai multă claritate. Trebuiau să dea foc acelui oraş.

— William! a strigat, gonind pe coridorul îngust.

Uitase să ia una dintre torţele prinse pe zid, iar acum plătea pentru graba lui. Circulau zvonuri potrivit cărora în acea temniţă erau ţinuţi în viaţă unii dintre primii prizonieri luaţi de Hoardă, însă nu va avea vreme să îi caute.

A strigat încă o dată în întuneric.

— William! În care celulă eşti?

— Thomas?

Glasul venea de mai departe. A trecut în fugă prin dreptul câtorva celule şi s-a izbit de gratiile celei de-a şasea. William şi Suzan stăteau în picioare, parcă ameţiţi. Cain şi Stephen s-au ridicat şi ei, apărând alături de ceilalţi.

— Suntem atacaţi de peste douăzeci de scabioşi, le-a zis Thomas printre gâfâieli.

A vârât cheia în broască şi a răsucit-o cu forţă. Broasca a cedat cu un zăngănit puternic.

— Mai sunt şi alţii?

— Probabil.

— Fugiţi! Vă aşteaptă caii.

A rupt-o la goană fără să se mai uite înapoi. Aveau să se ajute unii pe alţii. A simţit o dorinţă surprinzătoare de a lupta cu scabioşii care îl asaltau în acele momente pe Johan. În urmă cu un an, doi dintre ei ar fi fost capabili să ucidă sau să ţină piept la cel puţin douăzeci de războinici. Dorinţa de a-i ataca i-a adus pe limbă un gust ca de aramă. Pofta de sânge.

A urcat scările cu paşi mari, simţind cum îi ard plămânii după efortul făcut într-un răstimp atât de scurt. A auzit vocile răcnite ale scabioşilor când era doar la jumătatea scării.

A auzit şi un geamăt de durere. Al lui Johan?

A ţâşnit din temniţă, ajungând la lumină, şi s-a oprit brusc. Scena i-a făcut inima să stea în loc. Douăzeci de scabioşi înarmaţi cu săbii alcătuiseră un semicerc în faţa intrării. Johan stătea cu gluga dată pe spate, având la braţul drept o rană gravă care sângera masiv. Oamenii Hoardei rămăseseră un moment ca împietriţi văzându-l pe fostul lor general Martyn privindu-i fix.

Situaţia i-a readus în memorie lucruri petrecute cu treisprezece luni înainte. Atunci se strânseseră în jurul lui Justin, însă în ochii lui această scenă nu se deosebea mai deloc. Oamenii aceia doreau să ucidă.

La orizont a licărit ceva. Roşu. A cules de jos sabia scăpată de primul paznic pe care îl doborâse mai devreme şi a rotit-o pe deasupra capului.

— Înapoi! a strigat, dându-şi gluga pe spate. Nu-l recunoaşteţi pe Thomas de Hunter? Înapoi!

Ferocitatea ce-i răzbătuse în glas l-a speriat până şi pe el. A strâns mânerul sabiei cu mâini tremurătoare, dorind cu disperare să se năpustească asupra scabioşilor. Johan îl privea uimit. Oamenii Hoardei se holbau la el. Avea la îndemână o putere cunoscută şi, brusc, şi-a dat seama că o va folosi.

Acolo, pe loc, furios, va mânui sabia pentru prima oară după treisprezece luni. Ce mai conta? Oricum erau morţi cu toţii.

Scabioşii au ţinut săbiile îndreptate cu vârful înainte. Însă nu s-au retras, aşa cum le poruncise.

Din temniţă au apărut buluc William şi ceilalţi.

— Aţi surzit? a strigat Thomas. Johan, ia cealaltă sabie.

Celălalt nu s-a clintit.

— Thomas…

— Ridică sabia!

Te-ai pierdut de tine, Thomas.

Răcnind, s-a repezit spre scabioşi. Lama sabiei a fulgerat. A lovit în carne. A despicat.

Apoi a eliberat lama şi a lovit a doua oară. Sabia a tăiat adânc braţul unuia dintre atacatori. Sângele i-a năpădit mâneca hainei.

Atacul se desfăşurase cu atâta rapiditate şi forţă încât niciunul dintre potrivnici nu a avut vreme să reacţioneze. Erau gărzi, nu războinici. Ştiau de el doar din nenumăratele poveşti referitoare la tăria şi curajul lui inegalabile.

Gâfâind, a rămas cu sabia pregătită să reteze capul primului care ar fi mişcat. Acele animale care se bălăceau în propria boală nu meritau altceva decât moartea. Acei Shataiki ruinaţi de boală refuzaseră să-l iubească pe Justin.

Ei erau vinovaţi de înşelătoria lui Chelise.

A simţit cum pieptul i se strânge de o durere cumplită. A strâns din pleoape şi a urlat gutural către cer. Un vaier i s-a alăturat – cel de-al doilea om pe care îl rănise stătea în genunchi, strângându-şi braţul cu degetele.

Thomas s-a răsucit spre Johan.

— Fructul.

Johan a băgat mâna în buzunar şi a scos un fruct care semăna cu o pară.

— Foloseşte-l, i-a spus el scabiosului, aruncându-i-l.

Înspăimântaţi, ceilalţi s-au retras imediat, abandonându-l pe omul rănit, alături de care se afla fructul.

Thomas şi-a lăsat sabia şi s-a repezit înainte.

— Pentru numele lui Elyon, nu e nicio vrăjitorie, omule! a strigat şi a ridicat fructul, storcându-l şi făcând zeama să-i curgă printre degete. E darul lui!

A prins mâneca hainei omului şi a smucit cu putere. Cusătura a plesnit la umăr, iar mâneca s-a desprins, dezgolind braţul acoperit de solzi, atins sub cot. Lovitura de sabie tăiase osul şi muşchii.

Omul a început să scâncească de spaimă.

Thomas a întins mâna să-l prindă de braţ, dar omul l-a plesnit cu cealaltă mână.

Furia de mai devreme a renăscut în el. L-a plesnit pe om peste obraz.

— Nu fi prost!

Ştia că proceda greşit, că evadarea mersese prost. Însă acum nu mai putea da înapoi.

A strâns braţul omului cu o mână, iar cu cealaltă a stors fructul deasupra rănii. Zeama a pătruns în tăietură.

A sfârâit.

Un firicel de fum s-a ridicat din carnea despicată. Zeama fructului îşi făcea efectul vindecător.

S-a ridicat şi a aruncat fructul spre primul om pe care îl rănise.

— Foloseşte-l!

Le-a întors spatele oamenilor Hoardei. Ceilalţi se uitau la el cu expresii de şoc sau uimire; nu reuşea să le citească feţele. S-a dus spre cal şi a urcat în şa.

— Să plecăm.

Era sigur că soldaţii se vor năpusti asupra lor, dar aceştia au rămas locului. Se uitau îngroziţi la omul căruia îi dăduse fructul. Braţul se vindecase pe jumătate şi încă sfârâia. William s-a îndreptat spre un cal. Suzan, Cain şi Stephen au încălecat fiecare.

— Dacă vă închipuiţi că puterea lui Qurong este ceva de iubit sau de temut, atunci aduceţi-vă aminte ce aţi văzut astăzi, a spus Thomas. De data aceasta vă dau fructul pentru a vă vindeca rănile. Dacă ne veţi urmări, nu veţi mai avea acelaşi noroc.

După aceea, şi-a rotit calul în loc şi, ameţit şi îngreţoşat, a pornit la galop către pădure.

Ce făcuse?

23

— Nimic? a întrebat Qurong.

— Sunt mult mai pricepuţi la fugă decât la luptă, a zis Woref.

Alături de conducătorul suprem, se găsea pe acoperişul plat al castelului şi privea spre sud, pe deasupra copacilor. Doar că el nu vedea copacii. Nici măcar nu se uita spre sud. Ochii îi erau întorşi spre interior şi vedea fiara întunecată care, în ultimele zile, îşi croise drum în pântecul lui.

Cunoscuse această fiară numită ură, dar niciodată atât de intim. Bănuia că asta avea legătură cu întâlnirea cu Teeleh, dar renunţase la încercarea de a înţelege semnificaţia ei. De fapt, era pe jumătate convins că totul se petrecuse în visele lui. Nu exista un monstru real care se târa prin măruntaiele lui, iar nodul din piept şi arşiţa care îi fulgera prin vine nu erau nici ele reale. Acum o dorea cu disperare pe Chelise din motive doar de el ştiute, fără vreo legătură cu vreun coşmar în care îi apăruse Teeleh.

O va avea pe Chelise cu orice preţ, indiferent dacă acest preţ va fi plătit de el sau de ea. Dacă nu putea căpăta iubirea fiicei lui Qurong, cum putea obţine regatul?

— Nu acesta e răspunsul la întrebarea mea. Au fost văzuţi undeva ori nu?

— Nu.

Comandantul suprem şi-a lăsat palma pe balustrada care se întindea de-a lungul acoperişului. Stătea nemişcat, îmbrăcat cu o robă neagră, iar gluga lăsată pe spate îi lăsa la vedere codiţele groase.

— Ai executat gărzile aşa cum am dat ordin?

— Da.

— Şi pe cel care a fost vindecat prin vrăjile lor?

— A murit destul de repede. Un alt paznic a încercat să folosească fructul, dar fără rezultat.

— De ce m-ar interesa? a făcut Qurong, apoi s-a întors şi l-a privit pe Woref drept în ochi. Mă interesează albinoşii, nu cele câteva gărzi pe care nu le-ai organizat cum trebuia.

Discutaseră deja despre răspunderea pe care o avea generalul pentru producerea acelei catastrofe. Faptul că acum, două ore mai târziu, aducea din nou în discuţie acest lucru demonstra slăbiciunea conducătorului.

— Am recunoscut că mă fac răspunzător. Şi în timp ce tu spumegi, ei sunt departe.

Qurong a mormăit şi s-a uitat înapoi spre pădure, probabil surprins de îndrăzneală. Woref a rămas cu ochii spre sud. Când îşi va ocupa locul de conducător suprem, va arde până la pământ acea pădure şi o va lua de la început. Nimic de acolo nu-l mai atrăgea.

Şi-a înghiţit amărăciunea. Doar Chelise îl mai atrăgea. Şi, într-un fel, o dorea pe mamă la fel de mult ca pe fiica ei. Dacă nu se va întâmpla ca într-o zi să o ucidă, se va căsători şi cu Patricia. Însă perspectiva de a le poseda pe ele, nu aceea de a se bucura de chipurile lor, îl făcea să simtă un nod în pântece.

S-a cutremurat.

— Am impresia că nu înţelegi ce s-a întâmplat. Acum două zile l-am plimbat pe Thomas pe străzi ca să-mi sărbătoresc victoria asupra răzvrătirii lui. Iar astăzi, evadând, mă face să arăt ca un nătâng. Te înşeli dacă-ţi închipui că vei supravieţui întâlnirii cu el.

— Îl crezi prea bun.

— Ţi-au trebuit treisprezece luni ca să-l prinzi, iar acum ţi-a scăpat din nou printre gheare!

— Chiar aşa? Cunoaşte-ţi duşmanul, aşa se spune. Cred că am început să-l înţeleg pe acest inamic.

— Da. Înţeleg că te păcăleşte de fiecare dată.

— Şi ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că sigur îi cunosc slăbiciunea?

Qurong şi-a încrucişat braţele la piept şi a întors spatele pădurii.

— E un albinos. Îi ştim slăbiciunea. Şi asta nu ne-a ajutat deloc.

— Ce preţ eşti dispus să plăteşti ca să ţi-l aduc înapoi?

— O să-ţi las viaţa!

— Şi ce consecinţe va suporta persoana care a ajutat la evadarea albinosului?

— Altă pedeapsă decât înecul ar fi o batjocură la adresa mea.

— Nicio îngăduinţă faţă de ea?

— Niciuna?

— Şi nu ai fi îndurător nici cu fiica ta?

— Ce legătură are ea cu asta? a întrebat Qurong pe un ton poruncitor.

— Are mare legătură! a strigat Woref, cu faţa arzându-i de înfierbântare. Ea reprezintă totul pentru mine, iar tu ai pus-o în braţele acelui lup!

— Măsoară-ţi cuvintele! a ripostat conducătorul, cu furia sticlindu-i în *ochi.* Îndatoririle tale de general al meu nu cuprind şi dorinţa ta carnală faţă de fiica mea. Cum îndrăzneşti să vorbeşti în acest fel despre ea?

— Thomas a evadat cu ajutorul ei.

Vorbele au fost ca o palmă.

— Nu fi ridicol.

— Ea a dat poruncă gărzilor să nu primească fructe de rambutan cu forţa, aşa cum am ordonat eu.

— Şi asta l-a ajutat? Eşti orbit de gelozie faţă de un războinic înlănţuit.

— Acum nu mai e în lanţuri. Asta e situaţia, nu? E liber fiindcă a visat şi a găsit o cale de a-şi folosi vrăjile ca să îl îndrume pe Martyn până aici, exact cum a spus cândva acesta că va proceda Thomas de Hunter. A visat pentru că nu a mai mâncat fructul. Iar Chelise este complice, te asigur!

— Ascultă, Woref, dacă până şi o gardă sugerează că acest lucru e neadevărat, te înec chiar eu!

— Am executat gărzile acum o oră.

Qurong s-a apropiat de uşa care ducea spre scară şi a deschis-o furios.

— Aduceţi-o imediat pe Chelise la mine! a poruncit, apoi a trântit uşa la loc. După aceea te voi lăsa să o învinovăţeşti tu însuţi. Cum îndrăzneşti să îmi acuzi fiica de favorizarea albinosului?

— Crezi că eu nu sunt îndurerat? Nu mai dorm de când i-am văzut...

— Nu vreau să mai aud nicio vorbă!

— Pot face dovada.

Conducătorul suprem reacţiona de parcă nici nu l-ar fi văzut pe general. Gândul că cineva, cu atât mai mult o persoană de sânge regal, ar unelti cu duşmanul era greu de suportat.

Uşa s-a deschis şi Chelise a apărut în prag.

— Am auzit că ai permis ca educatorul meu să evadeze! S-a răstit ea, uitându-se aprig la Woref. Spune-mi, este adevărat?

— Eu? a făcut el.

Simţea că nu se mai poate stăpâni. Îl insulta socotind că el nu ştia ce se petrece sub comanda lui.

— Ori tu?

Chelise s-a uitat la Qurong.

— Îi îngădui acestui om să insinueze că l-am ajutat pe albinos să evadeze?

— Nu are importanţă dacă voi permite. A vorbit deja.

— Şi îi dai crezare? Albinosul voia să viseze ca să poată citi mai bine din Cărţi, care depind în parte de vise. Fireşte, l-am lăsat să viseze. E o crimă?

Deci ştia! Doar aşa se explica de ce mărturisea atât de repede! Încerca să treacă drept nevinovată, însă târfa din ea ieşea la suprafaţă destul de vădit.

— Tu ai dat ordin gărzilor să nu-l mai silească să mănânce fructul?

— Da. Era servitorul meu şi m-am gândit să-l ajut să-şi facă datoria mai bine.

— Şi îndatoririle tale însemnau să-l ţii de mână şi să-i şopteşti tandru ceva la ureche? a întrebat-o Woref.

Tânăra a părut că păleşte, chiar dacă machiajul îi ascundea tenul.

— Cum îndrăzneşti?

— Negi? a întrebat tatăl ei.

— Sigur că va nega! Dar ştiu ce am văzut cu ochii mei când i-am găsit singuri în bibliotecă. Dacă ar fi fost vorba de altcineva decât de femeia mea, i-aş fi ucis pe amândoi.

Qurong nu-şi putea crede urechilor.

— Chelise, e adevărat?

— Că m-am îndrăgostit de un albinos? Ce absurd! Thomas e un educator priceput, care ştie să citească din Cărţile de Istorii, dar acesta nu e un motiv să fiu numită târfă! A replicat, după care s-a uitat spre conducătorul suprem. Tată, îţi cer să-ţi retragi promisiunea de a mă da în căsătorie acestui om. Nu vreau să am deloc de a face cu el decât după ce-şi retrage acuzaţiile mincinoase şi îşi va cere iertare.

Woref a simţit că orbeşte de furie. Nu mai fusese tratat vreodată cu atâta dispreţ. Probabil că o judecase greşit pe această femeie. Se dovedea mai greu de stăpânit decât îşi imaginase.

De aceea eşti atât de disperat după ea.

— Înseamnă că negi orice favoare pe care i-ai făcut-o lui Thomas de Hunter, a spus Qurong.

— Faptul că tatăl meu îmi pune o asemenea întrebare mă face să înţeleg de cine ascultă.

— Un da sau nu va fi de ajuns, copila mea!

— Sigur că nu i-am făcut favoruri albinosului.

S-a lăsat o tăcere lungă.

— Lasă-ne singuri.

Chelise s-a uitat acuzator spre Woref şi a plecat.

— Ai spus că poţi dovedi legătura dintre ei?

— Da, stăpâne. Pot.

— Te-ai pus într-o poziţie primejdioasă, înţelegi?

— Periculoasă dacă nu am dreptate. Dar am.

— Atunci spune-mi cum, a oftat Qurong.

— Dacă am dreptate vreau să-mi dai cuvântul că fiica ta va fi a mea fără nicio oprelişte.

Comandantul a ridicat o sprânceană.

— Va fi a ta când vă căsătoriţi. Ce altceva doreşti?

Vreau s-o învăţ cine îi este stăpân, a vrut Woref să spună. *Vreau să-i frâng oasele, să nu uite cine sunt.*

În loc de acestea, a plecat capul şi a rostit:

— Vreau mâna ei fără alte restricţii.

Qurong s-a întors cu faţa spre balustradă şi a privit din nou spre sud.

— De acord. Care ţi-e planul?

— În adâncul temniţei încă îl avem pe albinosul pe care l-am prins acum două luni. Eliberează-l să ducă mesajul că dacă Thomas nu se predă în decurs de trei zile, Qurong, conducătorul suprem al Hoardei, o va îneca pe fiica lui, Chelise, pentru acte de trădare împotriva tronului.

Qurong i-a aruncat o privire, dar numai un moment.

— Thomas de Hunter nu se va lăsa prostit de aşa ceva. Chiar dacă s-ar lăsa păcălit, nu mi-aş putea îneca fiica.

— Nu va trebui. Dacă am dreptate, va reveni. Asta va fi dovada mea.

— Nu mai gândeşti normal. Nu şi-ar risca niciodată viaţa pentru o femeie pe care nu o cunoaşte.

— Decât dacă l-a sedus.

Conducătorul suprem s-a înfuriat.

— Pune-mă la încercare.

— Şi dacă nu vine?

— Atunci îmi vei ceda mie condamnarea ei la moarte. O voi lua de soţie şi o voi ierta în felul meu. Dacă nu mă voi ţine de cuvânt, mă poţi ucide.

Qurong a rămas pe gânduri. Era prima oară că i se întâmpla asta de când Woref făcuse aluzia.

— Aşadar, chiar dacă nu ai dreptate, tot vei avea mâna fiicei mele. Ce pui în joc?

— Onoarea mea! Dacă greşesc, îmi voi recâştiga onoarea prin căsătoria cu Chelise. Dacă am dreptate, îmi voi recâştiga onoarea prin moartea lui Thomas.

— Dar dacă el nu primeşte mesajul?

— Vom trimite un războinic împreună cu albinosul pentru a reveni cu răspunsul. În acelaşi timp, voi porni cea mai mare vânătoare în căutarea tribului care ne-a scăpat în Pădurea de Sud. Tribul a rămas fără Thomas, Martyn şi alţi conducători şi va fi vulnerabil.

— Dacă Thomas nu se întoarce acolo.

— Nu va face asta. Şi cred că nu mă înşel.

Conducătorul s-a gândit în tăcere la acest plan, însă în ochi i-au apărut deja sclipiri.

— I-ai văzut atingându-se în bibliotecă?

— I-am văzut, a răspuns Woref, scuipând peste balustradă.

Qurong a gemut.

— A fost întotdeauna foarte hotărâtă. Să păstrăm tăcere asupra acestui lucru. Ţi-am promis ceea ce ai dorit. Nu ştiu dacă s-ar cuveni să mă rog să ai dreptate sau să te înşeli. Se pare că, indiferent de situaţie, câştigi oricum.

— Ba am pierdut deja. Am văzut ceea ce nu trebuia să vadă nimeni.

* *
*

Drumul pe care au fost siliţi să călătorească i-a făcut să încetinească ritmul. Nu cu multă vreme în urmă, priveliştea deşertului îl umplea pe Thomas de nelinişte. Acolo se purtau bătăliile şi mureau oameni. Acolo trăia duşmanul. Înecarea lui Justin inversase rolurile, iar deşertul devenise căminul lor.

Dar în timp ce îi conducea pe cei opt afară din pădure, de-a lungul aceluiaşi canion unde cândva încolţiseră şi uciseseră patruzeci de mii de oameni ai Hoardei, a simţit aceeaşi spaimă adâncă pe care o trăise când ieşise dintre copaci.

Şi-a oprit calul alături de o catapultă arsă de duşmani. Era prima oară că vizita locul marii bătălii de la Trecătoarea Natalga. Acum creşteau smocuri de iarbă pe terasa unde praful de puşcă azvârlise bucăţi uriaşe de stâncă asupra canionului de dedesubt, strivindu-i pe scabioşi ca pe nişte furnici.

Johan şi-a îndemnat armăsarul până la buza terasei şi a privit visător spre fundul canionului. Nu el condusese Hoarda în acea zi, dar atacul întreprins de aceasta fusese plănuit de el.

Thomas s-a oprit alături. Mormanele de stâncă prăvălită erau încă înalte. Păsările şi animalele lăsaseră demult doar oasele acolo unde reuşiseră să disloce armurile de corp. Din acel punct înalt, rămăşiţele armatei arătau ca o groapă de gunoi pentru armuri şi arme, împrăştiate de vânturi puternice şi decolorate de soare.

— Slavă cerului că oamenii Hoardei nu au aflat cum să producă praf de puşcă, a spus Johan.

— Au încercat. Ştiu care sunt componentele, dar în afară de mine, doar William şi Mikil cunosc proporţiile. Dar dacă vor mai avea câteva luni la dispoziţie, vor reuşi combinaţia potrivită.

Ceilalţi se apropiaseră de margine şi se uitau în jos. Thomas a privit înapoi spre pădurea aflată la aproape doi kilometri. Părea întunecată din cauza soarelui care apunea, intrând în contrast cu solul roşiatic al canionului cu care se învecina. Hoarda întunecată se stabilise în închisoarea ei, pe când oamenii Cercului rătăceau liberi prin marea de culoare roşiatică.

Ceva din adâncul pădurii negre îl chema. O imagine a lui Chelise i s-a derulat prin minte. Faţa albă şi ochii cenuşii, privind visători la Cărţile de Istorii. S-a mulţumit să ridice din umeri când ceilalţi l-au întrebat de ce rămăsese tăcut atâta timp în cursul fugii din oraş – nici el nu ştia sigur de ce se simţea atât de mohorât. Au crezut că îl frământa faptul că apelase la forţă, iar el aproape că se convinsese că aveau dreptate.

Cu toate acestea, şi-a dat seama că era vorba despre ceva mai mult. A înţeles că se gândea la Chelise.

Şi-a întors calul dinspre canion şi l-a îndreptat la pas de-a lungul platoului stâncos. Ceilalţi au vorbit încet, depănând amintiri, însă un alt cal l-a urmat pe al lui – probabil Mikil. Kara. Aveau de făcut multe.

— Acum nu mai ai îndoieli, Kara. Ce ţi se pare mai real? Locul de aici sau de dincolo?

— Nu ştiu.

S-a întors. Suzan îl urma. Privea spre pădure.

— Credeam că e Mikil.

— Eşti cam absent. Nu e vorba doar de evadare, nu-i aşa?

— De ce spui asta?

— Pentru că eu am sugerat asta. Şi planul a izbutit.

— A fost bine gândit. Poate ar trebui să-ţi încredinţez comanda uneia dintre diviziile noastre, a zis el şi a zâmbit.

Şi-a dat seama că ea nu vorbea de plan.

— Nu mă refer la supravieţuirea noastră. Vorbesc despre felul în care putem câştiga încrederea lui Chelise.

— Mda, şi asta a reuşit.

— Cred că şi ea ţi-a câştigat încrederea.

Thomas s-a uitat la Suzan în lumina scăzută a apusului. Pielea ei, ceva mai întunecată, era netedă şi frumoasă. Cunoştea câţiva bărbaţi care o curtaseră, dar fără succes. Era precaută, dar şi înţeleaptă. Se lăsa greu păcălită. Suzan avea să devină o soţie extraordinară.

— Probabil.

— Aş vrea să ştii că nu mi se pare o idee proastă.

— Încrederea e una, Suzan, a rostit el încet, fără să fie sigur de ce îi spunea asta. Orice altceva ar aduce a sacrilegiu. Nu aş ajunge până acolo. Înţelegi, nu?

Ea a aşteptat un moment până să răspundă.

— Desigur.

— Justin o numeşte Hoardă, iar noi facem la fel. Ai putea s-o numeşti iubire. Dar un albinos ca mine şi o femeie a Hoardei…

— Imposibil.

— Dezgustător.

— Nu ştiu cum ai suportat mirosul din bibliotecă vreme de trei zile.

— A fost oribil.

— Oribil.

— Unde înnoptăm? a întrebat Mikil, care apăruse în spatele lor.

— În canion, i-a răspuns Thomas. Într-un loc ferit, la distanţă de cadavre. Oamenii Hoardei nu se apropie de morţii lor.

— Atunci să mergem. Va trebui să-l zorim pe Johan şi să plecăm.

* *
*

Fără foc de tabără. Fără haine călduroase. Fără alte pături decât cele trei aduse de Mikil, Jamous şi Johan. Doar nisip.

Tremurând, Thomas a încercat să se concentreze asupra următoarei acţiuni. Johan.

Au stat toţi opt în cerc, dar discuţia s-a purtat între cei trei care au vorbit de vise. Ceilalţi au ascultat fascinaţi şi, a bănuit el, oarecum neîncrezători. Faptul că Mikil ştiuse exact unde era ţinut Thomas i-a făcut pe toţi să nu-şi exprime rezervele ce încă persistau.

Situaţia semăna cu înecul – doar experienţa în sine putea, în cele din urmă, să facă un credincios din oricine.

Johan s-a ridicat şi a început să se plimbe.

— Mikil, dă-mi voie să fac un rezumat al situaţiei, ca să auzi cât de… cât de unic este. Zici că dacă eu mă tai, iar Thomas procedează la fel, şi dacă adormim cu sângele amestecându-se, atunci voi avea visele lui.

— Nu visele lui. Lumea lui din vis.

— Cum spui. Atunci lumea lui din vis. Sper să mă trezesc drept un bărbat pe nume Carlos, fiindcă a stabilit o legătură cu mine mai demult şi crede că ar putea fi persoana mea.

— Ceva de genul ăsta, a confirmat Thomas. Nu afirmăm că ştim precis cum funcţionează lucrurile. Dar aţi aflat că atât Kara, cât şi Mikil au trăit aceeaşi experienţă. Din câte ştiu, toţi putem avea aceleaşi experienţe. Din anumite motive, eu reprezint legătura cu o altă realitate. O altă dimensiune. Sunt singura poartă pe care o cunoaştem. Dacă nu visez eu, nimeni nu visează. Doar viaţa, aptitudinile şi cunoaşterea sunt transferabile. Aşa s-a întâmplat cu Cartea cu file albe.

— A dispărut în lumea ta din vis pentru că Mikil a scris în ea, a spus Johan.

— Da. Şi dacă am dreptate, restul Cărţilor albe au dispărut odată cu ea.

— Le-ai văzut acolo?

— Nu, doar pe aceea de care sunt sigur. E o bănuială.

Johan a oftat.

— Te rog, a zis Mikil. Viitorul nostru poate depinde de tine. Trebuie să faci asta.

— Nu-i vorba că n-o voi face. Dacă insişti, te las să foloseşti şi o cană din sângele meu. Asta nu înseamnă însă că voi şi crede.

— Vei crede, te asigur, a vorbit Thomas. Acum aşază-te. Mai am multe de explicat.

Johan s-a uitat în jur, către ceilalţi, apoi s-a lăsat jos.

Trebuiau să fie atenţi ce îi spuneau lui Johan despre situaţia din Washington. Exista riscul să introducă accidental unele cunoştinţe în mintea lui Carlos. Şi, în eventualitatea în care acesta ar fi refuzat să le facă jocul, nu puteau risca să-şi divulge planul.

Thomas s-a aplecat în faţă.

— Când te vei trezi drept Carlos, te vei simţi derutat. Ameţit. Nedumerit în legătură cu ce ţi se întâmplă. Dar să fii atent şi să te întorci cu cât mai multe informaţii despre virus, Svensson, Fortier – orice are legătură cu planurile lor. Mai presus de toate, e vorba de antivirus. Nu uita.

— Cine sunt aceşti oameni?

Thomas a făcut un semn cu mâna.

— Lasă asta. În momentul cand vei fi Carlos, vei afla cine sunt. Dar când te vei trezi din nou aici, s-ar putea să uiţi detalii pe care le-ai ştiut atunci. Să te concentrezi asupra virusului. Ai înţeles?

— Antivirusul.

— Şi, cât te afli acolo, vezi dacă el ştie cine este în posesia Cărţii de Istorie cu filele albe. A luat-o unul dintre paznici. Clar?

— Cartea de Istorie cu file albe.

— Bine. În plus, există două informaţii pe care trebuie să le plasezi în mintea lui. Scopul nostru este să-l determinăm să se răzgândească, dar, dacă nu reuşim, trebuie să creadă în două lucruri.

— Am înţeles. Cred că o să ţin minte două lucruri.

24

Vreme de câteva clipe de tăcere, care s-au prelungit, Carlos a rămas întins pe jos în pod. Mult dedesubt se găsea subsolul din care Thomas (şi Monique) evadaseră cu câteva zile în urmă, după ce îi spuseseră că era legat de un bărbat din altă lume – cel care sângera la gât. Acela era el, Johan.

A dus palma la gât. A simţit ceva umed. Şi-a retras degetele. Sudoare, nu sânge.

Bineînţeles că nu e sânge, a gândit Johan. *Asta s-a întâmplat acum treisprezece luni. Însă în lumea asta, totul a avut loc doar în urmă cu o săptămână. Sunt în visul despre care mi-a vorbit Thomas. Carlos îşi dă seama că sunt aici?*

Şi Johan s-a ridicat.

* *
*

Carlos şi-a dat imediat seama că se schimbase ceva, dar nu ar fi putut defini acea schimbare. Se simţea agitat. Transpira. Un glas îndepărtat îl avertiza în legătură cu un pericol, dar nu auzea clar. Intuiţia.

Ori era vorba de ceva mai mult? Şoaptele mistice ale mamei lui îi reînviaseră în minte în ultimele săptămâni. Thomas de Hunter descoperise o cale prin care prospecta nevăzutul. Zăcuse mort pe pat timp de două zile, după care azvârlise cearşaful şi urmase scara până la nivelul principal al clădirii. Existau şi exemple mai ciudate de moarte aparentă. Însă a respins analiza agnostică a francezului. Hunter fusese mort.

S-a uitat prin cameră. Iar acum se afla aici?

* *
*

Nu, a gândit Johan. *Nu este Carlos, sunt eu. Şi, deşi îi cunosc gândurile, el nu le cunoaşte în mod obligatoriu pe ale mele, cel puţin deocamdată. Nu el visează, ci eu. Exact aşa cum a spus Thomas.*

De ce Carlos? Deoarece el credea că exista o legătură unică între ei, deşi nu credea suficient de mult încât să simtă prezenţa lui Johan, aşa cum se întâmpla cu Mikil şi Kara.

Iar omul avea pe gât o tăietură veche de o săptămână drept dovadă. Aceeaşi tăietură pe care Johan o căpătase de la Thomas în urmă cu treisprezece luni, în amfiteatru, când Justin îl dăduse în vileag. Uimitor. Dar real. La fel de real cum promiseseră Thomas şi Mikil.

În acel moment se afla în istorii. Cum? Nu-şi putea imagina. Vreo cută a timpului ori vreo distorsiune spaţială – orice o fi vrut să spună Mikil cu asta. Potrivit părerii lui Thomas conta doar că el era în stare să modifice istoria instalând anumite gânduri în mintea lui Carlos şi aflându-i intenţiile. Două lucruri, după cum insistase el. Să-l convingă de aceste două lucruri, să afle ce se putea şi să se retragă.

* *
*

Carlos a avut o senzaţie de deja-vu. Ceva cunoscut stăruia în mintea lui, dar nu putea detaşa acel ceva ca să-l examineze mai îndeaproape. S-a ridicat şi s-a dus până la toaletă. Şi-a tamponat faţa cu o batistă. Respira greoi, iar faţa îi ardea.

Aşa o să te simţi când Fortier îţi va strecura otravă în băutură, după ce te-a folosit ca pe un animal – mai curând decât îţi închipui.

Gândul l-a luat prin surprindere. Fireşte, avea destule motive să nu se încreadă în Fortier. Hopkins îi sugerase acelaşi lucru. În momentul când va primi antivirusul, va lua toate măsurile necesare pentru a se proteja. Îi spusese deja lui Fortier că Hunter pretinsese că în urma virusului va apărea o lovitură. Nu va afla că va fi pusă la cale chiar de el. Însă până nu primea antivirusul era neputincios.

Acum se gândea că aşteptarea prea îndelungată ar crea probleme.

De ce ar lăsa Fortier pe cineva capabil de o lovitură de palat să trăiască îndeajuns de mult ca să o şi pună în practică? Mai ai de trăit o zi, poate două; după aceea, te va lichida.

A simţit un fior rece pe spinare când gândul i-a trecut prin minte, nu fiindcă această idee simplă era nouă ori surprinzătoare, ci pentru că, brusc, a înţeles că era adevărată. Fortier putea să se debaraseze chiar de Svensson. Noua lui putere va ţine atâta vreme cât prilejul de a reacţiona le lipsea numeroşilor lui duşmani apăruţi recent. Se va izola ca să se protejeze. Va distruge orice legătură în urma lui.

Doar o teorie, desigur, dar Carlos a fost dintr-odată convins că descoperise ceva ce nu mai putea ignora.

Pe faţă avea umbra bărbii nerase. A turnat puţină colonie pe palme şi s-a masat pe obraji. Un duş ar fi făcut parte din programul obişnuit al dimineţii. Doar nu era în vreo tabără siriană din deşert.

Apoi i-a venit alt gând: să-l întâlnească pe Fortier. Acum. Imediat.

Nu ştia precis de ce.

Da, era sigur. Trebuia să vadă în ce ape se scălda omul. Să-l descoasă fără să lase impresia. În acea dimineaţă, Fortier urma să plece în oraş.

Carlos s-a apropiat de dulapul de haine, a scos o cămaşă bej de mătase de pe umeraş şi a îmbrăcat-o. A ridicat apoi aparatul de radiorecepţie de pe toaletă.

— Verificare perimetru.

A urmat o scurtă pauză. Paraziţi.

Apoi gărzile din jurul clădirii au început să prezinte raportul: „Unu, nimic.“, „Doi, nimic.“, „Trei, nimic.“, „Patru, nimic.“… Verificarea se termina cu postul unsprezece.

Mulţumit, şi-a verificat pentru ultima oară ţinuta în oglindă şi a ieşit din pod. Trei etaje până la subsol. Pe holul lung. A introdus codul de securitate, a auzit decuplarea încuietorilor şi a păşit în încăperea spaţioasă.

O masă de conferinţe, înconjurată de zece scaune albe, stătea aşezată pe o mochetă groasă, de culoare verde. Monitoarele ordonate de-a lungul peretelui dinspre sud primeau semnal de la numeroase antene, dintre care doar una era plasată pe această clădire. Majoritatea erau dispuse la mulţi kilometri depărtare. Fortier nu precupeţise niciun efort financiar pentru camuflarea locului. Nu mai avea

importanţă – poziţia era deja compromisă de Monique, iar acum, de Thomas. Aceasta era ultima vizită pe care Fortier o făcea acolo.

Nici urmă de francuz.

În spatele lui, un difuzor a prins viaţă:

— Carlos, te rog să vii în camera hărţilor.

Ştia. Întotdeauna ştia.

Şi s-ar putea să se ocupe de tine acum.

A alungat gândul şi s-a dus către cea de-a treia uşă din stânga lui. De ce reuşea acest francez să-l sperie cu atâta uşurinţă? Era doar un om şi nu poseda nici măcar jumătate din cunoştinţele lui de ucigaş.

Care paznic a luat Cartea?

Ce însemna asta? Ce carte? Pesemne că una dintre gărzi luase un registru – dacă aşa se întâmplase, nu-şi amintea să-i fi raportat cineva.

A clătinat din cap şi a păşit în cameră, închizând uşa în urmă. Înăuntru se aflau alte trei persoane, nu doar Fortier. Strategi militari. Din câte înţelesese, aceştia aveau să plece în cursul zilei.

Fortier s-a întors din faţa peretelui pe care se găseau o serie de hărţi ce indicau poziţia exactă a arsenalului nuclear al fiecărei mari puteri, îndreptându-se către Franţa. Câteva fuseseră deja descărcate – cele ale Chinei şi Rusiei se aflau aproape în întregime pe solul francez. Britanicii şi israelienii urmaseră exemplul Statelor Unite, oferindu-şi arsenalele în schimbul antivirusului. Avea să urmeze o mare demonstraţie pe coasta dinspre Atlantic a Franţei. Însă condiţiile schimbului prevedeau că va căpăta ceea ce dorea.

Armele.

— Vă rog să ne lăsaţi singuri acum, le-a cerut Fortier celorlalţi.

Aceştia au aruncat o privire spre nou-venit şi au părăsit încăperea fără să comenteze.

— Carlos, a zis Fortier, rânjind vag, după care şi-a prins mâinile la spate şi s-a întors către hărţi. Ne aflăm atât de aproape şi totuşi atât de departe.

— Eu aş spune că i-ai încolţit perfect, domnule.

— Tot ce se poate. S-au lăsat israelienii vreodată încolţiţi fără scăpare?

Distrugerea Israelului fusese încă de la început grija de căpetenie a lui Carlos. Fortier s-a uitat spre el.

— Nu cred că se lasă, domnule. S-au văzut siliţi acum. Iar peste o săptămână nici nu va mai avea vreo importanţă.

— Pentru că atunci îi vom şterge de pe faţa pământului, indiferent ce se întâmplă în cadrul acestui schimb. La asta te referi?

— Presupunând că le luăm armele, da.

— Şi ce se întâmplă dacă nu le luăm? Dacă ne trag pe sfoară?

— Atunci îi dăm de gol şi oricum îi distrugem. Avem la dispoziţie armele necesare.

— Adevărat. De fapt, chiar în aceste momente deţinem cel mai mare arsenal terestru din lume. Mai tot arsenalul american se află în largul oceanului. Dar, dintr-o perspectivă pur militară, poziţia noastră e slabă.

— Să nu uităm de antivirus.

— Las deoparte antivirusul şi spun că fără el poziţia noastră este puternică, dar nu îndeajuns. Flota de submarine a Statelor Unite ar fi în stare să provoace distrugeri uriaşe. Deocamdată instalăm proiectilele tactice luate de la China. Rusia are 160 de rachete intercontinentale sub comanda mea, îndreptate spre America de Nord şi aliaţii acesteia. În concluzie, ne aflăm în poziţia de a sfârşi confruntarea exact aşa cum ne-am propus.

— Dar ai unele rezerve.

Fortier a făcut câţiva paşi şi a inspirat adânc.

— Ieri mi-am petrecut nouă ore la discuţii cu delegaţiile la vârf venite din Rusia, China, India şi Pakistan. Acestea au acceptat planurile noastre, arătându-se dispuse să-şi joace rolul într-o altă lume. Au apărut şi disensiuni, fireşte, dar în cele din urmă reacţia lor a fost mai bună decât speram.

Ceva din tonul omului îi deranja pe Carlos. Pe frunte îi apăruseră broboane sclipitoare de sudoare şi părea mai circumspect decât în mod obişnuit. Poate chiar agitat.

— Dar nu am încredere în americani. Nu am încredere în israelieni. Nu am încredere în ruşi, nici în chinezi. De fapt, nu am încredere în nimeni. Tu ai?

— Nu sunt sigur că e nevoie de încredere în ei.

— Întotdeauna este. O armă ascunsă ar putea şterge Parisul de pe hartă.

— Atunci, nu. Nu am încredere în ei.

— Prea bine.

Fortier a ridicat o carte mare şi neagră de pe un fişier şi a pus-o pe masă, în faţa lui Carlos, care nu o văzuse niciodată.

— Ce-i asta?

— Noul plan, a răspuns Fortier încruntat.

Putea fi bine, dar şi rău – nu avea cum să-şi dea seama. A întins mâna după ea.

— Doar prima pagină, a precizat francezul.

Carlos a luat cartea de pe masă, a deschis-o şi a dat prima pagină. De-a lungul acesteia se înşiruia o listă de nume. Al lui era al patrulea. Missirian, Carlos. Urmau cel puţin o sută de alte nume, scrise la fel ca al lui, cu numele de familie în prima poziţie.

— Nu prea înţeleg, a făcut el, ridicând privirea.

— Este lista supravieţuitorilor. O sută de milioane cu totul, pe familii. Nu ne îndoim de fidelitatea lor, în baza legăturilor de familie şi a trecutului lor, şi avem planuri precise privind modul de distribuire a antivirusului către ei. Alcătuirea listei a luat trei ani. S-ar putea să fie şi unii care nu merită, desigur, dar vom remedia situaţia destul de lesne după ce dispar toţi ceilalţi.

Celălalt a simţit că devine livid. Fortier nu intenţiona să dea antivirusul nici unei naţiuni. Doar oamenii aleşi de el vor supravieţui.

— Depinde doar de tine dacă numele tău va rămâne pe listă, desigur, a spus franţuzul. Dar decizia mea este definitivă.

Nu ştia ce să răspundă. De ce îi destăinuia Fortier toate astea? Doar dacă intenţiona să se încreadă în el. Sau pentru a-i câştiga fidelitatea, astfel încât să-l poată elimina cu uşurinţă?

— Asta nu este…

Carlos a amuţit. Dacă scotea în evidenţă ceea ce sărea oricum în ochi nu îşi făcea niciun serviciu. Fortier avea de gând să şteargă de pe faţa pământului mai toate ţările islamice – ceea ce nu prea era voinţa lui Allah.

— Te interesează Islamul. Te asigur că în cartea aceea există numele celor mai respectaţi imami.

— Iar ei sunt de acord cu acest plan?

— Li se va oferi această şansă.

— Da, bineînţeles. Aşa e prudent. Şi îndrăzneţ. Asta rezolvă totul.

Fortier l-a privit cu luare-aminte, apoi a zâmbit.

— Speram că aşa vei vedea lucrurile.

— Iar schimbul?

— Deocamdată e important. Încă nu am rezolvat problema. Există posibilitatea ca ei să descopere antivirusul la vreme. După ce le luăm armele, distrugerea lor este sigură.

Carlos s-a deplasat spre capătul mesei.

— Cred că-ţi dai seama ce periculoasă este această listă. Câţi ştiu de ea?

— Zece, între care te numeri şi tu. Niciunul dintre aceştia nu a primit antivirusul.

Un gând răzleţ s-a născut brusc în mintea lui Carlos. Svensson reprezenta cheia spre antivirus – nu încăpea nicio îndoială că îşi asigurase supravieţuirea prin manipularea antivirusului într-un mod ştiut doar de el. Cel puţin aşa susţinuse în urmă cu două săptămâni, şi nu avea motive să se îndoiască de el. Dacă murea, antivirusul dispărea odată cu el. Deşi existau rezerve mari din remediu, cu siguranţă că elaborase un plan şi pentru o astfel de posibilitate.

Să ţin seama de Svensson.

Iată ideea.

Până în momentul când antivirusul se distribuia pe scară largă, Svensson era cel mai puternic dintre cei doi. Ţinerea lui sub control însemna stăpânirea mai multor lucruri decât reuşea să-şi imagineze.

— Vei rămâne aici până se termină schimbul, a continuat Fortier. Prin aceste demonstraţii, trebuie să exercităm cât mai

multă presiune asupra preşedintelui american. Acum, asta reprezintă cea mai mare prioritate pentru tine. După efectuarea schimbului, vreau ca această clădire să fie făcută una cu pământul.

— Iar asasinatele?

— Conform planului, depinde de felul în care se comportă cei vizaţi.

* *
*

Armând Fortier a urmărit cum s-a închis uşa în urma omului din Cipru şi s-a întrebat dacă făcuse o greşeală arătându-i lista. Însă avea nevoie de ajutorul lui în aceste ultime zile, iar altă cale de a-şi asigura încrederea lui deplină nu găsise. Era prea riscant să-l ucidă acum, înainte de a deţine controlul asupra arsenalelor nucleare. Cine ştie ce măsuri de protecţie pregătise deja Carlos?

Telefonul mobil i-a vibrat în buzunar. L-a scos şi a aruncat o privire la număr. Un cod de paging.

S-a dus la un telefon roşu, fixat pe perete, şi a început plicticosul proces de a efectua o convorbire telefonică internaţională pe canale sigure. Mai vorbise cu acel om o dată, iar discuţia ţinuse mai puţin de zece secunde. Directorul CIA se dovedise de nepreţuit şi merita să trăiască. Deşi nu ştia multe…

Apelul s-a realizat în cele din urmă.

— Grant.

— Vorbeşte repede.

Pauză.

— Am anumite motive să cred că legătura mea a fost compromisă.

Legătură? Carlos.

— Omul din Cipru.

— Da, a zis americanul.

— Eşti sigur?

— Nu. Dar încearcă să dea de el.

— Cum?

— Prin visele lui Hunter.

Visele. Singurul element neprevăzut din toată operaţiunea. Fortier încă nu era dispus să dea crezare acelor baliverne. Existau explicaţii alternative care, indiferent cât de improbabil sunau, aveau mai multă logică decât gogoriţele astea mistice.

— Operaţiunile decurg normal, da? S-a interesat el.

— Da, domnule.

— Nu trebuie să afle că îl suspectaţi.

— Am înţeles.

* *
*

— Ce oră e?

— Aproape şase, a spus doctorul Bancroft. Seara.

Dormiseră vreo trei ore.

Kara s-a ridicat în capul oaselor şi a aruncat o privire la braţele amândurora, încă legate cu bandă adezivă. S-a uitat la Thomas.

— Am reuşit.

— Deocamdată, totul e bine. Suntem vii şi liberi.

— Iar Johan visează.

— Aşa sper.

Bancroft s-a aplecat peste trupul lui Thomas şi a desfăcut cu grijă banda adezivă de pe braţele lor.

— Johan visează, a zis el. Spuneţi-mi că asta e o veste bună pentru noi. Lumea asta, mai precis.

— Deocamdată, vestea e bună. Doar Carlos poate decide ce va întreprinde în continuare.

Thomas şi-a lăsat picioarele pe podea şi a luat de la doctor un şerveţel antiseptic umed.

— Incredibil, a exclamat Kara. Serios, a fost absolut incredibil.

— Şi totul devine mai real de fiecare dată. După trei sau patru ori, nu mai ştii care realitate este adevărată.

— Cinstit vorbind, dacă nu mi-aş da seama, aş zice că acesta este visul.

— S-ar putea.

— Mereu m-am întrebat cum ar fi să trăim în vis, a intervenit doctorul Bancroft, cu un zâmbet abia schiţat.

— Până nu înţelegi că există alte realităţi dincolo de aceasta şi până nu trăieşti experienţa uneia dintre ele, mai real nu se poate, doctore. Tatăl meu susţinea că nu luptăm împotriva lucrurilor din această lume, ci împotriva… Nu mai ţin minte precis ce spunea, dar era ceva foarte spiritual. Crede-mă, doctore, nu trăieşti în vis.

S-a scărpinat, pentru că avea o mâncărime sub braţ. Bancroft i-a urmărit degetele, apoi s-a uitat în ochii lui.

— O simplă iritaţie. Probabil e ceva luat din Indonezia, a zis Thomas, după care s-a ridicat şi s-a îndreptat spre telefonul de pe masă.

— Te superi dacă aş vrea să rămân singur câteva momente, doctore? Aş vrea să dau un telefon.

Doctorul Miles Bancroft s-a arătat rezervat, însă a ieşit. Thomas a telefonat la Casa Albă şi a aşteptat cât i s-a făcut legătura. Preşedintele dormea, dar lăsase instrucţiuni să fie trezit dacă îi telefona el.

— Thomas. Aţi visat? a întrebat cu o voce obosită.

— Da, domnule.

— Şi Johan?

— Dacă nu vă deranjează, vorbim faţă-n faţă. O fi legătura curată, dar…

— Sigur. Elicopterul aşteaptă ordin de decolare.

— Lucrurile progresează? a rostit, ceea ce însemna: „Gains e în drum spre Israel?”

— Da. Dar mai avem două zile…

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu la telefon.

— S-ar părea că mai avem o problemă. Demonstraţiile au început să capete o turnură urâtă.

— Aduceţi armata.

— Am făcut-o deja. Nu propria mea siguranţă mă preocupă. E vorba de sentimentele publicului. Dacă se întâmplă ceva, mi se poate forţa mâna.

— Mai am nevoie de ceva timp.

— Şi trebuie să aflu ce se petrece…

— Imediat ce visez din nou, voi şti.

Preşedintele a rămas tăcut. Se lăsa la mâna lui Thomas. Dacă intenţia lui de a face jocurile aşa cum sugerase acesta

dădea greş, însemna că mai multe miliarde de oameni îşi vor pierde viaţa.

Dar avea de ales?

— Vino aici cât de repede poţi, a spus şi a închis.

25

Thomas s-a învârtit încet în jurul lui Johan, străduindu-se să obţină de la el informaţii despre Carlos. Însă prima lui experienţă de acest fel fusese atât de şocantă, încât mai totul rămăsese dat la o parte de experienţa dură de a trăi prin substituţie în mintea altcuiva.

Încercau de jumătate de oră. În afara insistenţei cu care Johan susţinea că Missirian Carlos nu ştia nimic despre Cartea cu file nescrise şi a repetatelor lui exclamaţii referitoare la incredibilul vis pe care îl avusese, nu au reuşit să ajungă la vreo concluzie. Amintirile i se ştergeau odată cu scurgerea timpului.

— Da, ştiu, a zis Thomas. De nedescris. Dar eu vreau să aflu dacă Fortier intenţionează să realizeze schimbul antivirus contra arme aşa cum s-a convenit.

— Nu.

— Nu? Dar ai spus…

— De fapt, da, a făcut Johan. Schimbul se va face, desigur, dar antivirusul pe care-l veţi primi va fi ineficient. Aşa e mai logic?

— Da. Eşti sigur?

— Da, a confirmat Johan şi a clipit. Deci, în acest moment, tu, celălalt Thomas, dormi în acel palat numit Casa Albă? Visezi despre tine. Dar Carlos nu visează despre mine. Eu sunt real.

— Şi eu, a adăugat Thomas şi i-a făcut semn să tacă. Nu încerca să înţelegi. Povesteşte-mi ce planuri are Carlos. Crezi că se va răzgândi?

— Probabil. A reacţionat la sugestiile mele. Imediat, îndeosebi dacă ar fi să vină aici în persoana mea, după cum propui tu. Se lasă deja sedus de idei mistice. Şi a mai apărut ceva legat de o carte de nume. Francezul pune la cale ceva la care nimeni nu se aşteaptă.

— Serios? Şi a trebuit să aştepţi atât până să-mi spui? Ce anume?

— Acum mi-am adus aminte. Şi nu sunt sigur ce anume. Ceva despre oamenii cărora plănuieşte să le dea antivirusul. Nimeni nu anticipează aşa ceva. Sunt mai puţini oameni care-l vor primi.

— Ştiam eu! a exclamat Thomas. Minte! Aşa e, nu?

— Aşa cred. Svensson este cheia. Nu mă întreba de ce, dar Carlos s-a gândit la el.

— Nu ţin minte ca Rachelle să fi fost atât de uitucă atunci când revenea din vis.

— Eu mă pricep la luptă, nu la vise.

— Eşti la fel de inteligent ca ea. Te laşi purtat de entuziasm. Ca un copil care îşi pierde minţile când goneşte cu viteză.

— A fost o goană nebunească! a încuviinţat el zâmbind. Nu aş fi crezut dacă nu aş fi trăit eu însumi experienţa. Vreau să mă întorc.

— Ţine minte, acum, când nu mai ai îndoieli privind legătura cu Carlos, s-ar putea să împărtăşeşti soarta lui. Trebuie să fim foarte precauţi. În cazul în care face vreo greşeală şi se dă de gol, îl vor…

Zgomotul de copite răsunând pe piatră i-a atras atenţia. Patru cai au apărut de după colţ. Cain, Stephen, un albinos pe care nu l-a recunoscut şi un scabios.

Un scabios?

— I-am găsit pe faleză, a precizat Cain, oprindu-şi calul. Qurong i-a trimis cu un mesaj.

A făcut uitate orice gânduri despre Johan şi Carlos. Scabiosul purta haine de piele, de luptător, dar nu era înarmat.

— El este Simion, a spus Cain, referindu-se la albinos, şi a coborât de pe cal. A fost luat prizonier acum câteva luni şi închis în temniţa subpământeană.

Thomas s-a grăbit să ajungă la el şi l-a ajutat să descalece. I-a prins mâna în semn de salut.

— Slavă lui Elyon. Nu am ştiut unde să te căutăm. Mai sunt şi alţii acolo? A întrebat, apoi s-a întors spre Johan. Nişte fructe şi apă, te rog.

Celălalt i-a surâs. Avea un dinte lipsă, iar Thomas şi-a dat seama că îl pierduse după o lovitură de pumn sau picior.

— Şezi, şezi, a zis, ajutându-l. Mai sunt şi alţii?

— Doar eu, a glăsuit Simion încet.

Thomas l-a măsurat pe scabios, care a privit pe furiş în jur.

— Ajutaţi-l pe oaspetele nostru să coboare de pe cal şi daţi-i nişte fructe.

— Descalecă, i-a ordonat William.

Scabiosul a coborât temător.

— Nu sunt înarmat. Am venit doar ca să duc răspunsul vostru către comandantul meu, Woref.

— Şi ce doreşte Woref? a făcut Thomas.

Scabiosul s-a uitat la Simion, care stătea nesigur pe picioare.

— Qurong a emis un decret.

Mikil s-a apropiat de el şi i-a întins mâna. Omul a refuzat-o cu un gest.

— Qurong a spus că dacă Thomas de Hunter nu se întoarce în captivitate în trei zile, îşi va îneca fiica, pe Chelise, pentru trădare.

Nimeni nu a scos o vorbă. Thomas a simţit că i se învârte mintea. Ea nu era vinovată de trădare nici cât…

Dar îi îngăduise să viseze.

S-a întors către Johan.

— Ar fi în stare să-şi înece fiica?

— Eu vă asigur că aşa va face, a insistat scabiosul.

— Despre ce fel de trădare este vorba? L-a descusut Johan încruntat.

— N-a vrut să ne dezvăluie, a precizat Simion. Doar că Thomas de Hunter va şti.

Toţi au privit spre el.

— Mi-a permis să visez, a explicat el cu un glas absent. Sunt convins că niciun om, nici măcar Qurong, nu şi-ar ucide fiica fiindcă a lăsat un prizonier să viseze.

— Adevărat, a zis Johan. De acord, trebuie să fie şi altceva. Asta e o uneltire de-a lui Woref.

— Dar de ce ar crede că am da curs unei cereri atât de absurde? a întrebat William.

Thomas a înţeles imediat.

— Cain. Stephen. Ţineţi-i de urât oaspetelui nostru, a cerut el şi a surprins privirea lui Suzan. Convocăm sfatul.

— De ce? a insistat William. Avem de-a face cu o treabă simplă.

— Atunci întrunirea noastră va fi scurtă. E în joc viaţa unei femei. Nu vom respinge chestiunea fără o analiză atentă.

Le-a întors spatele şi a înaintat prin canion, trecând de un colţ şi ajungând pe o porţiune nisipoasă, umbrită de stânci copleşitoare. În sufletul lui se zbăteau emoţii contradictorii.

Şi-a trecut degetele prin păr şi a mai făcut câţiva paşi. Nu se cuvenea să fie atât de îngrijorat de soarta acelei femei. Chelise. Abia dacă o cunoştea. O femeie care îşi bătea joc de triburi şi se făcea complice la vânătoarea lor. Şi era fiica lui Qurong! Ceilalţi nu vor înţelege.

— Dacă nu l-aş cunoaşte mai bine, a zis William, aş spune că nutreşte unele sentimente faţă de această femeie.

Thomas s-a întors spre ei. Johan, William, Mikil, Jamous şi Suzan stăteau în cerc în jurul lui.

— Sentimentele mele faţă de ea nu se deosebesc de acelea nutrite de Justin faţă de tine, William, a rostit Thomas. Ea este creaţia lui la fel ca tine.

Bărbatul arăta descumpănit.

— Chiar te gândeşti să răspunzi cererii lui Qurong?

— Ce rost ar mai avea sfatul dacă nu analizăm alegerile pe care le facem? a strigat Thomas. Tu ai luat deja o hotărâre – nu aşa procedăm noi.

Au rămas uimiţi de ecoul vocii lui.

— Are dreptate, a intervenit Suzan. E în joc viaţa unei femei.

— Viaţa unei scabioase.

— Suzan are dreptate, a zis Mikil. Deşi mă simt înclinată să fiu de acord cu William referitor la viaţa unui scabios, se cuvine să ascultăm explicaţia lui Thomas. Cândva, am fost cu toţii scabioşi.

S-a aşezat. Ceilalţi i-au urmat exemplul. Stabiliseră de multă vreme că şederea era poziţia de preferat dacă exista posibilitatea izbucnirii vreunei neînţelegeri.

— Elyon, îţi cerem părerea, a spus Mikil, conform procedurii tradiţionale. Îngăduie-ne să vedem ce vezi tu.
— Aşa să fie, au rostit ceilalţi în cor.
William a respirat adânc să se liniştească.
— Cer iertare pentru reacţia mea impulsivă. Sunt nerăbdător să mă întorc mai curând la trib. Oamenii de acolo sunt vulnerabili fără noi, a zis şi a tras aer în piept cu putere. Ai dreptate, Mikil. Şi noi am fost cândva scabioşi. Dar ideea de a risca viaţa lui Thomas pentru fiica lui Qurong, care va continua să trăiască sfidându-l pe Elyon, nu e doar lipsită de înţelepciune, ci şi imorală.
— Poate că ar trebui ca mai întâi să ne explice Thomas ce crede, a rostit Suzan.
S-au uitat la el plini de speranţă. Dar ce să le spună? *Cred că m-am îndrăgostit de o prinţesă scabioasă?* Gândul, apărut brusc, l-a şocat. Nu. Nimic despre iubire.
— Vreau să vă fie limpede că nu m-am îndrăgostit, a zis el, apoi şi-a dres glasul. Recunosc totuşi că mi-a câştigat încrederea cât am stat cu ea în bibliotecă.
— Încrederea? S-a mirat Johan. Eu nu aş avea încredere în fiica lui Qurong.
— Atunci să o numim înţelegere, i-a răspuns scurt Thomas. Nu pot explica sentimentul, dar aşa a fost. Nu-şi merită propria înşelătorie.
— Dar aşa stau lucrurile, a precizat Mikil. Suntem toţi liberi să alegem, iar ea a ales.
— Asta nu înseamnă că nu poate alege altfel. E o persoană, la fel ca oricare dintre noi!
Afirmaţia lui a răsunat prea tare pentru canionul acela îngust.
— Ba nu, Thomas, nu este ca oricare dintre noi, a spus William. N-aş fi crezut posibil să aud asemenea vorbe rostite de tine. Sentimentele îţi întunecă judecata. Controlează-te, omule.
— Dar cum socotim sentimentele lui Justin? a întrebat Suzan. Nu iubirea a dus la înecul lui?
Câţiva dintre ei au vorbit în acelaşi timp, iar cuvintele lor s-au încălecat, ameţindu-l pe Thomas. Tot astfel şi

simţămintele proprii. Nu putea fi sigur de ele. Sentimentele nu erau demne de încredere; cu toţii ştiau asta. Pe de altă parte, Suzan pusese o întrebare bine cumpănită. Cum ar vedea Justin acest lucru?

A ridicat mâna, cerând linişte. Ceilalţi au tăcut.

— Dacă Ronin ar fi aici, i-am asculta părerea. Recunosc, gândul că această femeie ar putea muri mă întristează, dar mă voi supune judecăţii sfatului. Nu am alte argumente decât propriile sentimente, pe care le-am exprimat deja. William, explică-ţi părerea.

— Mulţumesc, a zis acesta şi şi-a plecat capul. Am trei idei care ne vor oferi îndrumare. Prima: în ce priveşte întrebarea lui Suzan privind sentimentele lui Justin, se spune că lui Elyon îi este dor de mireasa lui. Asta ştim toţi. Mai ştim că noi, Cercul, suntem mireasa lui. Aşa ne-a explicat în deşert. Hoarda nu este mireasa lui.

A aruncat o privire spre ceilalţi, nu a constatat nicio obiecţie şi a continuat:

— A doua idee: boala, care poate fi îndepărtată prin înec, reprezintă o jignire la adresa lui Elyon. Unii susţin că tot ce atinge un scabios este pângărit, deşi eu nu aş merge chiar atât de departe. Însă unul din neamul lor este cu siguranţă pângărit. A îmbrăţişa o creatură atât de nenorocită, care acceptă murdăria, este totuna cu a îmbrăţişa murdăria în sine.

— Dar Justin m-a îmbrăţişat când eram scabios, a intervenit Johan.

— Asta s-a întâmplat înainte de curăţarea prin înec. De fapt, de aceea a creat înecul, să ne curăţăm de boală. Spui că nu are importanţă dacă suntem curaţi ori nu? El nu ar fi mers atât de departe dacă nu ar fi contat.

Argumentaţia lui William avea o oarecare logică, dar lui Thomas nu-i pria. Cu toate acestea, nu îndrăznea să vorbească.

— El urăşte boala, dar nu şi bărbatul sau femeia din spatele bolii, a subliniat Suzan.

— De aceea spune Cartea că el va arde orice mlădiţă care nu rămâne în El ca să poarte fruct? a întrebat William. Eu sunt

viţa, voi, mlădiţele[3], dar uitaţi-vă ce se întâmplă cu mlădiţele care rămân sterpe.

Asta i-a făcut să tacă.

— Şi, în cele din urmă, dacă n-a fost îndeajuns, analizaţi mânia lui Elyon faţă de aceia care îl resping. Te-ai da în schimbul lui Teeleh, Thomas? Ori al unui Shataiki? Sunt scabioşii mai puţin înşelaţi decât ei? Eu aş zice că a te da unei femei scabioase sau a te da în schimbul ei nu e mai puţin supărător decât îmbrăţişarea unui Shataiki, iar procedând astfel vei stârni mânia lui Elyon.

Argumentul era atât de jignitor, încât niciunul dintre ei nu a părut în stare să îl analizeze cum se cuvenea. În loc să descopere vreo încurajare pentru a face ceea ce acum ştia că trebuia făcut, Thomas a simţit cum disperarea lui se adânceşte. Îşi simţea sângele bubuindu-i în urechi.

— Ştiţi toţi că nu sunt de acord cu William, a vorbit Johan. La ultimul sfat, am susţinut că ar fi nevoie să îmbrăţişăm Hoarda devenind mai asemănători lor. Dar situaţia de acum este diferită. Thomas, Cercul are nevoie de tine. Tribul tău, la fel. Conducându-ne, din Hoardă vor veni în Cercul nostru mai mulţi oameni decât această femeie.

Thomas s-a uitat la ceilalţi. Mikil a rămas mută, Jamous de asemenea. Nici măcar Suzan nu a contrazis afirmaţia dinainte.

— Aceasta este decizia sfatului?

Nimeni nu a scos un cuvânt.

S-a ridicat.

— Fie, a zis şi s-a îndepărtat de ei, a trecut de colţ şi s-a îndreptat spre scabiosul care aştepta.

— Thomas! a strigat Mikil, care a alergat să-l prindă din urmă. Te rog, e o scabioasă, pentru numele cerului, i-a şoptit ea. Renunţă.

— Asta şi fac! S-a răstit el.

S-a oprit în faţa soldatului.

---

[3] *Evanghelia după Ioan,* 15.4-5, versiunea Bartolomeu Anania (n.tr.).

— Du-te şi spune-i generalului tău că, aşa cum nu şi-ar bea propriul sânge, Thomas de Hunter nu acceptă condiţiile lui ridicole.

Tot ce putea face pentru Chelise era să-i transmită lui Qurong mesajul clar că îi dispreţuia fiica.

— Iar lui Qurong transmite-i că e treaba lui ce face cu propria fiică. Iar acum, du-te.

Scabiosul a şovăit, apoi a urcat grăbit pe cal, pe care l-a întors şi a urcat, ieşind din canion.

26

Au pornit din canion în şir indian şi au traversat deşertul către Pădurea de Sud. Dispoziţia sumbră a lui Thomas i-a potolit pe membrii grupului. Mikil şi Johan au încercat să aducă puţină bună dispoziţie discutând despre vise, dar el le-a reamintit imediat că existau puţine speranţe să supravieţuiască în vis mai mult de o săptămână. Ar fi preferat să mănânce rambutan în fiecare seară tot restul vieţii, ca să uite până şi de existenţa istoriilor. În cele din urmă l-au lăsat cu gândurile lui.

William mergea în frunte, iar Thomas încheia grupul, în urma lui Suzan, care îl consolase cu un zâmbet înţelegător. Caii urcau dunele de nisip în tăcere, fornăind când şi când ca să-şi cureţe nările de praf.

Cu fiecare pas, Thomas simţea cum inima i se strânge tot mai mult. Oricât ar fi încercat, nu reuşea să alunge starea de proastă dispoziţie. Sentimentele împotriva cărora ducea o luptă erau absurde. Cu totul absurde. Şi-a spus asta mereu, mereu.

Chelise e o scabioasă cuprinsă de boală. Răsuflarea îi miroase a pucioasă, iar mintea îi este înnegurată de înşelătorie. Mai curând ar porunci moartea ta decât să se înece într-un lac roşu.

Atunci de ce simţea acea atracţie nestăpânită faţă de ea? Era limpede că nu o iubea aşa cum un bărbat iubea o femeie. Cum să iubească o femeie după ce o pierduse pe Rachelle în urmă cu treisprezece luni? Cum putea o femeie, cu atât mai mult o târfă bolnavă, să o înlocuiască pe Rachelle?

Şirul înainta mai repede decât el, însă în loc să-şi îndemne calul să-i ajungă din urmă pe ceilalţi, îl lăsa să păşească şi mai încet. Hotărârea lor de a o condamna pe Chelise la moarte îl izolase de ei.

Doar ruşinea te reţine. Ori protestul?

În orice caz, i se părea firesc să rămână în urmă. Ceilalţi s-au uitat spre el, dar l-au lăsat să aibă loc mai mult în jur. Curând a rămas cu cel puţin o dună în urmă.

Abia atunci, când i-a pierdut cu totul din ochi, a început să se simtă în largul lui. Fără niciun regret, a lăsat imagini ale ei să îi umple mintea.

Chelise privindu-l când se afla pe scară, stând cu braţele încrucişate în timp ce el căuta cu disperare printre Cărţile de Istorii.

Chelise repetând cuvintele scrise de ea, cu ochii mari de emoţie.

Chelise, zdrobită de incapacitatea ei de a alcătui o propoziţie întreagă.

Dacă i s-ar elimina boala din piele şi înşelătoria din minte, ce femeie ar deveni? Ce prinţ ar mai fi demn de o asemenea prinţesă?

— Bună, Thomas.

A tresărit, cât pe ce să cadă din şa. Însă nu a văzut pe nimeni. Se afla aproape de o formaţiune stâncoasă, între două dune, singur. Nu-i mai vedea pe ceilalţi. Soarele îi luase minţile.

— Aici, prietene.

S-a răsucit către sursa acelui sunet. Şi acolo, pe o piatră din spatele lui, a văzut un liliac.

Un liliac alb. Un Roush.

— Michal?

Animalul îmblănit i-a zâmbit.

— Unul şi acelaşi.

— Chiar tu eşti? Nu te-am văzut de... a zis, şi glasul i s-a stins.

— Da, nu ai văzut de multă vreme un Roush, ştiu. Asta nu înseamnă că nu suntem pe aici. Te-am urmărit. Şi, recunosc, te-ai descurcat bine. Mult mai bine decât am declarat public faţă de ceilalţi, deşi nu-mi face plăcere să recunosc.

A coborât imediat de pe cal şi a dat fuga spre liliac. Voia să îşi arunce braţele pe după gâtul creaturii şi să-i spună cât de mult se bucura să o vadă. Cu toate acestea, s-a oprit la trei paşi de Michal şi a rămas cu ochii holbaţi ca un şcolar.

— Da... Eşti chiar tu... s-a bâlbâit el.

— În carne şi oase. Deşi aş prefera să păstrezi doar pentru tine ştirea privind această întâlnire.

Thomas a căzut în genunchi, pe de o parte din cauza slăbiciunii, pe de alta, ca să fie la fel de scund ca liliacul.

— Îmi pare rău. Nu-mi dau seama ce se petrece cu mine.

— Eu, da.

Bărbatul a respirat adânc.

— Atunci lămureşte-mă.

— S-a apropiat de tine.

Thomas s-a ridicat. Cât de mult ştia Michal?

— Cine?

— Chelise. Prinţesa.

— Mă simt apropiat de ea, dacă la asta te referi. Nu merită să moară. Am petrecut câtva timp împreună în bibliotecă şi, chiar scabioasă, nu e aşa cum mă aşteptam. Sunt convins că Elyon poate arăta îndurare chiar şi…

— Numeşti asta apropiere? Eu aş numi-o iubire.

— Ba nu. Nu e chiar aşa.

— Atunci aşa ar trebui să fie.

Rămas fără grai, s-a uitat lung la Roush.

— Ce vrei să spui? Doar e scabioasă.

— Şi tu ai fost. Dar ea nu vede lucrurile în acest fel.

— Justin?

— Justin.

Thomas a ridicat privirea spre duna pe care rămăseseră urmele lăsate de ceilalţi.

— Dar doctrina…

— Înseamnă că aţi stabilit-o greşit. Vreau să ştiu ce a spus William.

De ce alesese Michal tocmai acel moment pentru a se arăta? A simţit cum speranţele lui cresc, umplându-i pieptul.

— Cercul este mireasa lui. Îi este dor de Cerc.

— Destul de adevărat, dar în aceste momente el îşi curtează mireasa. Crede-mă, dacă ar fi să-l vezi în aceste clipe, Justin s-ar afla acolo pe stâncile acelea, păşind agitat cu mâinile prinse în păr, dorind să câştige iubirea oamenilor Hoardei. Aceştia ar fi mireasa lui, la fel ca voi.

Thomas s-a uitat spre stânci, imaginându-şi-l pe Justin păşind agitat. Inima a început să-i bată cu putere.

— Ce altceva a mai spus William? a vrut să afle Roushul.

— Că mânia lui Elyon faţă de cei care îl resping trebuie să fie domolită prin înec înainte ca noi să-i putem îmbrăţişa.

Michal s-a încruntat.

— Aş fi crezut că după moarte îl veţi înţelege mai bine pe Justin. Mânia lui Elyon se îndreaptă împotriva lucrurilor care îi îngrădesc iubirea. Împotriva lui Teeleh şi a Shataikilor care sunt pregătiţi să înşele şi să fure acea iubire. El urăşte tot ce zădărniceşte iubirea miresei lui.

— Aşadar, nu scabioşii.

— Eu nu afirm că înţeleg totul – Elyon depăşeşte puterea mea de înţelegere. Însă iubirea lui este fără de margini. Ştiai că atunci când vă înecaţi, el a făcut legământ să uite de bolile voastre? El ţine minte doar iubirea voastră. Chiar când voi bâjbâiţi, aşa cum face William în aceste momente, Justin jură să uite şi îşi aduce aminte doar de iubirea acestuia, indiferent cât de imperfectă ar fi ea. Ar fi cât se poate de adevărat să se spună că voi, oamenii, aţi reuşit totul. Bineînţeles, m-aş asigura că William înţelege bine. Elyon este încântat. Desigur, trebuie plătit un anumit preţ. Da, trebuie să existe un înec, dar el este încântat de mireasa lui şi foarte dornic să îi atragă pe alţii în Cerc.

Normal, Thomas ştia toate acestea. Dar nu chiar în acele condiţii fără echivoc.

— Dacă ai vedea iubirea lui Justin faţă de Chelise, te-ai veşteji pe loc, a rostit Michal cu un zâmbet abia schiţat. Este vorba de Marea Romanţă.

Thomas a început să păşească agitat de colo-colo. Ce însemna asta? Că avea dreptate afirmând despre Chelise că era ca orice altă femeie, fie ea scabioasă ori nu? Că avea dreptate dorind să o salveze? Că iubirea pe care o nutrea faţă de ea nu se deosebea de aceea pe care o avusese faţă de Rachelle?

Dar cum se putea să iubească o scabioasă în acelaşi fel cum o iubise pe Rachelle? Nu, imposibil ca Michal să se refere la aşa ceva.

— Urmează-ţi inima, Thomas. Justin ţi-o arată pe a lui.

Cuvintele lui Justin i-au revenit în memorie. A înălţat capul şi a privit lung spre deşert, apoi a lăsat adevărul să îi

invadeze mintea. Era depăşit de toate. O iubea pe Chelise. Poate că ea nu-l iubea, dar el nu putea nega simplul fapt că o iubea mai mult decât îşi amintea că iubise pe cineva, cu excepţia Rachellei.

— Thomas!

S-a întors către dună. Suzan stătea pe creastă şi se uita la el de sus. Mai demult, ea nu-l văzuse pe Justin; oare acum îl vedea pe Michal?

S-a răsucit pe călcâie. Roushul dispăruse!

— Te aşteaptă ceilalţi.

Nesigur vreme de câteva momente, a rămas încremenit. Apoi a înţeles ce urma să facă. Ce trebuia să facă.

A fugit spre cal şi a sărit în şa. Aruncându-i o privire de rămas-bun lui Suzan, şi-a întors calul şi s-a îndepărtat în galop de ea, pornind spre pădure.

— Thomas! Aşteaptă!

A trecut de creasta primei dune şi a plonjat pe pantă, îndreptându-se către următoarea dună.

— Aşteaptă! Vin cu tine!

Suzan pornise după el. Şi-a oprit calul. Ea a venit în galop, ajungând în spatele lui.

— Mă întorc la ea.

— Atunci ne întoarcem amândoi.

— Nu-ţi pot cere să faci asta.

— M-ai învăţat să trăiesc pentru a înfrunta pericole. Şi, deşi nimeni altcineva nu ştie, mă dau în vânt după romanţă.

Dunele din spatele ei erau pustii. Ceilalţi vor vedea urmele lăsate de copitele cailor şi îşi vor da seama ce s-a petrecut. Din fericire, îşi vor păstra cumpătul şi îşi vor continua drumul spre trib, unde va fi nevoie de prezenţa lor.

— Atunci să ne grăbim, a zis el şi a dat pinteni calului. Trebuie să ajungem la ea înaintea mesagerului.

— Nu ai de gând să te predai?

— Vreau să o scot de acolo.

Au gonit peste încă o dună.

— Dar dacă ea va refuza să plece?

— O voi convinge, nu? a spus el cu un zâmbet.

* *

*

Urmele lăsate pe nisip erau cât se poate de clare.

— Neghiobul s-a întors acolo, a vorbit William.

— Iar Suzan e cu el, a adăugat Mikil.

Johan s-a întors şi el către dună.

— Nu şi-a propus să se predea, altfel nu i-ar fi permis lui Suzan să îl urmeze. Se duce după Chelise.

Această obsesie pe care Thomas o avea faţă de fiica lui Qurong îi rămânea de neînţeles lui William. O ştia drept o femeie de spirit, frumoasă printre scabioşi, însă o scabioasă, la urma urmelor, la fel de bolnavă ca toţi ceilalţi.

Propusese ca membrii Cercului să mai îndulcească standardele pentru a-i convinge pe membrii Hoardei să se predea, dar se gândise la înec, nu la iubire. Acum se întreba dacă nu cumva acţionase împotriva intereselor Cercului. Poate ar fi mai bine să rămână fermi în privinţa angajamentelor cerute pentru a pătrunde în Cerc, dar iubirea faţă de Hoardă să rămână. Ceea ce făcea acum Thomas punea argumentele lui la încercare în diverse moduri. Ce avea să se întâmple: se va transforma el într-un scabios ori Chelise va deveni o albinoasă?

Sau poziţiile lor erau ireconciliabile?

— Trebuie să-i oprim! a zis Mikil.

— Şi cum vei reuşi? Îi urmărim tot drumul până la temniţă?

— Îi aşteptăm, a propus Johan. Aici.

— Nu-i putem lăsa pe membrii tribului singuri atâta vreme.

— Atunci îi voi aştepta *eu.*

Mikil s-a uitat spre soţul ei.

— Jamous, vorbeşti serios?

— Vom aştepta împreună cu Johan, a spus şi s-a întors către William. Ia-i pe Cain şi pe Stephen cu tine.

— Nu-mi place, a suspinat celălalt. Cercul e la vreme de încercare, iar conducătorii îşi riscă viaţa pentru o târfă.

— Ai avea nevoie de câteva lămuriri, s-a răstit Johan la el. Acum e vorba de Thomas, cel care ţi-a salvat viaţa în câteva rânduri.

William s-a încruntat şi şi-a răsucit calul.

— Atunci ne vedem la trib. Tăria lui Elyon.

Johan a dat aprobator din cap.
— Tăria lui Elyon.

27

— Mai mult. Vreau să trec de orice verificare făcută de la cinci paşi.

— Atunci va trebui să ai pielea solzoasă.

După căderea întunericului, furaseră pastă de morst şi câteva haine dintr-o casă de la marginea oraşului. Thomas îşi scosese cămaşa şi se dădea cu pudră. Suzan i-o întindea pe spate.

— Va fi întuneric, iar tu vei purta o glugă peste faţă. Nu-ţi înţeleg deloc entuziasmul că te mânjeşti cu substanţa asta.

— E vorba de miros!

S-a întors spre ea, făcând ochii mari ca un copil. Ardoarea pe care o manifesta faţă de acea misiune era foarte molipsitor. Văzându-l cum se comportase în cursul zilei, alţii ar fi socotit că o luase razna.

Nu o luase razna. Inima lui se dăruia cuiva. Probabil că el nu ar fi recunoscut, dar Suzan era în stare să vadă situaţia chiar şi cu ochii închişi. Thomas de Hunter pornise pe un drum pe care îl ocolise după moartea lui Rachelle. Se afla în etapele premergătoare celei în care se va îndrăgosti nebuneşte. Urmărindu-l îndeaproape, femeia simţea că dorea să traverseze aceeaşi stare.

Încă depunea toate eforturile ca să-şi ascundă sentimentele, ori poate nu era chiar sigur cum să le interpreteze, dar nu se putea abţine. Îi spusese lui Suzan ce se petrecuse între el şi Chelise în bibliotecă, dându-i mai multe detalii decât i-ar fi fost trebuincioase. A vorbit în mod expresiv, slujindu-se de mişcări largi din braţe, trăgând concluzii absurde despre cele mai simple lucruri.

— Îşi ţinea braţele încrucişate. Îţi poţi închipui?

— Da. Dar nu pricep legătura.

— Încrucişate! Ştie foarte bine că în postura asta arată seducătoare.

— Cu braţele încrucişate? Nu sunt convinsă…

— Nu braţele sunt totul. Dar să lăsăm asta. E vorba de imaginea de ansamblu. O să te convingi.

În timp ce se dădea cu morst pe faţă, a vorbit de miros:

— Vreau să miros ca Hoarda. Am mai făcut-o o dată, chiar în dormitorul lui Qurong, când el sforăia ca un balaur.

A mai luat morst în căuşul palmei şi l-a aplicat pe obraz. Praful albicios i s-a ridicat ca un nor în jurul capului.

— De data asta va fi în dormitorul ei şi am senzaţia că va fi mai sensibilă decât tatăl ei. Morstul nu-mi va acoperi mirosul de albinos dacă va fi întins doar pe faţă, adevărat?

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că vrei să devii scabios din alt motiv decât acela de a te strecura în castel. Vrei să fii ca ea!

— Da? Poate că exista un grăunte de adevăr în spusele lui Johan. Ajung scabios ca să salvez o scabioasă de condiţia ei.

Suzan a râs.

— O singură privire îi va fi de ajuns ca să-şi dea seama că nu eşti unul. Nu ai cum să-ţi ascunzi adevărata identitate – aici greşeşte Johan.

Thomas s-a ridicat, întorcându-se.

— De acord. Cum arăt?

— Ca un scabios.

Puţini îl văzuseră vreodată astfel. Pentru majoritatea, era războinicul temut, devenit un filosof introvertit. Aici în deşert, se transforma în Thomas iubitorul. Suzan a surâs. Îi plăcea destul de mult acea latură ascunsă a lui.

A înşfăcat roba, trăgând-o peste cap.

— E bine?

— Da. Poţi fi confundat cu un scabios.

— Atunci e bine. Cred că sunt gata. O să am nevoie de o oră ca să ajung la castel, plus una să mă întorc. Să mă aştepţi aici la crăpatul zorilor. Dacă nu apar, procedezi cum crezi că e mai bine, a zis şi a încălecat.

Pleca într-o expediţie nebunească, să caute o femeie care, în ciuda bănuielilor lui greşite, nu-l iubea. Iar Suzan îl susţinea deoarece ştia că Thomas de Hunter reuşea să realizeze întotdeauna ce-şi punea în minte. Acest lucru şi romanţa din propriul ei spirit îl încurajau să continue.

Toate bune şi frumoase, dar dacă nu se mai întorcea? O atrăsese acolo prin ardoarea lui molipsitoare, dar ce se

întâmpla dacă lucrurile se sfârşeau prost? Dacă ar muri până dimineaţă, ar trebui ca şi ea să-şi asume o parte din vină.

— Să fii atent. Dacă te prind, vei ajunge în lac, nu în bibliotecă.

— Ştiu, a zis şi a privit lung spre nord, unde se afla oraşul. Oare fac lucrul cel mai potrivit?

— O iubeşti?

— Da.

— Atunci du-te la ea, Thomas de Hunter. Ne-am spus ce era de spus.

El a zâmbit şi a dat din cap.

— Tăria lui Elyon.

— Tăria lui Elyon.

S-a apropiat de oraş dinspre est, ocolind grădina regală şi urmând drumul mai puţin circulat care ducea direct la castel. Luna se ridicase pe cer. Hotărâse că dacă i se adresa cineva, îi va răspunde ţinându-şi capul plecat. Cu puţin noroc, poate nu trebuia să-şi pună la încercare talentul de a trece drept scabios.

Scăldat în lumina lunii, castelul se înălţa în dreapta lui. A lăsat calul să meargă de voie – animalul se afla pe teren familiar. Pe sub robă a simţit sudoarea amestecându-se cu morstul.

Thomas, ce faci dacă ea nu vrea să te însoţească?

Suzan îi pusese aceeaşi întrebare şi, în entuziasmul lui, o asigurase că ea îl va urma. Acum, însă, nu mai părea chiar atât de convins. De fapt, gândindu-se mai bine la sarcina pe care şi-o luase, şi-a dat seama că partea cea mai uşoară va fi să ajungă în camera ei. Mult mai greu îi va fi să o convingă să plece de acolo.

Drumul era încă pustiu. Deocamdată, totul mergea bine. S-a gândit că cel mai mare avantaj consta în politica nonviolenţei, promovată de membrii Cercului. Practic, Hoarda nu avea duşmani reali care să îi ameninţe securitatea. Măsurile de protecţie nu presupuneau respingerea unui atac, iar pedeapsa pentru infracţiuni minore, precum furtul, era atât de drastică, încât niciun scabios nu încerca aşa ceva.

Auzise că orice infracţiune comisă împotriva casei regale se pedepsea cu moartea întregii familii a făptaşului.

Cu siguranţă că paza în jurul castelului fusese întărită după evadarea lui, însă scabioşii nu erau obişnuiţi cu şiretenia cu care se puteau furişa oamenii Cercului. Dacă modul în care reacţionaseră gărzile cu o zi în urmă reprezenta un etalon, atunci avea motive serioase să spere.

A intrat în pădure ca să evite orice întâlnire cu vreun paznic pe drum. S-a aşezat mai bine în şa şi a mânat calul printre copaci, către grajdurile din spatele castelului. Simţind mirosul familiar al grajdului, iapa a fornăit.

— Uşurel, fetiţo.

S-a lăsat uşor la pământ şi a legat animalul de o creangă. Lumina de la camerele din partea din spate a castelului se strecura printre copaci, în ciuda orei foarte târzii. Din fericire, acelea erau torţe care ardeau toată noaptea.

Uscăturile de pe sol au scrâşnit sub tălpile lui, dar niciun paznic nu a perceput zgomotul. S-a grăbit să dea ocol grajdului. Chelise îi spusese că dormitorul ei dădea spre *oraş,* fiind situat la ultimul etaj al castelului. În cursul evadării, văzuse treptele ce duceau spre acoperiş. S-a deplasat cu repeziciune spre gardul care înconjura incinta şi s-a uitat pe furiş prin el.

Nu a văzut pe nimeni.

Deci, asta era. Odată trecut de gard, nu va mai bate în retragere. S-a prins de capătul de sus al unui stâlp şi, după ce a respirat adânc, a sărit.

— Cine e acolo?

Se afla încă în aer, coborând spre pământ ca o paraşută, când glasul a răsunat cât se poate de clar în noapte. Şi foarte aproape.

A aterizat pe ambele picioare şi a văzut un paznic la trei metri în dreapta. Războinicul fusese plasat în preajma gardului.

Thomas a coborât capul şi s-a îndreptat spre castel ca şi cum era un lucru obişnuit ca un scabios să pice din cer.

— Stai! Ce înseamnă asta?

S-a oprit şi s-a întors cu faţa spre războinic, analizând soluţiile la îndemână. Mai precis, nu prea avea de ales. Îi rămânea o singură soluţie.

Omul trebuia să dispară. De asta depindea viaţa lui Chelise.

Rămânând cu capul în pământ, s-a îndreptat spre războinic. Mai avea cinci paşi până la el.

— Opreşte-te acolo!

Thomas i-a răspuns cu glas piţigăiat.

— Generalul Woref mi-a cerut să-l întâlnesc aici.

— Generalul?

— Sunt concubina lui.

— Con…

A acţionat înainte ca omul să poată analiza acea afirmaţie şocantă. S-a aruncat spre dreapta, s-a rostogolit o dată şi a ajuns la un metru. Soldatul s-a răsucit, iar lama sabiei a sclipit.

Thomas a lăsat ca inerţia să-l propulseze într-o lovitură de picior din rotaţie. Piciorul a atins cu putere tâmpla omului.

S-a auzit doar un geamăt scurt, după care celălalt a căzut ca un sac.

— Îmi pare rău, a şoptit el.

S-a lăsat într-un genunchi, a sfâşiat mâneca hainei omului până la umăr şi i-a legat mâinile şi picioarele la spate. Apoi a sfâşiat şi cealaltă mânecă şi cu bucata de material i-a aplicat un căluş foarte strâns.

A alergat spre clădire şi a urcat scara în zbor. A ajuns pe acoperiş şi s-a ghemuit înapoia balustradei, îşi rupsese cumva hainele? Reţinându-şi respiraţia, s-a verificat. Din câte şi-a dat seama, totul era intact.

Acum trebuia să se grăbească. Soldatul se va dezmetici destul de curând şi, chiar legat, putea să facă suficient zgomot ca să atragă atenţia.

Thomas a fugit spre singura scară pe care a văzut-o. A dat să deschidă uşa. Era încuiată. A examinat încuietoarea. Avea în faţă un model de tehnologie pădureană. Gândită chiar de el.

Concepuse acea încuietoare pentru a asigura o uşă contra vântului puternic, nu a hoţilor. Un simplu bolţ de bronz ţinea

laolaltă tot ansamblul. A scos cuiul. Încuietoarea i-a căzut în palmă. A aşezat-o pe podea şi a deschis uşa cu fereală.

Casa scărilor era cufundată într-o lumină scăzută. S-a strecurat înăuntru, a închis uşa şi a rămas nemişcat şi tăcut.

Niciun sunet. Toată lumea din castel dormea.

A coborât atent treptele, oprindu-se de fiecare dată când se auzea vreun scârţâit. Chiar dacă folosiseră tehnologie pădureană, se lucrase în pripă.

Jos, un balcon se întindea cât toată lungimea etajului superior. În faţa lui se găsea o torţă ce ardea, plasată între două uşi. Dacă nu se înşela, una era de la dormitorul lui Chelise. Nu avea decât o soluţie ca să afle.

A scos capul peste balustradă, a văzut curtea de jos goală, şi s-a grăbit spre prima uşă.

Încuiată şi aceasta.

Acelaşi model.

A desfăcut din nou bolţul.

A păşit în cameră şi a închis uşa. O lampă cu gaz lumina slab un pat mare. Chelise dormea. A examinat întreaga încăpere dintr-o privire. Uşi care dădeau spre alt balcon. O comodă masivă, pe care stătea o lampă. O oglindă de masă. Draperii lungi şi moi. Ambianţă regală.

Sosise momentul adevărului. Dacă persoana din pat nu era Chelise, se vedea silit să mai lege pe cineva cu mâinile la spate.

S-a furişat spre pat şi s-a aplecat peste silueta de sub velinţe. Persoana aceea dormea cu cearşaful tras peste cap. Trebuia să-i vadă faţa pentru a fi sigur că intrase unde voise, dar gândul de a o dezveli în somn…

A auzit podeaua scârţâind în spatele lui. A simţit lovitură în cap. A căzut în faţă, peste forma adormită, şi a făcut un efort să se ridice.

Obiectul l-a izbit din nou, drept în spate. De această dată a icnit. În timp ce gemea, şi-a dat seama că forma de sub velinţe nu era vie. Perne.

Cea de-a treia lovitură l-a atins în cap şi, vreme de o clipă, a crezut că va leşina. A reuşit să rostească.

— Eu sunt! Thomas!

Persoana care îl atacase s-a oprit o clipă, cât să-i permită să se rostogolească. Acolo, în lumina oranj a lămpii, stătea o femeie îmbrăcată complet.

— Thomas?

— Chelise! a zis şi s-a ridicat în capul oaselor. Ce faci?

— Cum adică? a şoptit ea. Mă apăr.

— Am venit să te ajut, nu să te atac.

Chelise ţinea în mâini o torţă neaprinsă. S-a uitat spre uşă şi a rostit:

— Cum ai ajuns aici? Ai venit să te predai?

— Nu. Nu pot face asta.

— De ce nu? Evadarea ta m-a pus într-o lumină foarte proastă. Toată noaptea m-am temut că fiara aceea va da buzna peste mine. Mi s-a spus că ai respins cererea lui Qurong.

Aşadar, totul era adevărat. Ea înţelesese că viaţa i se găsea în primejdie.

— Dacă mă predau, mă vor ucide. Asta vrei?

A coborât torța.

Thomas s-a ridicat şi a rămas cu faţa la ea. S-au privit pentru prima oară de când ea îl lăsase ultima dată în bibliotecă. În lumina lămpii, faţa ei părea frumoasă.

A păşit spre ea şi a dat să ridice mâna spre obrazul ei, dar s-a răzgândit.

— Am venit să te salvez.

— Nu e nevoie. Vreau să te predai lui Qurong ca să facem uitată toată această nebunie. O să chem gărzile imediat.

Respingerea l-a făcut să simtă o durere în piept. Faţa i s-a înfierbântat.

— Atunci, cheamă-le.

— Vorbeşte mai încet. Arăţi ridicol cu stratul acela de morst pe faţă.

— Mă preferi fără el?

Ea s-a apropiat de toaletă, a pus torţa jos şi s-a privit în oglindă, în care nu se vedea nimic din cauza luminii slabe.

Încă nu chemase paznicii.

— Chelise, ascultă-mă. Ştii la fel de bine ca mine că s-a terminat cu viaţa pe care îţi închipuiai că o vei duce în acest

castel. Woref te va distruge. Dacă vei supravieţui predându-mă pe mine, fiara aceea, cum îi ziceai, îţi va oferi o moarte lentă. Iar dacă vei refuza să te pleci în faţa pumnului său, te va ucide.

— Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu erai tu, i-a răspuns ea iritată. Fără tine, Woref nu s-ar comporta ca un porc şi nici nu aş fi pusă în această groaznică situaţie de a alege.

— Atunci, măcar vezi că ai de unde alege.

— Între ce şi ce? Între un animal şi un albinos? Ce fel de alegere este asta?

I-a ignorat tonul muşcător al cuvintelor.

— Atunci nu ne alege pe niciunul. Părăseşte acest loc şi negociază cu tatăl tău dintr-o poziţie dominantă.

Ideea a făcut-o să şovăie. Când a vorbit din nou, tonul vocii ei se mai înmuiase.

— Dacă voi merge cu tine, Woref nu mă va ierta în veci.

— Nu vei pleca de bunăvoie cu mine. Te voi lua cu forţa.

— Cu forţa? a pufnit ea în râs. Ca prizonieră a ta. Cum să negociez dacă o să-ţi fiu prizonieră?

— Găsim noi o soluţie. Îl voi cere pe Woref în schimbul tău. Ceva de genul acesta. Şi ce va face el ca să te aibă?

— Orice.

— Exact. Orice. Vezi, plecând de aici, le forţezi mâna. Dacă rămâi, viaţa ta va fi un coşmar, chiar dacă mă dai pe mâna lor.

Pe faţa ei a apărut un zâmbet vag.

— Dar trebuie să înţelegi că eu…

Cum să-i spună? Brusc, şi-a dorit să nu fi deschis gura.

— Poftim? L-a întrebat pe un ton poruncitor.

— Cred că nutresc anumite simţăminte faţă de tine. Constat că ai alte sentimente, dar nu m-aş simţi bine dacă te-aş lua de aici fără să-ţi declar cinstit intenţiile mele.

De această dată, tânăra n-a mai râs.

— Ce intenţii? Să-mi câştigi iubirea? Atunci, dă-mi voie să fiu sinceră. Ştiu cum ne priviţi voi, albinoşii. Ne socotiţi respingători. Răsuflarea ne miroase rău, iar pielea noastră vă provoacă greaţă. Nu ştiu ce idei juvenile s-au născut în mintea ta, dar noi doi nu vom putea fi niciodată iubiţi.

— Am putea, dacă te-ai îneca.

— Nici gând.

Thomas s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o greşeală cumplită. Însă Michal îi spusese să-şi asculte inima, iar inima lui bătea pentru acea femeie. Gândul de a o părăsi îl îngrozea, de aceea şi-a zis da. Inima lui era dăruită ei.

— Nu am vrut să te jignesc, a zis ea, după ce-l văzuse cum suferea. Îmi cer iertare. Dar tu ai viaţa ta, iar eu, pe a mea. Mă simt atrasă de bărbaţi care îmi seamănă. De aceeaşi carne.

— Prea bine.

— Înseamnă că ai înţeles?

— Da. Dar nu accept. Cred că am văzut ceva mai mult în ochii tăi.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu mă bizui pe aşa ceva, a spus ea şi, după ce l-a privit câteva momente, s-a apropiat spre dulap.

— Ce faci?

— Îmi iau cele trebuincioase pentru o călătorie în deşert.

— Înseamnă că vii?

— Atâta vreme cât eşti de acord să mă aduci înapoi în schimbul unei cereri pe care o voi face eu.

— Da. S-a făcut, a încuviinţat şi, brusc, a simţit o mie de furnicături prin corp.

— Nu ai nevoie de nimic. Trebuie să ne grăbim.

— O femeie are nevoie de tot soiul de lucruri, a zis ea, şi a aşezat câteva obiecte în geanta de piele. Vezi că e un vas cu morst şi nişte pastă pe servantă.

— Chiar…?

— E cel aromat, pe care îl foloseam când veneam în bibliotecă. Crede-mă, o să te bucuri că-l iau.

A apucat vasul micuţ. Ea s-a apropiat şi a desfăcut geanta. Au schimbat o privire lungă, iar Thomas a fost în stare să jure că avea dreptate. Chelise ştia mai multe decât recunoştea.

Ori poate nu.

— Hai, arată-mi drumul.

* *
*

Fusese convocat la castel în miez de noapte, ceea ce constituia motiv de îngrijorare şi pe vreme de pace. Ţinând seama de evenimentele petrecute în ultimele zile, Woref se temea de ce era mai rău.

Ceva legat de Chelise, simţea asta. Şi-a condus calul pe stradă la pas măsurat, dar sângele îi fierbea deja în vine. Pe lume nu exista vreo sursă de necazuri mai serioasă decât femeile. Ele iubeau şi ucideau, ba chiar ucideau şi când iubeau. Bărbaţii ar fi făcut bine să îndepărteze acea ispită de pe faţa pământului. La ce slujea iubirea dacă preţul plătit era atât de îngrozitor?

A descălecat, a pătruns în hol, unde şi-a dat jos gluga.

— Woref, a făcut Qurong, care îl aştepta în curte. Mă bucur că generalul cel mai preţuit de mine a reuşit să sosească.

Şi-a plecat capul în semn de respect.

— La trezire am primit veşti proaste, a început conducătorul, mult prea afectat, aşadar veştile erau cel puţin groaznice. Una dintre gărzile tale a fost găsită legată în apropiere de gardul din spatele castelului.

Furt?

— A povestit că un bărbat prefăcându-şi vocea pentru a semăna cu a unei femei a susţinut că ar fi concubina lui Woref, apoi l-a doborât. Ceva mai târziu, s-a întors însoţit de o femeie şi l-a făcut să leşine din nou.

— Te asigur că minte. Nu am nicio concubină.

— Nu mă interesează minciunile tale! Cea de-a doua femeie era fiica mea. Chelise a dispărut!

A vorbit cu glas tremurător.

— Cum…?

— Prima „femeie“ era Thomas, dobitocule!

— Thomas de Hunter. Deci, el a luat-o.

Ori Chelise a plecat de bunăvoie?

— Paznicul a afirmat că o silea să meargă. I-a cerut omului să ne transmită că în curând va formula şi o cerere. Şi o va elibera când ne vom conforma.

A plecat de bunăvoie, s-a gândit Woref. Faţa i s-a aprins, dar nu şi-a exteriorizat furia..

— Acum viaţa ta e în joc. Te voi face răspunzător chiar şi dacă un fir de păr va fi clintit de pe capul lui Chelise. I-ai spus că va fi înecată, ştiind prea bine că nu voi face nicicând aşa ceva. Tot *tu* ai spus că îi voi da o lecţie şi ai lăsat de înţeles că Thomas poate veni. Iar acum a dispărut.

— Stăpâne, avem răspuns la cele întâmplate. Am primit ştire că oamenii mei se apropie de tribul lui. Nu va fi singurul care să aibă ceva de negociat.

Conducătorul suprem l-a măsurat sceptic.

— Nu au conducători. Am trimis întăriri. Nu au cum să scape de o divizie întreagă.

— Eu o vreau înapoi pe Chelise, nu mă interesează o turmă de albinoşi!

— O vei avea şi pe Chelise. Dar numai dacă va fi a mea!

— Găseşte-o! S-a răstit la el Qurong, strâmbându-se.

28

S-a străduit, dar nu a reuşit să doarmă. Şi nici nu putea visa, a socotit el, decât după ce îi câştiga iubirea. Era posibil ca virusul să îl ucidă în decurs de câteva zile în cealaltă realitate, şi nu trebuia să îngăduie acelei realităţi să influenţeze în vreun fel drama care se desfăşura aici. Şi-a promis că va mânca rambutan în fiecare seară, doar ca să uite. Vreme de o săptămână, o lună, indiferent cât de mult. Iar când va visa, în cele din urmă, la Casa Albă, unde dormea în prezent, se vor scurge doar câteva ore.

S-a aplecat peste stânca din dreptul lui Suzan, privind spre Chelise, care dormea la vreo trei metri de ei.

— Pentru numele Cerului, Thomas, te rog să te odihneşti, i-a şoptit Suzan. Curând se luminează de zi.

— Nu mă simt obosit.

— Dar te vei simţi curând. Şi mă deranjezi şi pe mine dacă stai aşa.

— Eşti geloasă?

— Pe ea? Dacă ai fi alt bărbat, poate că da – să nu iei asta drept lipsă de respect, dar mi-am dăruit deja inima.

Oarecum surprins, şi-a îndreptat toată atenţia spre ea.

— Serios? N-ai scos nicio vorbă până acum.

— Uneori e mai bine să ţii unele lucruri în secret.

— Cine e fericitul?

— Nu vreau să-ţi spun. Dar îl cunoşti, a zis şi s-a ridicat într-un cot. Trebuie să mărturisesc, totuşi, că acest nou Thomas m-a impresionat.

— Nu am ce oferi ca noutate.

— Nu-mi aduc aminte să te fi văzut stând treaz şi privind lung la o femeie care doarme şi care nu te iubeşte. Sau să arăţi atâta interes ca să afli de cine m-am îndrăgostit eu. Mi-am închipuit mereu că te interesa mai mult cum să mânuieşti sabia decât să cucereşti o femeie.

— Se vede că nu mă cunoşti deloc. I-am făcut curte Rachellei în pădurea colorată, a rostit el şi a privit spre stele.

Pe vremea aceea, romanţa era la fel de normală ca aerul pe care îl respiram.

— Eram prea mică să-mi amintesc, a şoptit ea.

— Acum nu mai eşti.

— Înţeleg deci că te laşi pradă acestui impuls. Fără niciun fel de rezerve.

Thomas a evitat un răspuns direct.

— Am fost născuţi pentru Marea Romanţă.

— Sigur.

— Nu fac decât să-mi urmez dorinţele inimii.

— Aş putea să-ţi dezvălui câte ceva, domnule poet.

— Atunci prezintă-ni-l pe omul tău şi vom vedea cum vă faceţi curte.

— Dacă te-ai auzi… Chiar că ai început să vorbeşti ca un poet.

— Să lăsăm asta, a făcut el cu un surâs. Elocvent am fost mereu. Cuvântul mi-a fost cândva sabie, însă acum e acest cântec de iubire faţă de fecioara care se află acolo. Ori aici?

— Eu văd că va trebui să te învăţ câte ceva despre subtilităţile poeziei.

Şi-a aruncat ochii spre femeia care dormea şi a coborât glasul.

— Vrei poezie adevărată? Atunci ascultă: mi-am pierdut inima. E în posesia lui Chelise, această creatură răpitoare care doarme în pace. Când se încruntă, văd un zâmbet pe faţa ei; când se strâmbă, aud un hohot de râs. Am mers călare alături vreme de două ore, croindu-ne drum prin pădurea întunecată fără să scoatem o vorbă, dar i-am auzit inima şoptind cuvinte de iubire către mine de fiecare dată când calul ei punea copita pe pământ. Acum nu pot dormi deoarece iubirea mi-e somn şi m-am îndestulat cât să rezist o săptămână. Ea se preface că nu mă iubeşte, fiind că boala a umplut-o de ruşine, dar eu văd dincolo de ochii ei, drept în inimă, unde ea îşi trădează adevăratele dorinţe.

Suzan a chicotit.

— Dacă măcar jumătate din vorbele astea ar fi adevărate, înseamnă că eşti robul iubirii, Thomas de Hunter.

În timp ce zâmbetul i-a pierit de pe faţă, el şi-a mutat privirea.

— Aşa este.

Chelise s-a mişcat pe neaşteptate. A întors capul spre ei.

— Aveţi de gând să vorbiţi toată noaptea? Vreau să dorm.

Thomas a clipit nedumerit.

— A, te-ai trezit?

— Vorbiţi prea mult. Nu ştiu cum îşi curtează albinoşii femeile, dar n-ar fi rău să vă gândiţi la unele subtilităţi.

S-a lăsat linişte.

— Are dreptate, a consimţit Suzan în cele din urmă.

— N-am ştiut că tragi cu urechea, a zis Thomas şi, deşi era întuneric, a observat zâmbetul de pe faţa ei. Bine, cred că e momentul să dormim.

S-a întins, neştiind sigur dacă trebuia să fie ruşinat ori încântat că ea îi auzise vorbele.

Au rămas tăcuţi mult timp.

— Îţi mulţumesc, Thomas, a rostit apoi încet Chelise. Ai spus vorbe frumoase.

— Nu ai de ce, a răspuns el, înghiţindu-şi nodul din gât.

— Să nu uiţi înţelegerea noastră, i-a amintit, răsucindu-se spre el.

Da, bineînţeles. Înţelegerea. Era cât pe ce să-i iasă din minte.

* *
*

Chelise şi Suzan l-au lăsat să doarmă până la răsăritul soarelui. Se treziseră amândouă cu o oră mai devreme şi hotărâseră să mai aştepte o oră până să pornească spre deşert. Posibilitatea ca vreun scabios să îi descopere întâmplător în micul canion unde îşi stabiliseră tabăra era destul de redusă.

Suzan se îmbăiase într-un pârâu din apropiere, iar Chelise a decis să facă şi ea acelaşi lucru. A aşteptat până când a terminat Suzan, după care s-a furişat şi ea în apă. Deşi se obişnuise cu ritualul îmbăierii în lac, apa rece i-a dat furnicături.

Dacă nu ar fi vorba de Thomas, nu s-ar fi îmbăiat în acel pârâu, dar se simţea obligată să se prezinte într-un mod care să nu le provoace repulsie albinoşilor. A îndurat durerea, dar şi-a spălat bine pielea. Apoi, cu atenţie, şi-a aplicat morst parfumat, folosind o băltoacă drept oglindă. A ales câteva flori mai mici de tuhan şi le-a prins în păr. Toate astea de dragul lui.

Dar de ce, Chelise? De ce te preocupă atât de mult să-l încânţi pe Thomas? Nu putea răspunde. Probabil pentru că el se purta foarte frumos cu ea. Albinos sau nu, era bărbat, iar ea nu avea cum să ignore afecţiunea nebunească pe care o dovedise salvând-o.

Chelise s-a întors cu faţa spre Suzan, străduindu-se să nu-i privească fix pielea întunecată. Tenul ei era diferit. S-a uitat la pandantivul de la gât, pe care îl purtau toţi albinoşii.

— De ce porţi medalionul acela?

Suzan l-a ridicat între degete şi l-a privit.

— Acestea sunt culorile Cercului. Verde, de la pădurea colorată, negru, de la răul care ne-a distrus pe toţi. Apoi roşu, vezi? A făcut semn către cele două barete încrucişate, de piele roşie. Sângele lui Justin. Şi, la urmă, cercul alb.

— Dar de ce alb?

Suzan s-a uitat în ochii ei.

— Alb. Suntem mireasa lui Justin.

Ciudat mod de a vedea lucrurile. Chiar ridicol. Cine a mai auzit ca cineva să fie mireasa unui războinic mort? Sigur, ei credeau că el continua să trăiască. Absurd.

Chelise s-a uitat la Thomas.

— Să-l trezim?

— Nu pot crede că încă doarme, a zis Suzan zâmbind. Probabil că l-ai făcut să obosească seara trecută.

— Mi se pare că mă oboseşte el cu entuziasmul lui. Suzan a fixat şaua suplimentară pe care Thomas o adusese din oraş.

— Simţi ceva faţă de el?

Chelise nu se aştepta la o întrebare atât de directă. Nu ştia ce să răspundă.

— Uite-l pe Thomas de Hunter, o legendă a Gărzii Pădurii, care se îndrăgosteşte de tine, fiica celui care îl vrea mort, Qurong. Asistăm la crearea unui basm.

— E un albinos.

Suzan şi-a lăsat palma pe şa şi s-a întors către tânără.

— Asta nu înseamnă că e prea bun pentru tine.

— Nu la asta mă refeream.

— Nu, dar aşa simţi. De aceea te-ai îmbăiat şi ţi-ai dat pielea cu substanţa aceea. Te asigur că sunt de acord cu el. Cred că eşti foarte frumoasă. Şi nu cred că ai idee cât de norocoasă trebuie să te socoteşti că acest bărbat te iubeşte.

Brusc, Chelise a simţit că se îneacă. S-a uitat la Thomas. Iată-l dormind pe regele albinoşilor. Ori rege le era Justin? În ciuda încercării lui de a şterge morstul aplicat în seara precedentă, încă mai avea pe faţă urme groase.

— Îţi dă un sentiment plăcut, nu?

— Ce anume?

— Să fii îndrăgostită.

— Da, a răspuns după o clipă de ezitare.

Nu-şi dădea seama de ce se simţea atât de stânjenită. Să aibă Thomas dreptate când afirma că ea încerca să-şi acopere ruşinea? Acum Suzan spusese acelaşi lucru. Nu analizase problema în aceşti termeni.

— Cred că meriţi.

Nodul din gâtlej a crescut, astfel că a fost nevoită să înghită în sec pentru a-şi reţine plânsul. Nu înţelegea de unde izvorâse acea emoţie neaşteptată, dar era prima oară că un albinos o impresiona cu atâta uşurinţă. Lecţiile din bibliotecă, alături de Thomas, o făcuseră să se simtă la fel.

Privind spre pădure, astfel încât Suzan să nu-i vadă lacrimile ce dădeau să izbucnească, a socotit că-l plăcea pe albinos.

— De ce nu-l trezeşti? Trebuie să plecăm.

Chelise s-a apropiat de el, bucurându-se că i se oferise o diversiune.

— Trezeşte-te.

A mormăit ceva, apoi şi-a răsucit capul, încă adormit. Chelise a aruncat o privire spre Suzan, dar ea se ocupa de înşeuarea altui cal.

S-a aplecat şi l-a împuns.

— Thomas, trezeşte-te.

A sărit în sus, a privit în jur, apoi, văzând-o, şi-a dat seama unde se afla. S-a ridicat în picioare şi şi-a şters mantia.

— Ce oră e? M-aţi lăsat să dorm prea mult.

— Păreai obosit.

S-a uitat înspre Suzan, apoi a măsurat-o pe Chelise.

— Mă întorc imediat, a zis el şi a pornit grăbit în direcţia pârâului.

Obsesia aceea pe care o aveau albinoşii pentru curăţenie era interesantă.

Thomas s-a întors zece minute mai târziu, având faţa sclipitoare, fără urmă de morst.

— Mă simt renăscut. Nu te supăra, dar substanţa aceea îmi dă mâncărimi.

— Serios? Eu o găsesc liniştitoare.

— Ţie ţi se potriveşte cu adevărat. Iar florile albe se asortează perfect.

— Mulţumesc, i-a zis ea zâmbind.

Chiar o considera frumoasă, ori dorea doar să o domine?

Au încălecat şi au pornit spre sud, îndepărtându-se de oraş şi pătrunzând în deşert. Thomas a pornit în frunte, urmând un drum de vânătoare, departe de orice rute bătute de oameni.

* *
*

Au călărit vreme de o oră fără să vorbească, Suzan încheind coloana. În cele din urmă, Chelise a rupt tăcerea.

— Thomas, ai visat bine?

— N-am visat deloc. Am mâncat rambutan.

— Aveam impresia că voiai să visezi. Era cât pe ce să-mi pierd viaţa din cauza viselor tale.

— Am făcut un jurământ: fără vise cât sunt cu tine.

Nu a înţeles ce-şi pusese el în gând, dar nu a insistat să primească explicaţii.

Thomas şi-a apropiat calul de al ei.

— Ai hotărât ce trebuie să cerem pentru a te preda?
— Eu în schimbul lui Woref, aşa cum ai sugerat. L-ai putea transforma într-un albinos. Asta nu i-ar prinde deloc rău fiarei.
Thomas a chicotit.
— Din păcate, înecul dă roade doar dacă se face din proprie voinţă. Altfel am prinde grupuri de scabioşi şi i-am vârî cu capul sub apă, nu-i aşa, Suzan?
— S-a sugerat şi aşa ceva, a recunoscut ea.
— Ar fi o moarte cumplită, s-a cutremurat Chelise.
— Arăt ca un mort? Sunt mai viu decât îţi închipui, a zis şi a întins braţul. Când îmi mişc mâna, nu simt deloc dureri de încheieturi. Şi nu doar fiindcă m-am obişnuit.
Gândul înecului o îngrozea. Se învăţase atât de mult cu durerile de încheieturi, încât le ignora mai tot timpul.
— Am putea cere protecţie pentru Cercul tău.
— Vrei să faci asta?
— De ce nu? a spus, ridicând din umeri.
— Suzan crede că începe să ne placă.
Cu o zi în urmă, ar fi răspuns printr-o remarcă tăioasă, ca să îl pună la punct. Acum i se părea un comentariu prostesc. S-a prefăcut că nu aude.
— Poate că ar fi bine să-l lăsăm pe tata să sufere o zi, două. Nu mi se oferă prea des ocazia să-l şantajez.
— Perfect. Atunci o să aşteptăm o săptămână.
— O săptămână? Nu ştiu ce voi face aici atâta vreme.
— Vei călări alături de noi.
— Şi încotro ne îndreptăm acum, dacă nu vă supăraţi?
— Încă nu am hotărât. Departe de Hoardă. De primejdie. Vrei să ne vizitezi Cercul?
— Nu. N-aş putea. Membrii lui ar fi îngroziţi de mine! Şi eu, de ei. Oriunde, numai la unul dintre triburile voastre nu.
— Atunci, vom merge spre sud, a surâs el. Atâta vreme cât sunt cu tine ca să te protejez şi te simţi în largul tău, vom călări laolaltă.
De câte ori îl privea se simţea în largul ei.
— Prea bine.
Soarele începuse să coboare spre asfinţit. În câteva rânduri, Suzan a pornit înainte să verifice drumul, iar din când

în când Chelise s-a întrebat dacă nu cumva Thomas şi locotenenta lui plănuiseră acele dispariţii de durată doar pentru ca el să poată rămâne singur cu ea. Deşi nu ar fi deranjat-o.

I-a spus poveşti despre vremurile când era comandant al Gărzii Pădurii, iar la rândul ei, Chelise rememorase zilele petrecute în deşert: cum foloseau grâuşorul, unde găseau apă, cum se simţea la joacă, alături de copiii fără sânge regesc.

El a părut sincer interesat de poveştile ei despre copii şi i-a pus zeci de întrebări despre felul în care învăţau să facă faţă bolii, aşa cum o numea. Socotea starea pielii lor o anormalitate. Şi, desigur, la fel gândea şi ea despre pielea albinoşilor. Însă, aşa cum susţinuse, luând lumea ca întreg şi comparând milioanele de scabioşi cu cei doar o mie de albinoşi, cine era anormal? Şi cine bolnav?

Politicos, el a trecut peste acest subiect. Nu reuşeau să-şi împace suferinţele.

— Te-am întâlnit cândva în deşert, a zis el cu un zâmbet.

— Mai demult? Cum se poate?

— Roland.

— Roland? Dar el aparţinea Hoardei.

— Roland era Thomas, comandantul Gărzii Pădurii, care se rătăcise şi luase boala. Bineînţeles că te-am minţit.

— Tu erai? Am avut în mâini soarta lui Thomas de Hunter? Trebuia să-ţi spintec gâtul.

— Atunci ai fi pierdut ocazia de a merge călare alături de mine acum.

— Sinceră să fiu, chiar îmi plăcuse acel Roland. Ţin minte asta.

— Dacă ai mai avea prilejul, mi-ai tăia gâtul?

Ea s-a uitat la greabănul calului pe care stătea.

— Ştiind ce ştiu astăzi, ştiind că aş fi în situaţia de a-l şantaja pe tata, nu.

— Chiar ştiind că aş continua să ucid mulţi dintre războinicii voştri în războaiele de după acea întâlnire?

Avea dreptate.

— Atunci, da, îmi pare rău să afirm, dar ţi-aş fi luat gâtul.

— Bravo. Îmi plac femeile sincere.

Au zâmbit amândoi.

Thomas se purta fără înconjur. Acest mare războinic, aflat alături de el, dorea să-i câştige iubirea.

Până să pătrundă adânc în deşert, Chelise nu mai era sigură de sentimentele ei faţă de el. Când s-a îndepărtat la un moment dat să o găsească pe Suzan, ea s-a simţit uimitor de ignorată. Singură. Ba nu, mai mult de atât, tânjind după compania lui. Iar când, cinci minute mai târziu, a reapărut cu un zâmbet ridicol pe faţă, se simţise uşurată.

— Mi-ai dus dorul?

— A, îmi pare rău. Ai fost plecat?

Apoi a ţinut să retragă imediat acea replică supărătoare. Şi a făcut-o.

— M-am simţit singură.

Când se întâmplase totul? În bibliotecă?

Suzan s-a apropiat în galop de ei, fluturând braţul. Thomas şi-a oprit calul.

— A găsit ceva.

— Hoarda?

— Nu cred. Vino, a zis şi au pornit spre ea.

Cu ochi sclipitori, Suzan şi-a strunit calul.

— Johan aşteaptă împreună cu Mikil şi Jamous. Cred că l-au trimis pe William înainte, cu ceilalţi.

— Unde sunt?

— Au o tabără în canion, a spus ea şi a făcut semn cu mâna. La vreo trei kilometri depărtare.

— Excelent. E Martyn, i-a explicat el lui Chelise.

— Se află aici?

— În carne şi oase, a răspuns şi a dat pinteni calului. Să mergem!

Acel eveniment neaşteptat o înspăimânta – una era să fie alături de Thomas şi Suzan, însă perspectiva de a întâlni şi alţi oameni ai Cercului nu-i surâdea. Mai ales pe Martyn! În afară de Thomas, nu existase alt nume pe care să-l deteste mai mult.

Însă a pornit alături de ei.

29

La insistenţele preşedintelui Blair, Thomas a dormit la Casa Albă, în timp ce Kara şi-a urmat propriul plan. Nu dorea să doarmă, nu avea motive să viseze. Voise un singur lucru, acela de a înţelege de ce îi apăruse o zonă de iritaţie sub braţ.

Monique îşi instalase căminul la Laboratoarele Genetrix. Dormea pe un pat de campanie pus în birou şi mânca ceea ce mai rămăsese în cantină, deşi de trei zile nu mai primise niciun transport de hrană – compania de catering îşi încetase activitatea. Dar nu conta. Existau alimente conservate care asigurau vreme de încă două zile hrana celor cinci sute de tehnicieni şi oameni de ştiinţă. Până atunci vor şti dacă era cazul să plece acasă ca să-şi ia adio de la toţi şi toate ori să se încordeze pentru un ultim efort.

Tăcută, Monique i-a examinat braţul. Kara i-a urmărit ochii – mare păcat că Thomas se îndrăgostise de cealaltă femeie din lumea lui Mikil. Chelise. Cu cât petrecea mai mult timp împreună cu Monique, cu atât descoperea că franţuzoaica rigidă era de fapt mai maleabilă decât presupusese. Ea şi Thomas puteau alcătui o pereche potrivită. Presupunând că supravieţuiau.

Ochii ei nu au mai zăbovit asupra tăieturii care îi atrăsese curiozitatea. Acum îi examina restul braţului.

— Ce este?

— Ai observat iritaţii şi în alte zone? Pe stomac sau pe spate, poate?

Kara a făcut un pas înapoi.

— Au apărut deja semnele?

— La unii, da. Deci, alte iritaţii?

— Nu. N-am observat.

Pe de altă parte, dacă se gândea mai bine, parcă simţea mâncărimi şi în alte locuri.

— De cât timp ai aflat?

— De câteva ore, i-a răspuns Monique.

Kara s-a întors către ea.

— Tu?

— Nu.

— Credeam că mai avem o săptămână! Cine mai suferă?

— Au fost anunţate câteva cazuri la Bangkok. Theresa Sumner. Toată echipa care a venit să-l întâlnească pe Thomas acum câteva săptămâni. Unii din Orientul îndepărtat au raportat cazuri de mâncărimi încă de acum zece zile. Noi bănuim că simptomele astea apar la cei ale căror sisteme imunitare luptă împotriva virusului. Iritaţia constituie o dovadă a rezistenţei organismului, deşi asta nu înseamnă prea mult.

Dezvăluirea nu era chiar atât de şocantă pe cât îşi închipuise. În realitate, venea ca o uşurare după atâta mister. Ca şi cum ar fi ştiut că forma de cancer de care suferea ar fi fost ucigătoare. Avea să moară peste exact treizeci de zile. Trăieşte pregătindu-te să mori.

— Câte asemenea cazuri?

Monique a ridicat din umeri.

— Câteva mii. Estimările noastre iniţiale privind perioada de latenţă a virusului s-au limitat la atât, doar predicţii. Ştiam că ar putea apărea mai devreme. Acum se pare că exact aşa s-a întâmplat.

S-au privit îndelung în ochi. Ce mai era de spus?

— Aşadar, dacă nu facem acel schimb cu Franţa ca să primim antivirusul, vom muri, a zis Kara.

— Aşa se pare.

— Preşedintele ştie?

— Încă nu. Efectuăm nişte teste. Vom afla în decurs de o oră.

Kara a suspinat, şi-a vârât mâna în poşetă şi a scos o eprubetă de sticlă cu o probă mică de sânge. Aparţinând lui Thomas. Fratele ei insistase înainte de a pleca de la Johns Hopkins. Făcuse un raţionament simplu: era foarte convins că se va întoarce în Franţa, dar a refuzat să dezvăluie motivul. În eventualitatea că i s-ar fi întâmplat ceva, voia ca ele să aibă câteva soluţii.

A aşezat eprubeta pe birou.

— Sângele lui Thomas? a întrebat Monique.

— Ideea lui. Ştii ce s-ar întâmpla dacă am visa cu sângele lui?

Monique a privit-o nedumerită.

— Rachelle a murit. Te-ai trezi ca Mikil. Nu ştiu drept cine m-aş trezi eu?

— Da, dar te-ai trezi. Şi ce s-ar întâmpla dacă ai mânca rambutan cât te-ai afla acolo?

— Nu mai visezi.

— Dar dacă ai mânca rambutan în fiecare zi tot restul vieţii?

— Ce importanţă ar mai avea? Dacă mor aici, mor şi dincolo. Nu aşa merg lucrurile?

— Nu şi dacă un vis de o noapte aici durează patruzeci de ani dincolo. Am trăi o viaţă deplină în altă realitate în vreme ce aşteptăm ca moartea să ne lovească aici.

Pe faţa lui Monique a apărut un zâmbet fugar. Apoi un hohot incredibil de râs.

— Thomas a sugerat să facem asta?

— Nu. A spus că vom şti ce să facem cu el. Avem o idee mai bună?

— Nu. Dar asta tot nu face ca ideea să fie normală.

— Deci, nu vrei s-o accepţi? El a vorbit de tine, nu de altcineva.

— Ba o voi face, a zis Monique, luând eprubeta. De ce nu?

Zâmbetul de pe faţa ei s-a îndulcit. S-a uitat atentă la proba de sânge.

— Thomas are vreo iritaţie?

Kara şi-a adus aminte ce-i vorbise el despre iritaţia cu care se întorsese din Indonezia.

— Acum, fiindcă ai adus vorba, cred că da. Ceea ce înseamnă că ar fi printre primii.

Au rămas tăcute.

* *
*

Mike Orear a măsurat cu privirea oamenii adunaţi, deja prea mulţi ca să fie număraţi – unele estimări afirmau că ar fi vorba de aproape un milion de persoane. Nu era nevoie de un efort prea mare să transformi starea de introspecţie a

oamenilor într-una de furie şi de revoltă. Frustrarea ce li se citea în ochi nu putea fi ignorată. Cuvintele pe care se pregătea să le rostească nu vor face decât să deschidă porţile mâniei, îndreptată împotriva simbolului cel mai cunoscut al lumii: Casa Albă.

O sunase ceva mai devreme pe Theresa şi încercase să afle mai multe despre posibilitatea existenţei antivirusului, dar de când adoptase acea postură de portavoce a poporului, se purta rece cu el. Era un miracol până şi faptul că reuşise să ia legătura cu ea. Când a acuzat-o în mod direct că administraţia îi înşela pe oameni dându-le speranţe, fără să fie vorba de fapt de aşa ceva, ea s-a mulţumit să suspine şi i-a zis că nu lucra în schimburi de douăzeci şi patru de ore ca să facă plăcere administraţiei.

Apoi îi închisese.

Aşa-zisa speranţă nutrită de ea era probabil subţire ca pânza de păianjen. Singura lor şansă putea veni din partea singurului om care deţinea antivirusul: Svensson. Dacă preşedintele nu îndeplinea cererile francezilor, şansele se reduceau la zero.

S-a scărpinat sub braţ. Iritaţia aceea, care îi apăruse în urmă cu o săptămână, mai cedase, dar acum revenise în mod supărător. Ciudat cât de puţini oameni sufereau de aşa ceva. Presupunând că prezenţa ei era legată de virus, se gândise că ar fi trebuit să fie foarte răspândită. Mama lui suferea de ea. Poate era vorba de ceva genetic. Poate că unii prezentau simptome mai devreme decât anticipase lumea medicală.

A alungat acele gânduri şi s-a apropiat de cortul unde camerele CNN aşteptau anunţurile pe care le făcea din oră în oră. Cortul se afla pe un podium ridicat la un metru şi jumătate de la sol, suficient ca să-i ofere o privire cuprinzătoare asupra mulţimii. Marcy Rawlins purta o discuţie aprinsă cu un cameraman în legătură cu dezordinea creată de aparatură, iar omul tocmai spunea că în acele momente curăţenia nu mai era asociată cu dumnezeirea.

Un bărbat înalt şi chel, cu o mustaţă pe oală, se plimba pe baricada de lemn, uitându-se insistent la Mike. Purta o robă bej, cu mânecile evazate la manşete. Acela, de exemplu.

Părea capabil să atace baricada la cel mai neînsemnat îndemn. Soldaţii înarmaţi vor fi obligaţi să apeleze la gaze lacrimogene. Se aflau la mai puţin de opt sute de metri de Casa Albă, care se înălţa semeaţă în spatele lor, dar singura modalitate prin care gărzile ar opri marşul armatei de protestatari furioşi era de a ucide câţiva.

Iar moartea lor ar cădea în răspunderea lui Mike. Ştia acest lucru la fel de bine cum ştia că avea nevoie de o pastilă de Valium. Însă moartea câtorva putea aduce speranţă şi probabil viaţa pentru milioane de alţi oameni. Fără a mai vorbi despre cele 543 de suflete din Finley, Dakota de Nord, unde mama lui aştepta ca el să facă tot ce era omeneşte posibil ca să pună capăt situaţiei cumplite.

— Două minute, Mike, i-a zis Nancy Rodriguez, aşezându-se pe scaun alături de el.

— Am înţeles.

Renunţase de mult la cravată – acum aparţinea mulţimii, era unul dintre membrii ei. Iar în acea seară îi va face pe oamenii de acolo să se urnească.

Sally i-a aplicat puţin fond de ten, să mai atenueze luciul obrajilor, i-a aşezat o idee părul, după care s-a îndepărtat fără o vorbă. În acele zile, o specialistă în machiaj nu prea avea ce să mai spună.

Asistenta lui s-a aplecat spre el.

— Mă gândeam că s-ar cuveni să ştii şi tu. Tocmai am discutat cu Marcy. Asta e ultima transmisiune la care particip.

— Poftim?

— Mike, familia mea e în Montana.

— Şi a mea e în Dakota de Nord. Ceea ce facem aici nu e şi pentru ele?

— Nu ştiu ce anume facem noi aici. Doar că murim alături de toţi ceilalţi.

A înţeles. Şi el trăia uneori acelaşi sentiment. Dar nu avea de ales. Oamenii aceia deveniseră familia lui, iar acum era obligat şi faţă de ei.

— Mai stai câteva minute şi-ţi promit că vei vedea ce facem aici.

— Haideţi, oameni buni, a strigat Marcy. Mike, eşti gata?

Şi-a început mesajul prezentând o actualizare a rapoartelor sosite din întreaga lume, îndeosebi ştiri despre tulburări şi altele asemenea. Nimic despre antivirus, aşa cum proceda de obicei. Doar problemele apărute. Mulţimea număra peste un milion de oameni, le-a spus el. Traficul spre Washington, D.C., fusese oprit, iar poliţia îi întorcea pe oameni din drum.

Cât se vedea cu ochii, organizatorii instalaseră difuzoare din cincizeci în cincizeci de metri, mergând până şi după colţ, de-a lungul Constitution Boulevard. Asurzitoare, vocea lui ajungea până la fiecare om. Le vorbea Mike Orear, salvatorul. În acel moment, pe plan mondial, publicul lui ajungea la aproape un miliard de oameni, aşa se aprecia. Vânduseră sponsorizarea actualizărilor către Microsoft la preţul de o sută de milioane apariţia. Dacă reuşeau să supravieţuiască virusului, cei de la Microsoft se vor îmbogăţi peste măsură. Dacă nu, vor muri ca toţi ceilalţi. Bine gândit.

Mike a inspirat adânc.

— Acestea sunt ştirile, prieteni. Asta vor conducătorii noştri să ştim. Asta ştie acum întreaga lume. Numai că eu am aflat şi altceva şi vreau să ascultaţi fiecare cuvânt pe care îl voi rosti, deoarece viaţa voastră ar putea depinde de ceea ce rostesc eu în continuare.

A aruncat o privire spre Marcy. Nu se mai arăta surprinsă, indiferent ce ar fi făcut. Îl urmărea plină de speranţă – devenise mai curând membră a publicului decât producătoare.

— În ciuda afirmaţiilor făcute de Casa Albă în cursul acestor ultime săptămâni, speranţa de a descoperi antivirusul este acum aproape inexistentă.

După ce a rostit cuvintele, peste Washington a coborât o tăcere profundă. Toate posturile de televiziune, toate aparatele de radio şi fiecare difuzor transmitea anunţul făcut de el. Şi-a închipuit camerele de zi ale Americii încremenind, cu excepţia bătăilor de inimă, care se accelerau. Iată ştirea pe care o aşteptau cu toţii. Sperând ca ea să nu vină.

— Peste câteva zile, fiecare bărbat, femeie şi copil de pe această planetă va începe să prezinte simptomele produse de

contractarea Germenului Raison. În câteva zile, poate chiar ore, lumea, aşa cum o cunoaştem, va…

Din mulţime s-a înălţat un alt sunet, cumplit, iar la început Mike a crezut că unul dintre difuzoare se defectase creând efect de microfonie. Însă nu se întâmplase aşa ceva. Sunetul venea din mulţime.

Un ţipăt îngrozitor, probabil din direcţia vreunui grup care credea în sfârşitul lumii, care se răspândea acum ca focul.

— Tăcere. Vă rog, mai am ceva de zis.

Oamenii nu s-au calmat.

— Vă rog! a strigat el, dintr-odată la fel de înfuriat pe ei ca pe Casa Albă. Linişte! Vă rog!

Vaierul a încetat. Marcy rămăsese cu ochii căscaţi la el.

— Îmi pare rău, dar aici nu facem niciun joc. Trebuie să mă ascultaţi până la capăt!

— Spune-le, Mike! a răcnit cineva.

A urmat un cor puternic de aprobare.

A ridicat mâna în aer.

— Ascultaţi-mă. Adevărul este că vom muri cu toţii.

A făcut o pauză. A lăsat ca zgomotele să se stingă.

— Doar dacă…

Acum îi făcuse pe oameni să tragă speranţe de la cuvântul următor. În asemenea momente, era extrem de conştient de puterea pe care o avea. Aşa cum spusese directorul CIA, fie că-i plăcea, fie că nu, în astfel de clipe ajungea unul dintre cei mai puternici oameni din ţară. Asta nu îi făcea plăcere, dar nici nu putea ignora un asemenea lucru.

— Doar dacă nu vom găsi o cale să punem mâna pe antivirusul care deja există. Asta ne ucide: antivirusul deja existent ar pune capăt acestei situaţii în două zile. Niciunul dintre noi nu va muri. Dar nu se va întâmpla aşa. Şi nu se va întâmpla fiindcă Robert Blair a refuzat o înţelegere conform căreia ar trebui să cedăm tot arsenalul nostru nuclear contra antivirusului.

A făcut o nouă pauză pentru mai mult efect dramatic. Oamenii ştiau deja de ultimatumul teroriştilor, însă acest lucru nu le fusese prezentat în mod explicit şi nici nu ştiau de eşecul comunităţii medicale de a găsi soluţia.

— Prieteni, eu spun să le dăm armele. Să ne dea antivirusul. Să ne ofere o şansă de a trăi. Să le oferim copiilor noştri încă o zi, o săptămână, o lună, un an, ca să aibă viaţă în ei ca să lupte!

Şi a lovit cu pumnul în aer.

Imediat, din mulţime s-a ridicat un muget.

— Regulile s-au schimbat! a strigat el, alimentând astfel ţipetele pornite din puhoi. Luptăm pentru viaţa noastră! Nu putem permite unui singur om să sacrifice supravieţuirea noastră din cauza unor principii ce nu mai sunt valabile!

Mike a început să respire greu. A simţit cum adrenalina îi goneşte prin vine.

A împuns cu degetul spre Casa Albă, aflată în spate.

— Acest travesti nu trebuie să dureze! Peste câteva zile vom pieri cu toţii dacă politicienii noştri nu se răzgândesc! Vă spun, să luptăm pentru viaţa voastră. Luaţi Casa Albă cu asalt! Vă spun, dacă e să murim, măcar să o facem luptând pentru dreptul de a trăi!

Mâna îi tremura. Rămăsese fără cuvinte.

O tăcere ameninţătoare a coborât asupra mulţimii. Una era să strige cuvinte de protest. Alta era însă să incite la revoltă. Cuvintele referitoare la moarte începeau să pătrundă în conştiinţele oamenilor.

Urletul a pornit din spate, la depărtare de zece străzi, aşa au crezut mulţi.

Mulţimea s-a urnit de parcă legăturile care o ţinuse în loc până atunci ar fi fost tăiate. S-a tălăzuit înainte, cu răcnete pline de furie. Bărbatul chel cu mustaţă se afla printre cei o mie care au străpuns baricada.

Apoi au început să alerge.

Cameramanul a răsucit aparatul să surprindă mişcarea. S-a retras un pas, cât pe ce să cadă împiedicându-se de un cablu, dar s-a redresat imediat şi a continuat să transmită imagini.

Mike nu ştia ce să facă. Din câte îşi dădea seama, mulţimea se deplasa. Înainte. Spre el.

S-a auzit lătratul unei mitraliere – gloanţele trasoare au zburat pe deasupra oamenilor.

Trupele erau deja în alertă. Au răsunat ordine din portavoce, dar ele s-au pierdut în vacarmul stârnit de mulţime.

Primul rând de oameni a trecut în goană pe lângă scenă.

Marcy striga ceva, dar nu a reuşit să înţeleagă vorbele ei. Oamenii aveau să pătrundă printre apărători, copleşind Casa Albă. Nimeni nu mai putea opri acel tumult. Iar Mike nu ştia ce se mai putea face…

Poc!

Urlete de groază.

Poc! Poc!

— Retrageţi-vă, altfel suntem siliţi să deschidem focul!

Poc!

Un nor s-a ridicat dintr-un recipient ce a căzut la şase metri de podium.

— Gaze lacrimogene! a strigat cineva.

Imediat ce a auzit asta, Mike a şi simţit o usturime în ochi.

Poc! Poc! Poc! Poc!

S-au auzit mai multe motoare de elicoptere, suficient de aproape ca să producă victime, aşa cum primiseră ordin.

Mulţimea a ţâşnit înainte prin norii de gaze lacrimogene. S-a pornit şi altă mitralieră. A urmat un moment de tăcere.

Când răcnetele au reînceput, ceva suna diferit, iar Mike şi-a dat seama că cineva fusese, doborât de glonţ.

— Hei, ridică-te! a strigat el, răsucindu-se.

Însă cameramanul fugea deja prin mulţime.

Războiul începuse. A simţit că i se face pielea de găină pe braţe.

Războiul lui Mike.

* *
*

— Răspunsul meu este nu, a exclamat preşedintele Blair. Rămân aici şi nu vreau să mai aud comentarii. Găsiţi-l pe Mike Orear şi echipa lui şi aduceţi-i încoace. Vreau să transmit ceva naţiunii cât de curând posibil.

Phil Grant s-a încruntat.

— Domnule, vă recomand cu toată seriozitatea să ţineţi seama de implicaţiile care…

— Implicaţiile sunt că, dacă nu acţionăm cu atenţie în următoarele două zile, nimeni dintre noi nu va mai avea vreo şansă. Ştim asta de peste două săptămâni; acum au înţeles şi oamenii. Chiar mă surprinde că le-a trebuit atâta vreme ca să doboare baricadele.

Prin ezitarea lui, directorul CIA nu era sigur de reacţia nepărtinitoare faţă de tulburările stârnite.

— Nu cred că oameni se înşală în privinţa asta, domnule, a spus el într-un târziu.

În mintea lui Blair încolţea întâia oară ideea că se putea ca Phil Grant să conlucreze cu Fortier. Cine altul ar fi fost mai potrivit? A derulat în gând activitatea acestuia în ultimii ani, căutând neconcordanţe. Din câte îşi amintea, nu constatase nimic ciudat. În ultima vreme începuse să vadă numai fantome înapoia fiecărui om care îi intra în birou.

Grant a insistat să-şi facă ştiut punctul de vedere.

— Tulburările au început doar de o oră şi s-au înregistrat deja şase morţi pe peluză, pentru numele Domnului. Perimetrul din jurul Casei Albe poate fi restabilit, dar oamenii vor sfârteca oraşul. Toată naţiunea vrea un singur lucru, domnule, iar acesta este supravieţuirea. Daţi-i lui Fortier armele. Luaţi antivirusul. Şi vom riposta cu altă ocazie.

Blair s-a întors cu spatele în mod deliberat. Acelaşi argument, repetat aproape cuvânt cu cuvânt, cu cel prezentat de Dwight Olsen în urmă cu câteva minute. Politicianul avea o motivaţie transparentă, dar Phil Grant era alt gen de om. Nu-i stătea în fire să susţină asemenea lucruri. Ştia că nu exista nicio posibilitate ca Fortier să le predea virusul. Era pur şi simplu inacceptabil ca mai întâi să le transmită francezilor ameninţarea cu riposta militară, ca apoi să le cerşească antivirusul. Atâta vreme cât Statele Unite mai aveau cât de cât un mijloc de constrângere, jocul mergea înainte. Imediat ce ar fi renunţat la această forţă, jocul se termina.

Grant ştia toate acestea, aşa că Blair a decis să nu îi aducă aminte.

— Nu am încredere în francezi.

— Nu cred că mai există altă soluţie. Până mâine s-ar putea să ne confruntăm cu un război civil de proporţii majore. Reprezentaţi poporul. Iar el vrea acest târg.

Blair s-a răsucit cu scaunul.

— Poporul nu ştie ce ştiu eu.

Grant a făcut ochii mari de mirare.

— Ce anume?

Uşurel.

Şi-a amintit clar insistenţa cu care Thomas îi ceruse să nu se încreadă în nimeni, fără nicio excepţie. Doar în Gains. Poate Gains, dar atât.

— Anume ce ştii şi tu. Fortier nu are niciun motiv să ne ofere antivirusul când navele noastre le vor întâlni pe ale lui peste… şi a aruncat o privire la ceas, peste treizeci şi şase de ore.

Grant l-a măsurat, apoi a aşezat pe măsuţa de cafea dosarul pe care îl avea cu el.

— Vă înţeleg rezervele. Le accept, fireşte. Niciodată n-am avut încredere în francezi în situaţii critice. S-a ridicat şi a vârât mâinile în buzunare. De data asta însă nu cred că avem de ales. Mai ales din cauza tulburărilor ce se extind. Ele au început deja la New York şi Los Angeles. Până mâine la amiază, va lua foc întreaga ţară.

— E oricum mai bine aşa decât să moară peste patru zile.

Brusc, s-a auzit intercomul:

— Domnule, o convorbire personală.

Gains. Dăduse instrucţiuni stricte. Nici măcar operatoarea nu ştia că apelul venea din partea lui.

— Mulţumesc, Miriam. Spune-i fetei că o să-i telefonez imediat. Reţine orice alt apel vreme de câteva minute.

— Am înţeles, domnule.

— Nimic nu înlocuieşte dragostea de mamă, a zis Blair cu un oftat şi a făcut semn către uşă. Nu-ţi face griji, Phil. N-o să las ţara să ia foc până mâine la amiază. Du-te şi dormi puţin – după cum arăţi, asta-ţi lipseşte.

— Mulţumesc. Aşa voi face.

Directorul a plecat.

Fantome, Robert. Ai început să vezi fantome.

A extras dintr-un sertar al biroului micuţul telefon cu legătura prin satelit, a încuiat uşa şi, cu mişcări grijulii, s-a vârât într-un dulap. Răzmeriţele pe scară mare bântuiau în oraş, primele simptome ale virusului Raison îşi făcuseră simţite prezenţa prin mâncărimi, grosul arsenalului nuclear era pe cale să ajungă în mâinile unui om care probabil îl va folosi, iar curajosul Robert Blair, preşedintele celei mai puternice ţări de pe Pământ, se ghemuise în dulapul de haine şi forma numărul folosindu-se de strălucirea tastelor telefonului prin satelit, singurul încă sigur.

A aşteptat aproape un minut să i se facă legătura.

— Domnule?

— Spune repede.

— Avem o şansă. Israelienii şi-au direcţionat flota aşa cum au cerut francezii.

Lui Blair i-a scăpat o respiraţie lungă, lentă. În afară de Thomas, care sugerase acel plan, doar patru oameni din America mai ştiau amănunte.

— Câţi oameni ştiu?

— Generalul Ben-Gurion. Prim-ministrul. Atât.

— Unde sunt navele lor acum?

— Se apropie de Strâmtoarea Gibraltar. Vor ocoli Portugalia şi vor ajunge pe coordonatele stabilite peste treizeci de ore, aşa cum au cerut francezii.

— Bun. Vreau să ajungi pe USS *Nimitz* cât de curând posibil.

— O să aterizez în Spania peste trei ore, şi voi ajunge acolo mâine, cu un elicopter.

Din difuzor s-au auzit paraziţi.

— Ce ştii de Thomas?

— Doarme. Depinde de ce se întâmplă în visul lui…

Blair s-a oprit, şocat de vorbele pe care le rostise.

Se bizuiau acum pe vise?

Da, visele aceluiaşi om care aflase primul de Germenul Raison.

— Dacă totul va merge conform planului, ţi se va alătura.

În afară de Kara şi Monique de Raison, doar Merton Gains îl înţelegea bine pe Thomas. Gains a detectat stânjeneala lui Blair.

— E cel mai bun lucru, domnule. Chiar dacă nu ne-ar mai oferi nimic, ceea ce ne-a pus la dispoziţie până acum s-a dovedit de nepreţuit.

— Nu ştiu dacă e cazul să fiu sau nu de acord. El ne-a adus asta pe cap, nu?

— Ba Svensson.

— Sigur. O să fac o declaraţie publică imediat ce mi-l aduc pe individul ăsta de Orear şi o să spun poporului american că voi conlucra cu francezii.

— Am înţeles.

— Dumnezeu să ne ajute, Merton.

— Da, domnule. Să ne ajute.

30

Johan a urmărit cei trei cai gonind la galop prin camion şi apropiindu-se de ei. Suzan îi observase de pe faleză şi le făcuse semn cu mâna. Acum mergea în frunte, iar părul negru flutura în vânt. Părea născută să călărească. Şi-a adus aminte de reputaţia pe care o avusese în calitate de comandant al cercetaşilor, fiind capabilă să descopere până şi un bob de grâuşor de deşert în orice canion. Când era Martyn, se temuse de ea la fel de mult ca de Thomas. Informaţiile reprezentau cheia multor bătălii, iar Suzan îi fusese un adversar pe măsură în orice situaţie.

Nu-şi închipuise că va avea plăcerea de a călări alături de ea. Văzând-o apropiindu-se cu atâta graţie şi frumuseţe, a simţit cum pulsul i se accelerează. Probabil că venise vremea să-şi exprime sentimentele faţă de ea.

Thomas venea în spatele ei. Ciudat să se gândească la asta, dar dacă el era treaz acolo însemna că dormea în cealaltă realitate.

Alături de el, o femeie. Fiica lui Qurong.

— A reuşit până la urmă, a spus Mikil, care a apărut lângă el. Ia te uită cum călăreşte.

— Cred că a luat-o cu forţa. Chelise, aşa cum o ştiam eu, nu ar fi venit din proprie voinţă.

— Iubirea o sileşte până şi pe cea mai tare femeie să facă anumite lucruri, a intervenit Jamous şi a clipit şmechereşte faţă de Mikil.

— Iubirea? a chicotit Johan. Mă îndoiesc că iubirea o sileşte pe fiica lui Qurong.

— În orice caz, tu obţii ceea ce ai vrut, a zis Mikil.

O să vedem cât de prietenoşi pot fi albinoşii şi scabioşii când sunt împreună.

— Nu asta aveam în minte. Mă refeream la înec. Şi cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că m-am înşelat.

— Ai grijă ce speranţe îţi pui.

Suzan a coborât de pe cal, a făcut doi paşi iuţi către ei şi apoi a mers mai încet. Ori făcuse doi paşi iuţi către el? Oricum, nu-şi dezlipise ochii de la el. S-a întrebat dacă şi ceilalţi observaseră.

Thomas şi Chelise au încetinit, lăsând caii să meargă la trap. Suzan a cotit către Mikil şi a prins-o de braţ.

— Tăria lui Elyon. Mă bucur să te văd. William?

— S-a dus la trib împreună cu Cain şi Stephen. Thomas s-a apropiat surâzând cu gura până la urechi. Având faţa acoperită de morst, Chelise s-a oprit alături de el şi a privit pe sub marginea glugii. Îşi prinsese flori de tuhan în păr. Acest lucru, împreună cu textura netedă a morstului, reprezenta ceva nou pentru Hoardă.

Thomas a făcut un gest larg spre ea.

— Aş dori să v-o prezint pe prinţesă. Prieteni, v-o prezint pe Chelise, fiica lui Qurong şi încântarea mea.

Mikil a făcut ochi mari de haz. Încântare? Doar era o scabioasă. Era ea de acord cu acel sentiment? Suzan şi-a lăsat mâna pe umărul lui Johan.

— Acesta este Johan, prinţesă Chelise, a anunţat ea.

I se vorbise despre el.

Bărbatul a făcut un pas înainte, plecându-şi capul în acelaşi timp.

— Mă bucur să te revăd.

Chelise a rămas mută. Nu-l văzuse ca albinos. Sărmanul copil arăta înspăimântător.

Thomas s-a lăsat pe nisip şi i-a întins mâna. Ea i-a primit-o şi a descălecat cu graţie. El a ţinut-o în continuare de mână, iar ea nu a făcut nicio încercare de a-l descuraja. Văzuse vreunul dintre cei prezenţi aşa ceva până atunci? Un bărbat albinos – Thomas, comandantul Gărzii – ţinând delicat de mână o femeie bolnavă.

Chelise i-a eliberat mâna într-un târziu şi a păşit înainte. A făcut o plecăciune.

— Johan. E o plăcere să-l revăd din nou pe general.

— De fapt, marele general e în spatele tău. Numele lui este Thomas, iar eu sunt umilul lui servitor, a spus Johan, după care a făcut un semn către ceilalţi. Ea e Mikil – cred că-ţi mai

aminteşti de adjuncta la comandă a lui Thomas – şi soţul ei, Jamous.

Jamous a dat din cap. Mikil a înaintat puţin.

— Văd că tu şi Thomas v-aţi împrietenit, a zis şi a făcut o pauză semnificativă. Iar orice prietenă de-ai lui îmi este şi mie prietenă.

Apoi a zâmbit şi i-a întins mâna.

Chelise i-a surâs sfioasă şi a luat mana. Întâmpinarea unui scabios aşa cum proceda Mikil nu era o scenă chiar atât de neobişnuită – Cercul condusese mulţi scabioşi până la lacurile roşii ca să se înece.

Mikil s-a întors şi a oftat. S-a apropiat de Jamous, i-a luat faţa între palme şi l-a sărutat pătimaş pe gură.

— Iartă-mă, dar aerul geme de romanţă. Nu m-am putut înfrâna.

Thomas a roşit şi a încercat să îndrepte lucrurile pentru prinţesă, care era şocată.

— Va trebui să ne ierţi, dar noi, cei din Cerc, nu suntem prea sfioşi când vine vorba de romanţă. Credem că iubirea dintre noi nu se deosebeşte de iubirea dintre Elyon şi mireasa lui. Noi o numim Marea Romanţă. Poate ţii minte? Din pădurea colorată.

— Am auzit zvonuri, a zis ea, dar expresia de curiozitate de pe faţă i-a trădat neştiinţa.

Au rămas tăcuţi.

— Ei bine! a făcut Thomas şi a pocnit din palme. Soarele dă să asfinţească şi vom avea nevoie de nişte carne. Toată ziua nu am mâncat decât nişte fructe. Johan, spune-mi că ai vânat ceva. Măcar atât să facă un mare general pentru o prinţesă, a continuat şi ochii i-au sclipit. Tu vrei carne, Chelise, nu-i aşa? Mi-ai mărturisit cât de mult îţi place o friptură cu vin. Johan, avem vin?

— De fapt, o prăjitură simplă de grâu ar fi de ajuns…

— Absurd! În seara aceasta trebuie să sărbătorim. Carne şi vin!

— Dar ce sărbătorim?

Părea să se simtă tot mai calmă, a gândit Johan.

— Salvarea ta, bineînţeles. Johan?

Pe faţa ei a apărut un surâs sfios.

— Avem trei iepuri, iar apa noastră e dulce ca vinul. Riscăm să facem un foc?

— Nu se poate organiza o sărbătoare fără foc. Sigur că vom risca!

Noaptea era caldă şi luna plină, dar Thomas abia dacă a remarcat. Chiar dacă ar fi fost ger, tot nu s-ar fi sinchisit. În pieptul lui ardea un foc şi cu fiecare oră ce trecea căldura lăuntrică sporea.

Aşa şi-a spus el.

Însă era tot mai conştient de îndoiala care, în acelaşi timp, creştea în el. Aşa cum de-abia dacă a luat în seamă noaptea rece fiind copleşit de derută. Unde îi va duce sentimentul ciudat pe care îl nutrea faţă de Chelise? Văzându-şi prietenii în tabără nu făcea decât să întărească unicitatea ciudatei romanţe. O numise cu îndrăzneală încântarea lui, bineînţeles, dar se simţea ca un bărbat care are emoţii chiar în ziua nunţii. Cu ce drept să facă asemenea declaraţii cutezătoare atât de curând şi în circumstanţe atât de potrivnice?

Iepurii vânaţi mai devreme de Johan umpleau tabăra de un miros ce făcea pe toată lumea să saliveze. Membrii grupului au flecărit şi au urmărit cum iepurii se prăjeau la proţap. Existau destule subiecte care i-ar fi putut face să discute aprins, dar Mikil avea dreptate: în aer plutea şi altceva, iar prin comparaţie, asta făcea chestiunile de doctrină şi strategie să pară insignifiante. Atmosfera era încărcată de o încordare romantică. Aura unei iubiri improbabile, dacă nu interzise.

Ţinându-şi picioarele încrucişate, Thomas stătea lângă Chelise, care şedea graţioasă pe nisip. Mikil se lăsase în braţele lui Jamous, aflându-se în dreapta lui Thomas. Asta îi lăsa în afară pe Johan şi Suzan, pereche neconfirmată. Însă se părea că ei nu erau chiar nepotriviţi. Indiferent care ar fi fost sentimentele pe care le ascunseseră până atunci, ele ieşiseră la iveală. Dacă Thomas nu se înşela cumva, bărbatul despre care vorbise Suzan seara trecută nu era altul decât Johan.

— A mai rămas un picior, a zis Johan, întinzând mâna către ţepuşă. Îl vrea cineva?

Mikil a aruncat un os în foc şi s-a şters la gură cu dosul mâinii.

— A fost cel mai bun iepure pe care l-am mâncat vreodată, şi am mâncat destui.

Johan a smuls piciorul.

— Suzan?

În ochi i-au jucat steluţe. A zâmbit.

— Nu, mulţumesc.

Rostise cuvântul cu o tandreţe deosebită – nu amintea de Suzan cea adevărată, a gândit Thomas. De ce îi schimba iubirea în asemenea măsură pe oameni? Johan a lăsat impresia că s-a lăsat răpit de vocea ei.

— Atunci cred că o să-l mănânc eu, a spus el, aşezându-se lângă ea. A luat o gură, dar Thomas era convins că nu se gândea la friptură.

Chelise i-a urmărit, simţindu-se fără îndoială de prisos. A privit spre foc cu ochi rătăciţi.

— Nu am crezut niciodată că între membrii Cercului există o asemenea bunătate. Mă simt onorată de compania voastră.

O bucată de lemn a pocnit în foc.

— Şi eu n-aş fi crezut niciodată că fiica lui Qurong ar putea fi atât de… delicată sau înţeleaptă, a vorbit Mikil. Noi suntem onoraţi.

Thomas a vrut să-şi exprime aprecierea pentru vorbele lor, care trădau acceptarea, dar s-a abţinut.

Chelise a ridicat ochii din pământ.

— Cum de-i puteţi iubi pe cei care vă vânează?

— *Nu*-i iubim întotdeauna, a răspuns Mikil. Poate că dacă ar fi aşa lucrurile ar sta altfel.

Flăcările lingeau aerul nopţii.

Chelise şi-a dat jos gluga de pe cap. Se dezgolea în faţa lor.

— Cred că ai ochi frumoşi, a spus Suzan.

Chelise s-a uitat într-o parte.

— Mulţumesc.

Thomas a observat că a înghiţit un nod din gât. Avea ochi frumoşi, dar nicicare nu-i putea vedea boala în aceeaşi lumină ca el. Ei o vedeau prin ochii iubirii, pentru că iubirea plutea în

aer, dar în acelaşi timp le era milă de ea. Cu pielea plină de solzi şi mintea sucită de înşelătorie.

Dacă ar reuşi să îndrepte lucrurile... A simţit şi el un nod în gât. *Eşti frumoasă, iubita mea. Te-aş săruta de o mie de ori dacă mi-ai îngădui.*

A ridicat privirea şi a văzut-o pe Mikil privindu-l fix. Ea înţelegea. Imposibil să nu înţeleagă.

Femeia şi-a mutat ochii spre Chelise.

— Cred că e minunat să fii o prinţesă atât de frumoasă.

Chelise a coborât capul şi apoi a trasat ceva cu degetele pe nisip. Thomas s-a uitat în altă parte. Zgomotul focului a scăzut. *Iubirea mea, îmi pare foarte rău. Nu e ceea ce crezi.*

— Eu şi Jamous o să facem o plimbare, a spus Mikil. Toată discuţia asta despre iubire trebuie să-şi găsească răspuns.

Thomas i-a auzit ridicându-se şi plecând, dar nu a putut ridica privirea.

— La fel vom face şi eu cu Johan, a zis Suzan.

Au dispărut în noapte.

Chelise a continuat să deseneze în nisipul din apropierea genunchilor, având degetul albit de morst, ca să-şi ascundă ruşinea. Briza molatecă a adus mirosul bolii ei amestecat cu parfumul florilor.

— Ar fi bine...

— Nu. Nu e bine. N-o pot face, a rostit şi a privit în întunericul nopţii. Vreau ca mâine-dimineaţă să mă duci înapoi.

Vorbele ei l-au luat pe nepregătite. Ca şi cum ea ar fi zăgăzuit o apă ce îi alimenta speranţele. Avea dreptate. Nimic nu era corect în privinţa ambiţiei lui juvenile de a-i câştiga iubirea.

La ce se gândise? Brusc, a intrat în panică. O iubea, desigur. Nu se compara cu un şcolar purtat de închipuiri. Iubirea lui trebuia să fie reală – aşa spusese Michal.

Însă faptul că Chelise nu avea intenţia de a se schimba era la fel de real. Contrastul dintre aceste două realităţi era suficient ca să-l oblige să între în vrie.

— Nu cred că este o idee prea bună, a vorbit el fără convingere.

— Nu am ce căuta aici.

S-a ridicat. Stângaci. Îngrozit de derută. Ea avea dreptate. Asta îl bloca mai mult decât orice. Femeia aceasta, de care simţea că se îndrăgostise, nu făcea parte din aceeaşi lume şi nici nu putea intra în a lui.

— Iartă-mă. Mă întorc imediat.

A pornit în noapte, neştiind încotro se îndrepta. Trebuia să gândească. Voia să se ascundă, se simţea ruşinat pentru că o părăsise. Însă exact asta dorea ea.

A ocolit un bolovan şi a mers pe nisipul alb, pătrunzând mai adânc în canion. *Mâine dimineaţă o voi duce înapoi.* Privirea i s-a înceţoşat de umezeală. *Nu am de ales. Aşa doreşte. Dacă nu este în stare să recunoască un dar ce i se oferă, înseamnă că nu-l merită, nu? Ar trebui să fugă până la lacul roşu, însă ea vorbeşte despre întoarcerea acasă.*

O lacrimă i s-a scurs pe obraz.

— Încotro mergi?

Thomas s-a răsucit spre vocea care se auzise din partea stângă.

Justin!

Era posibil? Nedumerit, a bătut în retragere.

Da, Justin. De astă dată nu zâmbea, faţa îi era foarte serioasă.

— Justin?

Acesta a aruncat o privire înapoi, spre bolovanii ce ascundeau vederea spre tabără.

— Ai lăsat-o singură.

— Păi…

Thomas nu ştia ce să spună. De ce îl văzuse pe Justin de două ori într-o săptămână? Şi de ce manifesta atâta interes faţă de Chelise?

Justin s-a întors cu faţa spre el, iar ochii lui verzi l-au fulgerat mânioşi.

— Cum îndrăzneşti să o laşi singură? Ai habar cine e? Ţi-am încredinţat-o.

— E Chelise, fiica lui Qurong. Nu am ştiut că mi-ai încredinţat-o.

— Este aceea pe care tata a pregătit-o pentru mine! Mi-ai lăsat mireasa să suspine!

A făcut câţiva paşi spre tabără, apoi s-a întors, ţinându-şi acum capul între palme.

Thomas nu şi-a dat seama cum să interpreteze acea scenă.

Justin şi-a lăsat mâinile pe lângă trup.

— Chiar eu ţi-am zis că-ţi voi arăta inima. Ţi l-am trimis pe Michal când ai început să ai îndoieli şi deja ai uitat. E nevoie să mă arăt ţie în fiecare zi?

A făcut un semn către tabără.

— Ar trebui să-i săruţi picioarele, nu să fugi.

— Nu înţeleg. E doar o femeie…

— Ba nu! Este cea pe care eu am ales-o ca să le arăt membrilor Cercului iubirea mea. Prin tine.

Thomas s-a lăsat în genunchi, îngrozit de ceea ce auzea.

— Jur că nu am ştiut. Jur că o voi iubi. Iartă-mă. Te rog să mă ierţi. Eu…

— Te rog să te grăbeşti, i-a zis şi în lumina lunii s-au văzut lacrimi în ochii lui. I se frânge inima. Ajut-o să înţeleagă. Să nu-ţi închipui că eu sunt singurul care o doreşte. Duşmanul meu nu-şi va găsi odihna.

Duşmanul lui? Woref? Ori Teeleh? Thomas a rămas descumpănit, picioarele lui fiind parcă împinse de dorinţa de a se întoarce la tabără.

— Aşa voi face! Jur că aşa voi face!

Justin s-a mulţumit să-l privească.

— Te aşteaptă, a grăit el în cele din urmă.

Privirea din ochii lui Justin şi, în aceeaşi măsură, adrenalina, l-au făcut pe Thomas să o rupă la goană. După cinci paşi s-a oprit şi s-a răsucit.

— Ce să…

Dar Justin dispăruse.

Pe obrajii lui Thomas alunecau lacrimi. Era prea mult. Nu putea alunga tristeţea cumplită care îl strivea. S-a întors şi a fugit prin canion, ocolind bolovanul, ducându-se drept spre focul de tabără.

Surprinsă, Chelise a ridicat privirea. Însă renunţase la încercarea de a descoperi o logică în ceea ce se petrecea între ei.

S-a lăsat în genunchi alături de ea.

— Îmi pare rău. Te rog să mă ierţi. Nu aveam dreptul să te las singură.

S-a uitat la el fără să înţeleagă, fără să lase impresia că s-ar fi înmuiat. Acum însă, când a privit-o în ochii albi, a perceput ceva nou.

A văzut mireasa lui Justin. Cea pe care Elyon o alesese lui Justin.

Durerea l-a copleşit complet, astfel că trupul a început să i se cutremure de suspine. A închis ochii, şi-a ridicat bărbia şi a început să plângă.

Şi-a lăsat uşor palma pe genunchiul ei. Chelise nu s-a clintit.

Thomas nu a reuşit să-şi pună gândurile într-o ordine logică, dar şi-a dat seama că plângea pentru ea. Pentru tragedia ce se abătuse asupra ei. Pentru boala care îi despărţea.

Noaptea părea să reverbereze de suspine. Şi-a îndepărtat mâna de pe genunchiul ei. La fiecare strigăt răsuna încă unul, ca şi cum Roushii s-ar fi alăturat marelui său bocet.

Şi-a recăpătat suflul şi a ascultat. Nu ei, ci Chelise. Ea plângea. Îşi strânsese genunchi la piept şi suspina încet.

Toate gândurile ce aveau ca obiect propria lui tristeţe au dispărut. Trupul ei se cutremura. Îşi ţinea palma peste faţă, dar i-a văzut gura deschisă, încordată în suspine. A rămas ca îngheţat. A început să plângă tăcut – durerea la care asista era mai grea decât tristeţea lui de mai devreme.

— Ce am făcut? Nu înţelegi. Te iubesc!

— Ba nu! a gemut ea tare.

S-a ridicat în picioare şi a întins mâna spre ea. S-a temut însă să o atingă.

— Te iubesc! Nu am vrut să…

Chelise s-a ridicat şi l-a sfredelit cu privirea.

— Nu mă poţi iubi! a strigat ea. Uită-te la mine! a zis şi s-a plesnit peste faţă. Uită-te la faţa mea! Nu mă vei putea iubi niciodată!

Thomas a prins-o de mână.

— Te înşeli.

I-a ridicat mâna şi i-a sărutat-o cu blândeţe.

* *
*

Era cât se poate de conştientă că el o ţinea strâns de mână. Respiraţia lui o scăldase când îi declarase iubirea nesimţitoare.

Ruşinea legată de pielea ei albă o cuprinsese ca o umbră ce înaintează treptat, asemenea celei lăsate de soarele la apus. Îşi dăduse seama de asta în bibliotecă, dar numai ca de un gând îndepărtat şi neclar. Analizase sentimentul mai atent după ce îl auzise pe Thomas descriindu-l faţă de Suzan, noaptea trecută.

Era bolnavă. Dar şi-a zis că prefera să trăiască bolnavă decât să moară prin înec.

Apoi îi întâlnise pe albinoşi şi îi urmărise pregătind micul ospăţ. Îi ascultase discutând în jurul focului şi nu reuşise să scape de dorinţa de a fi ca ei. Viaţa la castel semăna cu traiul într-o închisoare în comparaţie cu iubirea ce şi-o împărtăşeau aceşti oameni cu atâta naturaleţe.

Îşi dădea seama că, indiferent ce ar fi zis, pielea ei îi deranja. Când Suzan îi spusese că avea ochi frumoşi, ştiind prea bine că toţi socoteau că ei sunt bolnavi, până şi acel firav sentiment de siguranţă se năruise. Înţelesese în acele clipe că nu va fi niciodată ca ei. Nu va fi vreodată ca Thomas.

Ba, mai grav, şi-a dat seama că el avea dreptate susţinând că ea dorea să fie iubită de el. Ea voia să-l iubească.

Cu toate acestea, îi era imposibil să ia decizia de a se îneca. Iar fără înec nu va fi nicicând iubită de el. Aşadar, nu exista nicio speranţă.

Mă ţii de mână, Thomas, dar m-ai săruta? M-ai iubi aşa cum doreşte o femeie să fie iubită? Cum poţi iubi o femeie faţă de care simţi repulsie?

Rămăsese tăcut. Şi-a petrecut braţul pe după umerii ei şi a tras-o mai aproape. Ea a suspinat în continuare, fără să mai verse lacrimi.

— Mie îmi pari frumoasă, a şoptit el.

Nu putea îndura acele cuvinte. Dar nu a avut puterea de a li se opune, astfel că a lăsat tăcerea să vorbească în locul ei.

— Te rog… mor.

Îţi pare rău că femeia din braţele tale nu are pielea netedă? Că te îngreţoşează?

Chelise a ridicat capul ca să-şi exprime gândurile. Faţa lui era la doar câţiva centimetri de a ei, udă de lacrimi. Focul a licărit în ochii lui verzi. Ea respira aproape de el, dar Thomas nu făcea niciun efort să se tragă înapoi.

Acel moment de înţelegere a fost atât de profund, de uimitor, încât ea şi-a pierdut şirul gândurilor. El a privit-o plin de dor, parcă sorbind-o din ochi. Cu ochii lui adânci, ameţitori. Acesta era Thomas, comandantul Gărzii, bărbatul care se îndrăgostise nebuneşte de ea şi îşi riscase viaţa ca să o salveze de fiara care şi-ar fi bătut joc de ea.

Cum de o iubea?

A închis ochii. Niciodată nu va reuşi să ofere satisfacţie unui bărbat atât de frumos. Iubirea lui se născuse din milă, nu din adevărată atracţie. Niciodată nu va putea…

Degetul lui s-a plimbat pe obrazul ei, ceea ce a făcut-o să îi îngheţe inima.

— Te iubesc încă din prima clipă pe care am petrecut-o în bibliotecă, a rostit el şi i-a atins buzele cu degetele. Aş dori să-mi îngădui să te iubesc.

Cuvintele lui au scăldat-o ca o adiere caldă şi proaspătă. A deschis ochii şi a înţeles pe dată că el spunea adevărul.

A ridicat mâna şi l-a atins pe tâmplă, unde pielea era foarte netedă. Nu a mai suportat încordarea. Şi-a trecut braţul pe după gâtul lui şi i-a tras capul în jos. Buzele lui le-au strivit pe ale ei într-un sărut fierbinte, pătimaş.

A simţit o înţepătură de spaimă, dar el a strâns-o mai tare. Apoi a cedat şi l-a lăsat să o sărute mai lung. Gura lui era dulce şi i-a simţit lacrimile calde pe obraji.

Mâna lui i-a dat părul peste cap şi a sărutat-o pe nas şi frunte.

— Spune-mi că mă iubeşti, a zis el. Te rog.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

A sărutat-o din nou pe buze, iar Chelise a ştiut în acea clipă că îl iubea pe acel bărbat.

Era îndrăgostită de Thomas de Hunter, comandantul Gărzii, conducătorul Cercului care o iubise primul.

31

Thomas s-a trezit devreme, încărcat cu o energie cum nu mai avusese de multă vreme. Soarele zâmbea la orizont, ciocârliile de canion cântau de pe înaltul falezei, adierea dimineţii şoptea prin părul lui.

Avea mintea dominată de Marea Romanţă. Acum înţelegea. Această iubire pe care o simţea pentru Chelise era totuna cu aceea pe care Justin o simţea faţă de toţi cei pe care îi curta, fie ei bolnavi ori nu. O descoperire ameţitoare.

Chelise continua să se odihnească în sacul de dormit aflat alături de el. Trecuse peste boală şi sărutase femeia de dincolo de ea. Păşise dincolo de pojghiţa acestei lumi şi pătrunsese în alta, care nu se deosebea de ceea ce făcea atunci când visa.

Da, era la fel de afectată de boală ca şi până atunci. Da, încă simţea gustul amar al răsuflării ei. Da, ar fi dat orice să o conducă până la lacul roşu şi să o vadă schimbată pentru totdeauna. Însă o iubea oricum. Şi o iubea cu disperare.

S-a aplecat spre ea şi a sărutat-o pe obraz.

— Trezeşte-te, iubita mea.

Ea a bătut din pleoape şi a deschis ochii. A sărutat-o din nou.

— M-ai visat?

— Sinceră să fiu, da, i-a răspuns cu un zâmbet. Dar tu?

— Nu mai visez, ori ai uitat?

S-a săltat în capul oaselor şi s-a uitat la ceilalţi. Johan se agita. Adormiseră înainte ca ei să se întoarcă de la plimbare. Părea nesigură. Thomas avea să rezolve asta destul de curând.

S-a ridicat şi a bătut din palme.

— Să mergem. Avem de străbătut drum lung azi.

Ceilalţi s-au trezit din vise şi s-au sculat.

— Unde mergem? a întrebat ea.

— La trib. Dacă vrei, desigur. Ori preferi să îi trimiţi un mesaj tatălui tău?

S-a înălţat în picioare şi a îndepărtat nisipul de pe mantie.

— Sper că nu-mi vor lua capul.
— Nu, dacă mai vor să apuce sfârşitul zilei.
— Atunci cred că mă voi descurca.
Doar ei purtau haine specifice Hoardei – restul le dăduseră în schimbul tunicilor nisipii obişnuite ale celor care făceau parte din Cerc.
Au curăţat tabăra în grabă şi s-au pregătit să plece. Thomas şi-a înşeuat calul şi s-a apropiat de Chelise, care se ocupa de calul ei. A vorbit suficient de tare ca să poată auzi şi ceilalţi.
— Johan, nu ştiu unde ai găsit iepurii aceia, dar te rog să mai aduci şi alţii pentru petrecerea de diseară. Carnea lor a avut ceva deosebit.
Mikil s-a uitat la el.
— Dar ce sărbătorim de data asta?
Thomas şi-a lăsat mâna pe gâtul lui Chelise şi a tras-o mai aproape.
— Iubirea, a spus el şi a sărutat-o delicat pe buze.
Ceilalţi au fost la fel de surprinşi ca tânăra prinţesă.
— Pentru iubire, atunci, a zis Johan, aruncând o privire spre Suzan.
Thomas i-a făcut cu ochiul lui Chelise, care a surâs sfios. Avea nevoie de mai mult timp ca să se simtă în largul ei în tovărăşia lui, dar el o va ajuta să înlăture orice obstacol.
Au călărit spre sud, pătrunzând mai adânc în deşert. În mod normal, o călătorie prin dunele înfierbântate se desfăşura în tăcere, încet, dar nu şi aceasta. Au alcătuit trei perechi, în faţă mergând Johan şi Suzan. Thomas şi Chelise veneau în urma lui Mikil şi Jamous. Orele nu s-au scurs suficient de încet pentru ei ca să sondeze profunzimile experienţelor şi teoriilor lor. Dar cu fiecare kilometru străbătut, Thomas simţea cum creştea iubirea lui faţă de femeia care călărea alături de el.
Îi era greu să-şi dezlipească ochii de la ea. Din fericire, nu existau faleze de pe care să-şi ia zborul, altfel ar fi făcut-o. Ea călărea ca un războinic, stând cu picioarele de fiecare parte a şeii. Avea obiceiul de a-şi odihni câte un picior de-a latul greabănului. Când el a evidenţiat inteligenţa poziţiei pe care

o folosea, ceilalţi s-au uitat la el fără să priceapă. Lui Thomas, postura îi părea sclipitoare, deşi a încercat-o şi el, dar fără mare succes.

De asemenea, în timp ce călărea, ea ţinea capul sus, cu bărbia înălţată, aşa cum numai o prinţesă era în stare, a gândit el.

La miezul zilei au ajuns la Oaza Prunilor, după cum o numeau oamenii Hoardei. Chelise şi-a cerut scuze şi s-a îmbăiat. Când a ieşit pe după pruni, Thomas a trebuit să se uite mai atent ca să fie sigur că era ea. Îşi spălase părul negru şi îl unsese cu un ulei care îi dădea strălucire. Avea din nou flori în păr, dar şi morst parfumat, şi îşi dăduse cu o pudră albăstruie sub sprâncene şi pe buze. Purta cercei de aur şi un colier asortat la gât. Parcă ar fi descins din Egiptul istoriilor antice.

S-a grăbit să ajungă la ea, a luat-o de mâini şi i-a spus că arăta uimitor. Ceilalţi l-au aprobat. Şi de această dată, a gândit el, ei vorbeau cu sinceritate.

În acea după-amiază au continuat drumul mergând alături toţi şase şi au povestit amintiri despre pădurea colorată. Au vorbit despre Roushi, fructe, lac, copacii înalţi şi coloraţi. Chelise a pus o sumedenie de întrebări, ca un copil care află prima oară că Pământul e rotund.

Indiferent cât de mult s-au străduit, nu au găsit iepuri pentru petrecerea din acea seară, dar Mikil a prins doi şerpi mari, pe care i-au făcut file şi i-au prăjit pe cărbuni. Carnea a fost dulce şi îndestulătoare. Chelise şi Johan le-au arătat cum să danseze în stilul Hoardei, apoi Suzan i-a prins pe toţi într-un dans al Cercului. Au analizat calităţile fiecărui stil şi au râs până au fost gata să plesnească.

Johan şi Mikil l-au îndemnat pe Thomas să viseze, dar el a susţinut că o noapte fără să ştie ce s-a petrecut cu Carlos nu le va face niciun rău. Din câte ştia, dormise doar câteva minute în cealaltă realitate şi nu dorea să-şi întrerupă romanţa cu Chelise. Şi fiindcă venise vorba, se gândea să mănânce rambutan mereu ca să nu mai viseze iarăşi despre virus.

* *

*

Au ridicat tabăra a doua zi dimineaţă, reluându-şi drumul spre sud. Tribul îşi avea tabăra la patru ceasuri de mers – vor ajunge acolo înainte de amiază.

— Eşti sigur că vor înţelege? a întrebat Chelise.

— Sigur că da. Nu eşti prima.

— De data asta lucrurile stau altfel. Nu merg acolo să mă înec.

Thomas a aruncat o privire spre ceilalţi.

— Ei se vor obişnui cu ideea. Va veni şi o zi când vei accepta cu mai multă plăcere înecul.

— Ba nu. Sunt fiica lui Qurong, prinţesa Hoardei. Există o limită. Una este să mă îndrăgostesc de un albinos şi să mă împrietenesc cu oamenii Cercului şi alta să devin eu însămi albinoasă.

Nu avea cum să-şi dea seama cât de dureros i-au sunat lui aceste vorbe. Nu discutaseră despre ce se va alege de iubirea lor, dar ştiau amândoi că unele lucruri rămâneau de neîmpăcat. Hoarda nu va accepta nicicând pacea cu Cercul, mai ales câtă vreme Qurong rămânea căpetenie, iar Woref conducea armata. Iar ea nu credea că va rămâne prinţesă a Hoardei cât timp trăia alături de membrii Cercului.

S-a uitat la Thomas.

— Îmi pare rău. Nu am vrut ca lucrurile să se întâmple astfel. Să ştii că te iubesc.

— Şi tu ştii că te iubesc, a zis el şi i-a făcut cu ochiul. Asta e tot ce contează.

— Un călăreţ! a strigat Suzan şi a oprit calul.

Thomas i-a urmărit privirea spre sud. Un firicel de praf se ridica în urma unui călăreţ solitar care gonea întins spre ei.

— E din tribul nostru? a întrebat Mikil.

— Aşa cred. Următorul trib apropiat se află la aproape două sute de kilometri de aici.

Thomas şi-a plesnit calul peste crupă.

— Să mergem!

Au pornit la galop în întâmpinarea călăreţului.

— E Cain! a exclamat Suzan, aplecându-se peste gâtul calului. Înseamnă că sunt necazuri.

Cain a tras de hăţuri să-şi oprească bidiviul.

— Thomas…

A privit spre Chelise şi înapoi la Thomas. Calul lui a fornăit şi a făcut câţiva paşi în lateral.

— Satul nostru a fost atacat. Fratele meu şi alţi nouă sunt morţi. Până să fugim de acolo, au luat jumătate din oamenii noştri.

— Mai rar! Cine v-a atacat? a întrebat Thomas, deşi cunoştea răspunsul. Când?

— Hoarda… cel puţin o divizie, noaptea trecută. William m-a trimis să-l chem înapoi pe Johan.

— William e la comandă? Şi cine a fost luat prizonier?

— Da, William. Hoarda a luat douăzeci şi patru dintre ai noştri, pe care i-au încolţit într-un canion. Bărbaţi, femei, copii. Ne-au surprins fără cai la miezul nopţii.

Prin sufletul lui Thomas a trecut o undă de spaimă.

— Fiul şi fiica mea?

— Sunt în siguranţă.

Inima i s-a liniştit.

— William e încă în tabără?

— La vreo doi kilometri spre est.

Thomas a dat pinteni calului.

— Cain, urmează-ne cât de repede poţi.

Caii lor erau odihniţi, astfel că aveau să-l lase în urmă pe Cain.

— Să mergem!

— Thomas!

S-a uitat în urmă şi a văzut-o pe Chelise stând pe cal, cu un aer înspăimântat.

— Vă prindem din urmă, a strigat el spre Mikil. Ceilalţi au pornit în galop.

Şi-a întors calul şi a ajuns alături de femeie.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Thomas, mai e ceva, a spus Cain.

— Eşti cu mine, iubirea mea, a zis Thomas, întinzând mâna şi mângâind-o pe Chelise pe gât. Nu ţi se va întâmpla nimic, îţi jur.

Ea a şovăit. Hoarda va voi să se răzbune. Presupunea acelaşi lucru şi despre trib, în ciuda lucrurilor pe care le văzuse.

— Ai încredere în mine.

— Bine.

Thomas a privit scurt spre Cain.

— Ce mai e?

Tânărul i-a privit cu ochi în care se citea uimirea.

— Ei, ce e? L-a întrebat pe un ton poruncitor şi întorcându-şi calul.

— Îţi va spune William.

S-a uitat fix la Cain. Nu aveau timp pentru asta.

— Să mergem.

32

Au mers mai întâi la tabără. Au văzut ce mai rămăsese din ea. Corturile de pânză fuseseră ferfeniţite cu lovituri de sabie. Oale şi alte vase zăceau împrăştiate, paturi sfârtecate, păsări şi capre măcelărite şi lăsate să se descompună.

Câteva pete mari de sânge rămăseseră în locurile unde fuseseră ucişi câţiva dintre cei zece. Cadavrele fuseseră luate probabil de William, aşteptând să fie arse, potrivit datinilor.

Îngreţoşat, Thomas i-a condus pe ceilalţi prin tabără. În asemenea momente, se întreba dacă nu cumva politica lor nonviolentă era inutilă. Justin nu participase cândva la lupte?

A strâns din dinţi şi a mers încet, străduindu-se să-şi ţină în frâu mânia. Cu o singură lovitură de sabie ar fi putut ucide douăzeci de scabioşi, dar nu voia să mai fie războinic de temut.

— Suzan, găseşte-i, a ordonat el.

Cain încă nu-i ajunsese din urmă.

Ea a urmat un drum ce ducea spre faleza de deasupra canionului şi a gonit spre est. A mers la trap prin canionul de sub ea, aşteptând semnalul.

Nimeni nu vorbea. Cunoşteau fiecare membru al tribului ca şi cum ar fi fost un membru de familie. Acum zece dintre ei muriseră şi douăzeci şi patru deveniseră prizonieri.

S-a uitat la Chelise, care şi-a tras gluga peste faţă şi îl urmărea temătoare. Ar fi vrut să-i zică să nu-şi facă griji, că vor trece de un colţ şi vor descoperi că totul fusese o greşeală.

Un şuierat a sfâşiat aerul.

— I-a descoperit, a anunţat Mikil.

Restul oamenilor din trib stăteau ghemuiţi într-o adâncitură a terenului, la aproape doi kilometri spre răsărit, aşa cum spusese Cain. Thomas i-a văzut când mai avea două sute de metri până la ei. Şi-a strunit calul şi a examinat peisajul.

Aveau patru rute de scăpare în eventualitatea unui al doilea atac, deşi era puţin probabil să se întâmple aşa ceva.

Din acea poziţie puteau vedea clar toate falezele din jur. William făcuse o alegere bună.

— Thomas, a vorbit Chelise cu glas scăzut. Ce se va întâmpla?

A luat-o de mână în timp ce călăreau lângă ceilalţi.

— Nu se va întâmpla nimic. Vom plânge pierderile de vieţi şi vom găsi un nou loc de tabără. Cei morţi sunt acum alături de Elyon.

— Dar eu?

— Tu eşti cu mine. Te vor îmbrăţişa. Duşmanul tău e Woref, nu Cercul.

William îi aştepta împreună cu Suzan şi câţiva bărbaţi. Supravieţuitorii, aproape douăzeci, se strânseseră în spatele lor, unii prăbuşiţi şi jelind, alţii şezând tăcuţi, câţiva urmărind stâncile din jur în căutarea vreunui semn de primejdie.

Samuel şi Marie au apărut în fugă, iar Thomas a descălecat grăbit ca să-i strângă în braţe. Erau obişnuiţi să fugă de Hoardă, dar ochii lor trădau o nouă spaimă.

— Slavă lui Elyon.

— Mi-e teamă, tată, a spus Marie.

A ţinut-o strâns.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă. Suntem în mâinile lui Justin, a zis, apoi l-a prins de umăr pe fiul lui. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de sora ta. Eşti puternic, Samuel.

— Da, tată.

Thomas s-a urcat înapoi pe cal, îndemnându-şi bidiviul înainte. Oamenii tribului păreau uşuraţi să-i vadă. Toţi, mai puţin William. A rămas pe loc de parcă ar fi fost un părinte ce-şi primeşte fiul răzvrătit. Johan şi Mikil au descălecat şi s-au grăbit să treacă pe lângă William ca să-i consoleze pe cei care jeleau.

— Ai mers destul de departe, Thomas, s-a răstit William nervos.

Asta anunţa bucluc.

— Stai liniştită, Chelise, i-a şoptit, strângând-o de mână.

— Aici tot greşeşti tu. Dar văd că ţi-ai luat scabioasa. Frumos din partea ta să ne aduci un asemenea necaz pe cap.

Thomas şi-a oprit calul la trei metri de el. În spatele lui stăteau alţi trei bărbaţi. L-a măsurat pe William şi a preferat să rămână tăcut.

— Hoarda ne-a lăsat un mesaj, a continuat acesta.

S-a uitat la Chelise şi a făcut o strâmbătură. Thomas şi-a reprimat impulsul de a-şi împinge calul înainte şi a-l doborî.

— Ia-ţi privirea de la ea! Ea e Chelise, fiica lui Qurong, şi-mi va fi soţie.

Nu era convins de adevărul ultimelor vorbe, dar se simţise silit să spună asta. Să strige dacă trebuia.

— Ştim cine este! a ţipat William. Ea este cauza acestei mari tragedii.

— Învinovăţeşti o scabioasă care părăseşte Hoarda ca să găsească Cercul? Ştiam că scopul nostru este de a-i salva pe cei care au nevoie.

— Ea arată destul de plină de solzi. Şi se pare că Woref îşi vrea târfa solzoasă înapoi. Dacă nu îi va fi înapoiată în termen de trei zile, îi va executa pe cei douăzeci şi patru de albinoşi pe care i-a luat prizonieri.

Mâna lui Chelise a tresărit între degetele lui Thomas, care a sporit strânsoarea.

— Nici gând! Nu-l las să o atingă. Niciodată!

— Atunci îi vei trimite la moarte pe douăzeci şi patru de membri ai familiei noastre.

— O să plec, a şoptit Chelise, eliberându-şi mâna. Dacă Suzan mă conduce până la marginea oraşului, voi porni chiar acum.

Thomas a intrat în panică. S-a prins cu mâinile de cap.

— Nu!

Brusc, s-a simţit obligat să o coboare de pe cal. Azi nu va mai călări.

A sărit la pământ. A luat-o de mână şi a dat să o ajute să descalece. Ea a şovăit o clipă, apoi a coborât singură. S-a întors spre el.

— Are dreptate. Woref îi va ucide. Ori îi va ucide pe jumătate dintre ei şi va repeta cererea. Nu vreau ca sângele unor nevinovaţi să apese asupra mea.

A vorbit ca o prinţesă, ceea ce lui i-a sporit disperarea. Chiar dacă în glas răzbătea puţină teamă, stătea semeaţă.

Thomas s-a răsucit spre William. Întregul trib se uita la el.

— Vezi? Vorbele acestea sună ca şi cum ar fi rostite de o scabioasă? Ea e mai demnă decât tine.

— E doar de acord să revină la mizeria de acolo. Nu renunţă la viaţă sau la ceva la fel de nobil precum îţi imaginezi.

Thomas s-a înfuriat.

— Sfatul! Cer să avem un sfat.

Ceilalţi s-au mulţumit să-l privească.

— Hei! Suzan…

— Eu rămân cu Chelise, a spus ea, ocolindu-l pe William. Şi mie mi se pare îngrozitor, a continuat şi a luat-o de mână. Rămân alături de Thomas, orice ar zice.

Însă Chelise ţinea să-şi exprime părerea.

— Thomas, insist să…

— Nu! a făcut el, apoi şi-a domolit glasul. Nu, iubita mea, nu. Nu te las să pleci. Niciodată. Şi nu astfel.

După care s-a întors şi a plecat fără a-i oferi prilejul să răspundă.

* *
*

Era cel de-al doilea sfat în decurs de o săptămână, în circumstanţe ciudat de asemănătoare. Au trecut de faza discuţiei stând aşezaţi, trecând direct la argumentarea din picioare, plimbându-se nervoşi şi gesticulând. Doar tradiţionalul apel la Elyon a rămas singurul aspect care dovedea că are loc un sfat.

— Dacă mă ascultai, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, a făcut William. O fi Suzan de acord cu tine, dar nu cred că vreun alt membru al cercului te aprobă.

— Înseamnă că niciunul nu înţelege cu adevărat iubirea lui Elyon, l-a pus Thomas la punct.

— Cine poate cunoaşte iubirea lui?

— Nu se poate să nu-ţi aminteşti, William. Şi voi ceilalţi! A trecut chiar atât de multă vreme de când l-am văzut pe Justin înecându-se pentru noi?

— Atunci las-o pe Chelise să se predea aşa cum a procedat Justin! a strigat William. S-ar putea ca Woref să o pedepsească, dar n-o va ucide. Altfel îi va omorî pe prietenii noştri.

— Nu cred că Thomas greşeşte, a intervenit Johan.

— Nici eu, l-a aprobat Mikil.

— Înseamnă că sunteţi la fel de nesăbuiţi ca el, a zis William şi a arătat cu degetul în direcţia taberei. Ce propui, să ne predăm cu toţii şi să murim pentru această femeie?

Thomas a făcut câţiva paşi, trecându-şi mâinile prin păr.

— Nu. Propun să plec eu în locul ei.

— Dar el nu te vrea pe tine.

— Nu, dar avem la dispoziţie trei zile. În minte îşi formulase un plan general, astfel că l-a prezentat rapid. Dacă mă grăbesc, ajung în oraş peste o zi şi mă voi oferi în schimbul celor douăzeci şi patru.

— Dacă Woref te-ar fi dorit pe tine, ar fi spus aşa, a vorbit William, oarecum surprins.

— Lasă-l să protesteze. Avem timp destul! În situaţia în care Qurong refuză oferta mea, vom fi de acord cu cererile lui. Dar va fi de acord, deoarece gândeşte ca un conducător scabios. Mă va socoti mai preţios decât cei douăzeci şi patru de oameni obişnuiţi.

— Şi te va ucide, a continuat Mikil.

— Nu, atâta vreme cât voi o aveţi pe Chelise. Gândiţi ce vreţi despre Qurong, dar ţine la fiica lui la fel de mult cum ţine să pună mâna pe mine. Nu înţelegeţi?

— Te-ai gândit cumva la posibilitatea ca asta să depăşească o negociere oarecare cu Hoarda? a întrebat William încruntat.

— Adică?

— Înseamnă că acest bucluc a început din cauză că te-ai îndrăgostit de o târfă Shataiki. Te porţi la fel ca Tanis, atunci când a traversat puntea. Probabil că acesta este felul în care Elyon curăţă Cercul de absurdităţi.

Thomas a simţit că-i tremură mâinile. A făcut toate eforturile să şi le ţină pe lângă trup.

— Dacă mai vorbeşti tot aşa despre Chelise te voi da pe tine în schimbul celor douăzeci şi patru, a zis Johan. Thomas are dreptate. Ai pierdut înţelesul iubirii lui Elyon. Poate că ar trebui să te îneci din nou.

William s-a strâmbat.

— Merg cu tine, a spus Mikil.

— Va fi…

— Nu-mi pasă cât de primejdios va fi. Ai nevoie de ajutor.

— Merg şi eu, a adăugat Johan. Se mai pune problema viselor.

— Lăsaţi visele! Nu cred că pot avea încredere în William dacă îl las cu Chelise. E nevoie să rămâneţi aici ca să o feriţi de el.

Aruncându-i o privire la despărţire, Thomas s-a îndepărtat de William, punând capăt sfatului. Nu era nici timp, şi nici nevoie să ia o hotărâre oficială. Cu sau fără aprobarea sfatului, se decisese.

Imediat ce a apărut, Chelise s-a apropiat în grabă de el.

— Te rog, Thomas. Îngăduie-mi să mă întorc.

El a ridicat mâna, cerându-i astfel să tacă, apoi a luat-o de mână şi a condus-o între bolovanii mari, care le puteau oferi o oarecare intimitate.

— Am luat o hotărâre.

— Şi cu a mea cum rămâne?

A prins-o de umeri şi a privit-o intens în ochi, temându-se că nu-l mai iubea. Se dovedise nobilă prin acea insistenţă, desigur, dar pe de altă parte era de acord să-l părăsească în favoarea lui Woref. Iar el nu suporta acest gând.

— Ascultă, a rostit şi a respirat adânc. Ştii ce ţi se va întâmpla dacă te întorci. Woref nu va crede că eu te-am obligat să pleci. Nu e în stare să creadă nimic. Omul acela trăieşte doar din şi pentru înşelătorie şi se aşteaptă la acelaşi lucru din partea tuturor. Dacă nu sfârşeşte ucigându-te, îţi va face şi alte lucruri, mult mai rele. Ştii bine!

Chelise i-a căutat ochii. Dar nu a spus nimic, ceea ce era bine.

— Am un plan. Ascultă-mă cu atenţie – poate reuşi; ştiu că aşa va fi. Tatăl tău mă va primi pe mine în schimbul celor douăzeci şi patru şi…

— Nu! Nu face asta! Asta e problema mea.

— Ba a mea! Nu vreau să te pierd!

— Te va ucide!

— Nu, dacă rămâi aici.

— Atunci te va schingiui.

— Sunt prea valoros pentru el. Aşa vom câştiga timp. Dacă te întorci, totul s-a terminat. Te implor. E singura soluţie.

O lacrimă i-a izvorât în ochi, iar el i-a şters-o cu degetul mare.

— Făgăduieşte-mi că vei rămâne, de dragul meu. Îţi promit că vom găsi o cale.

Chelise a rămas tăcută, luptându-se să-şi reţină lacrimile. El s-a aplecat în faţă şi a sărutat-o pe frunte.

— Nu pot trăi fără tine, iubirea mea. Nu pot.

— Mă simt pierdută, Thomas.

El a ţinut-o în braţe, iar ea i-a plâns pe umăr.

— Te-am găsit.

— Eu nu sunt ca tine. Mă simt străină aici.

Avea dreptate, dar nu a găsit curajul de a rosti ceea ce era de la sine înţeles, că dacă nu se îneca se va simţi mereu rătăcită. Dar va fi destul timp şi pentru asta.

— Atunci voi fi un străin alături de tine.

Şi-a lăsat fruntea pe pieptul lui. Apoi l-a sărutat pe gât şi l-a strâns în braţe, plângând.

Iar trăia un sentiment de ruşine, a gândit el. Încă nu înţelegea sau accepta iubirea lui. Îl durea inima din această cauză, dar nu putea decât să o strângă în braţe şi să spere că ea îl iubea la fel de mult.

— Rămâi?

— Promite-mi că o să te întorci după mine.

— Promit. Jur pe viaţa mea.

33

Mikil şi Thomas au ajuns la câţiva kilometri depărtare de oraşul Hoardei, după care s-au prăbuşit într-o binemeritată odihnă. În momentul în care a adormit, Thomas s-a şi trezit.

Washington, D.C.

Dormise peste noapte în Casa Albă, dar trăise... a numărat în gând, una, două, trei, patru... patru zile petrecute în deşert, ca să o salveze pe Chelise. În ce scop? Ca să revină singur în oraş.

Ca să sfârşească aici, în această lume dată peste cap. Se simţea ispitit să se lovească la tâmplă pentru a-şi pierde cunoştinţa, revenind astfel la chestiunea care îl frământa cel mai mult în acele momente. Chelise.

Şi-a silit mintea să se concentreze asupra problemelor acelei lumi. Aflase câteva lucruri despre Carlos şi despre francuz, nu? Da, de la Johan.

Realitatea virusului i-a răsărit în minte. Mai rămăseseră două zile. Iar Carlos reprezenta cheia.

Şi-a lăsat picioarele pe podea, s-a dus spre uşă şi s-a oprit scurt, dându-şi brusc seama că nu-şi îmbrăcase blugii. Nu făcea să umble prin Casa Albă într-un şort cu dungi albe şi albastre.

S-a îmbrăcat, s-a spălat pe dinţi cu o periuţă de unică folosinţă pe care a găsit-o în baie şi a ieşit.

I-au trebuit şapte minute până să obţină o audienţă la preşedinte. Şeful de personal Ron Kreet l-a introdus într-o sufragerie mică, situată alături de Biroul Oval.

— Nu ştiu ce crezi că se mai poate face şi n-aş spune că sunt încrezător în vise, dar în aceste momente aş accepta orice, a explicat Kreet, ridicând din sprâncene. Ai aflat de tulburările de stradă?

— Care tulburări?

— Seara trecută, Mike Orear de la CNN a dezvăluit câteva lucruri care au declanşat furia mulţimii. Oamenii au luat cu asalt clădirea asta. Până când armata a preluat controlul

asupra situaţiei, au murit zece persoane. Plus şaptesprezece în cadrul unor tulburări din alte oraşe ale ţării.

— Glumeşti.

— Nu prea e momentul potrivit pentru glume. Preşedintele s-a adresat naţiunii de două ori după dezlănţuirea violenţelor, de fiecare dată împreună cu Orear. Acum lucrurile s-au mai liniştit, dar e o stare relativă. Incendiile însă au scăpat de sub control în sudul Californiei.

— Şi ce le-a transmis preşedintele?

Kreet s-a dus la uşă şi a deschis-o.

— Că Statele Unite vor respecta întru totul cererile francezilor.

Şeful de personal nu apucase să închidă uşa când Robert Blair a apărut.

— Mulţumesc, Ron. De aici mă descurc şi singur. A intrat şi a închis uşa după plecarea lui Kreet.

Purta o cravată galbenă cu un desen în relief în albastru, desfăcută la guler. Avea părul încâlcit, iar sub ochi, cearcăne întunecate.

S-au privit îndelung.

— Ţi-a spus Ron de tulburări?

— Asta e abia începutul. Putem vorbi în siguranţă?

— Acum jumătate de oră am pus pe cineva să verifice încăperea.

— Şi?

— Au găsit un microfon în abajurul lămpii.

Thomas a dat din cap. Bine măcar că preşedintele lua totul în serios.

— Cum rezistă restul lumii?

Robert Blair a oftat şi s-a apropiat de un scaun cu spătar îmbrăcat în material bleumarin.

— Trebuie să mă aşez. De unde să încep? De ajuns să spun că, dacă vom găsi o cale de salvare din situaţia asta nenorocită, daunele produse economiilor, oraşelor, infrastructurilor şi forţelor militare – şi tot ce vrei – vor fi recuperate abia într-un deceniu, în cel mai bun caz. Pierderile de vieţi omeneşti pricinuite de daunele colaterale se vor ridica la sute de mii dacă izbucnesc răzmeriţe pe plan extins

la răspândirea veştii. Iar virusul a început să-şi facă simţite efectele – îţi dai seama.

Thomas a rămas împietrit de ultima informaţie.

— Adică au apărut simptomele? Credeam că mai avem la dispoziţie încă cinci zile… ori o săptămână.

— Ei bine, ne-am înşelat. Evident, primele simptome sunt o iritaţie. Cu puţin noroc, ţin câteva zile, dar echipa care a mers la Bangkok suferă deja de ele. A aruncat o privire spre cămaşa lui Thomas. Tu cum te simţi?

Thomas s-a pipăit într-o parte.

— Seara trecută… observase o uşoară iritaţie după ce se trezise în laboratorul lui Bancroft, dar Kara prezenta o iritaţie mai serioasă. Sora mea prezenta simptomele clare ale îmbolnăvirii.

— La fel şi Monique, Gains… toată echipa care s-a deplasat la Bangkok. În Thailanda s-au înregistrat sute de cazuri, iar în acest moment în câteva porturi importante. E o chestiune de ore până se vor raporta şi aici aceste semne.

Concluzia i se părea inevitabilă lui Thomas. Până în acel moment, virusul Raison fusese doar un punct pe ecranul unui monitor de computer. Acum devenise un punct roşu. În câteva zile, va lichefia organele interne.

— Nu mai este vreme… a zis ridicându-se.

— Te rog să te aşezi, i-a cerut Blair cu glas obosit, dar ferm.

I-a dat ascultare.

— Ai reuşit ceva?

— Într-un fel, da. Johan l-a visat pe Carlos. Din păcate, nu şi-a adus aminte atât de multe lucruri cum speram.

— Însă… a reţinut…

— Da.

— Şi? a insistat preşedintele.

— Şi sunt aproape convins că Fortier nu are intenţia să vă dea un antivirus care să aibă rezultate.

— Deci am avut dreptate.

— Pe de altă parte, Johan a avut impresia că numărul oamenilor care vor supravieţui virusului va fi mult mai mic decât îşi închipuie cineva. Cred că Fortier plănuieşte să

întoarcă spatele Rusiei şi Chinei, după cum şi altor ţări care au capitulat până în acest moment.

— Mare tică… a răbufnit preşedintele, dar s-a oprit, a închis ochii şi a inspirat adânc. Bineînţeles. La ce altceva să te aştepţi?

Thomas s-a ridicat din nou.

— Asta înseamnă că e nevoie să ajung în Franţa cât de curând posibil. Azi. Imediat.

— Chiar crezi că ai vreo şansă?

— Trebuie să-l găsesc pe Carlos. Ştiu unde se afla seara trecută, am mai fost acolo o dată. Mă duceţi cu un avion la altitudine joasă cât este întuneric şi o să încerc să ajung. Singura şansă de a procura antivirusul este să-l fac să viseze împreună cu mine. În cazul în care se trezeşte în mintea lui Johan, vom avea o şansă de a-l atrage de partea noastră.

Preşedintele şi-a trecut încet mâinile peste faţă, apoi s-a ridicat.

— Bine. Ai dreptate, dar acesta ar putea fi sfârşitul. Nu mai avem vreme.

— Presupun că nu le daţi armele nucleare, a vorbit Thomas cu glas scăzut.

— Nici gând.

— Şi israelienii..

— Ei au fost de acord.

— Atunci, plasaţi-mă în Franţa, a zis Thomas, îndreptându-se spre uşă.

* *
*

Atmosfera de la Laboratoarele Genetrix se schimbase vizibil în ultimele douăzeci şi patru de ore. Sfârşitul era aproape şi toţi îşi dădeau seama de asta.

Cercetătorii nu puteau ascunde apariţia bruscă a punctelor roşii. Efectele Germenului Raison.

Purtau cămăşi cu mânecă lungă, bluze şi pantaloni, dar iritaţiile apărute pe gât începuseră să se vadă peste gulere. Speranţa de a găsi un antivirus se evapora pe măsură ce boala se răspândea. Monique încă nu prezenta nicio urmă,

dar simţea mâncărimi specifice pe piele, deci iritaţia urma să apară în orice clipă.

Thomas o căutase pe sora lui, cu care îşi petrecuse doar câteva minute, după care fusese dus undeva. Kara va reveni imediat ce se găsea un elicopter disponibil. Nu avea unde altundeva să se ducă decât la New York, unde locuia mama ei, dar nu voia să părăsească zona din două motive. În primul rând, în caz că Thomas ar fi avut nevoie de ea – pentru ce, Monique nu-şi închipuia, dar, oricum ar fi fost, ea se bucura de compania Karei.

Al doilea motiv era mai evident.

Monique s-a ridicat de la masa de lucru şi s-a dus la frigider. Mica eprubetă cu sângele lui Thomas se afla pe raftul de sus, singură. A scos-o şi a închis uşa.

Ele puteau descoperi viaţa cu ajutorul acelui sânge. Părea absurd, dar ea mai trăise acel gen de absurditate o dată şi era dispusă să repete întâmplarea de bunăvoie. Vor aştepta până în ultimul moment, desigur. După ce Thomas va termina ce punea la cale, aşa spusese Kara. Apoi vor picura din acel sânge peste al lor, vor lua nişte Valium şi vor visa cât de mulţi ani vor rezista.

S-a aşezat la masă şi a rotit eprubetă între degete. Ce făcea aşa deosebit acel sânge? Doctorul Bancroft îl analizase la laboratoarele de la Johns Hopkins, iar rezultatele fuseseră normale. Nici globule albe în exces, nici niveluri neobişnuite de alte elemente… nimic.

Doar un sânge normal. Sânge care aducea o viaţă nouă.

A agitat eprubeta cu un aer absent. Şi i-a venit un gând.

Uşa s-a deschis şi Mark a băgat capul înăuntru.

— Ne-au sosit rapoartele aşteptate de la laboratorul din Bangkok.

— Şi?

— Şi nimic. Tatăl tău te roagă să-l suni după ce le verifici, dar eu n-am observat nimic deosebit.

— Şi Anvers?

— Tocmai am stat de vorbă la telefon cu cei de acolo. Nimic nou. Cei de la UCLA au izolat o a şaptea pereche din şirul pe care îl creează – reacţionează într-un mod

corespunzător celorlalte, dar mai au o săptămână de cercetări până să ştie precis ce au descoperit.

Monique a dat din cap.

— Să încrucişeze din nou datele lor cu catena de la Anvers, să vadă ce iese…

— S-a făcut deja, a zis şi a privit-o fără s-o vadă.

În ultima săptămână, purtaseră o sută de discuţii asemănătoare. Şi de fiecare dată fără rezultat. Ori, dacă era vorba de ceva, nu le slujea în termenul scurt avut la dispoziţie.

— Nu are rost să renunţăm tocmai acum.

Mark s-a străduit să zâmbească, dar a reuşit doar să se strâmbe. A închis uşa în urma lui.

Monique şi-a îndreptat din nou gândurile spre eprubetă. *Tu eşti salvarea mea.* S-a ridicat şi s-a dus spre frigider. Înainte de a se lăsa sub puterea acelui sânge, va verifica tot ce se realizase până în acel moment.

Deocamdată trebuia să înfrângă virusul.

Ori să i se supună.

34

Mikil a apăsat lama sabiei pe gâtul scabiosului.

— Să nu scoţi un sunet dacă vrei să rămâi în viaţă.

Îl atacase din spate, iar Thomas ştia că ea nu avea deloc intenţia de a-l doborî, însă arăta ca şi cum ar fi fost încântată să o facă.

— Răspunde din cap!

Omul a încuviinţat.

Thomas i-a dat roată şi l-a privit în ochi. Traversaseră deşertul în mai puţin de o zi, apoi se odihniseră la aproape opt kilometri de oraş, după care îl găsiseră pe mesager, o santinelă singuratică aflată pe drumul principal care venea dinspre apus. Faţa lui albă strălucea în lumina lunii pe cale să apună.

— N-o să-ţi facem niciun rău, i-a zis şi a ridicat mâinile în aer. Vezi, nu sunt înarmat. Mikil are sabie, dar mai mult de faţadă. Avem nevoie de un serviciu din partea ta. Eşti atent?

Soldatul nu a mişcat.

— Cum te cheamă?

— Albertus, a răspuns el în şoaptă.

— Bine. Dacă nu vei face ce-ţi cerem, voi şti ce să-i spun lui Qurong. Numele meu este Thomas de Hunter. Ai auzit de mine?

— Da.

— Bun. Atunci te vei duce drept la castel, îl trezeşti pe conducător şi-i transmiţi un mesaj. Îi zici că o să mă predau în schimbul celor douăzeci şi patru de albinoşi pe care i-a prins. Să îi aducă în livada aflată la aproape patru kilometri vest de Valea Tuhan, iar eu mă voi preda lui. Mikil îi va prelua pe albinoşi, iar el mă va avea pe mine în locul lor. Ai înţeles?

Omul se mai liniştise.

— Tu, în schimbul celor pe care i-au adus din deşert.

— Da. Când au sosit?

— Noaptea trecută.

— Şi sunt în temniţă?

— Da. Iar paza a fost sporită.

Thomas a aruncat o privire spre Mikil. Se aşteptaseră. Orice încercare de salvare ar fi mult mai grea de această dată.

— Noi vom veghea. Să-i spui lui Qurong că nu are cum să ne păcălească. Un schimb cinstit ori nimic. Vreau ca prizonierii să vină călare. A făcut un semn spre Mikil. Eliberează-l.

Mikil i-a dat drumul imediat. Frecându-şi gâtul, el s-a tras deoparte.

— Du-te, omule.

— Dacă-mi părăsesc postul…

— Qurong te va răsplăti pentru asta, netotule! Doar îl dai pe tavă pe duşmanul lui. Acum, du-te!

Santinela a fugit spre cal, a încălecat în grabă şi a pornit în noapte.

— Şi acum ce facem? a întrebat Mikil.

— Aşteptăm în livadă.

* *
*

Tribul căzuse atât de uşor în plasa întinsă, încât Woref îşi amânase atacul vreme de câteva ore. Însă cei din tabără dormeau într-o pace deplină, fără să bănuiască un atac atât de curând.

Ordinele date fuseseră foarte precise: îi ucideau doar pe câţiva, capturau cât mai mulţi, iar ceilalţi aveau să rămână în viaţă pentru a transmite mesajul. Nu trebuiau urmăriţi. Prinşii urmau să fie duşi în oraş, dar să-l aştepte o divizie întreagă.

Aşa cum sperase, albinoşii presupuseseră că Hoarda luase ceea ce voise şi plecase.

Se înşelaseră. Cumplit.

Woref a sosit la miezul zilei. Ştia că tribul îl va chema imediat pe Thomas de Hunter. Ştia că Chelise era cu Thomas. Faptul că el plecase să-i salveze pe cei douăzeci şi patru de albinoşi din oraş nu mai prezenta acum nicio importanţă. Îşi va primi premiul dorit cât de curând.

Mişcându-şi gâtul, a închis ochii. Aproape că simţea pe limbă gustul pielii ei. Un gust ca de aramă. Asemănător sângelui. Pofta de sânge. Teeleh va voi să o vadă în această seară, a socotit Woref. Nu avea habar cum de ştia, dar era

convins că acea creatură va jubila. Generalul tremura în aşteptare.

Ciudat cum patima lui şi aceea a şarpelui înaripat se contopiseră. Era în înţelegere cu Teeleh, acum accepta ideea. Însă îşi slujea doar propriile interese.

La o adică, nu mai ştia sigur cine pe cine slujea. Când va deveni conducătorul suprem al Hoardei, va avea nevoie de puterea pe care i-o va da Teeleh.

Însă mai întâi…

A deschis ochii şi a privit fără ţintă în noapte. Întâi va poseda fata primului născut. O va poseda şi o va zdrobi. Ea îl va iubi. Chiar dacă trebuia să îi câştige iubirea cu lovituri de pumn, ea îl va iubi. Fireşte, la început urma să fie subtil. Teeleh reprezenta atât subtilitatea, cât şi forţa brută. Răbdare. Dar, în cele din urmă, va fi a lui şi numai a lui.

S-a întors către căpitanul lui.

— Voi îneca personal pe cel care ucide vreun albinos. Au înţeles? Scopul nostru este să o eliberăm pe fiica lui Qurong. Nu putem risca să o ucidem cu vreo săgeată prost ţintită.

— Iar după aceea?

— O să mă hotărăsc.

A privit din nou spre tabără. Chelise se afla în cel de-al treilea cort din stânga. Asta dacă nu se mutase de acolo în cursul nopţii, lucru improbabil, dar posibil. Ştia că oamenilor lui le scăpau mai multe lucruri decât erau dispuşi să recunoască.

— Şi-au ocupat poziţiile?

— Am alcătuit un inel în jurul taberei. Nu există portiţă de scăpare.

— Am mai auzit asemenea vorbe.

— De data asta sunt sigur.

Woref şi-a dres glasul.

— După mine.

A coborât de pe cornişă şi s-a apropiat de şirul de oameni care stătea în aşteptare pe fundul canionului, îşi vopsiseră feţele în negru, iar în uniformele de luptă de culoare neagră arătau ca nişte creaturi ale întunericului. Hoarda ataca rareori noaptea din cauză că soldaţii se temeau de Shataiki. Ciudat,

dacă ţinea seama de toate. Însă liliecii negri erau prea ocupaţi să vâneze minţile celor din oraş ca să se aventureze în acele canioane.

Woref s-a lăsat într-un genunchi în faţa şirului şi a privit cercetător spre corturi. Nicio mişcare. Nu mai rămânea decât să strângă laţul pentru a împiedica orice încercare de fugă.

— Încet.

S-a ridicat şi a pornit spre tabără. De undeva de sus, în dreapta lui, căpitanul a dat semnalul către ceilalţi oameni care alcătuiau inelul. Precauţi, astfel încât ghetele lor să nu facă zgomot pe nisip, şase sute de războinici s-au apropiat de trib.

Woref s-a oprit la douăzeci de metri de primul cort şi a ridicat mâna.

Niciun sunet. Inima îi bătea cu tărie. Războinicii din partea îndepărtată a taberei văzuseră semnalul şi se opriseră odată cu el. Chiar dacă albinoşii îi vedeau acum, soarta lor era pecetluită.

Cel de-al treilea cort. Târfa lui albă stătea acolo, dormind într-un cort de albinoşi. În acea seară va învăţa ce însemna respectul. Tot în acea seară i se va deschide o lume cu totul nouă. Lumea lui.

A luat o seceră înaltă de la războinicul din spatele lui.

— Staţi pe loc, a ordonat cu glas scăzut.

A pornit singur spre tabără, lăsându-şi oamenii în urmă. Când a ajuns la cel de-al treilea cort, s-a oprit cu picioarele depărtate, a ridicat secera şi a rotit-o cu putere prin marginea pânzei. Lama a tăiat ţesătura, iar stâlpul central s-a retezat de parcă ar fi fost de hârtie. A prins cu o mână peretele ce se prăbuşea şi l-a smuls din loc.

Înăuntru stătea întinsă o femeie, cu ochii închişi. O scabioasă. Târfa lui.

S-a aplecat, a prins-o de păr şi a smucit-o de la pământ. Ea s-a trezit cu un ţipăt, având o expresie de groază în ochi.

— Asta e situaţia, dragă soţie. Vreau ca lumea să-ţi cunoască plăcerea.

Chelise s-a prins de mâna lui, dar fără folos. Ţipetele ei au sfârtecat noaptea. Uşile corturilor s-au dat în lături, iar albinoşii au năvălit afară ca nişte şobolani scoşi din vizuini.

Armata Hoardei nu s-a clintit.

Woref a târât-o pe femeie spre marginea taberei, a tras-o de păr în sus, astfel ca ea să se poată ridica în picioare, şi s-a răsucit. Albinoşii începuseră deja să se mişte, căutându-şi cale de scăpare. Nu exista. După doar câţiva paşi, aveau să se lovească de zidul de soldaţi.

— Nimeni nu ia ce-i al meu! a răcnit el. Nimeni!

— Johan, drumul spre est este blocat, s-a auzit o voce.

Martyn?

Războinicii lui încă aşteptau semnalul – să ucidă ori nu.

Woref a răsucit-o pe Chelise şi a lovit-o în tâmplă cu pumnul stâng. Ţipetele au încetat, iar ea s-a lăsat moale. I-a dat drumul la păr şi a lăsat-o să cadă grămadă.

— Martyn! a răsunat vocea lui prin canion. Martyn, apropie-te, altfel îi ucid pe toţi cei din tabără.

— Nu e nevoie de ameninţări ca să fim motivaţi, a răspuns celălalt, apropiindu-se din stânga generalului. Ne ameninţi deja de un an.

Arăta destul de straniu fără ochii albi şi pielea la fel. Mărunt. Bolnăvicios.

— Să fie marele general? Arăţi ridicol, prietene.

— Iar ţie nu ţi-ar strica să faci o baie.

Nu ştia sigur cum să-l înţeleagă pe acel om. Femeia brunetă pe care o luaseră prizonieră la precedenta ocazie a apărut alături de el. Woref se putea socoti mult mai norocos decât sperase. Într-o singură noapte îşi va lua mireasa înapoi şi îl va ucide pe Johan, lăsându-l pe Thomas să jelească singur.

— Am venit să iau ce este al meu, iar acum mă voi bucura văzând cum mori, a zis şi a ridicat mâna.

— Stăpâne, solicit o audienţă.

Un albinos înalt a făcut câţiva paşi în faţă. Încă unul dintre aceia pe care îi capturase cu câteva zile mai devreme. În ochi avea o expresie de spaimă.

— Nu ai dreptul să-mi ceri nimic.

— Atunci te implor. Şi îmi vei mulţumi.

— Cine eşti tu…? a întrebat, coborându-şi mâna.

— William. Membru al sfatului şi am autoritate în cadrul Cercului.

— Ce pui la cale?

Celălalt a ridicat mâna ca să-l reducă la tăcere. Interesant. Ce fel de om era acela care ridica obiecţii şi în acelaşi timp îl respecta prin tăcerea sa?

— Vorbeşte.

— Doar între patru ochi. Nu suntem oameni violenţi, nu există niciun pericol din partea mea.

Woref a prins-o pe Chelise de un braţ şi a târât-o spre şirul de soldaţi.

— Staţi cu ochii pe ea, le-a ordonat.

El şi albinosul înalt s-au tras deoparte.

— Vorbeşte.

— Generale, i-a vorbit William cu glas coborât, te asigur că eu m-am pronunţat în cei mai hotărâţi termeni împotriva acestei nebunii. Thomas i-a primejduit pe toţi membrii Cercului, iar acum vom plăti cu viaţa. Te rog să mă crezi când îţi spun că nu toţi suntem opozanţi la fel de îndârjiţi ca el.

— Cerşeşti îndurare pentru viaţa ta? Nu am timp de aşa ceva.

— Îţi explic motivul pentru care ţi-l predau pe Thomas de Hunter.

— Cum mi-l poţi preda?

— Ştiu unde se află acum şi unde se va afla mâine. Lasă-ne viaţa şi voi merge cu tine.

— Cuvântul tău faţă de viaţa lui Martyn. Ai impresia că sunt prost?

— Ştii la fel de bine ca mine că suntem legaţi prin jurământ în Cerc. Cercetează-mi motivele. De la moartea soţiei lui, Thomas ne-a fost o povară.

— Înseamnă că-ţi trădezi propriul conducător?

— El ne-a trădat pe noi! Dacă mă înşel, mă poţi ucide. Mi-aş da viaţa pentru un om pe care îl dispreţuiesc?

Woref a analizat vorbele lui. Avea înfăţişarea unui om disperat, pregătit să înşele, probabil. Dar pe cine trăda?

Membrii tribului se uitau tăcuţi la ei. Neputincioşi.

— Îl voi ucide pe Martyn şi te iau pe tine.

— Nu. Mai bine ucide-ne pe toţi. Johan este o umbră a generalului pe care l-ai cunoscut cândva. Lasă-l să-şi trăiască viaţa măruntă. Ia-mă pe mine şi ţi-l voi preda pe Thomas, care e singura ameninţare din partea Cercului.

— Unde se află?

— În apropiere de oraş, plănuind o altă salvare.

Woref s-a întors către căpitan.

— Puneţi-l în lanţuri pe acest om. Ceilalţi rămân în viaţă. Armata rămâne aici până mâine-dimineaţă. Asigură-te că niciunul dintre ei nu părăseşte canionul, nu vreau să fiu urmărit.

Venise după Chelise. Dacă îl putea prinde şi pe Thomas, atunci până şi ultima dintre rezervele lui Qurong în privinţa generalului său va dispărea.

Şi-a îndreptat gândurile spre silueta rămasă fără cunoştinţă pe pământ. Femeia care îi produsese atâta suferinţă, cea pe care o iubea.

Singurul lui regret era că deocamdată trebuia să apeleze la forţă. Nu se cădea să îi aducă lui Qurong fiica având semne de maltratare. Însă existau şi alte soluţii.

A aruncat privirea înapoi spre albinos şi a observat că îl privea fix pe Johan. Nu pricepea dacă era vorba de o privire de trădare sau una de regret. Va afla destul de curând.

* *
*

— Atât de curând! a exclamat Mikil, privind în jos din copacul în care se cocoţase.

Soarele abia răsărise când şirul lung de albinoşi a apărut la marginea câmpului, fiecare fiind însoţit de un gardian. Un al doilea şir de gărzi mergea de partea cealaltă.

— Ce ţi-am spus? Qurong nu e smintit. Presupune că fiica lui va suferi la fel de mult ca membrii Cercului din pricina captivităţii mele. Îl vezi cumva pe Woref?

— Nu. Văd un general, dar nu pare el.

— Era de bănuit că se va ocupa personal de o asemenea problemă, a zis Thomas şi s-a uitat către copacii din spatele lor. Vezi şi altceva?

— Imposibil să fi organizat o capcană chiar atât de repede. Lasă-mă zece minute cu ei, apoi vom fi liberi. Eşti sigur? a făcut ea, prinzându-l de umăr. Sunt îngrijorată.

— Şi moartea lor nu te îngrijorează? a întrebat-o, făcând semn către albinoşii care acum stăteau pe cai într-un şir lung, aşteptând următoarea mişcare. Asigură-te că nu i se întâmplă nimic lui Chelise. Fără ea, viaţa mea nu mai valorează nimic.

— Johan ar lega-o de mâini şi de picioare dacă ar bănui că ar pleca.

— Nu e chiar aşa. Dacă m-ar părăsi pentru Woref, cred că aş muri pe loc. Încă suferă de boală, Mikil. Nu am încredere în mintea ei.

— Dar te încrezi în inima ei.

— Viaţa mea depinde de inima ei.

Concepuseră un plan să-l scoată din temniţă – o acţiune riscantă, ce presupunea schimbul lui Chelise în deşert –, dar acest lucru impunea cooperarea ei.

— Tăria lui Elyon, prietena mea, a zis el şi a prins-o de braţ.

— Să fii atent.

— Sigur.

— Dacă rezolvăm problema asta, aş vrea să visez împreună cu tine. Să devin Kara.

— Dacă trăieşte, iar plăcea.

Thomas a coborât şi a luat unul dintre cai, a respirat adânc şi a ieşit pe câmpul deschis din faţa merilor.

— Ne întâlnim la jumătatea drumului, a strigat.

Ceilalţi l-au văzut şi au ţinut un mic sfat. Generalul pe care îl văzuse Mikil i-a strigat:

— Apropie-te încet. Fără trucuri. Avem oameni de fiecare parte.

Şi-a îndemnat calul înainte şi a păşit către şir. Albinoşii au început să se deplaseze şi ei.

A trecut de ei pe partea dreaptă, la mai puţin de douăzeci de metri de trei arcaşi cu arcurile încordate. Dacă fugea în acele momente, l-ar fi putut nimeri cu uşurinţă. A făcut semn

din cap către albinoasa cea mai apropiată de el, o femeie pe nume Martha. Ea s-a uitat la el cu teamă în ochi.

— Ne vom revedea curând, Martha. Fii tare.

— Tăria lui Elyon, a rostit ea încet.

Apoi a trecut de ei şi a ajuns în mâinile Hoardei. Membrii tribului au traversat câmpul şi au dispărut între copaci.

— Coboară! I-a ordonat generalul.

A descălecat şi s-a lăsat legat de mâini la spate cu o fâşie lungă de pânză.

— Va trebui să merg tot drumul pe jos?

Generalul nu i-a răspuns. I-au legat calul alături de alţi doi, l-au ridicat în şa şi au pornit la drum.

Thomas a ajuns în oraşul Hoardei a doua oară în decurs de două săptămâni. A văzut iarăşi mizeria produsă de boală. A încercat din nou să nu ia în seamă murdăria şi duhoarea scabioşilor care răcneau insulte către el. Din nou s-a apropiat de temniţa întunecată care fusese cândva un mare amfiteatru, construit pentru exprimarea ideilor şi libertăţii. De această dată, au trecut prin dreptul castelului fără a fi dus în faţa lui Qurong. Urma să se întâmple curând.

În jurul temniţei stăteau cel puţin o sută de gărzi înarmate cu arcuri şi seceri. Nu erau soldaţi de rând. Purtau urme de răni căpătate în bătălii şi se uitau urât la el, cu ură în ochi.

Gardienii închisorii l-au condus pe treptele umede, pe acelaşi coridor pe care mai călcase. Dar au trecut de fosta lui celulă şi s-au îndreptat spre un nou şir de trepte, care ducea la un nivel mai adânc, luminat doar de torţe. L-au împins într-o celulă mică, au trântit uşa şi l-au lăsat într-o beznă totală.

Epuizat, s-a prăbuşit într-un colţ. Nu putea decât să aştepte.

Şi să viseze.

35

Singura săritură pe care o executase Thomas până atunci urmase unei lovituri directe a unei rachete, nu câtorva paşi de avânt, iar asta se întâmplase atunci când avionul de transport în care se afla fusese înjumătăţit, în urmă cu două săptămâni. De această dată, avea să sară legat de maiorul Scott MacTiernan, de la cavalerie.

Sistemele de apărare franceze nu obişnuiau să atace avioanele inamice deasupra solului lor – brusca modificare a echilibrului de forţe dura doar de două săptămâni, iar militarii erau siliţi să reacţioneze. Toate acestea spre avantajul americanilor. Avionul de transport C-2A Greyhound a decolat de pe USS *Nimitz,* aflat la opt sute de kilometri în largul coastei Portugaliei, şi a zburat spre sud, pe deasupra Spaniei, apoi peste vestul Franţei, navigând la o înălţime la care nu putea fi detectat de radar. Imediat ce s-au apropiat de punctul de lansare, pilotul a îndreptat aparatul cu botul în sus şi l-a înalţat spre cerul întunecat.

Apărarea antiaeriană i-a detectat când au ajuns la şase sute de metri.

— Aveţi zece secunde, le-a comunicat căpitanul.

Apreciaseră intervalul în baza timpului necesar radarului francez să confirme şi să reacţioneze la apariţia bruscă a acelui punct pe ecranele lor. Paraşuta era confecţionată dintr-o ţesătură care nu apărea deloc pe radar şi, chiar dacă ar fi fost reperaţi, nu aveau să stea suficient de mult în aer ca să se dea alarma.

— Nu uita, stai calm, i-a zis MacTiernan, stând cu faţa spre vânt şi verificând baretele care îl legau pe Thomas de pieptul lui. Număr până la trei şi sărim.

Thomas a căzut în întuneric, ţinând ochii căscaţi înapoia ochelarilor de protecţie. Urletul motoarelor de avion a fost imediat înlocuit de şuieratul vântului care îi bătea în urechi. Pornise spre sol – avea puţin de coborât, aşa îl avertizase maiorul.

MacTiernan a tras de coarda de deschidere. Paraşuta i-a tras scurt spre cer. Ofiţerul i-a dirijat către locul potrivit de la sol pentru că purta ochelari de vedere nocturnă. Solul era un amestec de dungi întunecate, despre care Thomas a presupus că reprezentau şiruri de copaci şi câmpuri de culoare mai deschisă. Au ajuns deasupra lor în planare, apoi au alunecat spre un câmp.

— Atenţie la picioare! Peste cinci secunde atingi pământul. Să te ţii după mine! Imediat ce atingi solul, să alergi!

Au venit la coborâre cu destulă viteză, au atins solul dur şi au alergat împleticit. A urmat tăcere.

Paraşuta a fâlfâit o dată şi s-a pliat la întâmplare, aşezându-se pe sol. Thomas s-a scuturat din ham, apoi şi-a verificat lucrurile pe care le avea asupra lui. Pantaloni negri cu un cuţit legat de coapsă şi un pistol semiautomat de nouă milimetri prins de celălalt picior. Bidon de apă, busolă, aparat de radiorecepţie cu un dispozitiv de ghidare care putea fi recepţionat şi din Muntele Cheyenne. Cămaşă neagră, căciulă de schi, un pulover negru înfăşurat în jurul taliei. Ochelari de vedere nocturnă.

Perspectiva de a folosi o armă îi crea sentimente amestecate, dar nu ştia dacă trebuia să fie pacifist şi aici, în această realitate. Încă nu ştia clar cum să reacţioneze în privinţa multor aspecte de aici, îndeosebi de natură religioasă. Nu era un om al credinţei, ce Dumnezeu. Era un om afectat profund de visele în care îi apărea altă realitate, dar în cele câteva săptămâni în care pendulase între aceste două lumi nu avusese vreme să descâlcească iţele religiei aici, aşa cum făcuse dincolo. Poate că nici de acum înainte nu-şi va găsi timp.

— Ai scăpat întreg? L-a întrebat MacTiernan, care a îngenuncheat, îndreptând fasciculul unei lanterne către o hartă şi ţinând busola în cealaltă mână.

— Aşa se pare. Unde am ajuns?

Maiorul a făcut semn spre dreapta.

— Un kilometru şi jumătate în direcţia aceea. O să te văd pe GPS; dacă te abaţi spre stânga, îţi transmit un semnal. Dacă spre dreapta, două semnale. Ai înţeles?

— Stânga un clic, dreapta, două.

— Nu comunicăm decât dacă este absolut necesar. Trebuie să ieşim din acest sector şi să ne întâlnim peste cinci ore. Dacă nu respectăm orarul, pierdem elicopterul. E deja pe drum. Pierderea primului înseamnă o întârziere de zece ore – nu avem curse regulate.

Pentru lansarea aceea veniseră cu un avion de transport foarte rapid, dar nu vor beneficia de aceleaşi condiţii de lux la întoarcere. Cu puţin noroc, nici nu vor avea nevoie de el.

— Două ore, a spus Thomas, verificându-şi ceasul.

— Dacă dai de bucluc, vin imediat după tine. Acesta e planul.

Nu s-a deranjat să-i răspundă. Era pregătit pentru mai mult de atât şi, în acelaşi timp, pentru mai puţin, asta depinzând de realitatea în care se afla, de duşman şi de zi.

A ajuns la marginea incintei după jumătate de oră de înaintare atentă. MacTiernan i-a corectat parcursul doar de două ori. Drumul de întoarcere, presupunând că va avea loc, va dura doar zece minute. Aşadar, dispunea de o oră şi douăzeci de minute ca să-şi îndeplinească misiunea.

Ferma se găsea în mijlocul unui câmp, la o sută de metri depărtare. Cu excepţia unei lumini slabe la ferestrele de la parter, era cufundată în întuneric.

Şi-a pus ochelarii de vedere nocturnă, a clipit la apariţia luminii verzui, apoi a verificat întregul perimetru. Un paznic pe latura de nord. Doi în apropierea drumului care şerpuia prin pădurea de pe latura îndepărtată. Mai uşor decât îşi închipuise. Plecaseră deja de acolo? Ştiau că secretul acelui loc era compromis. Depinseseră de păstrarea secretului, nu de măsuri speciale de securitate pentru a se apăra, dar nu putuseră anticipa că unul dintre cadavre va reveni la viaţă şi va scăpa de acolo ca să povestească lumii despre acel loc. Singura soluţie era abandonarea clădirii.

A alergat uşor aplecat, direct spre fereastra de la subsol pe unde evadaseră el şi Monique. Eficacitatea misiunii lui de acum se baza pe iuţeală şi surpriză.

S-a ghemuit pe vine cu spatele la peretele de piatră ca să-şi tragă sufletul. Dinspre hol nu răzbătea nicio lumină. La etaj era întuneric. Pe acolo avea să pătrundă.

În urmă cu trei săptămâni, o ascensiune ca aceea pe care o încerca acum ar fi fost de neconceput. Urcarea pe pietrele care alcătuiau zidul înalt de patru metri şi jumătate va fi dificilă, dar nu imposibilă. Trecerea pe acoperişul care ieşea în afara clădirii cu cel puţin un metru şi ceva urma să fie problema cea mai grea.

Cu ochelarii de vedere nocturnă la ochi, a verificat împrejurimile, iar apoi, slujindu-se doar de picioare şi mâini, a escaladat peretele. Scafa se găsea chiar deasupra capului. S-a lăsat pe spate şi a privit spre uluc, aflat la şaizeci de centimetri mai sus şi un metru în spate. Ori la un metru şi jumătate? Dacă rata acea săritură, misiunea lui se încheia la fel de repede ca şi cum ar fi primit un glonţ în cap.

Şi-a aşezat picioarele, s-a gândit cum ar fi râs Rachelle de uşurinţa acelei încercări şi a sărit înapoi, ca o broască.

Supraestimase acea săritură. Însă şi-a arcuit spatele şi a corectat zborul. Cu burta în sus şi zburând cu destulă viteză, s-a prins de uluc, s-a îndoit din talie în poziţie de târnăcop, apoi şi-a azvârlit picioarele înapoi pentru a-şi continua arcul firesc. A tratat ulucul ca pe o bară fixă, iar inerţia l-a dus în sus, peste el, ca pe un gimnast de mare clasă.

Ulucul a scos un scârţâit şi a început să cedeze, dar el transferase deja greutatea trupului mai departe. A eliberat ulucul, a plutit peste marginea acoperişului şi a aterizat pe mâini şi pe picioare, exact ca o pisică.

O ţiglă s-a desprins, a alunecat peste marginea acoperişului şi a căzut în iarba de dedesubt. Niciun alt zgomot. S-a dus spre singura lucarnă de la acel capăt al casei şi a tras cu urechea alături de fereastră. Nu a auzit nimic.

Încăperea de dincolo de fereastră stătea cufundată în întuneric, iar cu ajutorul ochelarilor a văzut că era şi neocupată, doar dacă cineva ar fi stat ascuns după nişte lăzi. O cameră de depozitare.

Thomas a scos din buzunar banda adezivă pe care o adusese şi a lipit trei fâşii lungi peste sticla ferestrei. Apoi şi-a

desfăcut puloverul prins în talie, a acoperit fereastra pentru a amuţi orice zgomot şi a lovit în ea cu cotul. S-a auzit un scrâşnet, dar nu sunet de sticlă spartă. Destul de bine.

A vârât banda adezivă şi puloverul la brâu şi a trecut cu precauţie prin fereastră, atent să nu se înţepe în cioburi. Două minute mai târziu se găsea în acea magazie, privind cele douăsprezece şiruri de cutii.

Şi-a scos arma şi a crăpat uşa. Un hol mic. Mai exista o uşă. Liber.

A ieşit cu atenţie. Avea doar o soluţie.

Prima uşă arăta ca şi cum ar fi dat spre un fel de debara. Nu se înşelase.

Cea de-a doua părea să dea spre o cameră mai spaţioasă. Un dormitor. Thomas a întins arma în faţă şi a împins uşa.

Lumina orbitoare l-a izbit drept în ochi în clipa când avea un picior înăuntru şi celălalt afară, iar uşa încă se mişca.

Ochelarii! A dus o mână la faţă şi i-a îndepărtat de la ochi.

— Salut, Thomas.

O voce din dreapta. Carlos.

— Văd că insişti să vii peste mine până o să te ucid pentru totdeauna.

Uşor, Thomas. Asta aşteptai. Acum intră în joc.

Şi-a lăsat arma la podea şi a ridicat braţele în aer.

— Trebuie să stăm de vorbă. Nu e ceea ce crezi.

Aflat la cinci paşi depărtare, Carlos aţintea pistolul spre el. Încă avea un bandaj peste tăietura de la gât. Un rânjet i-a apărut în colţul gurii. Puncte mici, roşiatice, îi apăruseră pe faţă. Aşadar, nu primise antivirusul. Ori antivirusul nu dădea rezultatele aşteptate.

— Am urmărit un om înarmat urcând pe acoperiş, strecurându-se pe o fereastră şi purtând ochelari pentru vedere nocturnă, şi ar trebui să consider greşit felul în care am apreciat intenţiile? Să nu-mi spui că ai venit să mă salvezi.

— Am venit fiindcă ştiu de întâlnirea ta de ieri cu Armand Fortier. Ţi-a arătat o listă a oamenilor care vor supravieţui virusului. Acum probabil că te întrebi de unde Dumnezeu deţin această informaţie.

Rânjetul s-a şters de pe faţa lui Carlos.

— M-ai păcălit de prea multe ori. De data asta n-o să-ţi mai meargă.

— Iar dacă se va întâmpla aşa, tu vei muri. Amândoi ştim că numele tău se află pe listă ca să te ademenească şi asta doar pe moment. Spune-mi, de unde ştiu atâtea? Spune-mi cum am reuşit să mă ridic de pe brancardă şi să ies din camera aceea după ce două zile nu am avut puls. Spune-mi cum sunt posibile multe lucruri pe care le-am reuşit chiar sub ochii tăi.

Carlos s-a mulţumit să-l privească lung. Însă mintea lui ceda – Thomas i-a văzut asta în ochi.

— Am venit aici din două motive. În primul rând, ţi-am adus dovada. Dacă îmi dai voie, îţi demonstrez dincolo de orice îndoială posibilă că visele mele sunt reale şi că tu joci un rol important în ele. Cel de-al doilea motiv pentru care am venit este că vreau să-ţi salvez viaţa. Adevărul, simplu spus, este că avem nevoie de tine, dar nu ne eşti de niciun folos dacă mori. Probabil că îi urăşti pe americani şi israelieni şi aşa mai departe, dar dacă nu ştii ce se petrece cu adevărat aici, nu poţi lua o decizie în cunoştinţă de cauză.

A vorbit precipitat, ştiind că trebuia să-i instileze aceste lucruri în minte înainte ca el să apese pe trăgaci. Cuvintele păreau să-şi fi atins ţinta. Însă omul nu era nervos, ci mai curând iritat.

— Nu înţeleg ce fel de vrăjitorie faci.

— Carlos, nu avem timp de asta. Am străbătut cincisprezece mii de kilometri doar ca să iau legătura cu tine, şi ceea ce vreau să-ţi arăt ar putea salva lumea arabă de la exterminare. Cum să-ţi reţin atenţia? Încă mai ai tăietura pe care ţi-am făcut-o data trecută fără să te ating, ce Dumnezeu! Lasă-mă să-ţi dovedesc.

Se petrecuseră prea multe pentru ca omul să respingă asta drept o confruntare a spiritelor. Rana de la gât, evadările lui Thomas, faptul că ştia de discuţia lui cu Fortier – toate erau lucruri inexplicabile.

— Cum?

— Permiţându-mi să visezi cu mine.

Carlos s-a înroşit la faţă.

— Mă iei drept nebun? a zis el şi a strâns din pumni. Nu accept aşa ceva! E…

Thomas a acţionat în clipa când celălalt era neatent, fiind preocupat să-şi exprime frustrarea. A coborât umărul spre stânga, o răsucire, călcâiul a lovit mâna în care ţinea pistolul. Chiar dacă ar fi apăsat pe trăgaci, ar fi tras în gol.

Din fericire, nici măcar acest lucru nu s-a petrecut.

Mâna lui întinsă a descris o rotaţie. Thomas l-a lovit cu palma drept în plexul solar. Şocat, Carlos a făcut un pas înapoi. Incapabil să respire.

— Vise plăcute, a spus Thomas şi l-a izbit în tâmplă, făcându-l să se prăbuşească la podea.

Acţionând cu repeziciune, a scos cuţitul şi s-a crestat la un deget. Apoi a făcut o incizie îngustă pe antebraţul lui Carlos. A mânjit tăietura cu propriul sânge.

— Johan, fă-l să înţeleagă. Te rog să-l faci să înţeleagă.

Thomas l-a lăsat să viseze zece minute, după care l-a trezit. Ar fi fost probabil suficient şi un minut, dar nu voia să rişte. L-a scuturat brutal, l-a pălmuit o dată pe obraz şi apoi s-a retras spre pat, cu arma pregătită.

Carlos a gemut, a amuţit, după care a sărit cu un suspin.

Şi-a dat seama imediat că omul visase cu Johan. Era prea călit de viaţă ca să se trezească într-o asemenea stare de dezorientare din alt motiv.

— Unde ai fost? L-a întrebat Thomas.

Carlos s-a uitat la el, a văzut arma, a ignorat-o şi l-a privit drept în ochi.

— Cu Johan. Dar tu unde ai fost?

— În… în pădure.

— Mergeam spre oraşul Hoardei.

Asta suna absurd. Johan venea după el? Omul îşi părăsise postul ca să plece să-l salveze? Dacă făcuse ceva ca să primejduiască viaţa lui Chelise, avea să-i ia capul.

Carlos s-a holbat din nou la armă. Apoi Thomas a pus adevărata întrebare.

— Acum mă crezi? Mai există o realitate dincolo de cea de aici, iar în aceea eu şi cu tine suntem de aceeaşi parte a baricadei. Şi mai sunt şi alte lucruri.

— Dacă mor aici, şi Johan va muri acolo.

Semăna cu un copil care tocmai aflase un adevăr cutremurător.

— Iar eu depind de Johan. Nu l-aş lăsa să moară, înţelegi, aşadar, că am venit aici să te salvez.

Atâta vreme cât Carlos credea că visul era mai mult decât un simplu vis, Thomas avea convingerea că va izbândi.

S-au privit vreme de un minut întreg. Una era să crezi că exista o altă realitate, şi cu totul altceva să-ţi schimbi planurile din cauza acelei realităţi.

— Dacă nu-l opreşti pe Fortier, vom muri amândoi. Împreună cu mai toată populaţia pământului. Asta ai avut în minte?

Nu a primit răspuns. Însă în ochi nu i-a apărut expresia obişnuită de sfidare. Încă se lăsa copleşit de uimirea celor petrecute.

— Există doar o modalitate de a-l opri pe Fortier, iar asta înseamnă să-i răpeşti atuul.

— Adică antivirusul, a spus Carlos.

— Da. Statele Unite trebuie să primească antivirusul. E singura forţă care are o şansă de a-l învinge pe Fortier.

Thomas a făcut o pauză.

— Poţi procura antivirusul?

— Nu.

Thomas şi-a plecat arma.

— Îţi închipui că n-o să trag?

— Da.

Carlos s-a ridicat încet.

— Nu ştiu cum…

S-a oprit şi a privit spre mâini.

— Şi s-ar putea să nu afli niciodată. Nu contează. Important este să îi oprim. Tu ai singura şansă de a reuşi. Eşti sigur că nu poţi pune mâna pe antivirus? Există? Spune-mi că da.

— Există, dar Svensson s-a protejat separându-l în două componente. Are control asupra unuia, care va fi folosit numai în ultimul moment.

— Atunci trebuie să-l răpim pe Svensson. Dacă vom controla una dintre componente, vom putea negocia cu el. Pentru moment, nu avem decât armele. Cu puţin noroc, îi putem forţa mâna.

— O să le daţi armele la schimb?

Era momentul adevărului. Dacă îi spunea lui Carlos de planurile făcute, se putea ca el să treacă de partea inamicului. Pe de altă parte, îi câştiga încrederea, lucru necesar. Fără antivirus, nu mai conta nimic.

A trecut un moment fără să-şi vorbească. Carlos a înţeles ce făcuse Thomas.

— Fortier are de gând să ne dea un antivirus care dă rezultate?

— Nu.

Aşadar, se lămurise şi această chestiune. Acum erau în aceeaşi situaţie.

Carlos a respirat adânc, apoi şi-a lăsat capul pe spate.

— Ce trebuie să fac?

— Pune mâna pe Svensson. Să nu-l ucizi – e nevoie să protejăm antivirusul. Cine şi l-a administrat?

— Doar Fortier şi Svensson.

— Foarte bine. Dacă noi murim, la fel se întâmplă cu toată lumea, mai puţin cei doi. Nu cred că asta e ideea de paradis a lui Svensson. Va fi obligat să trateze.

Carlos a aprobat din cap.

— Probabil. Dar nu-ţi imaginezi ce periculos este.

— Periculos? Am depăşit faza de pericol, prietene. Istoria asta a fost deja scrisă o dată, iar în ea majoritatea populaţiei moare. Aş zice că e mai degrabă imposibil. Dar nu înseamnă că nu merită să încercăm. Cu credinţa poţi muta şi munţii din loc, aşa se spune. E tot ce-ţi cer. Mişcă un munte. Vrei?

— Se pare că nu am de ales, a făcut bărbatul din Cipru, încruntat.

— S-ar putea ca soarta lumii să fie în mâinile tale.

— Nu ale tale?

— Nu, prezenţa mea nu ar face decât să te compromită. Înţelegi?

— Ce plan ai?

* *
*

— Ai auzit ce i-a spus Carlos? a întrebat Fortier la telefon.

— Nu.

— Cât timp? Cum de ai permis?

— Iartă-mă, domnule. S-a strecurat pe lângă pază. Nu ştiu cât timp au fost împreună. Până să înţelegem ce se întâmplă, a dispărut.

— Eşti absolut sigur că era un american?

— Nu, dar era cineva pe care nu-l cunoaştem.

Telefonul a amuţit, iar Fortier a analizat situaţia.

— Să intervenim?

— Nu. Carlos rămâne acolo. Nu va pleca sub niciun motiv. Să socotiţi perimetrul drept închisoare, dar fără ca el să afle. Activităţile să se desfăşoare ca de obicei. Dacă încearcă să plece, îl ucideţi.

36

Thomas şi-a plecat capul pe sub lamele rotorului ce se roteau şi s-a îndepărtat în fugă de elicopter. Turnul de control al USS *Nimitz* se înălţa impunător în faţa lui. Văzuse din aer flota uriaşă. Peste două sute de nave doar din Statele Unite. Puncte pe ocean, fiecare lăsând în urmă o linie lungă şi albă de spumă.

Flota britanică se afla la nord, la o depărtare de opt kilometri. Israelienii foloseau cu precădere cargouri – mai mult de treizeci la număr, fiecare încărcat cu arme a căror existenţă o negaseră mereu. Pe o rază de opt kilometri în jurul portavionului se găseau suficiente arme nucleare cât să distrugă lumea de peste cincizeci de ori.

Primul semn că nu totul decurgea normal pe punte era absenţa echipajelor de zbor. În realitate, *Nimitz* naviga având la bord mai puţin de cincizeci de oameni care se ocupau de manevrele de traversare a Atlanticului.

Thomas abia l-a recunoscut pe Merton Gains. Acesta purta un pulover pe gât alb şi ochelari de soare cu lentile negre, dar dacă-şi închipuia că astfel putea ascunde iritaţia roşiatică de pe faţă nu făcea decât să se amăgească. S-a grăbit să se apropie de el. Secretarul i-a întins mâna. Vântul i-a răsfirat părul.

— Slavă cerului că ai reuşit să ajungi. La fix.

Thomas i-a strâns mâna.

— Au început?

— Acum două ore. Ai un loc în primul rând pe puntea de observaţie, dacă vrei.

— Bineînţeles.

Senatorul a tăcut o clipă.

— Nu arăţi chiar atât de rău pe cât am crezut.

Se referea la iritaţie.

— Nu. Eu o am la subsuoară, l-a lămurit, apoi n-a fost sigur cum să continue. Te simţi bine?

Drept răspuns, Gains a scuipat într-o parte şi s-a întors către uşă.

Scăpând de vânt, Thomas l-a urmat într-o încăpere spaţioasă doldora de instrumente electronice al căror rol nici nu-l putea bănui. Recunoștea radarele. Ecrane mari cu sute de puncte. Între acele puncte se găseau şi cele mai temute arme ale Americii – şase portavioane, sute de nave transportând de toate, de la cele mai sofisticate avioane de atac până la arme nucleare. Un al doilea val uriaş de nave era pe drum, transportând alte arme, dar acel prim val reprezenta premiul cel mare pe care şi-l dorise Fortier.

Gains l-a prezentat secundului.

— Ben Graver. O să ne explice amănunţit cum se desfăşoară operaţiunile.

Ben i-a strâns mâna fără nicio expresie pe faţă.

— N-aş putea afirma că-mi face plăcere.

— Nici mie, a zis Thomas.

Totul se va întâmpla peste o oră.

Planul era simplu. Conform cererilor franceze, fiecare vas trebuia să fie ancorat în diferite coordonate, iar echipajele urmau să ajungă pe un singur vas din fiecare ţară. La bordul vaselor aveau să urce echipaje franceze care să verifice încărcăturile, abia după aceea se preda antivirusul.

Problema evidentă a acestei modalităţi de schimb era lipsa oricărei garanţii că Fortier va livra antivirusul după ce confirma recepţia armelor. Cea mai avantajoasă ofertă făcută de el, iar Thomas insistase să fie acceptată, consta în ancorarea câte unui vas încărcat cu antivirus în dreptul fiecărui grup de nave. Se putea examina vasul, dar nu se putea lua controlul asupra lui decât după ce oamenii lui Fortier intrau în posesia armelor.

— Amiralul se află la bord? a întrebat Thomas.

— Da.

— Vreau să vorbesc cu el. Chiar acum.

Ben s-a uitat lung la el, apoi a ridicat un receptor. A spus ceva încet şi l-a aşezat înapoi în furcă.

— Pe aici.

Amiralul Kaufman, Brent Kaufman, prieten apropiat al preşedintelui. Bărbatul înalt, cu păr cărunt, umeri largi şi ochi albaştri i-a primit şi imediat l-a trimis de acolo pe secund.

— Bun venit în iad, a zis amiralul.
— Ba nu, iadul vine peste două zile. Acum trecem mai curând prin purgatoriu.
Amiralul s-a încruntat. S-a întors către doi bărbaţi impozanţi, unul în uniformă britanică, celălalt, israeliană.
— Generalul Ben-Gurion din partea Forţelor de Apărare Israeliene şi amiralul Roland Bright din partea flotei britanice.
Thomas le-a strâns mâinile pe rând.
— Secundul ştie ce se va întâmpla?
— Da, i-a răspuns Kaufman.
— Eu rugasem ca nimeni în afară de…
— Fiule, nu ştiu pe câte nave ai mai pus piciorul, a spus amiralul, dar nu pot realiza ceea ce mi-a ordonat preşedintele fără să am cât de cât un echipaj. Cineva trebuie să apese pe trăgaci.
Avea dreptate. Thomas a regretat imediat că îl atacase pe amiral.
— Francezii nu ne vor da antivirusul.
— Poftim? a făcut Gains. Asta… Şi atunci ce facem?
— Le facem jocul. Sperăm să mai avem o şansă de a găsi o soluţie viabilă.
Pe faţa amiralului britanic a apărut o expresie ceva mai senină.
— Sub nicio formă nu voi risca flota şi încărcătura dacă nu primesc asigurări că vom avea un schimb cinstit. Asta a fost…
— Scuze, domnule, dar exact acest lucru l-am convenit. Dacă nu predăm armele conform înţelegerii, ne dăm de gol. În aceste momente, avem un om infiltrat care va procura antivirusul.
— Sincer să fiu, eu aş fi de acord ca printr-o lovitură să readuc întreaga ţară la nivelul Epocii de Piatră, a spus Ben-Gurion.
— Şi odată cu ea şi antivirusul? N-am zis că alternativa noastră ne va face să ţopăim de fericire. Soarta noastră atârnă de un fir, dar măcar avem o şansă.
— Te asigur că mâine voi plăti scump.
— Mâine, lumea va privi numărul crescând de morţi, nu doar câteva arme nucleare care lipsesc. Strategia noastră se

bazează pe speranţa că ei vor preda antivirusul, adevărat. Acum, când ştim că ei nu au de gând să procedeze astfel, planul nostru este bun. Dacă fugim, Israelul va fi lovit de rachete în mai puţin de o oră.

— Şi atunci îi vom şterge de pe faţa pământului.

— Domnule general, observ că vă gândiţi doar la militari. Credeţi-mă, totuşi, că virusul face din armata dumneavoastră jucării de plastic. Vă rog să înţelegeţi: Sub niciun motiv nu trebuie lansat vreun proiectil împotriva Parisului sau a împrejurimilor lui. Dacă, din greşeală, se distruge antivirusul, peste zece zile lumea va rămâne cu o populaţie de două persoane.

— Două, cine, mai precis? a întrebat Gains.

— Cei doi care şi-au administrat deja antivirusul. Fortier şi Svensson. Singura şansă de supravieţuire a celorlalţi este să-i dăm o şansă omului meu. Asta înseamnă să respectăm planul cu o singură modificare.

Amiralul britanic a ridicat din sprânceana stângă.

— O schimbare?

— Putem amâna exploziile?

— Le comandăm de aici, a spus Kaufman.

— Atunci mai aşteptăm şase ore.

— De ce?

— Omul meu are nevoie de timp.

— Vor riposta, a zis Ben-Gurion. Chiar tu ai afirmat.

— Nu, dacă ne jucăm corect şansele. Şi dacă omul meu reuşeşte. Şi dacă nu ameninţăm să distrugem Parisul.

— Parcă ai spus că nu trebuie să riscăm distrugerea antivirusului.

— Adevărat. Dar putem să arătăm că le-am înţeles jocul. Dacă se ajunge atât de departe, îşi vor da seama că nu mai avem nimic de pierdut. Nu vor risca un atac distrugător din partea noastră. Aţi păstrat zece rachete de croazieră?

— Da, a încuviinţat Ben-Gurion.

— Foarte bine lucrat. S-ar putea să aibă îndoieli cu privire la hotărârea noastră, dar de hotărârea israeliană nu au motiv să se îndoiască.

S-a întors spre fereastră şi a privit spre nava de luptă de la babord. Tunurile care îşi aţinteau ţevile spre cer deveniseră acum nişte jucării inutile într-un joc cu o miză mult mai mare decât îşi imaginase vreodată producătorul lor.

— Nu-mi dau seama unde ai deprins strategie, flăcăule, a vorbit amiralul britanic, aflat în spatele lui. Dar îmi place. Din câte înţeleg, aceasta este singura noastră opţiune.

— Amirale Kaufman, ce părere aveţi? a întrebat Thomas, fără să se întoarcă.

— S-ar putea să meargă, a zis el şi a scăpat o înjurătură, apoi a adăugat: Nu văd altă alternativă.

— Atunci să le oferim ceva care să le dea de gândit, a zis Ben-Gurion. Suntem şi noi de acord.

Thomas s-a întors către ei.

— Vă mulţumesc.

Avea un sentiment de mulţumire dându-le comenzi unor oameni după pauza de treisprezece luni din cealaltă realitate. Se putea ca acum să le dea ordine lui Mikil şi William. Thomas nu ştia precis ce le spusese preşedintele Blair acestor oameni ca să îi pregătească pentru a accepta sugestii din partea unuia de douăzeci şi cinci de ani, însă reuşise.

* *
*

Schimbul a durat cu o oră mai mult decât se anticipase, dar la 16:00 arsenalele nucleare ale Statelor Unite, Marii Britanii şi Israelului se aflau în mâinile francezilor, la bordul a peste trei sute de nave care îşi continuau marşul spre coasta Franţei.

Drept plată, pe USS *Nimitz* se încărcaseră zece lăzi mari pline cu o pulbere pe care o echipă de virusologi de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii au verificat-o, confirmând că era un antivirus, deşi nu exista nicio modalitate de a verifica autenticitatea ei, acest lucru urmând a se face doar peste cel puţin zece ore. Iar o testare completă va dura o zi întreagă.

În afara lăzilor, portavionul avea acum la bord trei mii de membri de echipaj care coborâseră de pe navele americane.

Aşa cum plănuise, Thomas îi dăduse lui Carlos aparatul lui de radiorecepţie. Înţelegerea nu putea fi mai clară de atât.

Avea la dispoziţie un răgaz de douăsprezece ore. Dacă reuşea, trebuia să activeze fasciculul de direcţionare. Dacă nu, păstra tăcerea.

Încă nu se transmisese acel semnal.

Întârzierea de şase ore expirase. Thomas urmărea ceasul de pe puntea de observaţie, şi la fiecare înaintare a minutarului speranţele lui scădeau în mod corespunzător.

Hai, Carlos.

Poate că nu exista posibilitatea de a schimba cursul istoriei.

Kaufman a intrat în încăpere, după care şi-a scos cascheta. A aruncat o privire la ceas.

— Ne vom afla cinci minute în zona stabilită, după care vom începe să pierdem din tăria semnalului.

Thomas s-a ridicat în picioare.

— Atunci, ce mai aşteptăm, domnule amiral? Transmiteţi mesajul, lansaţi rachetele şi distrugeţi vasele.

Pe faţa lui Kaufman a apărut un zâmbet strâmb.

— Măcar o să pierim într-un nor de foc.

— Tot ce se poate.

Thomas a urmărit desfăşurarea planului privind peste umărul secundului, care stătea aşezat în faţa staţiei radar. Mesajul transmis lui Fortier era clar: *dacă se lansează vreo rachetă în semn de răspuns, următoarele zece proiectile vor cădea asupra Parisului.* Nu formulat chiar aşa, dar înţelesul rămânea acelaşi.

Au urmat rachetele. Douăzeci şi şase cu totul, optsprezece rachete de croazieră pornind de la bateriile Bazei Aeriene Regale Lankershim din Anglia şi opt lovituri tactice – din partea israelienilor. Ţintele erau cât se poate de clare: fiecare comandament important şi fiecare facilitate de comandă din nordul Franţei, în zona depozitelor unde se aflau arsenalele nucleare ale Rusiei, Chinei, Pakistanului şi Indiei. Nu se puteau distruge armele de acolo, deoarece exista riscul unor explozii uriaşe, care ar fi ucis un număr enorm de civili, dar intenţia era de a anihila, fie şi temporar, capacitatea Franţei de a folosi arsenalul în a cărui posesie intrase recent.

Cu glas calm, amiralul Kaufman a dat ordinul prin intercom. Parcă i-ar fi comunicat soţiei că va ajunge curând acasă.

— Scufundaţi navele.

Pe puntea de observaţie s-a lăsat tăcerea. Aerul părea încins. Thomas a rămas cu ochii lipiţi de punctele sclipitoare de pe ecranul radar. Fiecare reprezenta un vas încărcat, inclusiv şase grupuri complete de portavioane, pline de avioane de luptă. Computerul le prezenta ca semnale fixe, în contrast cu semnăturile care apăreau la fiecare baleiere a radarului.

— Funcţionează.

— Să avem răbdare, a spus Ben-Gurion. Aceste lucruri nu cad ca pietrele, oricum procedezi.

O vreme nu s-a întâmplat nimic.

— Detonaţii confirmate, s-a făcut auzită o voce prin intercom.

Au trecut încă cinci minute în care lucrurile au rămas neschimbate.

Apoi s-a stins prima luminiţă.

— Navă lovită. Cargou israelian, *Majestic.*

Spre fundul mării coborau arme nucleare în valoare de un miliard de dolari.

Apoi s-a mai stins o luminiţă, urmată de alta. Au început să se stingă de parcă ar fi fost lumânări arse până la capăt.

— Înapoi la Epoca de Piatră, a rostit Ben încet.

— Vor exista mult mai multe acolo de unde provin acestea, a zis Thomas. Presupunând că rămâne cineva care să le construiască.

În tăcerea de pe puntea de observaţie a portavionului, distrugerea arsenalului nuclear al lumii semăna cu un joc video, însă la o sută de mile depărtare, oceanul fierbea la focul celor trei sute de nave ce se scufundau încet. Pentru a detona, armele aveau nevoie de alte condiţii decât loviturile şi căldura degajată de exploziile convenţionale. Urmau să se scufunde intacte până pe fundul oceanului, aşteptând să fie recuperate când aşa ceva ar fi fost posibil.

Presupunând că ar mai fi existat cineva care să facă asta.

Thomas a privit ecranul vreme de aproape o oră, fascinat de dispariţia tăcută a micilor lumini verzi.

Apoi ecranul a rămas alb.

Câteva momente, nimeni nu a vorbit.

Gains a vârât capul în încăpere.

— Thomas, tocmai am vorbit cu preşedintele. Va trimite un avion să te recupereze.

— Pe mine? a făcut el, întorcându-se. De ce?

— N-a vrut să spună. Dar va sosi un F-16 cu realimentare în zbor. Vrea să te întorci cât se poate de repede.

— Nicio aluzie măcar?

— Nimic. Dar s-a anunţat ştirea.

— Presa ştie ce am făcut aici?

— Nu. Ştirea despre virus. Simptomele s-au răspândit în toate oraşele unde a fost lansat virusul. Şi-a ridicat ochelarii de soare mai sus pe nas. A început.

— Cât timp mai avem?

— Vor sosi aici peste o oră.

Thomas s-a îndreptat spre el.

— Înseamnă că nu mai am mult timp la dispoziţie, nu-i aşa?

— Ce vrei să faci?

— Să dorm, domnule Gains. Să visez.

37

O uşă s-a trântit undeva deasupra lui Thomas, trezindu-l. Un ţipăt slab.

A deschis ochii şi a privit fix prin întunericul deplin. Vreme de un moment a crezut că se afla pe navă şi auzea o nouă salvă de lovituri. Însă podeaua rece şi umedă de sub el l-a readus la realitate.

Era în temniţă.

Cât dormise?

Ţipătul s-a auzit din nou, de data aceasta mai puternic. S-a ridicat brusc în fund, ţinându-şi răsuflarea. Chelise?

Nu, imposibil. Chelise se afla în mâinile tribului, în siguranţă.

Sau nu? Acum se trezise complet. Carlos spusese că Johan va veni la el. De ce?

Deasupra capului au răsunat paşi. O lumină difuză a apărut şovăitoare pe coridor. Ghete care loveau treptele.

S-a ridicat, şi-a pierdut echilibrul, s-a prăbuşit spre un perete şi s-a sprijinit de el, rămânând în picioare. S-a repezit la uşă, prinzând gratiile între degete. Lumina de torţă a alunecat pe pereţii umezi de piatră. Veniseră după el.

A văzut faţa familiară a lui Woref, strălucind în lumina torţei pe care o ţinea în mâna stângă. În dreapta ţinea capătul unei funii. Aşadar, sosise vremea. A respirat adânc şi s-a retras de lângă gratii.

Woref s-a uitat printre ele. Avea în spate pe cineva – un deţinut sau vreun gardian.

— Măreţul Thomas de Hunter. Inteligent. Curajos. Să facă atâta drum degeaba… William a murit.

— William?

— Îl mai ţii minte, nu? Înalt. Ochi verzi. Un nevolnic şi un neghiob care vorbea prea mult. M-a convins să cruţ tribul în schimbul tău. Cred că ar trebui să fii mândru de el.

Să cruţe tribul. Oare despre ce vorbea? A simţit că îngheaţă.

— Te surprinde? Imaginează-ţi uimirea mea să descopăr că tu te-ai predat deja în schimbul celorlalţi albinoşi. Ai fost convins că vei fi în siguranţă atâta vreme cât târfa ta era cu oamenii tribului.

Thomas a simţit cum mintea începe să i se învârtă în mod ameţitor.

— Se pare că neînfricatul comandant al Gărzii Pădurii s-a lăsat păcălit în cele din urmă.

Woref a tras de frânghie. Împleticindu-se, legată de mâini, Chelise a făcut câţiva paşi în faţă, cu buzele tremurând. Ceva ascuţit, unghii sau gheare, trăseseră trei dâre, acum însângerate, pe obrazul ei drept. Avea ochii dilataţi de groază, iar morstul de pe faţă îi era brăzdat de lacrimi.

Thomas s-a bălăbănit pe picioare. Nici nu putea gândi logic.

— M-am gândit că ai dori s-o vezi înainte de a o curăţa şi a o da tatălui ei.

Thomas s-a izbit de gratii.

— Chelise… Vai, draga mea… a rostit, apoi i s-a adresat lui Woref. Cum ai îndrăznit să o loveşti pe fiica lui Qurong?

Zâmbetul de pe faţa generalului s-a şters.

— Aşadar, mai ţii la ea. Chiar ţi-ai închipuit că fiica lui Qurong ţi-ar răspunde la iubirea ta jalnică? Nu ţi-a spus nimeni că eşti un albinos? Ea îmi aparţine mie, fiinţă mizeră! Şi te asigur că, indiferent ce sentimente a avut faţă de tine, ele au dispărut.

Thomas a înţeles îngrozitorul adevăr al situaţiei cumplite în care se aflau el şi Chelise. Ea abia reuşea să-şi ţină ochii deschişi. O simplă privire la faţa ei îndurerată l-a făcut să tremure din toate încheieturile. Woref o maltratase în mod de nedescris.

Furia lui împotriva lui s-a stins cât a privit-o. Prin suflet i-a trecut o undă de tristeţe.

— Chelise, iartă-mă.

Lacrimile i-au înceţoşat privirea. S-a lăsat în genunchi.

— Iartă-mă, iubitule, iartă-mă, a strigat ea.

Plângea după el! A întins mâinile printre gratii.

A primit un pumn în braţ, făcându-l să-i amorţească până la umăr. Woref s-a întors şi a lovit-o pe Chelise în falcă. Ea s-a prăbuşit spre zid şi a scos un geamăt.

— Te rog, nu o mai lovi! a strigat Thomas, cu ochii plini de lacrimi.

Celălalt nu se aştepta la aşa ceva. Credea că Thomas o iubea pe Chelise, dar ea să-l iubească depăşea orice închipuire. Generalul a început să tremure din cap până în picioare.

Thomas s-a repezit spre el printre gratii. S-a lovit cu faţa de bronzul rece, dar a reuşit să ajungă cu o mână până la platoşă.

Woref a mai lovit o dată cu pumnul – dar nu în Thomas. În Chelise. A izbit-o în coaste, iar ea a icnit de durere.

Thomas s-a retras îngrozit.

— Pentru iubirea ta faţă de soţia mea vei suferi o moarte cu suferinţe de neînchipuit.

A prins-o de păr pe Chelise şi a împins-o în faţa lui, pornind în lungul coridorului.

Nu era soţia lui. Nu-l iubea. Chelise dispreţuia fiara care o voia ca sclavă. Thomas ştia. Dar nu putea face nimic altceva decât să se prăbuşească pe podeaua de piatră şi să plângă.

* *
*

Johan i-a urmărit pe cei douăzeci şi patru de membri ai tribului coborând călare în şir indian trecătoarea stâncoasă. Suzan stătea pe un cal înspumat în dreapta lui, iar Mikil stătea cu faţa la el, tot călare. Trecuseră aproape două zile de la plecarea armatei Hoardei. Se gândiseră să pornească în urmărire, dar ştiau că Thomas făcuse deja ceea ce îşi propusese. Iar acum avea dovada. Se dăduse prizonier în schimbul celor douăzeci şi patru, fără să ştie că între timp Chelise fusese luată de Hoardă.

Mikil tocmai aflase despre prinţesă şi era mânioasă.

— Ţi-a lăsat-o în grijă! I-ai semnat sentinţa la moarte lui Thomas!

— Dacă aveam dreptul să folosesc sabia am fi scăpat. Woref ne-a întins o capcană, a zis şi s-a încruntat, scuipând într-o parte. Trebuia să-mi fi dat seama.

— E greşeala mea, a spus Suzan. Ar fi trebuit să descopăr armata, dar ei luaseră prizonierii. Noi am socotit că plecaseră.

— Nu mai putem îndrepta lucrurile, a rostit Johan. Problema este cum să-l ajutăm pe Thomas.

Mikil a mormăit şi şi-a întors calul. Membrii tribului se grăbeau să-i întâmpine pe cei din familiile lor reîntorşi. Nu aveau cum să ştie ce necazuri existau.

— După cum constat, avem o singură soluţie, a continuat el.

— Te asigur că nu ne va fi uşor să-l salvăm, a zis Mikil. Oraşul ne este inaccesibil. Dacă Thomas nu e deja mort, probabil că e ţinut într-un loc de care ştie doar Woref.

— Atunci vom muri încercând să-l salvăm. N-aş putea trăi ştiind că din cauza mea s-a întâmplat totul.

— De acord, a spus Suzan. Probabil că şi William e în temniţă. Ori a murit.

— William? a întrebat Mikil. Cu el ce s-a întâmplat?

Johan i-a povestit. Puteau doar să presupună că el fusese de acord să-l trădeze pe Thomas ştiind că acesta nu mai putea fi trădat. Salvase astfel tribul. Era un scandalagiu cu gura mare, dar sângele Cercului nu se schimba cu una, cu două.

Mikil a strâns din dinţi.

— Să stau de vorbă cu Jamous. Trebuie să mă îmbăiez şi apoi o să pun şaua pe un cal odihnit. După aceea plecăm.

* *
*

Qurong stătea puţin aplecat deasupra patului şi o privea pe Chelise, care dormea netulburată. Avea câteva vânătăi pe faţă, urme de sânge pe cap şi obraji, însă în rest era sănătoasă, afirmase doctorul. Woref se îngrijise ca ea să fie îmbăiată şi dată cu morst atunci când o adusese la castel pe braţe.

Soţia lui a tras pătura peste umărul fetei.

— Să o lăsăm să doarmă.

A urmat-o în hol.

— A fost maltratată! a şoptit Patricia pe un ton furios. Orice neghiob poate pricepe!

— A fost în captivitate la albinoşi. Dar se va însănătoşi. Vei vedea. Probabil că se va ridica din pat în această după-amiază şi va da fuga la bibliotecă, cine ştie? E o femeie puternică, la fel ca mama ei.

— Nu cred că aici e mâna albinoşilor. De când îşi brutalizează prizonierii?

— Nu avem de unde şti, dar poate a căzut de pe stânci. În deşert se întâmplă tot felul de lucruri. Woref crede că a picat de pe cal, a zis Qurong, dar a ajuns la scară şi s-a oprit. Acum e în siguranţă. Mi-am recăpătat fiica. Să văd ce pot face pentru a rămâne în siguranţă.

— Ai fi în stare să crezi şi o capră dacă ţi-ar spune ce vrei să auzi. Fiica mea nu s-ar mânji. Voi vorbi cu ei în prezenţa ta.

Qurong a dat să protesteze, dar apoi a socotit că se putea sluji de Patricia. Nu-şi dădea seama ce doreau să dovedească Woref şi Ciphus, dar era mai bine să fie doi la doi.

Marele preot şi comandantul armatelor îi aşteptau în sufragerie, aşa cum se dăduseră instrucţiuni. Cei doi stăteau în picioare alături de masa lungă în clipa când a deschis uşa. Amândoi şi-au plecat capetele în semn de respect.

Woref avea zgârieturi pe faţă. Trei dâre fine de sânge apăreau de sub stratul de morst de pe obrazul lui. În cazul în care nu se înşela, Woref se învineţise la un ochi. Iar asta de când o adusese mai devreme pe Chelise. Fusese bătut comandantul?

— Bag de seamă că v-aţi permis să mâncaţi fructele mele.

— Ni s-a spus că…

I-a făcut semn lui Ciphus să tacă.

— Prea bine. Casa mea e şi a ta. Cel puţin când eşti invitat.

În cameră a intrat Patricia, iar cei doi s-au înclinat din nou, în semn de respect faţă de Qurong, nu faţă de soţia lui. Nu ţinuse niciodată la acel obicei, dar părerea ei nu dusese la schimbarea lui. Bărbaţii erau onoraţi în dauna femeilor; aşa fusese mereu.

— Despre ce este vorba? a întrebat ea.

Woref a aruncat o privire spre Ciphus, care a făcut un semn din cap. Şarpele întotdeauna va arăta respect, a gândit Qurong. Spatele îi era singura relicvă sfântă, şi de aceea şi-l ţinea bine ascuns.

— Stăpâne, s-ar cuveni să ştii câteva lucruri, a început Woref. Mi-am îngăduit libertatea de a mă sfătui cu Ciphus înainte de a veni la tine.

— Da, sigur. Vorbeşte.

— E vorba de starea fiicei tale. După ce am adus-o în siguranţă, vreau să-ţi spun că nu mai este ea însăşi. Mă tem că a fost vrăjită de oamenii Cercului. Nu ştiu dacă au făcut-o prin tortură ori prin maltratări, dar s-a trezit strigând nişte minciuni îngrozitoare. Mintea ei nu mai este ca înainte.

— Ce fel de minciuni? a intervenit fără menajamente Patricia.

— Minciuni de tot felul. M-a acuzat că am capturat-o când, de fapt, albinoşii au prins-o. A afirmat că am lovit-o şi că am târât-o de păr, ceva ce nu i-aş face miresei mele nici în ruptul capului. Consideră că albinoşii îi sunt prieteni şi că noi îi suntem duşmani.

— Nu fi ridicol, a izbucnit femeia. Dacă a zis că ai plesnit-o, eu aş crede-o pe ea! Câte femei ai mai lovit până acum, Woref?

Şocat de acea acuzaţie, generalul s-a uitat la Qurong.

— Nu despre asta e vorba, te asigur. A fost vrăjită! a făcut el şi a roşit la faţă. Cum îndrăzneşti să mă acuzi că aş maltrata femeia pentru care aş fi gata să mor?

S-au privit drept în ochi.

— Ciphus, tu ce crezi despre vrăjitoria asta? a intervenit Qurong. Este posibil?

— Mintea este ceva delicat, predispus la înşelătorie. Nu m-ar surprinde defel. Să o lăsăm în pace o vreme, îşi va reveni. Cu inima ei e cu totul altceva, bineînţeles. Păcatele minţii pot fi iertate. Cele ale inimii, nu.

— Eu tot nu am încredere în tine, a spus Patricia, fulgerându-l cu privirea pe Woref. Dacă vrei să ai parte de pace ca ginere al meu, ai face bine să înveţi cum să repari

lucrurile. Iar dacă îmi vei trata fiica la fel cum ai făcut cu celelalte femei ale tale, mă voi îngriji să fii înecat.

Vreme de o clipă, Qurong s-a întrebat dacă nu cumva Woref îşi va pierde cumpătul. Asta voia soţia lui, desigur. Era în stare de orice ca să-l vadă îndatorat; după aceea, ar fi folosit avantajul cum socotea de cuviinţă.

— Bun venit în familie, a rostit marea căpetenie cu un surâs. Şi, ca să punem lucrurile la punct, sunt de acord cu soţia mea. Dacă îi vei clinti un fir de păr, *vei ajunge* la înec, a declarat, după care a făcut o pauză. Dar sunt sigur că nu ai venit doar pentru că te preocupă soarta ei. De ce ne aflăm aici? Cred că sunteţi amândoi la fel de încântaţi ca şi mine. Îl avem pe Thomas, iar acum, când ştim cum gândesc albinoşii, îl vom sili să pună în genunchi toţi membrii Cercului. Chelise e în siguranţă. Totul e cum nu se poate mai bine.

Woref părea incapabil să vorbească. În locul lui a răspuns Ciphus.

— Stăpâne, există o chestiune pe care ar fi bine să o analizezi. Mintea fiicei tale e un lucru, aşa cum am spus. Dar dacă ea a trădat…

— Nici nu vreau să aud aşa ceva! S-a răstit Patricia, plecând spre bucătărie, apoi s-a întors. Dacă îndrăzneşti să insinuezi că fiica mea are vreun sentiment faţă de bestia aceea nenorocită, o să-ţi tai limba. N-ar putea iubi un albinos. Nici vorbă!

— Sigur că nu. Pentru că dacă ar fi aşa, ar trebui să plătească preţul cerut de lege.

— Aţi auzit-o pe soţia mea! Chelise nu poate iubi un albinos. Dacă ar fi aşa, cu mâna mea o înec. Aveţi de gând să continuaţi cu absurdităţile acestea?

Ciphus şi-a plecat capul.

— Eu nu-mi fac decât datoria de preot credincios ţie, stăpâne. Ca să nu uiţi că nu există lege mai presus de cea a lui Elyon, aşa cum ştie toată Hoarda.

— Bine. Ai terminat?

Woref spumega, iar lui Qurong acest lucru i s-a părut straniu. Doar vorbise fără înconjur. Niciunul nu i-a răspuns.

— Atunci plecaţi! Amândoi. Nu vreau să mai aud despre asta.

Cei doi s-au tras înapoi, au plecat capetele şi au părăsit încăperea.

— Cum de-au îndrăznit? Nu s-a putut abţine Patricia.

— Au îndrăznit fiindcă sunt mai puternici decât îţi închipui. S-ar putea ca această religie şi acest Elyon al lui să fie nişte absurdităţi, dar noi ne-am folosit de amândouă ca să ţinem poporul sub stăpânirea noastră. Ameninţarea cu moartea pentru una, pentru alta… tot sistemul fiind dominat de ameninţări şi recompense dictate de un zeu pe care nu-l putem vedea. Ciphus e singurul pe care îl văd oamenii. Cuvântul lui are aproape aceeaşi putere ca al meu.

— Atunci ar fi timpul să-l azvârli din poziţia asta!

— Astfel ca oamenii să mă azvârle şi pe mine din poziţia pe care o am?

— Doar ai o armată! Striveşte poporul.

— Dar armata este alcătuită din popor. L-am pus pe Elyon deasupra mea, iar ei preferă ca lucrurile să rămână aşa. Ei slujesc un zeu, nu un om.

A luat o pară verde şi a muşcat din ea.

— Nevastă, puterea este întotdeauna în balanţă. Nu mai am puterea să înclin balanţa într-o parte sau alta. Mai ales dacă ea acţionează împotriva mea.

38

Gardianul a deschis uşa care dădea spre temniţă când Woref se afla încă la zece metri de ea. La acel miez de noapte ardeau cincizeci de torţe care luminau perimetrul închisorii şi drumul ce ducea spre singura intrare. Dacă ar fi venit să-l salveze pe Thomas, albinoşii ar fi trebuit să îi doboare pe cei trei sute dintre cei mai buni războinici ai lui pentru a putea pătrunde. Chiar şi aşa, nu exista cale de acces spre celula lui. Woref avea la el singura cheie şi doar pulberea neagră folosită cândva de Garda Pădurii ar fi doborât gratiile.

S-a aplecat să treacă pe sub masivul prag de sus al uşii şi a coborât şirul parcă nesfârşit de trepte, având un gardian imediat în urmă.

— Aşteaptă aici, a spus el, luând torţa.

A coborât coridorul îngust, bocănind cu cizmele pe podeaua de piatră.

Planul pe care îl ticluise prezenta un risc îngrozitor, dar în momentul în care Chelise rostise acele vorbe – *Iartă-mă, iartă-mă* – jurase să o transforme. Ori să o ucidă.

Thomas nu-l mai preocupa. Îl vor folosi, îl vor distruge, îl vor îneca. Nimic din toate astea nu va schimba ceva. Acum doar iubirea miresei lui mai prezenta importanţă. Scopul vieţii lui se concentrase în această zi, şi-a dat el seama. Viaţa lui se va reduce la câştigarea şi pierderea iubirii.

Cu vremea, o va convinge să i se supună. Dar atâta vreme cât ea îl iubea pe Thomas, afecţiunea ei va fi compromisă. Iar dacă îl ucidea acum, el va continua să trăiască în mintea ei, bântuindu-l în veci pe Woref.

Nu-l putea ucide. Deocamdată.

Dar se putea sluji de el pentru a-şi asigura iubirea lui Chelise.

A coborât cel de-al doilea şir de trepte grăbit, plin de speranţă. Ciphus aprobase planul din motive doar de el ştiute, cu alte cuvinte, să salveze viaţa lui Chelise. Dacă ea îl respingea în mod public pe Thomas şi îl îmbrăţişa în mod

deschis pe Woref, chestiunea privitoare la sentimentele ei va fi rezolvată.

L-a auzit pe prizonier făcând zgomot, semn că se ridica în picioare. Se aştepta să mai arunce o privire la iubirea lui, probabil. *Tu şi neamul tău sunteţi cele mai rele lucruri pe care le poate oferi viaţa. Iar când voi isprăvi şi te voi zdrobi sub picioare, îmi voi dedica viaţa ideii de a sfârşi cu celelalte.*

Când s-a oprit în faţa gratiilor, Thomas stătea în mijlocul celulei, privind plin de speranţă. Prizonierul a privit spre dreapta, a văzut coridorul pustiu, apoi şi-a întors ochii spre Woref.

Generalul a făcut câţiva paşi, în primul rând pentru a-şi înfrâna dorinţa de a deschide brusc uşa celulei şi de a-l ucide chiar în prag. A clipit ca să-şi alunge picăturile de sudoare ce i se scurgeau de pe frunte în ochi.

— Tu şi măreţul tău Cerc sunteţi terminaţi. Sunt convins că deja ai înţeles.

Albinosul s-a uitat la el fără să spună nimic.

— Din păcate pentru tine, interpretezi anapoda sentimentele care au doar rolul de a aduce automulţumirea. Afecţiunea, fidelitatea, iubirea. Îndemnaţi de sentimentul onoarei, prietenii tăi vor veni după tine, însă astfel îşi vor găsi moartea. Noi ne vom sluji de acest sentiment rău direcţionat al datoriei în interesul nostru.

Nu a observat nicio reacţie.

— Nu-ţi poţi salva prietenii, dar măcar o poţi salva pe Chelise.

Ochii lui Thomas au jucat.

— O iubeşti. Îmi dau seama, a zis Woref, îngreţoşat de propriile cuvinte. Iar dacă o iubeşti, cred că ţi-ai dori să-i salvezi viaţa.

— O iubesc. Mai mult decât ţin la viaţă.

— Viaţa ta nu mă interesează! a răcnit Woref, apoi s-a calmat. Ştii preţul pe care îl va plăti pentru acest sentiment eretic pe care l-ai stârnit în sufletul ei? Ai condamnat-o la moarte. Aşa e legea noastră.

— Qurong nu-şi va ucide fiica. Ea nu va recunoaşte în mod deschis că mă iubeşte. Iar tatăl ei o va crede, indiferent ce vei susţine tu.

— Atunci o voi ucide eu!

Tremura, dar nu se sinchisea. Şacalul trebuia să afle adevărul.

— Doar Elyon ştie cât de mult am nevoie de femeia asta. Dacă nu vrea să mă iubească, atunci nu va iubi pe nimeni. Îi voi smulge limba şi o voi arunca la câini.

Pe faţa albinosului a apărut o expresie de teamă.

— Nu vei face asta. Eşti prea preocupat de propria-ţi viaţă ca să rişti.

— Ba da. Există moduri de a ucide ce nu pot fi depistate. Te asigur, moartea lui Chelise va fi cumplită.

Lui Thomas au început să-i tremure buzele. Respiraţia i-a devenit chinuită.

— Ştii că sunt capabil, a răspuns Woref, surâzând. De fapt ştii că mi-ar face chiar plăcere.

A auzit respiraţiile amândurora, una răsunătoare, cealaltă chinuită, răsunând în coridorul îngust. Sugestiile conţinute în vorbele lui prinseseră mintea albinosului ca într-o menghină. Nu se aşteptase să se simtă atât de încântat.

— Dacă te va iubi şi peste trei zile, Chelise va muri. Doar tu îi poţi salva viaţa. Am stabilit să te întâlneşti cu ea mâine-dimineaţă. Nimeni nu va afla. Îţi ofer această şansă ca s-o faci să se răzgândească şi să-şi schimbe sentimentele.

Vorbele lui au părut că rămân în aer. Iar înţelesul lor a avut efectul dorit. În ochii albinosului au apărut lacrimi care au început să i se scurgă pe obraji. Trăsăturile i s-au schimonosit. Încet, şi-a ridicat mâinile, s-a prins de păr şi a plâns tăcut.

Woref a zâmbit.

Nu mai era nimic de zis, dar a rămas fascinat de acea tristeţe îngrozitoare. Albinosul o iubea pe femeie aproape la fel de mult ca el. Şi ce putea spune albinosul? Nimic. Era înfrânt. Prins în capcană.

Va trebui să descopere o modalitate de a o convinge pe Chelise că el nu o mai iubea.

— Voi asculta şi voi urmări întâlnirea dintre voi. Să nu-ţi închipui că mă poţi păcăli.

S-a răsucit şi s-a îndepărtat de celulă.

Albinosul a început să bocească după ce Woref se afla la jumătatea celui de-al doilea coridor.

39

Fusese atras în cel mai întunecat şi rece colţ al realităţii şi lăsat acolo să putrezească. Nu se auzea niciun sunet, doar suspinele lui şi vaietele lungi pe care încerca în zadar să le amuţească. Nu vedea nici ziduri, nici podeaua rece de piatră, nici degetele, chiar dacă le ţinea aproape de ochi. Trupul îi tremura, iar mintea refuza să găsească somnul.

Însă toate erau un adevărat paradis în comparaţie cu iadul ce îi cuprinsese inima.

A pierdut sentimentul timpului. Stătea în întuneric, frig şi în durere. Cum să facă ceea ce îi ceruse Woref? S-a gândit la o sută de căi în care să o salveze pe Chelise fără să-i zdrobească iubirea. Iubirea pentru el. Dar nicio cale nu prezenta încredere.

Cum generalul sau vreun om de-ai lui va asculta şi va urmări orice gest, cel mai neînsemnat avans făcut ar condamna-o la moarte. Ei nu i se va spune, bineînţeles. Îl va vedea şi va alerga spre el ca să-l îmbrăţişeze, iar el va trebui să o îndepărteze. Woref voia să vadă cum inima ei va fi strivită de Thomas astfel încât să primească iubirea lui.

Se vedea silit să-şi atragă dispreţul ei. Era singura modalitate de a-i salva viaţa.

Dar cum să procedeze ca ea să-l dispreţuiască? Răspunsul l-a făcut să rămână fără lacrimi.

Acum nu voia decât să doarmă. Să viseze. Orice, numai să se smulgă din acea suferinţă sfâşietoare. În furia lui dezlănţuită, Woref uitase să-i dea fructul. Mai bine murea din cauza virusului, fără să se mai trezească. Dacă ar fi găsit un fruct de rambutan în cealaltă realitate astfel încât să nu se mai întoarcă aici pentru a-i frânge inima lui Chelise.

Însă cu cât încerca mai mult să-şi alunge orice gând din minte, cu atât ea se revolta, disperată să descopere o licărire de lumină. O rază de speranţă.

Era însă în van.

În cele din urmă, s-a întins pe spate, rămânând cu ochii deschişi în beznă. Multă vreme nu s-a întâmplat nimic.

Apoi a auzit un zgomot. Sunet de paşi.

* *
*

— De ce ieşim pe uşa din dos? S-a interesat Chelise.

— Am înţeles că tatăl tău nu vrea să fii deranjată, i-a răspuns Ciphus, deschizând uşa spre bibliotecă. Probabil ştie că anumiţi oameni ar avea de obiectat.

— Nu înţeleg, a făcut ea, păşind în hol. Da, s-ar putea să-mi limpezesc mintea dacă petrec puţin timp printre Cărţile de Istorii, dar nu văd de ce s-ar opune cineva.

— Am zis cumva „singură“, draga mea?

Thomas? Preotul avea un surâs şiret pe faţă. Tatăl ei aranjase să îl întâlnească pe Thomas? Nu, era absurd.

— Ce se întâmplă? a întrebat şi s-a oprit. Vreau să ştiu.

— Nu-ţi pot spune clar. Mi s-a cerut să te aduc aici şi să-ţi cer să aştepţi printre Cărţi. Tatăl tău înţelege că vei petrece ziua odihnindu-te în bibliotecă. Nu te simţi destul de bine pentru a face asta?

— Mă simt bine. Dar asta nu explică de ce eşti atât de secretos.

— Te rog, ideea nu-mi aparţine.

Ciphus a deschis uşa ce dădea spre sala spaţioasă şi a intrat. L-a urmat. Ultima oară fusese aici împreună cu Thomas. Amintirea acelor scene a liniştit-o ca un balsam.

Preotul s-a întors, cu gând să plece.

— Woref ştie că sunt aici?

— Woref? Cred că e cu tatăl tău. Nunta presupune o sumedenie de planuri.

— Mama mi-a spus astăzi de dimineaţă că nu e nevoie să mă căsătoresc dacă nu vreau. Şi nu-l accept pe Woref.

— Înseamnă că de aceea a fost de acord tatăl tău să vii aici. Probabil e cel mai sigur loc pentru tine. Woref nu va accepta cu uşurinţă un refuz. Fie ca liniştea din această încăpere să te calmeze. Te poţi simţi la fel de liniştită aici ca în castel.

Ciphus a plecat. Fusese de acord să vină fiindcă mama ei îi transmitea o stare de agitaţie, iar servitoarele se holbau la ea de parcă tocmai se sculase din morţi. Avea mintea la Thomas,

astfel că nu suporta să se plimbe prin castel gândindu-se la el.

Acum se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală. Acolo nu era niciun curios care să o urmărească, dar încăperea, cu toate Cărţile acelea, o făcea să se simtă pustiită. Singuratică.

A traversat camera spre masa de lucru şi a privit lung Cartea din care Thomas încercase să o înveţe să citească. Nu putuse atunci pentru că era destinată celor cu ochii deschişi. A rămas surprinsă că accepta cu atâta uşurinţă această idee.

Trebuia să fie precaută. Thomas se găsea în temniţă – iar gândul o făcea să aibă o stare de rău. Nu putea să-şi primejduiască viaţa încercând eliberarea lui. Woref ştia. A simţit un fior rece de-a lungul şirei spinării şi a închis ochii. Soarta lor era lipsită de orice speranţă. Singurul bărbat care o iubea stătea închis într-un mormânt, iar ea nu avea voinţa de a trăi fără el. Dacă n-ar fi fost întemniţat, ea ar fi fugit din acel loc. Ar fi găsit Cercul şi s-ar fi scufundat în lacul roşu ca să găsească o viaţă nouă.

Dar dacă fugea acum, ar fi fost ucisă. Iar dacă ei i-ar fi cunoscut sentimentele faţă de el, i-ar fi ucis pe amândoi.

O durea capul. Îşi acoperise vânătăile cu morst, însă durerea loviturilor îi va trece abia peste câteva zile. Mama părea convinsă că fusese maltratată de albinoşi. Cum Thomas era în închisoare, nu ştia ce să-i spună.

A tras un scaun şi a dat să se aşeze când uşa s-a deschis brusc.

Thomas a intrat în încăpere.

Uşa s-a închis în urma lui. Cineva a încuiat-o.

A pălit. Îl aduseseră aici? Avea faţa cenuşie şi ochii înroşiţi, dar nu şi urme de lovituri sau vânătăi.

A aruncat o privire în jur. Camera era pustie, bineînţeles. Iar uşa, încuiată.

Cu lacrimi în ochi, s-a repezit spre el.

— Thomas!

Nu s-a uitat la ea. Se întâmpla ceva ciudat.

— Ce ţi-au făcut? Îmi pare atât de rău…

— Nu te apropia, i-a cerut el, ridicând mâna.

— Ce…? a făcut ea oprindu-se. Ce vrei să spui?

A aruncat o privire spre uşă. Oare trăgea cineva cu urechea?

— Ne ascultă?

— De unde să ştiu? Nu are importanţă. Am fost descoperit.

Chelise s-a apropiat de el, l-a luat de un braţ şi i-a şoptit precipitată:

— Trag cu urechea, aşa e? Woref a pus ceva la cale!

Thomas arăta foarte trist, extenuat. Ea a simţit că inima îi îngheaţă.

— Woref m-a luat din tabără. Nu am avut nimic de a face cu asta. Cum adică ai fost descoperit?

Ochii lui Thomas s-au umezit. Din colţul celui stâng i s-a scurs o singură lacrimă, care i-a alunecat pe obraz. Ea a dus o mână spre obraz să i-o şteargă.

— Te rog, dacă nu te superi, nu atât de aproape, a zis el, ferindu-şi capul. Respiraţia ta.

Vorbele i-au străpuns inima ca o sabie. Nu vorbea serios. Aşa îl obligau să se poarte.

S-a îndepărtat de ea şi a mers către unul dintre rafturi. Păşea nesigur şi lăsa impresia că ar cădea dintr-o clipă în alta.

— Îmi pare rău, Chelise. Mi-au cerut să vin aici pentru a transcrie Cărţile. N-am ştiut că vei fi aici, dar nu-ţi mai pot ascunde adevărul.

— Care adevăr? Ciphus m-a adus ştiind că tu vei fi aici. Ne silesc să…

— Încetează! S-a răstit el. Sigur că ştiau. Te-au adus socotind că e firesc să-ţi spun chiar eu adevărul. Nu le găsesc nicio vină.

Apoi s-a întors către ea cu o expresie de răceală pe faţă. În glas i-a apărut un tremur.

— Ai idee că femeile scabioase ne miros a putreziciune? Te-ai întrebat vreodată cum de te-am putut suporta în tabără atâta vreme? N-ai observat că ceilalţi dispăreau mereu, plecând să respire aer curat? Ne-am folosit de tine! A zis şi a avut un moment de şovăială. Aveam nevoie de tine.

— Minţi! Stai acolo, tremurând ca o frunză, şi încerci să mă convingi că nu mă iubeşti. Dar ţi-am văzut ochii şi ţi-am simţit inima, şi nimic din ceea ce spui nu este adevărat!

Câteva momente au stat privindu-se, iar ea a fost convinsă că va ceda şi se va repezi să o strângă în braţe.

— Crezi ce vrei. Dar stai la distanţă. Nu vreau să te jignesc mai mult decât este cazul. Până şi o femeie scabioasă merită puţin respect. S-a întors spre raft şi a extras o Carte.

Chelise şi-a adus aminte momentele petrecute în acea bibliotecă doar cu o săptămână în urmă. De poezia pe care el o recitase când crezuse că dormea. De zilele lungi în care merseseră alături călare. De momentul când el o sărutase prima oară.

Ştia că minte. Dar de ce?

Dacă nu cumva... Vorbele lui aveau o oarecare noimă. Dar nu voia să creadă! Niciun bărbat nu ar fi fost în stare să mimeze o asemenea afecţiune. Plânsese din cauza ei.

Nu-şi dădea seama ce joc făcea, nici motivul pentru care era obligat să procedeze astfel, dar a decis să între în joc.

— Bine. Nu mă iubeşti, înţeleg. Put până la cer şi mă consideri respingătoare. Spui sincer ce gândeşti şi eşti direct. Asta nu schimbă simplul adevăr că te iubesc, Thomas de Hunter.

I-a întors spatele, s-a dus la masa de lucru şi s-a aşezat. Până şi de acolo a putut să-i vadă lacrimile de pe obraz.

— Poate ar trebui să o luăm de la început. Mi-ai câştigat iubirea. Ce să fac să-ţi câştig şi eu iubirea?

Cu chipul îmbujorat, s-a întors către ea.

— Nimic! Nu mă interesează iubirea ta. Dă-mi pace. Găseşte-ţi un scabios şi iubeşte-l.

— Ba nu. Nu plec. Nu te cred, a zis ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— Atunci te înşeli. Iubeşti un albinos despre care crezi că te iubeşte, dar nu e adevărat. Ai tăi te vor îneca pentru că te-ai îndrăgostit ca o adolescentă de un bărbat care nu te-ar putea iubi nicicum.

Vorbele lui era atât de tăioase, atât de îngrozitoare, încât s-a întrebat dacă nu cumva rostea până la urmă adevărul.

Chiar dacă nu ar fi rostit adevărul, poate că totuşi aşa stăteau lucrurile. Iubirea, atâta cât fusese între ei, se terminase.

— Tot nu te cred.

În clipa când a spus asta, pe faţă au început să-i curgă lacrimi. L-a privit, copleşită brusc de cuvintele lui.

Dar dacă e adevărat, Chelise? Dacă singura iubire pe care ai cunoscut-o până acum se dovedeşte a fi fost falsă, iar iubirea pe care o vei cunoaşte va fi una brutală, care te va distruge? Înseamnă că iubirea adevărată nu există.

Thomas a continuat să citească din Cartea pe care o ţinea în mâini. Fie că era atât de strivit de propriile cuvinte, încât nu putea continua acea şaradă, fie că nu se sinchisea de ea iar acum manifesta interes pentru altceva.

Treptat lacrimile ei au secat. Însă nu voia să părăsească acea încăpere fără să afle adevărul. El citea din Carte, refuzând să o privească.

I-a venit o idee.

— Dacă m-aş fi înecat într-unul dintre lacurile voastre roşii şi aş fi devenit o albinoasă ca tine, atunci m-ai fi iubit?

El i-a întors spatele şi s-a rezemat de raftul de cărţi.

— Dacă nu aş mirosi astfel şi nu aş fi atât de palidă la piele, ai suporta să mă atingi?

Nicio reacţie.

— Vorbeşte cu mine! a strigat, lovind cu palma în tăblia mesei. Încetează cu prefăcătoria! La nord de lacul mare este un iaz roşu, ştiai? Aş putea da fuga până acolo să mă arunc în el. Te-ar face să te răzgândeşti?

Apoi Thomas s-a întors cu faţa spre ea şi a clipit nedumerit.

— Există aşa ceva?

— Da, sigur. E tot ce a rămas din lacul originar. L-au acoperit cu pietre, să nu se vadă, dar am auzit că apa curge pe dedesubt. Am da pietrele la o parte. Asta te-ar mulţumi?

Vreme de o clipă, el a părut să fie luat prin surprindere. Apoi a strâns din dinţi. Însă lacrimile i-au apărut din nou în ochi.

S-a ridicat şi s-a apropiat de el.

— Te rog! Te implor! Nu pot crede că…

— Încetează! S-a răstit el. Poartă-te ca o femeie în toată firea! Nu te iubesc! Privirea lui era atât de feroce, încât nu l-a mai recunoscut. Nu te-aş putea iubi după ce m-am folosit de tine. Eşti ca o cârpă aruncată.

Chelise a simţit că i se înmoaie picioarele. Ar fi preferat ca el să o fi doborât cu o săgeată. Nu a reuşit să se clintească din loc.

Thomas a trântit Cartea înapoi pe raft, s-a dus la uşă şi a răsucit clanţa. Uşa era încuiată. A lovit în tăblia ei cu palma.

— Deschideţi! Vreau să ies!

Nu s-a întâmplat nimic. A lovit din nou, apoi s-a răsucit. Chelise se simţea ca amorţită. Încă nu ştia dacă trebuia să-l creadă, dar nu mai avea în ce crede.

El s-a retras într-un colţ, unde s-a aşezat pe podea, lăsându-şi capul în palme. Umerii i s-au cutremurat uşor.

Femeia a revenit la masă şi s-a aşezat. *Ar trebui să pleci,* şi-a zis ea.

Unde să se ducă? La Woref? În castelul unde Qurong făcea planuri pentru nunta ei? În deşert, ca să moară? Şi-a lăsat capul pe masă şi, închizând ochii, a început să plângă.

Au stat astfel multă vreme. Imposibil de spus dacă el se gândea la nereuşita lui în cadrul acelui plan despre care vorbise ori dacă se gândea la ea. Nici nu mai avea importanţă. Oricum ar fi stat lucrurile, era ca şi moartă.

O bufnitură într-un perete a scos-o din prăpastia disperării. A deschis ochii.

Încă un bufnet. Apoi altele.

A ridicat capul. Thomas stătea în colţ, şi se izbea cu fruntea de perete.

Buf, Buf, Buf.

Apoi şi mai tare. Şi, brusc, foarte tare.

Întregul zid se cutremura sub forţa loviturilor cu care izbea în lemn. Alarmată, şi-a împins scaunul înapoi, ridicându-se. Thomas avea dinţii încleştaţi şi faţa îi era udă de lacrimi.

Voia să se sinucidă?

Pe neaşteptate, a deschis gura într-un urlet, şi-a dat capul pe spate şi l-a izbit din nou de perete cu toată forţa.

Peretele s-a cutremurat. Iar el s-a prăbuşit, pierzându-şi cunoştinţa.

Abia în acea clipă şi-a adus şi Chelise aminte de visele lui.

40

Carlos a intrat în celula întunecoasă şi a încuiat uşa. Apoi a aprins lumina. Brancarda pe care zăcuse Thomas era goală. Încă nu reuşea să înţeleagă situaţia, dar a socotit că Thomas avea dreptate: Fortier nu intenţiona nicidecum să lase întreagă vreo părticică din lumea musulmană.

S-a apropiat de un dulap şi a descuiat uşa. Nu înţelegea de ce Fortier îi ceruse să monitorizeze schimbul de la aparatele de supraveghere la distanţă instalate la fermă, dar cu fiecare oră care se scurgea, era tot mai agitat. Francezul îi spusese insistent să stea liniştit. Sunase ca un ordin. Schimbul se desfăşura în acele momente. Iar el ajunsese la concluzia că nu trebuia să mai aştepte. Dacă voia să acţioneze împotriva lui Fortier, trebuia să o facă acum.

A scos arma Uzi şi trei încărcătoare. Două grenade.

Şi-a desfăcut câţiva nasturi de la cămaşă şi a vârât două încărcătoare la centură. Iritaţia declanşată pe pântec se întinsese acum până la gât şi de-a lungul braţelor. Simptomele infectării se extindeau dincolo de oraşele unde fusese propagat virusul. Peste patru zile, nicio persoană nu va scăpa de apariţia acelor puncte roşiatice. Iar peste o săptămână, jumătate din populaţia lumii va muri.

Şi-a încheiat nasturii, a luat o încărcătură explozivă cu tot cu detonator, le-a băgat în buzunar şi a închis dulapul.

Dacă Fortier nu i-ar fi ordonat să rămână acolo, ar fi putut să-l atace pe Svensson, aşa cum îi sugerase Thomas. Dar dacă îşi forţa norocul şi pleca, încălcând astfel ordinele, nu ar mai fi de folos nimănui. Nu mai avea şansa de a-l prinde pe Svensson, pentru că omul s-ar fi ascuns.

S-a dus la uşă şi a eliberat siguranţa.

Imediat ce ar încerca să părăsească ferma, franţuzul ar avea grijă să protejeze antivirusul, dar putea întreprinde totuşi ceva. Un ultim act pornit din disperare pentru a îndrepta oarecum răul pe care îl făcuse împotriva neamului său.

Şi-a atârnat arma pe umăr, apoi a scos pistolul. Acţionând din rutină, a înşurubat amortizorul pe ţeavă şi a verificat camera cartuşului.

Holul era pustiu.

A pornit cu paşi iuţi, dornic să facă tot ce se putea. *M-ai angajat dintr-un anumit motiv, domnule Fortier. Acum o să-ţi arăt eu care e acel motiv.*

A urcat treptele. Primul gardian pe care l-a văzut era un francez scund şi masiv, care nu ştia să zâmbească. Omul l-a văzut şi imediat a dus aparatul de radiorecepţie la gură. Carlos a tras în aparat – glonţul trecând şi prin ceafa individului.

A păşit peste el şi s-a apropiat de uşa din spate.

Celălalt paznic stătea lângă uşă, cu faţa spre alee. Glonţul l-a nimerit în tâmplă, în clipa când s-a răsucit spre el. A căzut în lateral. Nu s-a auzit niciun zgomot, în afara foşnetului scos de armă şi de pocnetul slab făcut de glonţ când a lovit osul.

Însă acele sunete păreau să fi răsunat ca nişte sirene pentru cei trei oameni antrenaţi care stăteau în apropierea Jeepului. S-au răsucit în acelaşi timp, având armele gata de tragere.

Carlos prefera să părăsească ferma fără să le dea vreo şansă de a anunţa plecarea lui. Cei de la Paris îşi vor da seama că se petrecuse ceva când, peste un sfert de oră, nu vor mai primi raportul de la fermă, însă acest interval reprezenta o viaţă întreagă în situaţii de acest fel.

A ţinut pistolul drept, privind prin cătare. O mişcare. A împuşcat două gărzi în timp ce a ieşit pe uşă în fugă. Apoi s-a rostogolit.

Cel de-al treilea om a scos un strigăt şi a reuşit să apese pe trăgaciul armei automate în clipa când el nu apucase să ridice arma pentru a trage.

O ploaie de gloanţe a izbit zidul, puţin deasupra lui. Clănţănitul armei a răsunat prin incinta fermei îndeajuns de tare ca să se audă şi de la Paris.

A vârât două gloanţe în pieptul gărzii. Degetul i-a rămas înţepenit pe trăgaci în timp ce s-a prăbuşit pe spate, împroşcând gloanţe spre cer. Apoi a tăcut şi arma lui.

Exista posibilitatea ca operatorul de comunicaţii, aflat la subsol, să nu fi auzit nimic, însă gărzile de pe perimetru sigur erau alertate.

S-a strecurat în maşină, a pornit motorul şi a pornit aparatul lui de radiorecepţie.

— Avem un incident pe latura sudică. Americanii au trimis o mică forţă de intervenţie.

A aruncat aparatul pe scaunul din dreapta şi a accelerat la maximum.

— Sunt Horst, de pe latura sudică, s-a auzit o voce. Nu-i văd. Ai spus latura sudică.

A ignorat întrebarea. Trebuia să creeze suficientă confuzie pentru a-i încetini pe cei doi oameni de la poartă. A cotit şi s-a îndreptat spre ei. Unul se uita prin binoclu spre sud.

A oprit la douăzeci de metri, a deschis portiera şi a pus un picior jos, răsucindu-se spre ei.

— Vreun semn, ceva?

— Împuşcături…

L-a împuşcat întâi pe cel cu binoclul. Celălalt a auzit sunetul făcut de amortizor, dar nu a reacţionat suficient de repede să-şi salveze viaţa.

Uite de ce sunt în stare, domnule Fortier. Şi asta e doar o parte din ce pot face.

A alergat până la poartă, a apăsat butonul roşu care comanda deschiderea şi a revenit la Jeep.

Când s-a uitat din nou la ceas a constatat că trecuseră exact două minute de când trăsese primul foc şi până la ieşirea pe drumul lung ce ducea spre şosea.

Pe şoselele principale ar fi ajuns la Paris în două ore. Folosind drumuri lăturalnice, îi vor trebui cinci ore. Dar pentru a merge la Marsilia?

Marea problemă va fi să ajungă nevătămat la destinaţie. Dacă reuşea să scape cu viaţă, avea şanse mari de a-şi îndeplini misiunea.

* *
*

Armând Fortier s-a uitat la cei treisprezece oameni aşezaţi în jurul mesei de conferinţe. Le promisese întreaga lume.

Demnitari din Rusia, Franţa, China şi şapte alte naţiuni. Niciunul dintre ei nu va apuca sfârşitul săptămânii.

— Vă asigur că asta nu are nicio importanţă. Ştiam că americanii şi israelienii nu vor ceda armele sub nicio formă. Încă de la început, scopul nostru a fost de a-i îmblânzi, nu să le luăm arsenalele. I-am pus în situaţia de a se simţi în siguranţă dacă procedează astfel.

— Iar acum susţii că de fapt ai anticipat intenţia lor de a distruge…

— Te rog, a spus el, cu exasperare în glas, întrerupându-l pe rus. Nu, nu am prevăzut această reacţie. Sincer să fiu, mă aşteptam la mai multe. Dar nu mai contează. Sunt încolţiţi. Singura armă care prezintă importanţă acum este virusul, iar noi deţinem controlul în această privinţă. Am făcut jocul în mod perfect. S-a ridicat. Sunt convins că doriţi să încheiem înţelegerea privind antivirusul. Foarte curând, dar acum sunt aşteptat undeva. Dacă veţi avea nevoie de ceva în următoarele câteva ore, nu ezitaţi să cereţi.

I-a lăsat în sală fără să arunce nicio privire în urmă. Era ultima oară că îi vedea.

A mers pe coridor fără să se grăbească. Repetase ani şi ani ceea ce urma să facă în acea zi. Studiase propriile grafice şi analizase toate posibilităţile. Rezultatul final era întotdeauna sigur. Ştia că, dacă putea pune mâna pe virusul potrivit, lumea va fi a lui, să facă ce voia din ea.

Însă niciodată nu jucase pe o miză atât de mare. Uitându-se la rapoartele prezentate permanent de posturile de televiziune, se mira de ceea ce fusese în stare.

Făcuse tot ce-şi propusese, desigur.

Dar ce făcuse de fapt? Peste şase miliarde de oameni erau infectaţi cu un virus ucigător care îi va răpune în mai puţin de o săptămână dacă antivirusul nu se distribuia în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Abia reuşea să-şi stăpânească emoţia.

Citise cândva că Hitler trăise deseori reacţii fizice extraordinare când îşi exercita puterea. El exterminase şase milioane de evrei. Cine şi-ar fi putut imagina puterea pe care Armand o deţinea acum?

Dumnezeu.

Dar nu exista niciun Dumnezeu. Practic, el era Dumnezeu.

A intrat într-o cameră mică de la capătul coridorului şi a ridicat receptorul unui telefon de culoare neagră.

Trăia exuberanţa unui zeu. Dar puterea aducea cu sine şi o răspundere imensă, iar asta îl determina să se întrebe ce făcuse. La fel cum şi Dumnezeu se întrebase de ce creasе oamenii, după care trimise potopul peste ei să-i distrugă.

Puterea aceasta era ceva frumos.

Svensson a ridicat receptorul după primul apel.

— Da.

— Dă ordinul şi ne întâlnim la Marsilia.

Distribuirea antivirusului era unul dintre elementele cele mai complexe ale întregului plan. În majoritatea cazurilor, cei care trebuiau să beneficieze de antivirus aveau să-l primească fără a fi conştienţi. Le fusese deja administrat unor indivizi-cheie în băuturi sau pâine. De cele mai multe ori, cei aleşi erau chemaţi sub diferite pretexte până la vreun punct de distribuţie îndepărtat, unde inhalau o tulpină care se răspândea pe calea aerului. Aceştia puteau pleca din acel loc pentru a supravieţui. Riscul ca antivirusul să între pe mâna cui nu trebuia urma să dispară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Până atunci, chiar dacă cineva ar fi intrat în posesia lui, nu mai exista posibilitatea producerii sau distribuirii lui.

— Nicio problemă în rest? a întrebat Svensson.

— Carlos s-a răzvrătit. Se îndreaptă încoace.

A urmat un moment de tăcere. Pregătiseră două instalaţii pentru acea fază finală, una în Paris, cealaltă în Marsilia, pe coasta de sud a Franţei. Doar ei doi ştiau de Marsilia. Acum nu mai aveau decât să aştepte.

— Nu e deloc prost.

— Dar nici eu. Nu uita, fără dovezi. Să laşi antivirusul în seif.

41

Revoltele se destrămaseră din două motive. Vestea că Statele Unite dăduseră arsenalul lor nuclear în schimbul antivirusului, după care trimiseseră la fundul oceanului toate navele care îl transportau declanşase un val de stupefacţie în întreaga naţiune. Prezentatorii de ştiri şi comentatorii politici erau gata să vorbească ore în şir ca să analizeze implicaţiile, însă alte lucruri, mult mai urgente, eclipsaseră uimitoarea veste.

Virusul lovise.

Cu o forţă de neînchipuit.

Milioane de oameni din centrele urbane urmăreau neajutoraţi cum punctele roşiatice le apăreau pe mai tot corpul. Iar furia şi revolta dezlănţuite, oricât de mari ar fi fost, nu făceau să dispară simptomele. Doar antivirusul.

Însă acesta era pe drum, aşa susţinea Mike Orear. Preşedintele apăruse pe treptele Capitoliului şi declarase în faţa lumii victoria repurtată. Speranţa rămăsese vie. Antivirusul se livra în acele momente, gata să fie distribuit marilor oraşe, unde va fi dat băncilor de sânge. În decurs de câteva zile, toţi locuitorii din America de Nord vor fi vaccinaţi.

Thomas urmărise ştirile la un receptor sigur cu microunde, pe când se găsea la şase mii de metri deasupra Atlanticului. America îşi ţinea răsuflarea, aşteptând un antivirus care nu avea niciun efect.

L-au recuperat de pe *Nimitz* şi au pornit în zbor fără să-i dea niciun răspuns la întrebări. Ba, mai rău, i-au refuzat cererea de a vorbi cu preşedintele. Nu mai conta – oricum se zbăteau neputincioşi cu toţii în chinurile morţii. A rămas cu mâinile prinse între genunchi, ascultând speculaţiile, calculele, prognozele, posibilităţile şi neconcordanţele până când a fost convins că l-a părăsit tot curajul.

Jocul se terminase. În ambele realităţi.

Avionul de luptă a aterizat pe Aeroportul Internaţional Baltimore.

În Maryland? Era dus la Johns Hopkins?

L-au transferat într-un elicopter. Nici de astă dată nu a fost informat în legătură cu această rechemare neaşteptată în ţară. Cei care îl însoţeau nu-i ascundeau nimic – pur şi simplu nu ştiau ce să-i spună.

Însă bănuiala că se îndrepta spre Johns Hopkins s-a dovedit exactă. Douăzeci de minute mai târziu, a aterizat pe peluza din apropierea Laboratoarelor Genetrix.

L-au întâmpinat trei tehnicieni de laborator. Doi l-au luat de braţe şi l-au zorit spre intrare.

— Sunteţi aşteptat înăuntru, domnule.

Nu s-a deranjat să întrebe cine îl aştepta.

În momentul când a păşit în clădire toţi stăteau cu ochii pe el, începând din foaier, prin sala spaţioasă unde se găseau cel puţin doisprezece oameni la posturi de lucru, apoi până la lift, cu care au coborât. Toţi auziseră de el. Era cel care le adusese virusul.

Le-a ignorat privirile şi a coborât trei etaje, după care a ieşit din lift direct într-o cameră de control de dimensiuni uriaşe.

— Thomas.

S-a întors spre stânga. L-a văzut pe preşedintele Statelor Unite, Robert Blair. Alături de el, Monique de Raison, Theresa Sumner de la CPE şi Barbara Kingsley, ministrul sănătăţii.

— Bună, Thomas.

S-a întors. Kara s-a apropiat de el. Avea broboane de sudoare pe faţă, dar surâdea plină de curaj.

— Mă bucur că te văd.

— Kara…

A aruncat o privire spre Monique şi Theresa. Iritaţia acoperise toată faţa Theresei. Faţa lui Monique rămăsese curată. Preşedintele şi ministrul sănătăţii se infectaseră la douăsprezece ore după ele, iar iritaţia nu le apăruse încă pe feţe, ci ajunsese doar până la gât.

În acea clipă şi-a dat seama de ce fusese convocat. Voiau vise. Asta era, sigur. Cei patru voiau să folosească sugestia pe care el o făcuse către Kara şi Monique de a avea un vis foarte lung folosindu-se de sângele lui.

— Îmi cer scuze pentru discreţia cu care am fost nevoiţi să acţionăm, a spus Robert Blair, dar nu puteam risca să ni se afle intenţiile.

Thomas abia suporta să se uite la faţa Karei.

— Cum te simţi?

— Bine.

— Bravo, a zis el, apoi s-a uitat la ceilalţi. Iritaţia e tot mai răspândită. Gains e afectat destul de rău, dar eu… Trebuie să te grăbeşti.

— Ai dreptate, a intervenit Monique. Timpul e mai important decât îţi poţi imagina.

— Dar nu aveţi nevoie de mine aici. V-am lăsat sânge ca să visaţi.

Niciunul dintre ei nu s-a mişcat. S-au mulţumit să-l privească.

— Ce s-a întâmplat?

Monique s-a apropiat de el cu ochi sclipitori.

— Am descoperit ceva. Ar putea fi foarte bun, a rostit şi s-a uitat spre Kara şi înapoi la el. Dar şi foarte rău.

— Aţi… aţi creat antivirusul?

— Nu tocmai, nu.

— Thomas, ai observat că nici eu, nici Monique nu prezentăm iritaţii? L-a întrebat sora lui.

— Asta e bine, nu?

— Cum evoluează iritaţia pe care o ai subsuoară? L-a întrebat Monique.

Instinctiv, a dus o mână la subsuoară.

— O am…

Dacă se gândea mai bine, de câtva timp nu mai simţise mâncărimea. Şi-a ridicat cămaşa şi şi-a plimbat palma pe piele. Nici urmă de iritaţii.

— Nu a fost cumva o iritaţie provocată de caniculă? Eu aşa cred.

Ce să însemne? El, Monique şi Kara nu cedaseră bolii.

— Thomas, tu nu ai contractat virusul.

Monique s-a răsucit şi a apăsat un buton pe o telecomandă pe care o avea în mâna dreaptă. Peretele s-a deschis, lăsând la vedere un şir de monitoare ce înconjurau un ecran plat de

mari dimensiuni. Pe cele mici se vedeau diagrame şi date care nu-i sugerau nimic. Însă pe ecranul mare din centru apărea o hartă a lumii. Cele douăzeci şi patru de mari oraşe de răspândire a virusului fuseseră iniţial marcate cu puncte roşii. Cercurile verzi indicau sutele de laboratoare şi facilităţi medicale din lume care participau la cercetarea pentru crearea antivirusului. Crucile albe marcau *eforturile* uriaşe de colectare a sângelui ce se desfăşuraseră încă de când ştirea privind virusul devenise publică. Săgeţi porneau dinspre oraşele mari, indicând centrele mai mici de colectare a sângelui. Aveau suficient sânge, din câte ştia Thomas.

Dar în absenţa antivirusului care să fie distribuit prin sânge, efortul era inutil.

— În ultimele douăzeci şi patru de ore am supus sângele tău la o sumedenie de teste. Nu am constatat nimic neobişnuit, a zis şi s-a întors spre el. Sinceră să fiu, n-aş putea să-ţi spun de ce am supus sângele la atacul virusului, dar am făcut-o, a adăugat, apoi a tăcut.

— Şi?

— Şi a ucis virusul. În câteva minute.

Thomas a clipit nedumerit.

— Înseamnă că sunt imun, a rostit el absent.

A simţit braţul Karei strecurându-se pe după al lui.

— Nu numai tu. Eu şi Monique am fost în contact cu sângele tău. Asta a ucis virusul şi în organismele noastre.

Thomas s-a uitat la ceilalţi. De ce aveau acele expresii pe faţă? Doar era o veste grozavă.

I-a venit o idee, dar a alungat-o din minte. Cu toate acestea, gândul l-a făcut să roşească.

— De ajuns cu melodrama asta. Vreau o explicaţie. De ce sunt imun?

— Cred că e vorba de lac, a vorbit Kara. Te-ai lecuit în apa lui Elyon. Ţi-a schimbat sângele.

— Şi tu ai intrat în lacul acela. Ca Mikil.

— Nu eram Kara în acele momente. Nu ca persoana ce sunt, şi nu în lacul de smarald înainte de a fi secat. Tu ai fost acolo în persoană. Şi dacă nu a fost lacul, atunci s-a întâmplat

mai târziu, când te-a lecuit Justin, după ce ai contractat virusul. E singura explicaţie logică.

Da, aşa era.

— Indiferent cum s-ar fi petrecut acest lucru, nu încape nicio îndoială că sângele tău conţine elementele necesare pentru a ucide virusul, a zis Monique.

— Şi al tău?

Ea a tăcut o clipă.

— Nu. Nu are acelaşi efect ca al tău.

Nu-şi dădea seama încotro mergea discuţia.

— Ştii cumva ce anume are sângele meu de ucide virusul ăsta?

— Nu foarte precis, dar îndeajuns ca să îl multiplic, a spus şi s-a dus la unul dintre ecranele mici. Am izolat diferite componente ale sângelui tău, celule albe, plasmă, trombocite, eritrocite – virusul reacţionează la acestea din urmă. Apoi am izolat…

— Nu mă interesează amănuntele ştiinţifice.

Sugestia care îi apăruse în minte renăscuse şi, dintr-odată, nu mai avea răbdare să asculte prezentarea făcută de ceilalţi.

— Treci la ideea de bază. Aveţi nevoie de sângele meu.

Ea s-a întors spre el.

— Da. De eritrocite.

— Aşadar, ele acţionează ca un antivirus.

— Mai curând ca un virus, dar cam aşa e. Când intră în contact cu sângele normal, se răspândeşte cu o rapiditate uimitoare, ucigând Germenul Raison. L-am numit Germenul Thomas.

El a ezitat doar o clipă.

— Atunci luaţi-mi sânge. Aveţi vreme să reproduceţi suficient de mult ca să distribuiţi aşa cum v-aţi planificat?

— Depinde.

— Depinde de ce?

Monique s-a uitat la Barbara Kingsley, care s-a apropiat.

— Planul nostru, întocmit împreună cu Organizaţia Mondială a Sănătăţii, era de a colecta sânge de la milioane de donatori din apropierea marilor oraşe, să-l clasificăm şi să-l stocăm folosind orice formă posibilă de refrigerare, apoi să-l

preparăm pentru infuzia antivirusului, dacă şi când va fi realizat acesta. Avem sângele, în jur de 75.000 de litri în fiecare oraş iniţial de răspândire şi în jurul lui.

— Ştiu toate astea. Dar de ce depinde?

— Iartă-mă. De cantitatea de sânge donată de tine depinde dacă vom avea suficient timp să infectăm tot sângele colectat.

— Să infectaţi, a repetat el, încercând să nu ia în seamă consecinţele. Vreţi să transformaţi sângele colectat într-un antivirus.

— Da. Unul dintre oamenii noştri a conceput simularea, a spus şi a îndreptat telecomanda spre perete, apăsând un buton. Efectele antivirusului din sângele tău au fost colorate în alb, să le putem vedea. Simularea se derulează cu o viteză exagerată.

Thomas a urmărit cum sângele roşu, scurgându-se ca un fluviu de-a curmezişul ecranului, a fost brusc copleşit de o armată albă, sosită din spate. Acela era sângele lui „infectând” sângele roşu.

Ceea ce vedea l-a făcut să clipească de uimire. În minte i-a apărut o imagine din visele lui. O sută de mii de oameni ai Hoardei pătrunzând ca un fluviu în canioanele de sub Trecătoarea Natalga. Atunci fuseseră bolnavi. Acum sângele lui va fi leacul.

— De cât sânge aveţi nevoie?

— Depinde de cantitatea de sânge colectat, ce trebuie infuzată…

— De cât sânge din acela colectat aveţi nevoie să salvaţi oamenii care l-au donat? a întrebat Thomas cu glas apăsat.

— Tot, a zis Barbara.

— Atunci nu mai ocoliţi subiectul şi spuneţi-mi clar de cât sânge de-al meu aveţi nevoie ca să transformaţi toată cantitatea colectată.

Monique a făcut o pauză.

— De doisprezece litri, a rostit ea în cele din urmă. De tot sângele.

— Atunci, ce mai aşteptăm? Pregătiţi-mă pentru donare. Luaţi doisprezece litri. Puteţi face o transfuzie, da?

Monique a ezitat, iar Thomas şi-a dat seama că avea să moară.

— Timpul a devenit o problemă.

Kara i-a sărit în ajutor.

— Vrea să spună că orice oră care trece va costa multe vieţi. Au făcut şi calcule. Modelul arată că fiecare oră de întârziere înseamnă moartea a zece mii de oameni, cifră care creşte exponenţial cu fiecare oră.

Trebuie să-ţi ia cât de mult sânge într-o perioadă foarte scurtă de timp.

— Timp în care mi se face transfuzie.

De data aceasta, ea a fost cea care a ezitat.

— Problema este că prin transfuzie se va produce un amestec între noul sânge şi sângele tău, ceea ce îi slăbeşte eficacitatea.

Doar un idiot nu ar fi înţeles, iar Thomas avea resentimente faţă de ei fiindcă nu ziceau lucrurilor pe nume. A simţit o fierbinţeală răspândindu-i-se prin cap. S-a întors cu spatele la ei, ajungând cu faţa la o fereastră mare care dădea spre o încăpere echipată cu un pat de spital şi cu un stand pentru transfuzii. Îşi privea propriul pat de moarte.

— Cum voi supravieţui acestei donări de sânge?

— Dacă încetinim procesul şi luăm doar o parte din sânge, avem şansa de a…

— Aţi susţinut că timpul ne presează. Asta ar însemna mii, zeci de mii de vieţi.

— Da. Dar am putea să-ţi salvăm viaţa.

— Thomas.

S-a uitat la preşedinte.

— Ţin să ştii că nu mă aştept să-ţi donezi tot sângele. Specialiştii afirmă că vor salva cinci miliarde de oameni şi totuşi să existe şanse reale de a te salva şi pe tine dacă procesul este încetinit şi se iau patru litri şi jumătate. Poate reuşesc să reproducă eritrocitele într-un ritm accelerat. Iar numărul celor salvaţi ar ajunge la şase miliarde.

— Deci, dacă întârziem câteva ore sau o zi, ca să rămân eu în viaţă, pierdem doar un miliard de oameni. Asta în cel mai fericit caz. Despre asta e vorba?

Toţi s-au uitat la el. Aşa stăteau lucrurile.

— Vreau să ştii că tu singur alegi. Putem asigura salvarea Americii de Nord şi…

— Nu. El mi-a dat viaţa pentru asta.

Acum totul căpăta sens. A privit-o pe Kara. Avea ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Istoria se bazează pe acest sacrificiu. Înţelegeţi? Mi s-a dat viaţă în lac să v-o transmit. Faptul că astfel voi renunţa la viaţă nu mai prezintă nicio importanţă.

Mergea pe urmele lui Justin. Evident. Aşa era. Nu ştia cum funcţionau lucrurile în acele două realităţi, dar înţelegea că viaţa lui însemna ceva în acel moment. Iar alegerea îi aparţinea.

— Să trecem la treabă. Luaţi-mi tot sângele.

A pornit spre camera unde se găsea patul de spital, dar, văzând că ceilalţi nu-l urmează, a revenit.

— O să dorm, bine? Trebuie să visez. E tot ce vă cer. Lăsaţi-mă să visez. Şi pe Kara. Să viseze şi ea.

L-a privit cu ochi rotunzi de uimire.

— Thomas…

Nu a reuşit să continue.

— Asta e singura condiţie pe care o pun.

S-au uitat la el în tăcere.

Thomas a tras-o deoparte pe Kara şi a coborât glasul.

— Kara, trebuie să visezi. Eu sunt…

— Thomas…

— Nu, ascultă-mă, i-a cerut şi a vorbit repede. Am revenit în bibliotecă, împreună cu Chelise. Woref încearcă să mă oblige să îmi reneg iubirea faţă de ea. A ameninţat că o va ucide dacă nu fac asta.

Şi-a trecut o mână prin păr, amintindu-şi acum totul.

— Vreau ca tu să te trezeşti în pielea lui Mikil şi să-l găseşti pe Qurong. Trebuie să visezi înaintea mea – vei avea nevoie de timp să ajungi în oraşul Hoardei, să-l găseşti pe tatăl ei şi să-l convingi să-şi salveze fiica de Woref. Va fi primejdios, nu vreau să te mint. Iar dacă Mikil e ucisă acolo, s-ar putea să mori şi aici. Dar e singurul lucru…

Cum să-i ceară să facă aşa ceva?

— Te rog.
Kara a strâns din dinţi, apoi a păşit înainte.
— Sigur că da, a zis şi l-a sărutat pe frunte. Măcar atâta lucru să fac pentru fratele meu. Pentru comandantul Gărzii Pădurii.
Pe neaşteptate, el a fost convins că va plânge. Ea a simţit asta privindu-l în ochi şi i-a şoptit cu blândeţe:
— Thomas, te iubesc. Nu e sfârşitul. Justin mai are putere. Ştiu că aşa e.
A încercat să dea un răspuns, dar nu găsea cuvintele potrivite. Şi-a dres glasul.
— Atunci să ne apucăm de treabă.
— Thomas...
Pe obrazul lui Monique s-a rostogolit o lacrimă. Îl iubea, şi-a dat seama. Poate că nu aşa cum o femeie iubeşte un bărbat, dar împărtăşise destul din iubirea lui Rachelle, astfel că ţinea profund la el.
— O să fie bine. Vei vedea. Va fi bine.
— Nu e nevoie să faci asta, a spus Robert Blair. Vorbesc serios.
— Să nu fim absurzi. Nu m-aţi fi chemat aici dacă aţi fi avut altă părere. Cum puteţi sugera măcar că aş gândi altfel?
Toţi au rămas ca îngheţaţi.
S-a întors pe călcâie şi a pornit spre camera care îl aştepta.

* *
*

L-au pregătit trei chirurgi. Kara insistase să viseze în aceeaşi cameră. Au sedat-o şi au lipit pe braţul ei un pansament cu puţin sânge al lui în aceeaşi incizie făcută de doctorul Bancroft. A întors capul şi s-a uitat lung la el, cum stătea întins pe spate, şi s-a întrebat dacă simţea efectul heparinei ce i se injectase intravenos. Agentul trombolitic va împiedica sângele să se coaguleze când pătrundea în aparatul de circulaţie artificială.
— Ne vedem dincolo, Thomas, a rostit Kara.
S-a întors cu faţa la ea. Cu braţele încrucişate la piept, Monique stătea lângă patul ei, luptând cu emoţii pe care el

abia dacă le ghicea. Preşedintele era în afara camerei şi vorbea la telefonul mobil. Evident, Phil Grant lipsea. Firesc.

— Tăria lui Elyon, a spus sora lui.

I-a zâmbit vag. Simţea deja efetul medicamentului.

— E o trecere, Kara. Doar o trecere, a zis şi a dat din cap către fereastră. S-ar putea ca ei să nu înţeleagă ce se petrece, dar tu pricepi. Ştii la fel ca Mikil. Asta e calea urmată de Justin.

— Aici nu e perceput la fel.

— Asta pentru că Cercul nu pare întotdeauna real aici. Dar asta îl face cumva mai puţin real? Avem *Istoriile consemnate de Iubitul Său.* Legătura este evidentă. Aici e la fel ca dincolo, înţelegi?

— Da, înţeleg, a vorbit ea privind în tavan. Dar chiar şi în cadrul Cercului această trecere îi întristează pe cei care rămân.

Avea dreptate.

— Dacă nu supravieţuiesc, să le povesteşti. Să le spui ce am văzut amândoi.

— Aşa voi face.

— Ţi-am amintit de iazul roşu pe care l-au ascuns în spatele lacului?

— Nu, a făcut ea, întorcându-se spre el. Chiar aşa?

— Exact. Chelise a dezvăluit că au secat lacul, dar nu au putut scăpa de toată apa, de aceea l-au acoperit în partea de nord.

— Lacurile roşii. Ca sângele.

A închis ochii scurtă vreme, apoi i-a deschis. Somniferul îşi făcea efectul.

— Te iubesc, Thomas.

Apoi a rămas cu ochii închişi.

— Te iubesc, Kara.

El a privit drept în lumina sclipitoare de deasupra. Timpul părea să încetinească.

— Vei începe să te simţi moleşit, l-a prevenit unul dintre doctori. Am administrat anestezicul prin intermediul aparatului de circulaţie artificială.

Doctorii explicaseră că foloseau o procedură de circulaţie artificială simplă prin care sângele lui va fi pompat într-un aparat de culoare albastră, aflat în dreapta lui. Voia să viseze, astfel că l-au adormit imediat. Nu avea să simtă nicio durere, nici măcar o furnicătură. Odată începută, întreaga procedura va dura mai puţin de zece minute.

S-au tras deoparte, iar Robert Blair a venit alături de patul lui. Şi-a lăsat mâna pe umărul lui.

— Ţin să ştii că nimeni nu va uita numele celui care a salvat viaţa atâtor oameni. Vei schimba istoria.

— Aşa crezi? a zis Thomas, căruia îi venea greu să se concentreze. Probabil că aşa e. Salvez nişte vieţi. Când a murit, Justin a făcut mult mai mult. Dacă vrei să mulţumeşti cuiva, atunci mulţumeşte-i lui.

— Justin. Dar cine e Justin?

— Elyon. Dumnezeu.

Blair a ridicat ochii şi a privit pe fereastră.

— Crede-mă, nu voi mai gândi niciodată la fel despre Dumnezeu.

— Thomas.

A simţit o atingere pe celălalt umăr. A văzut-o pe Monique. Încerca să nu plângă, dar nu reuşea.

— Nu ai nicio vină, i-a spus el. Nu vaccinul tău a provocat toată situaţia. E vorba de ceea ce a făcut un om cu vaccinul tău. Să nu uiţi.

— O să ţin minte, a murmurat ea.

Thomas abia a auzit ultimele vorbe. Aluneca din lumea aceasta.

— Adevăratul virus este răul, s-a auzit spunând. Boala… boala Hoardei.

Apoi a adormit.

Visa.

* *
*

Monique nu a suportat să asiste la întreaga procedură. Totul părea frumos şi curat când privea halatele albe, instrumentele argintii şi aparatele complicate, dar, în esenţă, era vorba doar de a-l goli pe Thomas de sânge până va muri.

Aşa sacrificau şi vitele.

Totuşi, fusese alegerea lui. Acest om, care îi sărise în ajutor de multe ori şi îi salvase viaţa în două rânduri făcea acum sacrificiul suprem. Nu cunoştea un bărbat mai curajos.

Singura consolare era visul. Dacă mânca rambutan în fiecare seară, câtă vreme trăia, probabil că avea să ducă o viaţă completă în cealaltă realitate înainte de a fi murit aici, în următoarele cinci minute. Era posibil.

Pe de altă parte, se putea întâmpla să moară în ambele realităţi. Acest lucru era hotărât doar de Justin.

Monique le spusese doctorilor să fie chemată când totul se va termina, după care se retrăsese în biroul ei. A încuiat uşa, s-a aşezat la masa de lucru, îngropându-şi faţa între palme.

Apoi a plâns, fără putinţă de a se opri.

Douăzeci de minute mai târziu a primit un apel.

A ridicat receptorul.

— Da.

— Am terminat.

A lăsat să se scurgă o clipă.

— A murit?

— Da. Îmi pare rău.

— Cât a ţinut visul lui?

— Cam douăzeci de minute.

A inspirat adânc.

— Ştiţi ce aveţi de făcut.

Sacrificiul lui nu ar fi însemnat nimic dacă fiecare dintre oraşele de răspândire a virusului nu ar fi primit câte o ceaşcă din sângele lui în cel mai scurt timp.

— A ajuns deja în elicopter, care va zbura spre aeroport, unde avioanele aşteaptă cu motoarele pornite.

Monique a închis. A aruncat o privire spre răcitor. O mostră din sângele lui se afla încă acolo, într-o cantitate suficientă să-i îngăduie să viseze pentru ultima oară. Însă Thomas era mort. Nu avea dreptul de a încerca ceva atât de speculativ fără a înţelege implicaţiile.

Ori putea face o încercare?

42

Mikil a tresărit pe ruloul ce îi slujea drept pat şi a căscat ochii mari în soarele orbitor al dimineţii.

Kara!

Preţ de o clipă, foarte concentrată, a analizat în gând informaţiile pe care i le dăduse Thomas. Se găsea în bibliotecă, ameninţat că altfel Chelise va fi ucisă. Tocmai se lovise la cap să-şi piardă cunoştinţa. Dar cât timp avea la dispoziţie?

A sărit în picioare şi a fugit spre cai, strigând la Johan, care se ridicase într-un cot. Călătoriseră toată noaptea şi, când se crăpase de zi, se prăbuşiseră la pământ în acea peşteră aflată în afara oraşului.

— Nu mişca! Aşteaptă aici. Mă întorc.

— Unde te duci? a întrebat Suzan.

— În oraş.

— Atunci mergem cu tine! a zis ea, sărind în picioare.

— Ba nu!

Mikil a prins frâul în mâini, sărind în şa. A rotit calul.

— Trebuie să mă ocup personal. Nu putem risca să mai pierdem pe altcineva.

— Mikil, te rog! a spus Jamous, alergând spre ea. Nu te duce singură. Vin cu tine.

S-a aplecat şi l-a sărutat pe creştet, apoi pe faţă.

— Mă întorc. Îţi promit, iubitul meu. Aşteaptă aici, te implor. Aşteaptă-mă.

A dat pinteni calului şi acesta a pornit în goană spre copaci.

— Mikil!

— Aşteaptă-mă acolo!

* *
*

Thomas a deschis ochii. Era pe podeaua bibliotecii. Îl durea capul. A simţit o mână pe umăr. Chelise se afla pe podea alături de el, plângând tăcută. Cât timp rămăsese fără cunoştinţă? Nu avea cum să afle.

Suficient de mult.

Ori poate nu îndeajuns, totul depinzând de Mikil.

A închis ochii şi s-a străduit să-şi limpezească mintea. Stătuseră împreună o oră, poate două, şi totul mersese mai prost decât îşi imaginase cât zăcuse în temniţă şi se temuse de ceea ce era mai rău. Până şi vederea ei, când i se scosese legătura de la ochi şi fusese împins în bibliotecă, îl făcuse să-şi simtă genunchii moi.

Chelise. Iubirea lui. Singura femeie pentru care şi-ar da viaţa fără să crâcnească. O fiinţă răpitoare, albită de boală doar fiindcă nu cunoştea încă adevărul. Însă el nu-i vedea boala. Lui, faţa dată cu morst şi ochii cenuşii i se păreau soarele şi stelele.

Vreme de o oră, făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Cuvintele rostite de gura lui îl arseseră ca un acid. Ştia însă că Woref ar fi omorât-o dacă acţiona altfel. Dacă murea acum, moartea ei avea să fie eternă, iar el nu putea suporta o asemenea idee. Singura lui speranţă fusese să-i ofere darul vieţii, astfel încât, într-o bună zi, altcineva să o poată duce la înec, unde îşi va găsi Creatorul.

Acum mai avea o speranţă. O rază firavă de lumină. Mikil. Trebuia să îi acorde timp.

Dar mai apăruse ceva. Va muri. După ce îi vor extrage şi ultima picătură de sânge ca să salveze lumea de virus, va muri, şi acolo, şi aici. Deşi o oră petrecută în vis putea însemna o lună aici, se putea întâmpla ca intervalul să fie doar de câteva minute.

Nu va muri fără să-şi exprime ultima oară iubirea adevărată.

A rămas nemişcat şi a lăsat-o pe Chelise să plângă încet, temându-se să mai deschidă ochii. Totul începuse cu o lovitură în cap. Trăise o lună într-o realitate, declanşând, fără să ştie, o molimă, iar apoi probabil că oferise şi leacul pentru acea boală. Şi trăise şaisprezece ani în această realitate, unde se dezlănţuise un alt fel de boală, care apoi fusese eradicată.

Ambele vor sfârşi prin moartea lui.

Nimic din toate acestea nu mai conta. Doar Chelise prezenta importanţă. Încă de la început, totul se petrecuse

datorită ei. Această femeie căreia trebuia să i se ofere şansa de a se afunda într-un iaz roşu pentru a ceda pielea albă în schimbul rochiei albe de mireasă. Mireasă a lui Justin.

Trebuia să-i ofere mai mult timp lui Mikil.

* * *

Biblioteca principală fusese golită de scribi de Christoph printr-o simplă înţelegere care avea să-i ofere într-o bună zi mai multă autoritate. Bibliotecarul-şef nu era nătâng. Ştia că Woref putea ajunge să deţină mai multă putere decât în prezent. Cu Ciphus era altă poveste. Preotul fusese de acord să îl aducă pe Thomas, dar refuzase să se amestece în vreun fel. Era în stare să facă un joc dublu, ca un şarpe veninos.

Soren, cel mai credincios locotenent al generalului, stătea lângă zidul care se îmbina cu depozitul unde se găseau Cărţile de Istorii. Când şi când, se uita printr-o mică fantă ce fusese tăiată în zid, pentru a vedea toată încăperea din spate, pe deasupra celui de-al patrulea raft de Cărţi.

Woref stătea la fereastra cealaltă, privind spre o livadă de formă circulară, aflată în mijlocul grădinii regale. Nu avea niciun interes să-l urmărească pe albinos – prefera ca anumite lucruri să rămână nevăzute. Îl interesa doar modul în care se încheia totul.

Furia care îi bântuise prin minte după ce văzuse reacţia lui Chelise la vorbele lui Thomas îl surprinsese chiar şi pe el. Visase că Teeleh îi va striga în faţă, cu colţii rânjiţi, cu gâtlejul adânc şi întunecat. Fiara îl zgâriase cumplit cu ghearele puternice.

S-a trezit din coşmar plângând, şi cu un obraz sângerând.

Amintindu-şi întâmplarea, şi-a simţit gâtul cuprins de flăcări, iar degetele au început să-i tremure. A închis ochii şi s-a calmat. Mintea i-a fost invadată de întuneric. *Woref, o să te sinucizi. În cele din urmă, chiar dacă ea te-ar iubi, o vei lovi prea tare ori o vei sugruma prea mult, iar ea îţi va muri în braţe. De ce nu faci asta chiar azi, ca să termini cu toate?*

Fiindcă noi vrem iubirea ei.

— Stăpâne, se trezeşte.

A deschis ochii. Trebuia să recunoască meritele albinosului. După părerea lui Soren, acesta se purtase bine, apoi îşi pierduse cunoştinţa, scutindu-se de durere. Locotenentul o socotise drept o acţiune necugetată, dar el înţelesese. Cunoştea sufletul lui şi îl dispreţuia pentru el.

Lucrurile stăteau cu totul altfel în privinţa femeii. Iubirea ei faţă de Thomas era mai profundă decât îşi închipuise. O târfă încăpăţânată. Dar ştia că ea plângea pentru sine, nu pentru Thomas.

Acum totul devenise o chestiune de timp. Teeleh se va bucura de iubirea alesei lui.

* *
*

Nu mai suporta să rămână treaz cât ea plângea. A respirat adânc şi s-a rostogolit, îndepărtându-se de Chelise. Tânăra a sărit în picioare şi s-a retras un pas.

— Thomas?

Woref ori vreunul din oamenii lui credincioşi stătea la pândă, trăgând cu urechea. Îngăduiseră ca lucrurile să continue doar datorită purtării lui convingătoare. S-a uitat în jur, debusolat.

— Cât timp a trecut? a întrebat el în şoaptă.

— Poftim?

S-a uitat la ea. Avea faţa brăzdată de lacrimi. Ochii larg deschişi. Întrebarea ei a zăbovit pe buzele întredeschise. Brusc, nu a mai avut curaj să vorbească. Se va prăbuşi, acum şi aici, şi se va agăţa de gleznele ei ca să ceară iertare pentru felul în care o săgetase cu cuvinte urâte. Şi-a înghiţit nodul din gât şi a privit în altă parte.

— Cât timp am rămas fără cunoştinţă?

Ea nu i-a răspuns imediat, ceea ce însemna că nici ea nu-şi dăduse seama. Nu putea face asta! Nu mai suporta!

— Nu ştiu, probabil jumătate de oră. Ori poate zece minute.

— Doar zece minute?

Mikil va avea nevoie de mai mult timp! Pe de altă parte, dacă adormise şi visase doar cinci minute înaintea lui, însemna că ea îşi petrecuse deja o zi întreagă în acea

realitate. În orice caz, nimeni nu venise încă după ei, ceea ce însemna că nu reuşise. La o adică, se putea să fi murit.

— Să fi trecut o oră, a zis cu glas mai aspru.

A privit-o scurt şi a văzut-o încruntându-se. Încă se uita la el, dar părea ceva mai hotărâtă. Curând îi va crede minciunile.

— Te rog, a rostit ea în şoaptă.

Thomas şi-a prins mâinile la spate şi s-a plimbat de-a lungul şirului de Cărţi. Te rog! Aşa spusese. Putea la fel de bine să-l sărute şi pe buze.

A încercat să se gândească la Cărţile cu pagini albe care dispăruseră şi la consecinţele foarte grave dacă apăreau în cealaltă realitate. Dar acum, în inima lui nu mai încăpeau întrebări care începeau cu *ce* şi *dacă.* Nu reuşea să-şi smulgă mintea de la femeia care îl urmărea mergând ca şi cum nu l-ar fi interesat deloc soarta ei.

Mă interesează soarta ta, iubito. Uită-te la faţa mea, la mâinile mele, la felul cum păşesc şi cum respir. Nu vezi dincolo de această şaradă ca să-ţi dai seama că te voi iubi mereu?

Ar zădărnici scopul acestui joc, nu?

Dar dacă jocul ar fi reuşit? Dacă se întorcea împotriva lui de furie şi nu l-ar mai iubi?

Inima a început să i se strângă în piept. A ajuns într-un colţ al încăperii şi s-a oprit. Lacrimile îi năpădiseră în ochi din nou şi a încercat să le alunge, clipind. A închis ochii şi a implorat-o să-l ierte. Trăia un sentiment mai cumplit decât moartea.

Mikil, unde eşti? Trebuia să-l facă pe Woref să creadă că îi făcea acel joc diabolic. Trebuia să rămână tare de dragul ei. Tăcerea părea să sufoce biblioteca. Un vid adânc, de moarte. Un mormânt închis, plin de…

Thomas a deschis ochii. A perceput un sunet în spatele lui. Un scâncet foarte slab. Nu semăna cu altele. În geamătul ei se strecurase un sunet inconfundabil de final.

Îngrozit, s-a uitat peste umăr.

Chelise zăcea pe podea cu faţa în jos, ţinându-şi braţele deasupra capului, şi plângea.

A pornit împleticit spre ea înainte de a apuca să dea comandă picioarelor lui să se mişte. Nu mai suporta. Ce făcuse?

S-a prăbuşit în genunchi şi i-a cuprinsul capul cu braţele, îngropându-şi faţa în părul ei. A încercat să vorbească, dar îl lăsase glasul.

S-a străduit să se poarte cu blândeţe – să se retragă şi să-i spună ceea ce dorea să îi comunice cu disperare, să o mângâie pe faţă şi să-i şteargă lacrimile, dar nu a reuşit decât să se agaţe de ea şi să plângă în părul ei. Woref urma să apară. Se putea ca el să între ca o furtună pe uşă şi să-l smulgă de lângă ea. Însă trebuia să îi vorbească!

Numai că nu reuşea decât să tremure ca o frunză.

Încetează, Thomas! O sperii!

În acea clipă a ridicat capul, a rămas ferm pe picioare şi a plâns ţinându-şi faţa ridicată spre tavan.

— Te… te iubesc.

Cuvintele s-au auzit ceva mai tare decât un murmur.

A tras aer în piept şi, printre lacrimi, a privit spre ceafa ei. I-a mângâiat părul cu vârfurile degetelor.

— Te iubesc, Chelise, mireasa mea, mai mult decât aş iubi orice altceva.

Plânsul ei încetase.

— Îmi pare foarte rău. Am minţit, te-am minţit ca să mă uiţi.

A rostit cuvintele cu mare uşurare.

— Trebuia să te alung ca ei să nu te ucidă, dar eu nu sunt în stare de aşa ceva. Nu pot, nu am tăria de a te vedea suferind. Iartă-mă, iartă-mă, iubirea mea.

Chelise a respirat adânc. Oare îl credea? În minte s-a născut gândul că ea nu ar dori să-l creadă. S-a apropiat încă o dată, s-a agăţat de umerii ei şi a continuat să plângă.

— Te implor, iartă-mă. Nu am vorbit serios, jur.

O strângea prea tare, sugrumând-o.

S-a retras.

Chelise s-a ridicat în genunchi, cu faţa întoarsă de la el. Thomas a început să tremure, îngrozit de gândul că s-ar putea ca ea să nu-l creadă.

Tânăra s-a răsucit încet şi a văzut că îşi ţinea gura închisă, într-un ţipăt mut. S-a uitat la el printre lacrimi. Regreta? Ea era…

Şi-a petrecut brusc braţele pe după umerii lui, şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului.

— Ştiam că mă iubeşti! a spus ea printre suspine.

L-a sărutat sub ureche şi apoi şi-a trecut degetele pe ceafa lui şi l-a strâns ca şi cum s-ar fi agăţat de un colac de salvare.

— Te iubesc, dragul meu! Te voi iubi mereu.

Se simţea copleşit de emoţie. Şi-a petrecut braţele în jurul trupului ei, abia lăsând-o să respire.

— Căsătoreşte-te cu mine! a strigat el. Suna absurd, dar nu se sinchisea. Voia ca ea să audă asta. Căsătoreşte-te cu mine!

Ea nu a ezitat decât o clipă.

— Da, a zis ea, plângând pe umărul lui. Mă voi mărita cu tine.

Uşa s-a deschis brusc, trântindu-se de perete în spatele lui Thomas. Pe podea a răsunat zgomot de cizme grele. Cineva l-a prins de păr şi l-a tras înapoi cu o asemenea forţă, încât a crezut că şi-a rupt gâtul.

A căzut pe spate, iar Chelise s-a prăbuşit peste el.

— Lăsaţi-o! a strigat Thomas, încercând să se ridice. Dă-i pace!

Woref l-a lovit cu piciorul în cap, făcându-l să cadă lat.

Trebuia să se ridice. Să-l oprească pe general. Şi să-l ucidă. Oricum erau morţi amândoi. S-a împins cu braţele de la podea. Încăperea părea să se învârtă nebuneşte. A clipit, încordându-şi puterile. Şi-a dat seama că nu mai pătrunsese altcineva. Woref putea să-l învinuiască pe Thomas pentru ceea ce pusese la cale.

— Qurong… a spus Thomas printre gâfâieli. Nu-ţi va îngădui să…

Scabiosul a împins-o pe Chelise spre perete, ţinând-o de gât şi pregătindu-se să o lovească cu cealaltă mână.

— Acum te voi ucide, a zis el, ridicând glasul. Mă auzi, târfă mizeră? O să te lovesc până o să mori, a răcnit el plin de

furie. Nimeni nu mă va sfida! Nici fiica lui Qurong, nici chiar el!

A dat să o lovească.

— Opreşte-te!

Uşa s-a deschis brusc.

Woref nu s-a mai putut opri – cu palma desfăcută a lovit-o pe Chelise peste obraz, cu un plesnet ca de bici. Capul ei a zburat în lateral. Însă nu se slujise de toată forţa, abţinându-se în ultima clipă. Femeia s-a uitat cu ochi dilataţi spre uşă.

Thomas i-a urmat privirea. L-a văzut pe Qurong. Şi pe Ciphus. Iar în spatele lor, Mikil, cu mâinile legate.

* *
*

Conducătorul suprem stătea cu pumnii strânşi şi capul descoperit. Pe sub codiţa lungă şi groasă de la tâmplă se vedea o venă care pulsa.

— Dă-i drumul!

Woref şi-a retras mâna de la gâtul ei. Şi-a dat peste cap o codiţă care îi căzuse peste faţă.

— Femeia asta a comis un act de trădare iubind un albinos. Pentru asta trebuie să moară.

Qurong a pătruns în încăpere. Thomas s-a ridicat şi a privit-o pe Mikil, care îl fixa.

— Ce caută aici?

— Am adus-o ca să-i salvez viaţa. Ştie şi Ciphus.

— Eu ştiu doar că ai poruncit să fie adusă aici. Altceva nimic!

— Minţi!

— Eu voi hotărî cine minte, a spus căpetenia, apoi, cu buzele subţiri lipite, s-a uitat la fiica lui. Cum adică, ai adus-o aici ca să-i salvezi viaţa? Dar nu a fost condamnată!

— S-a condamnat singură, iubind un albinos, a zis Woref, scuipând pe podea. Ştiam şi am cerut ca albinosul să-şi renege iubirea, astfel încât ea să-şi vină în fire. Mai mult nu puteam face.

— Înseamnă că eşti un idiot, a făcut el cu amărăciune. Vezi lucruri care nu există. Cine eşti tu să judeci sentimentele fiicei mele? Soţia mea avea dreptate, vrei să o ucizi.

— Te asigur că…

— Tăcere! a strigat, păşind furios. Nu mă interesează ce spui, nu mai am încredere în cuvântul tău.

— Poate că ar fi bine ca fiica ta să vorbească pentru sine, a intervenit Ciphus.

S-au uitat cu toţii la Chelise. Ea şi-a rotit ochii. S-a uitat fix la Thomas. Apoi a rămas cu privirea asupra tatălui ei.

— Vorbeşte, te rog. Dar, te previn, avem o lege care va fi respectată.

Thomas a simţit un gol în suflet. Trebuia să-şi renege iubirea faţă de el! Doar dacă proceda astfel avea să primească prezumţia de nevinovăţie din partea tatălui ei, salvându-şi viaţa. Iar planul mârşav al lui Woref va fi dat în vileag, iar ea va scăpa.

Chelise a rămas cu privirea aţintită îndelung spre tatăl ei. S-a uitat apoi la Thomas, iar el a clătinat discret din cap, astfel că nimeni altcineva în afara ei nu şi-a dat seama de gest. *Te rog, iubirea mea. Eu ştiu adevărul. Salvează-te.*

A rămas cu privirea aţintită asupra ochilor lui şi s-a îndepărtat de zid.

— Tată, vrei să cunoşti adevărul? Vrei să ştii de ce această fiară, căreia i-ai încredinţat armatele tale este atât de revoltată? a exclamat şi a păşit spre Thomas, oprindu-se în faţa lui. Vrei să ştii de ce acest albinos m-a legat şi m-a răpit din castel? De ce ar traversa deşertul desculţ dacă ar fi nevoie? De ce şi-ar da viaţa ca să o salveze pe a mea?

A făcut o pauză de o clipă.

— Fiindcă mă iubeşte mai mult decât îşi iubeşte propria răsuflare.

Thomas a simţit că se încruntă din teamă pentru ea.

Chelise l-a prins de braţ, s-a aşezat alături de el şi s-a întors cu faţa spre tatăl ei.

— Cu toate astea, îl iubesc.

Toţi şase au rămas încremeniţi ca nişte statui.

— Îmi pare rău, tată. Nu pot minţi în privinţa asta.

Thomas a observat în ochii lui Qurong aceeaşi teamă pe care o simţise şi el pentru viaţa ei.

— Eşti silită să…

— Nu.
— Imposibil să afirmi aşa ceva! Ştii ce înseamnă?
— Înseamnă că îl iubesc. Şi că sunt gata să plătesc orice preţ pentru această iubire.
Faţa conducătorului suprem s-a înroşit de furie. S-a uitat urât la Ciphus.
Preotul şi-a lăsat capul în pământ.
— Atunci, soarta ei este pecetluită, stăpâne.
Treptat, ca soarele ce se stinge, expresia de pe faţa lui Qurong s-a schimbat. Hotărârea care îi fusese de mare ajutor în sute de bătălii se stingea. A aruncat o privire fugară spre Chelise, apoi şi-a mutat ochii spre Thomas.
— Iartă-mă. Aş fi în stare de orice…
— Taci! La perete! Amândoi.
S-au dus spre perete, lipindu-şi spatele de raftul de cărţi.
— Eliberează-l! S-a răstit la ea. Îndepărtează-te!
Tânăra i-a dat ascultare.
— Prea bine, deci. Preţul pentru capul duşmanului meu cel mai mare este moartea fiicei mele. Fie.
Le-a întors spatele şi a rămas cu privirea aţintită spre zid.
— Woref, te rog să li te alături.
Generalul a lăsat impresia că nu a auzit.
— Îmi pare rău, stăpâne, dar…
— Treci la perete, alături de ei.
— Nu înţeleg…
— Imediat!
Woref s-a aşezat lângă Thomas.
— Ciphus.
Acesta s-a apropiat şi i-a smuls sabia înainte să-şi dea seama ce se întâmpla.
Qurong s-a răsucit spre el.
— Te condamn la moarte pentru trădare împotriva familiei regale. Vei muri împreună cu ei.
Generalul a rămas împietrit.
— Am impresia că nu ai înţeles, stăpâne. Nu am comis niciun act de trădare!

— M-ai denunţat. De asemenea, ai avut intenţia să-mi ucizi fiica. Ţi-am spus deja că dacă îi faci vreun rău te voi îneca eu însumi, iar acum chiar voi face asta.

— E scandalos!

— Nu. E doar drept, a spus Ciphus. Asta înseamnă dreptate.

— Vino! a poruncit Qurong.

Un gardian s-a apropiat, urmat de un şir de alte gărzi, toţi acţionând cu repeziciune. Douăzeci de oameni înarmaţi i-au înconjurat.

Conducătorul suprem s-a apropiat de Woref, a prins între degete banda care îi definea rangul şi a smuls-o.

— Legaţi-i! a ordonat cu glas poruncitor. Vor fi înecaţi în această noapte.

Apoi a azvârlit eşarfa pe podea şi a păşit spre uşă.

— Ce se întâmplă cu albinoasa? a întrebat Ciphus. Ea a venit de bunăvoie. În numele tău.

Qurong avea o expresie de tristeţe în ochi, iar furia i se domolise. S-a uitat spre Mikil.

— Eliberaţi-o.

43

Având lanţuri grele în jurul gleznelor, Thomas stătea pe o platformă de lemn care înainta spre apele nămoloase ale lacului. În spatele acelui podeţ se aflau aproape cincizeci de războinici, fiecare înarmat cu sabie şi seceră, alcătuind un semicerc. Tot al treilea om ţinea câte o torţă aprinsă, care părea să despice noaptea cu lumina ei licărind oranj. Ciphus aştepta într-o parte, alături de câţiva membri ai consiliului, evitând să îl privească direct în ochi pe Thomas. Se părea că în acele momente Qurong era pe drum.

Nimic din toate acestea nu îl interesa pe Thomas. Pentru el conta doar Chelise. A privit cercetător bezna din spatele gărzilor, sperând să o zărească. Nu ajunsese acolo nici ea, nici Woref.

Sentimente contradictorii începuseră să îl chinuiască încă de când zăcea în celula lui cufundată în întuneric. Voise să moară, dar şi să trăiască.

Se putea întâmpla să moară dintr-o clipă în alta, cât stătea întins în pat şi i se colecta sângele. Pe de o parte, l-a implorat pe Elyon să îl cruţe de durerea cumplită de a o vedea pe Chelise înecată, îngăduindu-i să moară în acele momente, înaintea ei.

Într-un fel, îi venea să îl implore pe Elyon să-l lase să mai trăiască o oră, îndeajuns ca să o vadă încă o dată pe iubita lui. Vor muri amândoi, dar vor fi împreună în moarte. Nu suporta gândul să nu o mai privească în ochi măcar o dată.

Nu ştia ce se întâmplase cu ea după ce fuseseră despărţiţi la bibliotecă, însă mintea lui nu-şi găsise odihna, astfel că-şi imaginase tot felul de situaţii. Se afla în castel, plângând în patul ei, în vreme ce mama plângea pentru viaţa ei în curte? Era în temniţă, azvârlită la pământ, ca o păpuşă devenită inutilă? Îi cerea tatălui ei să îşi regândească sentinţa, ori ţipa la el că o abandonase în favoarea religiei demente pe care o îmbrăţişase?

S-a întors cu faţa spre lac şi a scrutat malul celălalt, abia vizibil. Cine urmărea totul dintre copaci? Probabil că Mikil şi

Johan. Însă ei nu aveau nicio putere fără săbii. A rămas uimit dându-şi seama că nu se temea deloc de înecul care îl aştepta. Justin suferise mult mai mult.

Însă Chelise... scumpa lui Chelise, cum de se condamnase singură la moarte, declarând nebuneşte că îl iubea? Nu îl interesa onoarea pe care ea i-o făcuse. Nu se sinchisea că se ridicase în favoarea unui principiu ori că procedase corect. Îi păsa doar de soarta ei.

Chelise va muri. Nu doar în această viaţă, dar, dacă îl înţelegea bine pe Justin, în orice altă viaţă îi aştepta.

A ridicat ochii spre stele. *De ce? Cum de i-ai putut face rău unui suflet atât de blând? Ea nu e frumoasă pentru tine? Te supără pielea ei? Atunci de ce ai pus în inima mea această dorinţă faţă de ea? Aşa îţi vei lăsa mireasa?*

A simţit o oarecare agitaţie în spatele lui şi s-a întors să vadă dacă...

A rămas fără suflare. Chelise ajunsese acolo. A mers de-a lungul malului între patru gărzi călare care o înconjurau. Era îmbrăcată într-o rochie albă şi îşi ţinea capul drept, fără să dea de înţeles că era mai curând victima decât cea care conducea acea înecare.

A căutat pe chipul ei un semn care să-i spună că îl văzuse, însă gluga îi stătea ridicată, cu ochii umbriţi. Gărzile s-au despărţit, lăsând-o să treacă.

În aceeaşi clipă, l-a văzut pe Qurong călărind cu nobleţe pe calul lui, cu numeroase gărzi în jur. Au coborât malul dinspre dreapta lui Thomas. Nu a zărit-o nicăieri pe Patricia.

Conducătorul suprem s-a oprit la douăzeci de metri de mal. Trebuia să vadă cum se pun în aplicare pedepsele stabilite de el fără să arate niciun semn de slăbiciune. Însă, chiar de la depărtare, Thomas i-a desluşit chipul supt. Nu ar fi fost surprins dacă ceea ce văzuse nu erau cumva urmele lăsate de unghiile Patriciei.

Woref a fost adus în josul malului în spatele lui Chelise. Însă lui nu-i păsa nicidecum de general.

Chelise a trecut de războinici. Flăcările i-au luminat faţa.

Se uita drept la el.

Thomas a simţit că-l părăsesc până şi ultimele puteri. Pe faţă i-a apărut o expresie de tristeţe cumplită. Ea a urcat pe platformă şi s-a oprit la trei metri de el. Fără să-şi dea seama, s-a apropiat.

— Înapoi!

Un pumn l-a izbit în cap cu puterea unei bâte. Noaptea a devenit ameţitoare, dar nu a scăpat-o din ochi pe Chelise.

— Murim pentru iubirea noastră! A spus ea cu glas tare, ca să audă toţi cei aflaţi în preajmă. Veţi nega până şi asta? Dacă tot aveţi de gând să ne înecaţi, lăsaţi-ne măcar un moment din iubirea pentru care murim.

Soldatul de gardă s-a uitat la căpetenie.

— Las-o să se apropie, a zis Qurong.

Chelise a păşit spre el încet, ca un înger. Lanţurile de la picioare, ascunse de rochia albă şi largă, au zăngănit pe podeţul din scânduri. Când a ajuns cât de cât aproape, în ochi i-au izvorât lacrimi proaspete. S-a îndreptat spre ea şi s-au prăbuşit unul în braţele celuilalt.

Nu avea niciun rost să vorbească. Lacrimile, atingerea, răsuflarea fierbinte pe care o simţea fiecare pe gât vorbeau mult mai elocvent decât cuvintele.

Să le fie ruşine celorlalţi! Stăteau şi priveau o iubire adevărată, care fusese condamnată de religia pe care o numeau cu neobrăzare Marea Romanţă.

Aceasta era romanţa!

Woref a păşit pe platformă.

— Ajunge, a spus Qurong. Duceţi pedeapsa la îndeplinire până nu vă treziţi şi voi înecaţi.

— Aşezaţi-i alături! a poruncit Ciphus.

— Ti-ai dat viaţa pentru mine. Acum voi muri pentru tine, a şoptit Chelise în urechea lui Thomas, după care a scâncit.

— Nu e nevoie. Încă nu e prea târziu… tatăl tău ţi-ar accepta renegarea. Te rog, îţi cunosc iubirea, dar trebuie să găseşti un lac roşu…

Soldaţii au smuls-o. L-a privit în ochi.

— Tu eşti lacul meu roşu, a rostit ea.

* *
*

— Nu vom reuşi să ajungem la vreme! a zis Mikil. Sunt deja pe platformă. Grăbiţi-vă!

Se întorsese în goană la ceilalţi, ştiind că, dacă exista vreo şansă de a-l salva pe Thomas, va avea nevoie de ajutorul lor. Însă timpul se scurgea în mod implacabil.

— Nu ştim dacă vom reuşi, a spus Suzan. Mai avem timp să împiedicăm execuţia. Înarmaţi cu săbii, patru dintre noi am reuşi să-i împrăştiem.

— Nu e chiar aşa de uşor cum crezi, a intervenit Johan. Dacă au eşarfe de asasini, nu o vor rupe la goană precum cei peste care am dat zilele trecute.

— Nu-l putem salva ucigând scabioşi, s-a răstit Mikil. Mai bine am deveni noi înşine ca ei. Săpaţi mai cu spor!

Jamous s-a opintit în băţul ascuţit pe care îl ţinea în mâini. Canalul era acum adânc de peste un metru şi îl săpau de la ambele capete. Mai puţin. Cu efort, în scurtă vreme pământul rămas va fi străpuns. Îndepărtaseră peste o sută de bolovani destul de mari, iar acum se chinuiau înfierbântaţi şi cu mâinile zdrelite să dea deoparte ceea ce mai separa cele două lacuri.

Mikil împingea ţărâna deoparte cât de repede putea, atentă să nu fie lovită de vreunul dintre beţele pe care ceilalţi le foloseau să sape. Soţul ei s-a oprit o clipă şi a rostit gâfâind:

— Suzan are dreptate. Nu ştim dacă asta va…

— Săpaţi! Cred că ar ajunge şi o singură picătură! Un ocean de sânge e mai bun decât o găleată? O picătură din sângele lui Thomas e de ajuns să pătrundă în lumea lui de vis. Vă spun că doar o picătură va avea acelaşi efect. Acum…

— Am terminat! a exclamat Johan.

Au îngheţat. Nu cumva glasul lui se auzise până pe malul celălalt? Nu mai avea nicio importanţă. Iar timpul le era potrivnic.

— Curge! a zis Johan şi s-a lăsat în genunchi, îndepărtând bulgări de pământ.

Apa roşie i s-a strecurat printre degete şi a curs în fundul şanţului.

— Cealaltă parte! a strigat Mikil. Dă la o parte stăvilarul!

* *

*

— Luaţi mâinile de pe mine! a strigat Woref spumegând de furie.

Gărzile i-au împins pe poziţii, toţi trei în linie pe platforma lată. În partea stângă a docului se înălţau trei turnuri înalte, asemănătoare cu acela pe care îl folosiseră pentru a-l îneca pe Justin. Qurong ordonase să se găsească o metodă prin care să fie scutit de a-şi vedea fiica zbătându-se în timp ce atârna legată de picioare, pe jumătate scufundată în apă. Lanţurile groase de bronz legate de picioarele lor îi vor trage la fund, unde se vor îneca nevăzuţi.

Acum se aflau la zece metri de marginea platformei. Strângând cu hotărâre din dinţi, Chelise s-a uitat drept înainte. Însă tăria demonstrată de ea nu era suficientă să pună stavilă râului de lacrimi care îi curgea pe obrajii albi.

Thomas şi-a smuls ochii de la ea. *Te implor, Elyon. Salvează-ţi mireasa. Fie-ţi milă.*

— Înaintaţi, le-a poruncit Ciphus. Opriţi-vă la marginea platformei.

S-a simţit împins din spate. S-a deplasat înainte fără să fie nevoie de niciun îndemn.

— Te rog, Chelise. Apa asta nu înseamnă nimic pentru mine, dar nu îndur gândul morţii tale.

— N-aş putea trăi singură, a spus ea încet. Şi te înşeli. Tatăl meu nu şi-ar retrage nicicând cuvântul. Şi nici nu vreau să facă asta.

El a ajuns la margine şi s-a oprit.

— Te-ai salva. M-ai salva pe mine. Să nu-mi plesnească inima de durere.

Woref s-a uitat înainte, spre pădure, căutând din ochi foarte agitat.

— Te rog, te rog, a făcut el în şoaptă.

Curajul lui ostentativ făcuse loc acestei milogeli ciudate adresate pădurii.

Thomas i-a urmărit privirea. Avea în faţă aceeaşi pădure în care zărise Shataiki imediat după moartea lui Justin. Ce anume vedea Woref?

— Te implor, stăpâne, a bolborosit generalul.

Striga spre Teeleh, a gândit Thomas. Nu avea decât.

A urmărit privirea lui Chelise şi a văzut apa întunecată aflată la trei metri dedesubt. Stâlpii lungi dispăreau în adâncul sumbru. Câte trupuri îşi găsiseră mormântul acolo, cu oasele înlănţuite de ancorele lor?

Soldaţii din gardă s-au apucat să le lege mâinile la spate.

— Te rog, iubita mea...

— Te-ai mai înecat.

— Dar nu în apa asta.

— Ştiai asta când te-ai scufundat, ori te-ai afundat de disperare?

Şi una, şi alta. Şi teamă, şi un grăunte de credinţă. Însă aici nu avea ce spera. S-a uitat spre celălalt mal al lacului. Dincolo de raza de acţiune a luminii aruncate de torţe, apa era neagră-tăciune. Mai întunecată decât noaptea. Mai neagră decât îşi amintea el să o fi văzut vreodată.

— Acum înfruntaţi mânia lui Elyon, a spus Ciphus, care se găsea în spatele lor.

Scândurile au scârţâit sub paşii lui. Glasul lui a căpătat forţă:

— Asta să fie o lecţie pentru toţi cei care sfidează Marea Romanţă denunţându-i pe cei pe care însuşi Elyon i-a pus pe acest pământ.

Chelise s-a uitat la Thomas. Flăcările au jucat în ochii ei înceţoşaţi.

— Tu-mi eşti soţul.

— Iar tu, soţia, a şoptit el.

— Pregătiţi-i! a zis Ciphus.

Soldatul din spatele fiecăruia i-a prins de păr cu o mână.

— Trageţi!

Gărzile i-au tras de păr, astfel încât condamnaţii au fost siliţi să-şi lase capetele pe spate şi să privească cerul. Stând alături, cu mâinile legate cu fâşii de pânză, cu picioarele împovărate de lanţuri grele, neputincioşi şi pregătiţi să moară.

* *
*

Mikil s-a lăsat într-un genunchi în partea dreaptă a şanţului şi a scrutat apele întunecate până spre malul celălalt. Jamous a îngenuncheat lângă ea; Johan şi Suzan le-au urmat exemplul de pe cealaltă parte a şanţului.

— Te rog, Elyon, a murmurat ea. Îndură-te. Salvează-l.

A aruncat o privire spre stânga. Şanţul avea jumătate de metru lăţime şi un metru şi jumătate lungime, iar prin el curgea acum un curent puternic de apă roşiatică din iazul roşu pe care îl găsiseră în spatele lor. Thomas îi spusese Karei despre el, însă în momentul în care Qurong îi condamnase la moarte împreună cu Chelise, îşi dăduse seama că era singura lor speranţă. Să descopere iazul cu apa lui Elyon şi să îndepărteze bariera dintre el şi lacul Hoardei.

* *
*

— Thomas!

Chelise avea glasul slab, chinuit. Îşi simţea gâtul îngheţat. Văzuse ambele modalităţi de înec – de pe platformă şi din turn –, iar dacă sentinţa la moarte oferea vreo alinare, aceasta era că, din fericire, Qurong alesese platforma. Într-un acces de revoltă, mama ei ceruse măcar atâta lucru, iar tatăl ei se grăbise să fie de acord.

— Tăria lui Elyon, i-a şoptit Thomas.

— Aşa cum a poruncit Elyon, aşa veţi muri, a strigat Ciphus. Muriţi!

O mână a împins-o pe Chelise din spate şi, brusc, nu a mai avut nimic solid sub tălpi.

În cădere, niciunul dintre ei nu a scos vreun sunet. Woref a atins primul apa. Chelise a văzut cu colţul ochiului jerba de stropi, asta înainte ca apa rece să îi ajungă dincolo de picioare, până la piept. Thomas a căzut în stânga.

Apoi a ajuns sub luciul apei.

S-a dus drept în jos, trasă de lanţurile prinse de glezne. S-a zbătut instinctiv să-şi elibereze mâinile legate la încheieturi – potrivit obiceiului, acestea erau legături făcute în grabă, doar să împiedice vreun episod neplăcut în ultimul moment petrecut pe platformă. Uimitor, s-a eliberat imediat, ceea ce a făcut-o să întrevadă o speranţă de salvare. A deschis ochii.

Negru. Întuneric.

A strâns ochii şi, făcând asta, a alungat orice urmă de speranţă.

Elyon! Ia-mă la tine. Ia-mă ca mireasă, aşa cum l-ai luat şi pe Thomas. Gândurile ei porneau din panică, nu din raţiune. Curând picioarele ei se vor aşeza pe un morman de oase.

Elyon! Justin, te implor!

Apa din jurul tălpilor, apoi al picioarelor, a devenit din rece caldă. A deschis ochii şi a privit uimită în jur. Se aşteptase ca apa de la fund să fie tulbure – unde să mişune demoni negri care, în dorinţa lor de moarte, să o revendice.

A văzut însă o pată de lumină roşiatică, neclară şi înceţoşată, dar sigur lumină! A privit spre stânga, apoi spre dreapta, dar nu a văzut nici urmă de Thomas sau Woref.

Apoi Chelise a căzut în apa roşie şi caldă. Plutea. Senină. Tăcută. Nepământească şi ciudată. Şi-a auzit susurul propriului puls. Deasupra ei, Qurong şi Ciphus urmăreau apa, căutând semne ale morţii ei – bule de aer –, dar acolo, în acel fluid, ea se simţea pe moment în siguranţă.

Apoi acel moment a trecut, iar realitatea situaţiei cumplite în care se găsea i-a invadat mintea. Apa era mai caldă şi mult mai adâncă decât crezuse, şi era roşie, dar tot se va îneca în ea.

Ochii au început să o usture şi a clipit în apa caldă, dar fără a percepe vreo uşurare. Îşi simţea pieptul strivit şi vreme de o clipă s-a gândit să bată din picioare să se ridice la suprafaţă pentru a lua o gură de aer.

A deschis gura şi a simţit apa caldă pe limbă. A închis gura. *Să fie apa lui Justin?*

Dar cine ar aspira de bunăvoie apa în plămâni? Pătrunsese acolo cu intenţia de a muri. Ştia că Thomas avea dreptate – boala îi distrusese mintea. Dar moartea de bunăvoie i se păruse o nelegiuire.

A atârnat moale, străduindu-se să-şi ignore plămânii, care începuseră să-i dea o senzaţie de arsură. Dar asta era – nu i se oferea luxul de a-şi analiza prea multă vreme hotărârea.

Prin trup i-a trecut un val de panică, făcând-o să tremure sub lovitura lui cu o disperare pe care nu o mai trăise până atunci.

A deschis gura, apoi a închis ochii. A început să suspine. Un ţipăt suprem i-a umplut mintea, interzicându-i să mai accepte apa aceea. Thomas se înecase o dată, dar asta doar lui i se putea întâmpla.

Apoi a rămas fără aer. A deschis gura larg şi a aspirat puternic, la fel ca un peşte care încearcă să respire pe uscat.

Durerea a izbit-o în plămâni cu forţa unui berbec.

A încercat să expire. Să inspire. Plămânii ei păreau împietriţi. Va muri. Corpul ei îngreunat de apă a început să se scufunde tot mai adânc.

Nu s-a opus înecului. Thomas voise ca ea să îl urmeze în moarte, şi exact asta făcea. Oricum, nu exista viaţă dincolo de luciul apei.

Lipsa de oxigen i-a răvăşit corpul secunde în şir, şi nu a încercat să împiedice moartea.

Apoi a încercat. Cu toate forţele, s-a străduit să întoarcă în sens invers acel proces.

Elyon, te implor. Ia-mă. Tu m-ai făcut; acum ia-mă la tine.

Bezna i-a înconjurat mintea. A început să strige.

Apoi totul a devenit întunecat.

Nimic.

Murise. Ştia. Dar mai era ceva acolo, dincolo de viaţă. Din întuneric, un geamăt a început să-i umple urechile, înlocuind propriile strigăte ascuţite. Geamătul a căpătat volum şi a crescut, devenind o jelanie, apoi un ţipăt.

Cunoştea acea voce! Nu ştia de unde o cunoştea, dar acela era Elyon. Justin? Justin, care striga de durere.

Şi-a apăsat palmele peste urechi şi a început să ţipe şi ea, socotind acum că acest lucru era mai rău decât moartea. Corpul îi ea cutreierat de un foc, de parcă până şi ultima celulă s-ar fi revoltat la auzul acelui sunet. Şi aşa trebuia, i-a şoptit un glas în minte. Creatorul ţipa de durere!

O voce moale, ademenitoare, a înlocuit acel strigăt.

— Să nu mă uiţi, Chelise.

Aşa spunea Elyon. Aşa spunea Justin.

Lumina a atins periferia minţii ei. Una roşiatică. Ameţită de acea răsturnare neaşteptată, Chelise a deschis ochii. Arsura din piept dispăruse. Apa era mai caldă, iar lumina ce venea de dedesubt părea mai sclipitoare.

Era în viaţă?

A aspirat apa roşiatică şi a dat-o afară. Respira în ea! Trăia!

A scos un ţipăt de mirare. S-a uitat în jos, spre picioare şi braţe. Lanţurile dispăruseră. Şi-a mişcat picioarele. Libere. Reale. Se afla aici, plutea în lac, nu în vreo realitate lipsită de consistenţă.

Iar pielea ei... Şi-a atins-o cu degetul mare. Boala dispăruse! Thomas avusese dreptate. Era albinoasă. Aici, în pântecele acestui lac roşiatic, ea devenise o rasă uimitoare, şi gândul a făcut-o să fie copleşită de o emoţie pe care cu greu o putea identifica.

S-a răsucit, căutându-l pe Thomas, dar acesta nu era acolo.

S-a învârtit o dată în apă, aruncându-şi pumnii deasupra (ori dedesubtul?) capului. S-a afundat, apoi a descris o buclă şi s-a propulsat spre suprafaţă. Ce vor spune cei de acolo?

Trebuia să-l găsească pe Thomas! Justin schimbase apa.

În momentul în care mâna ei a atins apa rece de deasupra celei calde, plămânii ei au luat foc. A încercat să respire, dar a constatat că nu reuşea. Apoi a trecut mai departe, ieşind.

În mintea ei au izbucnit trei gânduri, în timp ce apa continua să i se scurgă de pe faţă. Primul era că ieşea la suprafaţă exact în acelaşi timp cu Thomas, aflat în stânga ei. Ca doi delfini care străpung suprafaţa, făcând un salt coordonat, cu capetele arcuite pe spate, cu apa scurgându-se de pe părul lor, surâzând cât se poate de generos.

Cel de-al doilea gând a fost că acum simţea fundul lacului sub picioare. Stătea în picioare în apropierea malului.

Cel de-al treilea că nu putea respira.

A ieşit din apă până la talie, s-a aplecat în faţă şi, tuşind, a lăsat apa să se scurgă din plămâni. Durerea i-a trecut. A scos un icnet, a descoperit că respira cu uşurinţă şi s-a răsucit încet.

Din gura lui Thomas curgeau apă şi fire de salivă. Nu era sigură ce se petrecuse cu el, dar îl vedea viu.

A ridicat braţul şi a privit atent. Pielea i se transformase. O nuanţă brunetă. Bronzată bine. Şi netedă ca a unui copil. Ştia fără nicio îndoială că avea ochii ca de smarald, la fel ca Thomas.

Devenise ca orice alt albinos.

Abia atunci şi-a dat seama că în acele momente Qurong încă stătea pe cal, la mai puţin de treizeci de metri depărtare de ea. Avea o expresie de şoc pe faţă. În stânga ei, un soldat o privea cu o muţenie năucă. Nici urmă de Woref. Fără îndoială că se înecase.

— Prindeţi-i! a strigat Ciphus, aflat pe platformă.

— Lăsaţi-i! a poruncit Qurong.

Chelise a ieşit din lac, despicând apa zgomotos cu şoldurile. Thomas păşea alături – nici nu era nevoie de cuvinte.

Într-un anumit fel, se simţea ca şi cum ar fi avut în ochi o lume cu totul nouă. Nu numai că devenise o altă persoană, înecată în magie, însă scabioşii aflaţi acum în faţa ei îi deveniseră străini. Boala atârna de ei ca o murdărie uscată. Dar când vor înţelege ce făcuse Elyon pentru ei în acel lac, ei vor da năvală în masă să pătrundă în apele roşiatice. Va fi călcată în picioare, s-a gândit ea cu un surâs strâmb.

Apoi şi-a adus aminte de propria opoziţie faţă de înec. S-a uitat fix la tatăl ei, care încă lăsa impresia că vedea ceva dintr-un coşmar ce devenise realitate.

— Legea spune că trebuie să se înece! a zis Ciphus, apropiindu-se de marginea platformei şi arătând cu degetul.

— Dar s-au înecat.

— Dar nu sunt morţi!

— Fiica mea arată cumva ca o scabioasă? L-a întrebat Qurong cu glas apăsat. Dacă nu avem în faţă o scabioasă moartă, atunci nu ştiu ce altceva ar putea fi. S-a înecat şi a plătit preţul! Să nu o atingi!

Chelise a simţit dorinţa de a fugi să-l îmbrăţişeze.

— Tată, e adevărat! Apa e roşiatică. Acesta este un iaz roşu.

El şi-a mutat ochii spre apa din spatele ei. Fiica lui i-a urmărit privirea. Lacul părea întunecat, dar avea o nuanţă roşiatică.

Ciphus se holba şi acum vedea şi el.

— Izolaţi lacul! a strigat, răsucindu-se către gărzi. Nimeni să nu pătrundă.

— Ba nu! a zis ea. Oamenilor trebuie să li se îngăduie să se înece. Tată, spune-i asta.

Qurong şi-a mutat din nou privirea spre lac. A măsurat suprafaţa lui.

— Şi Woref?

— El nu a crezut, i-a răspuns Thomas.

— Şi cum de a devenit apa roşie? a întrebat, măsurându-l din ochi.

— Nu ştiu sigur, dar cred că Mikil şi Johan au găsit iazul roşu pe care l-ai astupat.

— Izolaţi lacul, a ordonat, încruntat.

— Alcătuiţi un perimetru pe marginea lui, a continuat Ciphus. Nimeni să nu calce pe plajă decât după ce reparăm stricăciunile.

Chelise a făcut un pas către Qurong.

— Tată, nu permite aşa ceva!

— Opreşte-te acolo, i-a cerut cu mâna ridicată.

— Îneacă-te! a strigat ea. Trebuie să vă înecaţi, tu şi mama! Cu toţii!

Şi-a întors calul, astfel că a rămas cu faţa spre ea.

— Sunt liberi să plece. Ei şi prietenii lor vor primi drept de trecere prin pădurea noastră. Niciun albinos să nu fie vătămat decât după ce aflăm adevărul despre cele petrecute aici.

— Tată… te rog, te implor… doar ştii adevărul.

— Eşti fiica mea, şi pentru asta te voi lăsa să trăieşti în pace. Dar aici se opreşte bunătatea mea. Pleacă imediat, până nu mă răzgândesc.

Şi-a întors calul şi s-a îndepărtat de-a lungul malului.

Chelise s-a uitat lung după el, sfâşiată între dorinţa de a-l târî în lac şi gândul că nici ea nu era altfel în urmă cu o zi. Însă exista speranţa, adevărat? El se va mai gândi.

— Îmi pare rău, a spus Thomas, lăsându-şi mâna pe umărul ei.

L-a privit în ochi şi tristeţea ei s-a risipit. Pielea lui, o enigmă încântătoare în acea dimineaţă, avea acum o culoare cafenie plăcută şi era netedă. Iar ochii lui verzi străluceau ca nişte stele. Era de-a dreptul frumos.

— Şi ochii mei sunt…?

— Verzi, a sfârşit el întrebarea, apoi şi-a trecut degetul mare peste faţă. Iar pielea ta e cafenie, cea mai frumoasă pe care am văzut-o.

— Acum îi sunt soţie?

— Da. Şi a mea?

— Da.

Ea s-a simţit gata să explodeze.

El i-a făcut cu ochiul şi a luat-o de mână.

— Trebuie să luăm în serios vorbele tatălui tău şi să plecăm cât se mai poate. Ne aşteaptă Cercul.

Cercul. Chelise s-a uitat peste umăr. Ciphus îi privea încruntat. Douăzeci de gărzi alcătuiseră un şir în apropierea platformei, împiedicându-i să-l urmeze pe Qurong, care acum îşi îndruma calul dincolo de soldaţii strânşi în grabă pentru a închide perimetrul.

Cercul îi aştepta. Chelise a surâs, brusc dornică să plece de acolo şi să ajungă în sânul noii familii. Să fie cu soţul ei.

Thomas de Hunter.

— Atunci să nu-i facem să ne aştepte, a zis ea, şi a păşit spre pădure.

44

Marsilia, Franţa.

Carlos aştepta deja de trei zile, şi niciun vehicul nu ieşise din adăpostul subteran. Însă oamenii se aflau acolo, putea pune rămăşag pe viaţa lui.

Pe deal ciripeau păsări, neştiind cât de aproape fuseseră de a mai urca o treaptă în lanţul trofic în urmă cu trei zile. Aici, la ţară, în apropierea portului, dimineaţa se arăta paşnică şi răcoroasă. În oraş, lumea se agita să procure una din mult doritele seringi care soseau de la Paris. Ştirile nu se refereau decât la virus. Mai precis, la antivirus. Germenul Thomas, aşa i se spunea. Se afirma că acel om îşi dăduse viaţa. Carlos nu era dispus să creadă.

Existau cantităţi suficiente de vaccin pentru a fi distribuite, aşa se anunţase, dar asta nu împiedicase răspândirea stării de panică. Planul de distribuţie era în realitate opus celui de colectare a sângelui. Seringile conţinând Germenul Thomas inundaseră deja oraşul. Fiecare vehicul frigorific din Franţa transporta acum antivirusul spre punctele de distribuţie din întreaga ţară, unde sute de mii de oameni îşi aşteptau rândul, alcătuind cozi lungi.

Între timp, Carlos stătea la pândă cu arma în mână.

A aruncat o privire spre antebraţ. Punctele roşii dispăruseră. Încă nu înţelegea nimic, dar exista o singură explicaţie. Intrase în contact cu sângele lui Hunter.

Funeraliile lui urmau să se ţină peste douăzeci şi patru de ore. Voia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să ajungă acolo. Trebuia să vadă cu ochii lui. Iar dacă Hunter era mort în cele din urmă…

Gândul l-a făcut să simtă un nod în stomac, de aceea a vrut să uite.

Dacă Fortier nu ieşea curând de acolo, era hotărât să ia legătura cu autorităţile – şefii militari francezi ar fi fost extrem de încântaţi să lanseze câteva bombe perforante asupra acelui buncăr, ca să scape lumea de oamenii care le pătaseră reputaţia. Preşedintele francez, care respectase cu prea

multă uşurinţă cererile lui Fortier, ar fi fost probabil bucuros să dea personal acel ordin, doar ca să-şi mai îmbunătăţească imaginea în faţa poporului. În acele momente, lumea era prea preocupată de virus, dar într-o bună zi Carlos va îndrepta lucrurile.

Contactarea autorităţilor ridica o problemă: însemna să-şi părăsească postul, existând posibilitatea ca în lipsa lui oamenii aceia să evadeze de acolo. Puţin probabil, dar Fortier era în stare de orice.

De aceea, aştepta în ascunzişul acela de pe deal.

Când se afla la jumătatea drumului spre Paris, socotise că buncărul de acolo nu conta. Fortier şi Svensson se vor ascunde la Marsilia, unde puteau fi în siguranţă, indiferent ce s-ar fi întâmplat în următoarele câteva zile. Din cauza noului lor plan de a-i trăda pe atât de mulţi care îşi predaseră armele, Parisul colcăia de duşmani.

Avea confirmarea că două vehicule circulaseră recent pe terenul moale care ducea către buncărul ascuns sub pământ. Nu puteau fi decât cele în care sosiseră Fortier şi Svensson – nimeni altcineva nu ştia de existenţa lui. Carlos ştia de el pentru că întotdeauna avusese grijă să afle mai multe decât doreau stăpânii lui.

Totul se lega în modul cel mai cumplit. Declanşaseră arma şi intenţionau să rămână acolo până când îşi va face efectul, după care vor ieşi în lumea cea nouă.

Însă nu ţinuseră seama de intervenţia lui Thomas. Şi nici de visele lui.

A vârât mâna în buzunar şi a mai scos o tabletă. Dormise doar o dată de când îşi ocupase postul de pândă, dar asta se întâmplase la început, înainte de a se anunţa ştirea referitoare la Germenul Thomas. A pus tableta în gură şi a înghiţit-o.

Şi-a închipuit că Fortier şi Svensson stăteau în borta aceea şi se certau furioşi, încercând să descopere ce nu mersese. Ei…

Solul de pe panta dealului s-a mişcat brusc. Carlos a îngheţat. Atât de curând?

Încet, ca şi cum o balenă gigantică ar fi deschis fălcile, dealul s-a desfăcut. Carlos a înşfăcat arma antitanc şi s-a ridicat. Aşadar, cei doi hotărâseră să părăsească Franţa cât lumea era încă derutată de criza declanşată. Se mai desfăşuraseră şi alte acţiuni pentru vânarea de oameni, dar niciuna care să se compare cu aceea ce se va declanşa după o asemenea catastrofă.

A amorsat proiectilul, a pus arma la umăr şi a ţintit spre intrare. Mâinile îi tremurau din cauza stării de epuizare şi a nervilor zdruncinaţi.

Uşa garajului s-a oprit. Era deschisă. Apoi, nimic.

Şi-a dorit să vadă maşina ieşind mai curând. Trebuia să fie Mercedesul alb cu blindaj. Cei doi se vor despărţi ceva mai târziu, dar nu ar risca să plece cu două automobile ştiind că au unul blindat, despre care avea cunoştinţă doar Carlos.

Haideţi. Ieşiţi.

Practic, a simţit pe limbă gustul corditei eliberate în explozia ce urma să se producă. Proiectilul va sfârteca automobilul într-o mie de bucăţi.

Botul Mercedesului alb a ieşit brusc din garaj.

Încet…

Apoi restul vehiculului.

A aşteptat până când uşa garajului a început să se închidă. O singură maşină. Cu geamurile fumurii, astfel că nu vedea precis dacă erau amândoi în ea.

Brusc, a simţit că nu mai poate aştepta nicio clipă. A apăsat pe trăgaci. S-a auzit un fâsâit puternic. O apăsare scurtă pe umăr. Apoi o dâră de fum şi un curent de aer fierbinte care l-a izbit în faţă.

A însoţit proiectilul cu gândul tot drumul până la Mercedes. Acesta a lovit geamul portierei din dreapta faţă. Vreme de o fracţiune de secundă, Carlos a văzut picioarele de pe scaunul din dreapta.

Asta însemna că în maşină erau doi oameni.

Explozia a cutremurat aerul dimineţii. O minge de foc a spintecat vehiculul de la încheieturi. I-a aruncat acoperişul în aer. Fumul s-a vălătucit.

Apoi a izbucnit incendiul mistuitor.

Carlos a dus binoclul la ochi, l-a reglat şi a examinat flăcările. Văzuse destule în viaţa lui ca să poată trage concluzia că tocmai ucisese doi oameni.

Unul dintre ei era Armand Fortier. Celălalt, Valborg Svensson.

A coborât binoclul. Spre deosebire de Thomas cei doi nu vor mai reveni la viaţă.

* *
*

Kara a urmărit coşciugul coborând sub iarba verde de la Cimitirul Naţional Arlington. Lui Thomas i se organizase o înhumare cu toate onorurile militare, iar sute de oameni pe care ea nu-i văzuse niciodată erau mişcaţi până la lacrimi de acel eveniment, dar pentru ea, întreaga înmormântare i se părea ciudat de lipsită de însemnătate.

Fratele ei era viu.

Nu aici, şi nu într-un mod în care aceşti oameni ar înţelege la fel ca ea. Însă el era mai viu decât oricare dintre cei care plângeau.

Preşedintele stătea în dreapta ei. Monique, în stânga. Trecuseră cinci zile de la moartea lui Thomas. Organizatorii voiseră ca sicriul să fie purtat pe Bulevardul Constituţiei pentru a fi văzut de toată lumea, dar îl convinsese pe preşedinte că dacă ar fi avut putinţa să se pronunţe într-o asemenea chestiune, fratele ei ar fi protestat. În cele din urmă, se acceptase această ceremonie mai simplă, însă tot de importanţă naţională, transmisă ca atare.

S-au auzit şapte salve de tun şi trei avioane de luptă au trecut pe deasupra cimitirului, timp în care Kara a urmărit totul cu un interes temperat. Se gândea tot la sângele lui Thomas. Cel pe care Monique încă îl păstra.

Nu reuşea să-şi scoată din minte acest lucru.

Dincolo de pojghiţa acestei lumi aştepta o alta, la fel de reală, poate chiar mai reală. Thomas era viu acolo, iar acum aproape sigur se căsătorise cu Chelise. Murise cât se aflase în lac, iar acesta îi dăduse viață. În mintea ei nu încăpea nicio îndoială că Justin plănuise totul.

Îi îngăduise lui Thomas să se îndrăgostească de Chelise, astfel încât Cercul să ştie ce sentiment avea el despre ei. Era convinsă că dacă l-ar fi văzut în acele momente, Justin s-ar fi învârtit în jurul miresei lui pe un armăsar alb, emoţionat de frumuseţea creaţiei lui. De iubirea, indiferent cât de amestecată, pe care ei o manifestau faţă de el.

Aceasta era mireasa lui!

Iar în ochii lui, avea rochia imaculată. Albă.

Cineva i-a întins o cazma. A făcut uitate gândurile ce o copleşeau. Voiau ca ea să facă onorurile? A făcut un pas înainte, a luat puţină ţărână şi a aruncat-o în mormânt.

Apoi totul s-a terminat. A revenit la înmormântare. Mulţimea strânsă a început să se îndepărteze.

— Ţin să te anunţ că am comandat o statuie a lui, care va fi aşezată pe peluza de la Casa Albă, i-a spus preşedintele. Chiar dacă socoteşti că s-ar fi opus, acum nu mai este vorba de el. Poporul o cere. Poporul vrea să-şi exprime recunoştinţa. Iar ea nu se va sfârşi aici.

Kara a dat aprobator din cap. Germenul Thomas ucisese virusul într-un mod nesperat. Se înregistraseră şi decese, dar extrem de puţine. Conform ultimelor statistici, sub două sute de mii, iar mai toţi cei care căzuseră victime erau oameni care încercaseră să ocolească sistemul. Unii răzvrătiţi care participaseră la tulburări, un camion cu instalaţie de refrigerare căzut pradă unei ambuscade şi alte evenimente asemănătoare. Germenul Thomas ajungea în prezent în locuri îndepărtate din lume – majoritatea din Lumea a Treia, în unele zone ale Americii, China, Africa, unde Germenul Raison acţionase ceva mai lent. Lumea nu avea să fie la fel ca până atunci, dar supravieţuise.

Dacă Thomas de Hunter ar fi întârziat doar trei ore în cursul transportului de pe portavion spre laborator, pierderile umane ar fi fost mult mai mari.

Preşedintele a luat-o uşor de umăr.

— Te simţi bine?

— Da, a răspuns surâzând. Vă mulţumesc, domnule.

— Să mă anunţi dacă ai nevoie de ceva.

— Aşa voi face.

A plecat, iar Monique s-a apropiat de ea.

— Aşadar, a zis ea suspinând, acum ce facem?

— Acum nu ştiu ce-o să se întâmple.

— Crezi că sângele lui mai are efect?

— Nu ştiu. Acum şase miliarde de oameni au sângele lui, nu? Şi nu visează.

— Nu au niciun motiv. Fără credinţă, nu poţi visa.

A mers alături de Monique.

— Ori poate visele nu dau roade pentru că el a murit. Sigur, am visat o dată când el era mort.

— Poate că n-ar fi rău să aflăm.

— Ispititoare idee, nu? a făcut Kara, uitându-se în ochii ei.

— M-am gândit, şi nu o dată.

— Nu ştiu. Ceva îmi spune că lucrurile s-au schimbat. Cred că ar fi preferabil să le lăsăm deocamdată aşa cum sunt. E mai sigur.

— Crede-mă, nimeni nu se va atinge de el.

— Altceva mă frământă, a zis Kara.

— Cartea, a rostit Monique fără să ezite.

— Exact, a răspuns Kara oprindu-se. Cartea de Istorii cu file albe. Ori poate ar trebui să spun Cărţile. Thomas considera că ele traversaseră până la ultima. În aceste momente există cel puţin o Carte, văzută ultima oară în Franţa, care are o putere mai mare decât orice armă nucleară scufundată de Thomas.

— Cu siguranţă că va apărea.

— De asta mă şi tem.

45

Apusul picta în oranj cerul ce se înălţa deasupra deşertului alb. Thomas stătea pe cal la marginea unei mici văi care semăna perfect cu un crater având în jur de o sută de metri diametru. Depresiunea adăpostea o oază, iar în mijlocul ei stătea un iaz roşu, cuibărit între nişte bolovani mari. Un cerc de pomi fructiferi creştea în solul bogat, aflat alături de piatra de calcar în care se găsea acel iaz. Aşezate într-un cerc perfect, douăzeci şi patru de torţe ardeau în jurul iazului. Marginea stâncoasă din jurul apei avea aproape cincizeci de metri diametru şi păstra iazul curat, astfel că, din locul înalt, aflat deasupra scenei, şi-a închipuit că vedea fundul apei, deşi ştia că acesta se afla la cel puţin cincizeci de metri.

În acea seară, Thomas de Hunter se va căsători din nou.

Chelise, care acum era pregătită de femeile mai vârstnice, va apărea curând în cercul de torţe şi se va oferi pentru unirea cu el, după obiceiul păstrat încă de pe vremea pădurii colorate. Celor patru sute de membri ai tribului li se alăturaseră alţi două mii, aparţinând triburilor suficient de apropiate ca să ajungă la eveniment. Aceştia se strânseseră pe panta îndepărtată, dincolo de inelul de torţe.

Thomas s-a gândit câteva clipe la Rachelle. Îi ducea lipsa, şi aşa avea să fie mereu. Însă durerea provocată de pierderea ei fusese alinată de iubirea pentru Chelise. Rachelle nu numai că ar fi aprobat asta, dar chiar ar fi insistat, a socotit el.

Trecuseră zece zile de la înecul lui Chelise. În acel interval, aproape cinci mii de oameni ai Hoardei li se alăturaseră, îndemnaţi de glasul ei pătimaş. Devenise un adevărat profet în cadrul Cercului. Cum fiica lui Qurong se găsea acum între albinoşi, ameninţarea din partea Hoardei dispăruse aproape cu totul. Cel puţin deocamdată. Teeleh nu va sta mult până să-şi reia eforturile lui vane, dar până atunci decretul tatălui ei îi va proteja de orice atac. Se zvonea că Ciphus fusese silit să îşi păstreze pentru sine dezaprobarea faţă de o asemenea măsură. Golise lacul şi acum îl umplea la loc. Religia lui va căpăta din nou forţă destul de curând.

Suzan şi Johan stăteau călare pe cai negri, alături de Thomas. Ei se vor căsători peste două zile, în cadrul unei ceremonii similare. Mikil şi Jamous stăteau de cealaltă parte. Erau îndrăgostiţi până peste cap, cu toţii. Marea Romanţă îi înghiţise cu totul, iar acest dar al iubirii dintre perechi era un semn constant dintre cele mai frumoase.

— Cât mai este? a întrebat el.

— Ai răbdare, i-a zis Mikil. Înfrumuseţarea e ceva de care să te bucuri.

— Dar căsătoria nu e? Nu văd cum i-ar putea adăuga frumuseţe.

Suzan a chicotit.

Thomas a ridicat ochii şi a privit spre soarele care apunea. Un paradis, a gândit. Nu se compara cu pădurea colorată, dar era pe aproape. Având-o pe Chelise alături şi pe Elyon la orizontul minţii, totul se apropia de paradis.

— Mai visezi? L-a întrebat Mikil.

Visele.

— Visez în fiecare noapte. Dar nu despre istorii. De şaisprezece ani, singurul mod prin care am scăpat de istorii a fost să mănânc fructe de rambutan. Acum nu aş putea visa istorii nici măcar dacă aş încerca.

— Dar ele există, a spus Johan. Şi eu am fost acolo.

— Da? Da, bine, istoriile au existat. Dar când vom avea în cele din urmă acces la Cărţile din biblioteca lui Qurong…

— A fost de acord? a vrut să ştie Suzan.

— Până la urmă, vom pune mâna pe ele. Sunt convins că posibilitatea de a le citi va înclina balanţa în favoarea noastră. Dar când vom avea acces la Cărţi nu ştiu ce vom descoperi în ele. Totul s-a întâmplat; sunt convins că s-a întâmplat. Dar a fost consemnat? Nu ştiu. În orice caz, nu trăiesc în istorii. Eu trăiesc aici.

Un zâmbet nesigur a apărut câteva clipe pe buzele femeii. Thomas s-a uitat la bolovanul de după care trebuia să apară curând Chelise. Ce o făcea să întârzie?

— Suzan, nu crezi că s-a întâmplat? Spune-i, Johan. A fost adevărat ori doar un vis?

— Dacă a fost un vis, rămâne cel mai incredibil de real pe care l-am avut vreodată.

— Am zis eu că nu cred? Dar să fim cinstiţi, Thomas. Nici măcar tu nu ştii exact ce să crezi despre aceste vise. Mikil are propriile păreri despre deplasările în timp; tu vorbeşti despre deplasări în dimensiuni. Nu susţin că aceste vise nu s-au petrecut, Doamne fereşte. Dar ele au aceeaşi noimă pentru mine cât lacurile roşii pentru Hoardă.

— Exact! a făcut Thomas, impresionat. Unui scabios, ideea de a se îneca din dorinţa de a descoperi o viaţă nouă îi este absurdă. La fel, nouă, ideea de a pătrunde într-o altă dimensiune prin vise. Însă lipsa de înţelegere nu subminează realitatea oricăreia dintre aceste experienţe.

— Ascultă, amintirile se estompează, a intervenit Mikil. Nu mai au aspect de realitate. Tot ce era atât de important pentru Kara pare foarte îndepărtat. Iar ceea ce preocupa lumea abia dacă are vreo importanţă aici.

— Ba nu, ceea ce s-a petrecut acolo a contribuit la definirea mea, a rostit Thomas.

Totuşi, trebuia să fie de acord. Rasa umană se confruntase cu primejdia dispariţiei, dar drama de acolo fusese umbrită de drama petrecută aici.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, şi cred că aşa a fost să se întâmple, a continuat el. Cum se poate compara creşterea şi căderea naţiunilor cu Marea Romanţă? Gândiţi-vă, doar. Acolo era în cumpănă o întreagă civilizaţie, iar la început asta m-a speriat de moarte. Însă la sfârşit, luptele din această realitate mi s-au părut mai semnificative. Cu siguranţă mult mai interesante. Bătălia pentru carne şi sânge nu se compară cu cea pentru inimă, a glăsuit şi a respirat adânc. Pe de altă parte, Cărţile cu pagini albe au dispărut. Interesant. Şi felul cum au ajuns ele să existe. Şi, fiindcă veni vorba, felul în care am făcut legătura între aceste două realităţi.

Cu ochi sclipitori, Johan s-a întors spre el.

— Am o teorie. Nu vom şti niciodată de ce şi cum a intrat Thomas prima oară în pădurea neagră, fiindcă şi-a pierdut memoria, dar, dacă a căzut, s-a lovit la cap şi a sângerat exact în acelaşi moment în care a fost lovit în cap în cealaltă

realitate? Acest lucru putea alcătui o punte între ceea ce se vede şi ceea ce nu se poate vedea.

— Înseamnă că Pământul, celălalt Pământ, există? a întrebat Suzan.

— Totul e posibil. Iar Cărţile cu pagini goale sunt probabil acolo.

— Doar dacă nu susţii cumva teoria lui Mikil, cum că Elyon a folosit visele lui Thomas ca să-l trimită în alt timp. Înţelegeţi ce vreau să spun? Ambele au sens doar dacă ne folosim din plin de imaginaţie.

— Principii şi puteri, a zis Thomas cu un aer absent. Nu luptăm contra cărnii şi sângelui, ci a principiilor şi puterilor.

— Poftim?

— E ceva ce mi-am adus aminte acum, din cealaltă realitate. Nu era mai puţin evident acolo cum funcţionau aceste lucruri. Ei le numeau dimensiune naturală şi dimensiune spirituală.

— Spirituală. Ca în spirite? a întrebat Suzan.

— Ca la Shataikii de aici. Nu-i vedem, dar bătălia noastră se poartă împotriva lor, nu a Hoardei.

— Păi ştim că sunt destul de reali, a vorbit Johan. Atunci de ce nu sunt reale şi visele?

Un uruit îndepărtat, asemănător zgomotului de tunet, s-a rostogolit din partea îndepărtată a lumii venind spre ei. Thomas a ciulit urechile, aplecându-şi puţin capul într-o parte.

— Aţi auzit?

Acum ascultau cu toţii. Uruitul a devenit constant. Calul lui Thomas a fornăit şi a bătut nervos cu copita în pământ.

— Pământul se zguduie! a spus Suzan. E cutremur?

— Durează prea mult.

Acum toţi caii lor deveniseră neliniştiţi, lucru neobişnuit pentru nişte creaturi învăţate să rămână netulburate în bătălii.

— Praf! a strigat Mikil, arătând cu degetul spre deşert.

S-au întors ca unul, exact când primele animale au apărut pe culmile dunelor din apropiere. Apoi s-au văzut mai multe, mii, întinzându-se de-a lungul întregului orizont.

În prima clipă, Thomas a crezut că Hoarda dezlănţuise un atac masiv. Dar imediat după aceea a respins ideea. Johan a spus ce îl frământa.

— Roshuimi! a exclamat el.

O mie, zece mii – imposibil de socotit un număr atât de mare de creaturi. Impozanţii lei albi pe care îi văzuse ultima oară în apropiere de lacul superior, atunci când îl întâlnise pe băiat, s-au scurs în josul dunelor ca o ceaţă rostogolitoare.

Acel talaz era despicat pe mijloc. Iar acolo, puţin în faţa leilor, se afla un singur războinic călare pe un cal alb.

Justin.

Johan, Mikil, apoi Jamous şi Suzan, au coborât din şa şi au căzut într-un genunchi. Era prima oară că îl vedeau de când fugiseră departe de Hoardă, după moartea lui. Sunetele scoase de mulţimea din faţa lor amuţiseră, dar ei s-au ridicat ca unul şi au privit spre vest.

Thomas abia depăşise starea de şoc şi a dat să descalece, când Chelise a ieşit de după bolovanii aflaţi dedesubtul lor. Înaintarea ei amintea mai curând de o plutire decât de mers. Mireasa lui purta o tunică lungă de culoare albă care mătura nisipul în spatele ei. O coroniţă alcătuită din flori de tuhan stătea delicat pe capul ei.

A îngheţat. Ea sigur auzise tunetul ce se apropia, dar, din poziţia în care stătea, nu vedea la fel de bine ca el. Crezuse probabil că bubuiturile acelea fuseseră răpăit de tobe sau alte sunete legate de ceremonie, pentru că avea ochii aţintiţi spre el, nu spre deşert.

L-a aţintit cu privirea şi i-a zâmbit. Vai, ce zâmbet.

A ajuns în cerc, s-a oprit cu faţa către el, ridicându-şi uşor bărbia. Medalionul în negru, roşu şi alb îi atârna la gât, prins cu un fir de piele.

În stânga lui Thomas, leii Roshuimi continuau să alerge având-l pe Justin în frunte. Şi-a dat seama că încă stătea cu piciorul prins într-o scară. A coborât, a făcut un pas în faţă şi a îngenuncheat pe un picior. Chelise i-a urmărit privirea.

Leii s-au desfăcut, alcătuind un cerc larg, înconjurându-i ca şi cum acea porţiune de deşert ar fi fost apărată de o forţă nevăzută.

Pe de altă parte, Justin şi-a îndemnat calul înainte, dincolo de malul mai înalt ce dădea roată micii văi, direct spre Chelise.

Acum a văzut şi ea.

Justin şi-a oprit calul la zece paşi de ea, care a rămas nemişcată şi uimită. Armăsarul a nechezat şi s-a ridicat în două picioare. Ochii lui sclipeau ca ai nimănui altuia. Şi-a silit bidiviul să revină în patru picioare, apoi a alunecat pe nisip şi a făcut trei paşi către ea, după care s-a oprit. Purta o tunică albă, cu benzi aurii pe braţ şi cizme înalte de piele. Peste piept avea o eşarfă roşie.

Leii continuau să se reverse în jurul văii, oferindu-le celor deja prezenţi un spaţiu larg, aşezându-se la douăzeci de metri în spatele lui Thomas.

Justin s-a uitat la el. Apoi la Chelise, ca un părinte mândru. Ori ca un soţ mândru?

A intrat în cerc, până lângă ea, a luat-o de mână şi s-a înclinat pe un genunchi. Apoi i-a sărutat mâna şi a privit-o în ochi. Tânăra a ridicat mâna liberă, reprimându-şi un mic ţipăt. Era o femeie puternică, dar ceea ce vedea acum în ochii lui ar fi tulburat pe oricine.

Justin s-a ridicat, i-a eliberat mâna şi s-a retras un pas. Şi-a pus braţele în şolduri, apoi imediat le-a ridicat spre cer şi a rămas cu faţa spre stele.

— E perfectă!

S-a întors către oamenii strânşi, dintre care mai toţi căzuseră în genunchi.

— Şi fiecare dintre voi, la fel! Perfecţi!

A fugit către calul lui, a sărit în şa, a prins frâul în mâini şi a galopat în susul pantei, direct către Thomas.

Roshuimii închiseseră cercul şi acum stăteau cu faţa spre vale. În momentul când Justin a ajuns la marginea cercului, ei au căzut pe burtă, scoţând un bufnet înfundat, apoi şi-au lăsat boturile spre nisip. Scena l-a făcut pe Thomas să simtă cum i se formează un nod în gât şi a vrut să se azvârle şi ei la pământ ca leii, în semn de veneraţie, dar nu şi-a putut desprinde ochii de la Justin, care gonea spre el.

— Elyon… a şoptit Johan.

A cotit spre dreapta lor. Apoi, în aerul neclintit, s-a auzit sunet de metal frecat de metal. Justin şi-a scos sabia, s-a aplecat de pe spinarea calului şi a înfipt vârful armei în nisip.

Şi-a rotit calul şi s-a îndepărtat de Thomas, aplecat în şa, chiar dacă armăsarul gonea, cu părul lung fluturând în vânt, şi târându-şi sabia prin nisip. Ţipete slabe de bucurie însoţeau duduitul copitelor. Toată lumea ştia ce făcea Justin. Cu toţii auziseră poveşti din vechime.

Justin trasa cercul lui.

Şi îl trasa în jurul tuturor, socotindu-i pe toţi drept mireasa lui. Cercul era simbolic.

Pe de altă parte, Justin nu era simbolic.

A închis cercul în spatele lui Thomas, apoi şi-a întors calul spre ei. Bărbatul s-a simţit obligat să-şi plece capul. Bidiviul a trecut pe lângă el, târându-şi copitele prin nisip, respirând apăsat şi fornăind. Pielea uscată a şeii a scos un scârţâit.

S-a oprit în culmea pantei, la nici zece metri de locul unde îngenunchease Thomas.

Un moment, s-a lăsat liniştea. Până şi cei de pe panta de pe cealaltă parte, care plânseseră până atunci, au rămas tăcuţi.

Apoi s-a auzit zvon de râs. Un hohot grav, care a crescut în intensitate.

Surprins, Thomas a ridicat ochii spre Justin. Războinicul/iubitorul care era în acelaşi timp şi Elyon îşi azvârlise capul pe spate şi începuse să râdă cu hohote lungi de încântare molipsitoare. Şi-a azvârlit în aer ambele mâini cu pumnii strânşi şi a râs, cu faţa spre cer şi ochii închişi.

Thomas a surâs nedumerit în faţa acelei scene.

Apoi râsul a început să se schimbe. Cu toată sinceritatea, în sinea lui, Thomas nu mai ştia dacă acela era râs ori suspin.

Zâmbetul s-a şters rapid de pe faţa lui Justin. Acum plângea.

Justin şi-a lăsat brusc braţele în jos, s-a ridicat în scări şi a strigat puternic, pentru a fi auzit de toată lumea.

— Marea Romanţă!

S-a uitat spre stânga şi Thomas a văzut lacrimile pe obrazul lui.

— Încă de la început totul a fost doar Marea Romanţă.

S-a aşezat şi a întors armăsarul, astfel că flancul acestuia a rămas spre vale.

— Totul s-a referit la acest moment în moduri pe care nu le puteţi înţelege.

A măsurat din ochi mulţimea.

— Iubiţii mei, m-aţi ales. Aţi fost ispitiţi de duşmanul meu şi m-aţi ales pe mine. Aţi răspuns chemării mele faţă de Cerc, iar astăzi vă numesc mireasa mea.

S-a uitat îndelung la oamenii care umpleau valea cu zvon de scâncete şi plânsete. Chelise a îngenuncheat în propriile lacrimi.

Justin s-a întors către Thomas. Şi-a îndemnat calul să păşească înainte.

— Ridică-te.

Cu picioare tremurânde, s-a ridicat. A înălţat capul spre Justin, dar i-a venit greu să se uite în ochii aceia de smarald mai mult de câteva momente.

— Nu, priveşte-mă în ochi.

Acele fântâni ale creaţiei. Ale înţelesului profund şi al emoţiei nemijlocite. Thomas a simţit nevoia să plângă. I-a venit să râdă. Se afla din nou în lac, respirând puterea îmbătătoare care izvora din acei ochi.

— Te-ai descurcat bine. Să-i faci să ţină mereu minte iubirea mea şi preţul pe care l-am plătit pentru iubirea lor.

„Nu voi uita“, a încercat Thomas să spună. Dar a rămas mut.

Justin s-a uitat spre ceilalţi şi a dat din cap spre fiecare.

— Suzan, John. Jamous, Mikil. Lacrimi i s-au scurs pe obraji. Vai, ce lucru bun am făcut aici.

A strâns uşor din dinţi, iar nările i s-au dilatat de mândrie.

— Ce lucru frumos.

Apoi şi-a rotit armăsarul.

— Ehei!

Calul a ţâşnit în goană. Ca la un semn, Roshuimii care alcătuiau cercul s-au ridicat şi au scos răgete. Pământul s-a cutremurat.

Chelise a pornit în goană dinspre iazul roşu, urcând panta către Thomas. S-a oprit lângă el şi l-a privit pe Justin. Thomas s-a apropiat de ea, şi, într-o tăcere încărcată de respect, au urmărit împreună cum Roshuimii şi Justin se îndepărtau.

Justin a galopat spre deşert, urmat de fiecare parte de şirurile de lei albi. Liniştea s-a aşternut din nou asupra deşertului.

Multă vreme nimeni nu a rostit nicio vorbă.

Apoi Thomas s-a căsătorit cu Chelise, înconjuraţi de membrii exuberanţi ai Cercului, încă îmbătaţi de iubirea lui Justin.

EPILOG

— Prin urmare, ai avut dreptate ori te-ai înşelat? a întrebat Gabil, plimbându-şi ochii peste titlurile Cărţilor de pe raftul de sus al bibliotecii. Este o întrebare simplă, cu un… a zis, dar s-a oprit brusc. Aha! Am găsit!

A extras o carte veche, îmbrăcată în piele şi a planat în jos, spre Michal, care stătea într-un echilibru precar pe marginea mesei de lucru, uitându-se la altă Carte de Istorii pe care o scosese din raft cu doar câteva minute mai devreme. Paginile erau luminate de o singură lumânare. Biblioteca Hoardei era cufundată în umbră, părăsită la acea oră târzie.

— Nimic din toate astea nu este simplu. Ai răbdare.

— Parcă spuneai că ai găsit, a glăsuit Gabil, fâlfâind din aripi ca să se aşeze alături de Michal.

A aşezat pe masă cartea extrasă din raft.

— Am zis că am găsit secţiunea care se ocupă de Marea Înşelătorie, nu chiar propoziţia care precizează data exactă.

— Ai rostit Thomas de Hunter 2010. Măcar atâta lucru ţin minte.

— Iar dacă-i aşa, tu ai fost de acord, a grăit Michal, răsfoind paginile.

— Serios? Eşti sigur?

— Te-ai opus cumva? Dai prea multă importanţă acestui aspect neînsemnat. Până la urmă, ce importanţă are data? E un exerciţiu inutil.

— Mă interesează pentru că istoriile nu puteau zice 2010. Thomas a schimbat istoria. Virusul nu a afectat lumea în 2010. Aşadar, se pune întrebarea: când se petrece Marea Înşelătorie? Ori nu are loc?

Gabil a examinat coperta Cărţii, apoi a deschis-o la prima pagină. Acea istorie era luată din pădurea colorată. A frunzărit-o, ajungând la sfârşit.

— Sigur că Marea Înşelătorie are loc, a făcut Michal. Acum, în timp ce stăm de vorbă, eu citesc amănuntele. Vezi tu, chiar aici…

Şi Roushul s-a oprit.

— Ce e? S-a interesat Gabil, eliberând pagina dintre degete, după care a ţopăit o dată şi s-a aplecat să vadă mai bine.

— Fă-mi puţin loc, a protestat Michal. Asta… Nu ţin minte nimic despre…

— Ştiam eu! a ciripit celălalt. Da, da. Ştiam. A suferit modificări, adevărat?

— Mda, anul diferă. Dar poate ne-am înşelat în privinţa asta. Însă celelalte lucruri…

— Thomas a schimbat istoria!

Michal şi-a plimbat degetul în josul paginii.

— Tribulaţia, aşa cum a consemnat Ioan, nu s-a schimbat, însă data… şi Marea Înşelătorie… A revenit în locul de unde începuse lectura. Chiar aşa, evenimentele care ajung până la profeţia lui Ioan s-au schimbat.

— Deci, chiar a schimbat istoria. Da, într-adevăr!

Gabil a ţopăit din nou, de două ori, a alunecat de pe marginea mesei şi a căzut pe podea. A sărit în picioare şi a făcut un mic dans.

— Ha! E fascinant! Este extraordiminunat!

— Te rog, potoleşte-te. Asta nici măcar nu e cuvânt.

— De ce nu? S-a mirat el. Dacă Thomas a schimbat istoria, cred că şi eu am dreptul să schimb câteva cuvinte.

A sărit înapoi pe masă, reluându-şi căutarea în Cartea în care era consemnată dispariţia pădurii colorate.

Michal s-a uitat la el, încă ţinând strâns pagina din care citea.

— Aşadar, chiar crezi că dacă vei şti cum a pătruns Thomas în pădurea întunecată, vei arunca o oarecare lumină asupra…

— Uite aici!

Michal a sărit în sus.

— Ce e?

— Cred că am găsit! Cartea asta consemnează povestea lui, a zis şi a frunzărit cartea înainte, până la sfârşit, uitându-se cu mare atenţie. Aici, uite, trebuie să fie în volumul ăsta.

Celălalt a examinat paginile cu interes.

— Fă-mi loc.

— Hm, a făcut Michal, şi s-a dat puţin spre dreapta.

Gabil a ajuns la ultima pagină şi s-a oprit şocat.
— Ce e asta?
— Ce anume?
— A suferit… a început să descifreze, aplecându-se spre text. S-au făcut modificări. S-a şters ceva şi s-a scris pe deasupra.
Michal l-a împins din nou pe Gabil.
— Şi ce scrie acolo?
Roushul mai mic şi-a plimbat degetul arătător de-a lungul cuvintelor ce alcătuiau ultimul alineat, care erau scrise de altă mână decât cele de până atunci.
A citit cu voce tare:
Atunci omul pe nume Thomas s-a trezit în pădurea neagră, unde căzuse şi se lovise la cap, pierzându-şi memoria. Ha.
Luat pe nepregătite, uimit Gabil a ridicat ochii spre Michal.
— Ha? a făcut acesta din urmă, incapabil să creadă. Spune „ha“? Chiar aşa?
— Exact. Apoi urmează semnătura.
Gabil s-a uitat la pagină.
— *Billy, povestitor,* a citit el. Cineva pe nume Billy, care e povestitor, a scris asta.
Au rămas cu ochii aţintiţi la cuvinte vreme de câteva clipe.
Michal a oftat şi a revenit la Carte.
— Trebuie să recunosc, e… e fascinant.
— Se pare că Thomas nu a fost singurul care a schimbat istoria. Nu ţi-am zis? Ha!
— Ha?
— Ha!
A închis cartea şi a sărit pe coperta ei.
— Atunci, citeşte. Citeşte această istorie nouă despre care ţi-am spus că o vom găsi, chiar dacă tu ai avut îndoieli, a glăsuit cu bărbia în sus şi surâzând.
Michal s-a uitat la prietenul lui.
— Da, cred că mi-ai spus.
Apoi Roushul a respirat adânc şi s-a apucat să citească din Cartea de Istorii.

SFÂRŞIT